

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

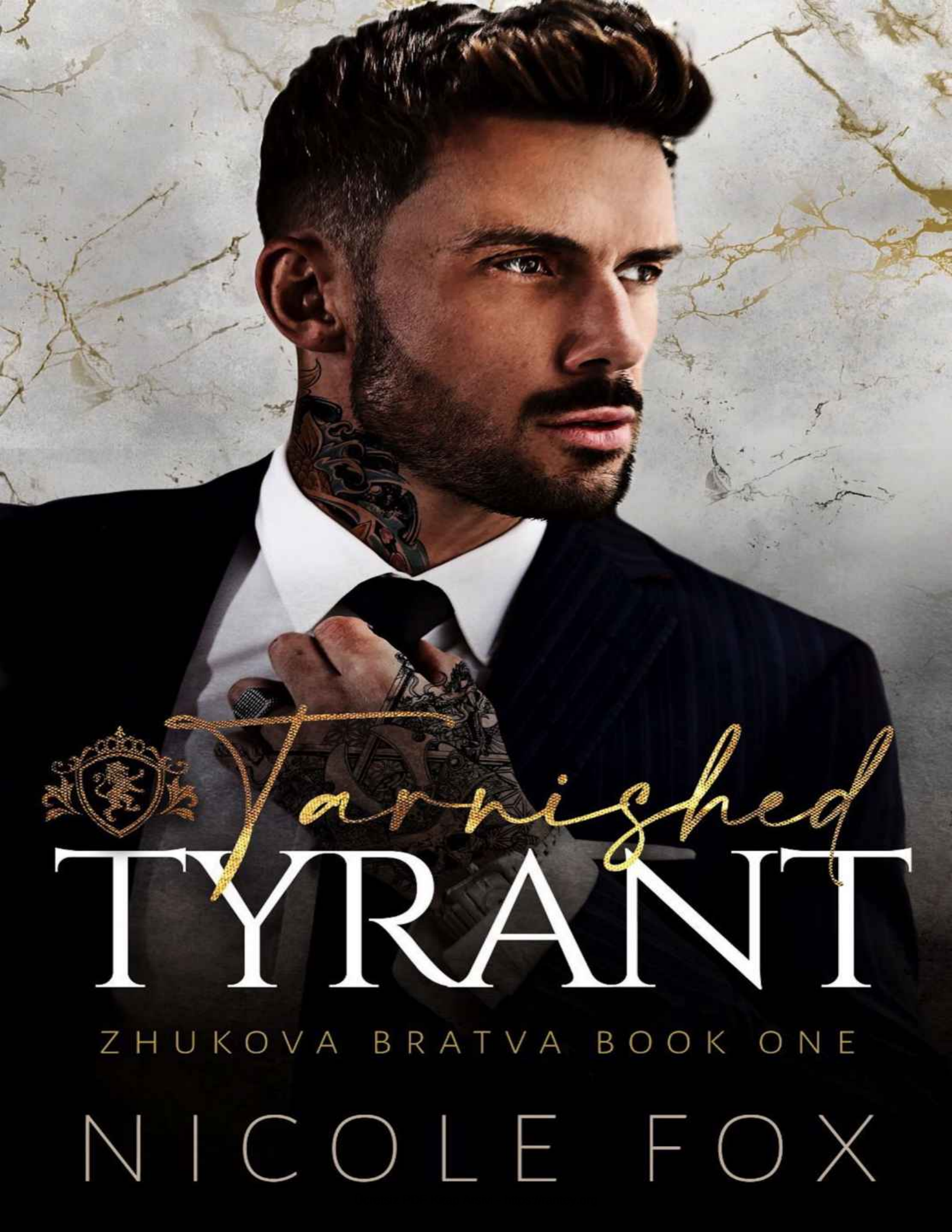
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tarnished
TYRANT

ZHUKOVA BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

LEKELI TIRAN
ZHUKOVA BRATVA
KİTAP 1

NICOLE FOX

Copyright © 2022 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca yazan Nicole Fox

Tarnished Tyrant

1. Belle
2. Belle
3. Nikolai
4. Nikolai
5. Belle
6. Belle
7. Nikolai
8. Belle
9. Nikolai
10. Nikolai
11. Nikolai
12. Belle
13. Nikolai
14. Belle
15. Nikolai
16. Belle
17. Nikolai
18. Belle
19. Nikolai
20. Nikolai
21. Belle
22. Belle
23. Nikolai
24. Nikolai
25. Belle
26. Nikolai
27. Belle
28. Nikolai
29. Belle

30. [Belle](#)
31. [Nikolai](#)
32. [Belle](#)
33. [Nikolai](#)
34. [Belle](#)
35. [Nikolai](#)
36. [Belle](#)
37. [Nikolai](#)
38. [Belle](#)
39. [Nikolai](#)
40. [Belle](#)
41. [Belle](#)
42. [Nikolai](#)
43. [Belle](#)
44. [Nikolai](#)
45. [Nikolai](#)
46. [Belle](#)
47. [Belle](#)
48. [Nikolai](#)
49. [Belle](#)
50. [Nikolai](#)

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!

Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yaldızlı

Kafes

Yaldızlı

Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil Yırtık

Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği Yalanlar

Bana Verdiği Yaralar

Bana Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (Kitap 1)

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafia Düet

Takım Elbiseli Şeytan (1. Kitap)

Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düet

Don ile Evli (1. Kitap) . Ölüm

Bizi Ayırana Dek (2Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Zalim Hazırlık

Zalim Akademi

Zalim Elit

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1).

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya babası tarafından tarafından
sahiplenildi Mafya babasıkorunmuyor

Mafya Babası Tarafından Nakavt Edildi

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak Ped

Volkov Bratva

Kırık Yeminler (1. Kitap).

Kırık Umutlar (2Kitap).

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2).

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu

Don'un Yolsuzluğu

LEKELI TIRAN

**Tek gecelik bir ilişkiden hamile kaldım.
Babasına söylemeyecektim.
Ofise girip onun yeni patronum olduğunu öğrenene kadar.**

Sana bir tavsiye: Patronunla yatma. İşte biraz daha: Evli patronunla yatma.

Ve hazır başlamışken: Evli, tehlikeli, milyarder, duygularını tamamen yitirmiş patronunuzla yatmayın, çünkü onun yapacağı tek şey kalbinizi ve bedeninizi kırmak ve sizi küller içinde ağlamaya terk etmek olacaktır.

Ama kendi tavsiyelerimi dinlemekte hiç iyi olmadım.

Kendimi savunmam gerekirse, tanıştığımızda Nikolai Zhukova'nın bunlardan herhangi biri olduğunu bilmiyordum.

Onun birinci sınıftaki gri gözlü günahkar olduğunu düşünmüştüm.

Ani türbülans karşısında panik atak geçirmeye başladığımda, onun beni sakinleştiren nazik bir ruh olduğunu düşündüm.

Ama Nikolai kibarlıktan çok uzak biri.

Zalim, güçlü ve kibirli.

Ve şimdi, elimdeki teste göre.

O benim bebeğimin babası.

Lekeli Tiran, Zhukova Bratva düetinin 1. Kitabıdır. Hikâye 2. Kitap olan Lekeli Kraliçe'de devam etmektedir.

BELLE

Bu havaalanı bir akıl hastanesi. Çılgın aptallar insan hayatını ya da toplumsal ahlakı hiçe sayarak her yöne zum yapıyor.

Çok aleni, çok açık bir veda öpücüğü paylaşan bir çiftin etrafından dolanırken küçük kız kardeşimin bileğini daha da sıkı sıkıyorum.

"Bana zorunda değilsin," diye yakınıyor Elise, kolunu çekerek. "Sadece ayrılmamızı istemiyorum. Silver Dollar City'yi hatırlıyor musun?"

"Altı yaşındaydım," diye inliyor Elise.

"Ve tasmalı," diye hatırlatıyorum ona. "Yine de lanet olası Houdini gibi kaçtın. Bunun tekrarlanmasını istemiyorum. Zaten geç kalıyoruz."

Biniş kartımı milyonuncu kez kontrol ediyorum. Uçağımızın kalkmasına doksan dakikadan az bir süre var ve henüz güvenlikten bile geçmedik.

"Geç kalmadık. Burası Oklahoma City havaalanı, Belle. Atlanta değil. Bize bir şey olmaz."

"Atlanta havaalanına ne zaman gittin?"

Elise gözlerini deviriyor, on dört yaşındaki yarasa en ufak bir rahatsızlık, hafiflik ya da sıkıntıda bile sinyal veriyor. İki ay önce yanıma taşındığından beri bunu sayısız kez gördüm ama bağışıklık kazanmış gibi görünmüyorum. Her seferinde beni rahatsız ediyor.

"Eyfel Kulesi'ni biliyorsun ama Paris'e hiç gitmedin, değil mi?" diye çıkışıyor.

Acı dolu bir iç geçirdim. "Bana yakın dur, tamam mı? Seni arayacak zamanım yok. Roger'a göz kulak olmalıyım."

"Bekle. Ne?"

Birkaç saniye yürümeye devam ettikten sonra arkama bakıyorum ve Elise'in artık yanımda olmadığını fark ediyorum. Havaalanının ortasında durmuş, takım elbiseli ve kravatlı bir iş adamının geçmesini engelliyordu.

Dönüp onu yoldan çekiyorum, giderken de adamdan özür diliyorum. "Günümüzün çocukları" hakkında acı bir şeyler homurdanıyor ve yanımızdan geçip gidiyor.

"Belki de o tasmayı yeniden düşünmeliyiz," diye mırıldanıyorum. "Hadi ama, Elise. Daha yeni konuştuk-"

"Roger'la mı uçuyoruz?" diye soruyor, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Roger, seni geç saatlere kadar çalıştıran ve sonra da elini eteğinin altına sokmaya çalışan adam mı?"

Sertçe nefes alıyorum. "Nereden biliyorsun-"

"Evinizin duvarları ince," diyor küçümseyerek. "Georgia'yla konuştuğunu duydum."

Bir elimi yüzümde . "Bu sabah kahve içmeliydim."

Uçmak beni geriyor, bu yüzden vücudumun uçuş kaygısının üzerine kafein kaynaklı ekstra kaygıya ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Ama boktan bir uykuyla geçen bir geceden sonra ve şimdi de üvey kız kardeşimin, kuşkusuz süper sapık patronumun önünde beni lanetleyecek şey söyleyeceği tehdidi... dünyanın en büyük lattesine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim. Ya da belki bir serum espresso, emin değilim.

"O seyahat etmek istemiyorum," diyor kesin bir ifadeyle. "Ben de istemiyorum. Bu yüzden bu iş için para alıyorum."

Elise'in gözleri fırladı. "Onunla seyahat etmen için sana para mı ödüyor?!"

"Evet. Çünkü bu benim işim. O benim patronum."

"Ah. Doğru." Elise kaşlarını çatar ve sonra başını sallar. "Yine de, ben olsam Onun burada olacağını bilseydim seninle gelirdim. Onu gerçekten birine şikayet etmelisin. Ne bileyim işte. Bu cinsel tacize girer."

Elise'e aval aval bakıyorum, ne zaman "cinsel taciz" gibi şeyler söyleyecek kadar büyüdüğünü merak ediyorum. Ben evden ayrıldığımda dokuz yaşındaydı ve deniz kızlarına ilgi duyuyordu.

O zamandan bu yana çok şey değişti.

"Benimle geliyorsun çünkü seni bir hafta boyunca evde yalnız bırakmamın imkânı yok," diyorum ona. "Bunun yasadışı olduğuna eminim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

"Yasalara göre değil. Yani benimle geliyorsun ve Roger'a iyi davranacaksın ve-"

"Sen benim annem değilsin!"

Elise tam olarak bağırmıyor ama sesi yükseliyor ve insanlar dikkat kesiliyor. Annesi olsaydım, elinden tutup tekme ve çığlıklarla peşimden sürüklerdim. Kimse bize ikinci kez bakmazdı.

Ama o haklı, ben onun annesi değilim. Ben onun kız kardeşiyim. Yine de burada onun dertleriyle uğraşan benim. Sanki benim yeterince derdim yokmuş gibi.

Derin bir nefes alıyorum ve ağızımı açıyorum, dilimin ucunda bir sürü pişmanlık dolu şey varken telefonum çalıyor.

Aşağı bakıyorum ve Roger'ın aptal yüzünün bana gülümsediğini görüyorum. Şirketteki vesikalık fotoğrafında çok profesyonel görünüyor. Ofisteki diğer kadınların uzun zamandır uzak durmayı öğrendiğı, dokunaç gibi kolları olan kırmızı suratlı ağız soluyucusuna hiç benzemiyor.

"Hey, Roger," diye cevap veriyorum, Elise'den uzaklaşarak. "Geç kaldığımız için üzgünüm. Henüz güvenlikten geçmedik ama-"

"Ne?" diye bağıyor. Arka planda agresif bir müzik çalıyor. Sanki bir tür kulüpteymiş gibi. "Üzgünüm, seni duyamıyorum. Bu kulüp çok gürültülü."

"Ne zamandan beri havaalanının bir kulübü var?"

Gülüyor. "Yok. Havaalanında değilim. Aruba'dayım!"

"Aruba mı? Sen neden bahsediyorsun?" Başımı sallıyorum, hâlâ uyuyup uyumadığıma karar vermeye çalışıyorum. Eğer öyleyse, bu garip bir anksiyete rüyası. "Seksen dakika içinde New York'a gidiyoruz. Zhukova Incorporated? Denetim mi?"

"Unutmadım," diyor, fazlasıyla küstahça. "Kendi başına gidiyorsun. Bana ihtiyacın yok, değil mi? Öyle dememiş miydin?"

Ofisteki o travmatik gecenin anıları, zaten paniklemiş düşüncelerimin arasına karışıyor.

"Bu şirkette yükselmek istiyorsan bir tavsiyeye ihtiyacın olacak," demişti Roger, eli kalçamda gezinirken. "Senin için bir değer olabilirim."

Dokunuşundan kaçmak için dönmüştüm. *"Sana ihtiyacım yok."*

O sözler şimdi aklıma geliyor.

"Daha önce hiç kendi başıma bir denetim yapmamıştım," diye mırıldanıyorum.

Bu kadar tecrübesiz görünmekten nefret ediyorum. Hayatım boyunca bir savaşçıydım. Tanrı biliyor ya, birçok şeyin üstesinden geldim. Ama bu zalimce ve alışılmadık geliyor.

Roger acımasızca güler. "Her şey için ilk sefer. İyi şanslar!"

Telefonu kapattı. Telefonuma bakıyorum, tekrar arayıp benimle gelmesi için yalvarsam mı diye karar vermeye çalışıyorum.

Sonra Elise sokuldu. "O Roger mıydı?" Kafamdaki gerçekleri hızlıca gözden geçirdim.

Bu işe ihtiyacım var.

Elise'i izlemem lazım.

Elise Roger'dan nefret ediyor.

Roger artık bizimle gelmiyor.

Bir açıdan -en fazla- bu bir lütuf. Georgia bana her zaman olumluya daha fazla odaklanmam gerektiğini söylüyor. Belki de bugün başlama günüdür.

"Roger artık bizimle gelmiyor. Kendi başımızayız." Döndüm ve güvenliğe doğru yürümeye başladım. "Devam et."

Bugün olumlu düşünmeye başlamak için yanlış gündü. Çünkü artık bu uçağın düşeceğine eminim.

Uyuyordum. Ya da en azından dinleniyordum. Gözlerimi kapatıp içimdeki endişeyi yatıştırmaya çalışıyordum. Neredeyse işe de yarıyordu, ki belli ki türbülans o zaman başladı.

Kalkış ve inişler her zaman en kötü kısımdır. Uçak havalandıktan sonra genellikle rahatlayabilirim. Ama şimdi, uçak sallanıp titrerken önümdeki ekran da kabin ışıklarıyla birlikte titriyor.

"Tabii ki birinci sınıfta uçtuğum tek sefer kaza yapan uçak oluyor," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Elise arkamdaki sırada olduğu için tutacak elim yok. Sadece kolçakları sıkıca kavıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Uçağa binerken, uçuş görevlisi Elise ve benim gürültülü bir bekarlığa veda partisinin tam ortasında oturmak üzere olduğumuzu gördü ve bizi birinci sınıfta iki boş koltuğa yükseltti.

"Çok teşekkürler," dedim, utanç verici bir şekilde minnettarlık gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Bir iş seyahatindeyim ve işler düşündüğüm gibi gitmiyor. Sadece... Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Elise duygularımdan o kadar utanmıştı ki beni tanımıyormuş gibi davrandı.

Ama uçuş görevlisi sırtımı sıvazladı ve kulağıma fısıldadı, "Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız."

Birinci sınıfta etrafımdaki herkes buraya aitmiş gibi görünüyor. Yanımdaki kadının üzerinde kadife bir eşofman ve saten bir göz maskesi var. Kürk terliklerinden gürültü önleyici kulaklıklarına kadar her şey lüksü haykırıyor.

Koridorun çaprazında oturan adam, biz köylülerin uymak zorunda olduğu "*Cep telefonu yasak*" kuralını açıkça hiçe sayarak Rusça bir şeyler homurdanıyor. Geniş bir omuz ve kare bir çeneden başka bir şey göremiyorum ama azarının diğer ucundaki zavallı ruh her neyse onun yerinde olmadığımı sevinıyorum.

Eğer uçak *Lost tarzı* parçalanır ve ilk iki sıra ıssız bir adada kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalırsa, o zaman Elise, ben, Kadife Eşofmanlı Kadın ve Rus Adam olacağız.

Birden, görevlinin bana bir iyilik yapıp yapmadığından emin olamadım. Rus Adam başkalarıyla iyi geçiniyor gibi görünmüyor.

Tam emniyet kemeri ışığı yandığında, midem tehlikeli bir şekilde dönüyor. Hemen kusacağımdan emin oluyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kustumuk torbasına uzanıyorum ama hiçbir şey yok. Önümdeki koltuğun arkası boş. Uçuş dergisi yok, plastiğe sarılmış battaniye yok ve kesinlikle kustumuk torbası yok.

Tutabilir miyim? *Zihin maddeye üstündür. Akıl maddeden üstündür.*

Ama sonra midem kasılıyor ve zihnim artık ilk sırada değil. İkinci bile değil. Sorumluluk midemde ve ayaklarım sorgusuz sualsiz emir alıyor.

Kendimi durduramadan ayağa kalktım ve banyoya doğru koştum.

"Hanımefendi, oturmanız gerekiyor," diye azarlıyor az önceki uçuş görevlisi. "Emniyet kemeri ışığı yanıyor ve-"

Onu görmezden geliyorum ve ilerliyorum. Sanki ayağa kalkıp tuvalete girmemi engelleyecekmiş gibi emniyet kemerini çözüyor.

"Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız" lafı buraya kadarmış.

Banyoya daldım, kapıyı arkamdan kilitledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve küçük plastik kapağı yırtarak açtım.

Ve bunu yaptığım anda, midemdeki his kayboluyor.

"Ne oluyor be?" Nefes nefese kaldım, kusmadığım için neredeyse kendime kızıyordum. Sanırım her şeyin bir ilki var. Roger bu konuda haklıydı.

Banyo kapısına vuruluyor. "Bayan, içeride olamazsınız. Bu kapı kilitli olmalıydı. Dışarı çıkmanız gerekiyor."

Uçak hâlâ sallanıyor ama birkaç dakika önceki kadar kötü değil. Kalbim çarpıyor ve ensemden ter var... ama kusmuk yok.

Kapağı kapatıp ayağa kalkıyorum ve kapıyı açmadan önce ellerimi yıkıyorum. Uçuş görevlisi bana ters ters bakıyor.

"Oturmanız gerekiyor hanımefendi. Hemen."

Acıyarak başımı sallıyorum ve koridorda koltuğuma doğru ilerlemeye başlıyorum. "Özür dilerim. Gergin bir uçucuyum ve türbülans yüzünden... Hasta olacağımı sandım."

"Emniyet kemeri ışığı yandığında, koltuğunuzda kalmanız ve-"

Azarlamasını bitiremeden, başka bir türbülans patlaması uçağı yan yatırdı. Uçuş görevlisi bir tarafa gitti, ben diğer tarafa...

Ve Korkunç Rus Adam'ın kucağına düştüm.

Bağırıyorum ve kendimi düzeltmeye çalışıyorum. "Çok özür dilerim. Türbülansı kastetmemiştim, ben sadece-"

Belimi kavıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı kaldırıyor. "Nefes al. Her şey yolunda." Sesi derin ve buz gibi. Sonunda yüzüne bakıyorum ve donup kalıyorum.

Vay anasını, bu adam çok seksi. Bir erkek dergisinin kapağı, bir süper kahraman film serisinin başrolü gibi *seksi*.

Gözleri okunamayan duygularla çalkalanan erimiş bir gümüş. Çenesi sımsıkı kapalı, saçları dağınık, kokusu baştan çıkarıcı.

Uçuş görevlisi beni ait olduğum yere geri götürmek için geliyor ama bacaklarım artık çalışmıyor. Sıkışıp kaldım, adama bakıyorum ve o sesin kulağıma fısıldayabileceği tüm kirli şeyleri hayal ediyorum. Muhtemelen Rusça.

Midem yine bulanıyor ama çok farklı bir nedenden dolayı. Sonra daha fazla türbülans uçağı sarsıyor ve uçuş görevlisi yeterince yoruluyor.

"Otur!" diye emrederek adamın yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Şimdi!"

"Ama... ama bu benim koltuğum değil- Benim koltuğum yukarıda-"

Beni koltuğa doğru itti. Adam belimi tekrar nazikçe kavıyor ve yanından geçip yanındaki koltuğa oturmama yardım ediyor.

Kemerimi bağladığımdan ve artık baş belası olmadığımdan emin olur olmaz, görevli oflaya puflyaya uzaklaşıyor. Ben de yeni koltuk arkadaşşıma gergin bir gülümsemeyle bakmak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim. Kusacağımı sandım." Yüzüm utançtan alev alev yanıyor. "Yani, kusmadım. Hastalanmadım yani. Kusacağımı düşünmüştüm ama kusmadım. Ben gergin bir uçucuyum. Belki anlamamışsındır."

Adam beni izliyor, açık gri gözleri dikkatli ama mesafeli. Ona bakmak gerçekten çok zor. İnsanların bu kadar çekici olmasına izin verilmemeli. Ya da baskı altında bu kadar soğukkanlı. Öleceğimi sandım ama o her zamanki gibi rahat görünüyordu. Hayatımda hissettiğim en kötü türbülans ve buna rağmen bu adamın kalp atışları oda sıcaklığına bile yaklaştı.

"Şimdi hastalanacak mısın?" diye soruyor. Belirgin bir aksanı yok. Rusça ikinci dili olmalı.

"Hayır." Başımı salladım ve sonra irkildim. "Ben öyle düşünmüyorum zaten."

Koltukların arasındaki küçük bir bölmeye uzanıyor ve hastane mavisi su geçirmez bir çanta çıkarıyor. "İhtiyacınız olursa bunu kullanın."

. "Oraya bakmak aklıma bile gelmedi. Çantaların koltukların arkasında olacağını düşündüm."

"Birinci sınıfta ilk kez mi?"

Bu kadar yerinde olmasaydı varsayımından rahatsız olabilirdim. Başımı salladım. "Evet. Bir yere çarptım. Sanırım görevli bana acıdı. Muhtemelen bu hatayı bir daha yapmayacaktır."

"Neden sana merhamet etsin ki?"

Başparmağımı uçağın arka yarısına doğru uzatıyorum. "Arkada bir bekârlığa veda partisi var. Çok gürültü yapıyorlardı ve ben de onların tam ortasında oturacaktım."

"Onun açısından iyi bir karar," diyor, koltuğuna geri oturarak. "Güzel bir kadını bir grup azgın erkeğin yanına oturtmak felakete davetiye çıkarmaktır."

Kolunu kolçağın üzerine koyuyor ve ikimiz için de yeterince yer olmasına rağmen sıcak teni benimkine değişiyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Onun teninin benimkine değmesi yetmiyormuş gibi, beynim "güzel kadın "a takılıyor. Aptal bir ergenin aşığıyla konuşması gibi, merak ediyorum, *güzel olduğumu mu düşünüyor?*

"Ah, şey," diye kekeliyorum. Dilim normalde olduğundan iki kat daha büyükmüş gibi hissediyorum. "Sebebi bu mu bilmiyorum. Stresliydim. Bir iş seyahatindeyim ve her şey karmakarışık. Sanırım bunu fark etti ve yardım etmek istedi."

"Kendini güzel bulmadığını mı söylüyorsun?"

Şaşkın bir nefes alıyorum ve ona dönüyorum. Yine bana bakıyor, yüzü hala tamamen okunmaz halde.

Ne yapacağımı bilemediğim için deli gibi gülüyorum. "Öyle bir şey söylemedim, insanlara böyle bir şey soramazsın."

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu... rahatsız edici."

"Kimin için?" diye sorar. "Rahatsız değilim. Sana güzel dedim ve sen buna katılmıyor gibiydin. Nedenini bilmek istiyorum."

"Güzel."

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Yutkunuyorum. "olduğumu söyledin, güzel olmadığımı değil."

"Benim hatam," diyor soğukkanlılıkla. "Çok güzel. Son cevap."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Kavşaklarda asılı kalıp trafiği yönlendirebilirim. Utanç ve sinirden alev alev yanıyorum. "Anladım. Teşekkürler."

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Belki... belki de 'rahatsız' yanlış kelimeydi. Beni geriyorsun."

Ağzı bir sırtıyla yukarı kıvrılıyor. "Neden?"

"Sanki bilmiyorsun," diye homurdanıyorum.

Bu bir abartı değil, gerçekten . Gerçek bir domuz gibi. Başımı eğiyorum. Ama adam öne uzanıp nasırlı parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

"Söylediğini duymak istiyorum."

Gerçekten bilmiyor mu yoksa sadece gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu söylememi mi istiyor emin değilim.

"Öncelikle, güzel olan sensin," diyorum, sanki bir yarışma programının büyük ödülüymüş gibi iki elimle onu işaret ederek. "Oldukça yakışıklısın, belli ki başarılısın ve kendi halinde birisin. Oysa ben bir uçağın tuvaletinde bir uçuş görevlisi kapıya vururken kusmak üzereydim."

"Bunun bir anormallik olduğuna eminim," diyor.

"Ne yazık ki hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayatım... Uzun lafın kısası, tam bir karmaşa. Bu yüzden senin gibi birinin olmak benim için çok zor. Kendimi aptal durumuna düşüreceğimden korkuyorum. Zaten yaptığımdan emin olmama rağmen. Ve hala öyleyim. Şimdi olduğu gibi. Ve şimdi. Ve şimdi."

Başını sallar. "Kendini aptal yerine koymadın."

"Tanrım, sen de iyisin," diye inliyorum. "Belli ki bunu sadece duygularımı incitmemek için söylüyorsun."

"Eğer gerçekten kendini aşağılamak istiyorsan, sana bir şey söyleyeyim: iyi bir karakter yargıcı değilsin."

"Ben değil miyim?"

"Hayır," diyor yaklaşarak. Nefesi nane gibi kokuyor. "Çünkü ben hoşluktan en uzak lanet şeyim."

Telefonuna Rusça zalimce bir şeyler havladığı görüntüsü zihnimde canlanıyor. Ona bunun ne hakkında olduğunu sormak istiyorum. Belki o da işte kötü bir gün geçiriyordur. Belki de bok gibi patronlarımız olduğu için birbirimize bağlanabiliriz.

Ama bundan şüpheliyim.

İçimden bir ses patronun o olduğunu söylüyor.

"Bana iyi davrandın," diye karşı çıkıyorum.

"Çünkü ilginç birisin," diyor. "Haklıydın: Ben başarılıyım. Ve çekici olduğumu biliyorum."

"Alçakgönüllü de."

"Olmama gerek yok. Senin de öyle." Parmaklarını parmak eklemlerimde gezdiriyor ve ben de bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Etrafım tam olarak nasıl davranacağını bilen ve her zaman doğru şeyi söyleyen insanlarla dolu. Bu çok sıkıcı. Biraz spontanlığı tercih ederim."

"Spontanlık mı?"

Bu konuda onun kızı olduğumdan emin değilim. Elbette, küçük kız kardeşimi psikopat annemizden "kendiliğinden" çaldım ve yanıma taşınmasını sağladım. Ama "on dört yaşında bir çocuğun berbat dairenize taşınmasına izin vermenin" onun bahsettiği türden bir spontanlık olduğundan şüpheliyim.

Başını sallıyor. "İşleri heyecanlı tutmayı severim."

Sözleri bir davet gibi geliyor. çevirmek için kendimi güçsüz hissettiğim bir koltuk. Kader beni birinci sınıfa aldı ve sonra da bu koltuğa oturttu.

Onu. Ben kimim ki kaderi reddedeyim, değil mi?

Tam flört etmeyi andıran bir şeyler bulmaya çalışırken uçak bir kez daha yan yatıyor.

"Kahretsin!" Bağırıyorum ve elimi kolçağa sıkıştırıyorum.

Düzeltilme: kol, kolçak değil. Daha doğrusu Rus Adam'ın kolu. Elimi çektiğimde derisinde tırnak izleri vardı ama özür dileyemeyecek kadar ileri gitmişim. Korku beni boğuyor ve durduramıyorum.

Pilot hoparlörden gelip herkese sakın olmalarını söylüyor. Ama onu zar zor duyuyorum. Ölüyoruz. Bundan eminim. Bu sonumuz.

"Hey," diyor Rus Adam, makul olmayan seksi sesiyle. "Sen iyi misin?"

Başımı sallamalı, göz kırpmalı ya da bir şey söylemeliyim. Sevimli, komik ya da çekici olmasına bile gerek yok. Sadece tek bir kelime söylemeliyim, aklımı kaçırmadığımı anlamasını sağlayacak herhangi bir kelime.

Ama vücuduma hiçbir şey yaptıramıyorum. Savaş ya da kaç durumundayım... Uçaktayken.

Bu şu anda söylenecek harika bir şey olurdu! Onu etkilemek için küçük bir espri. Ama bunun yerine, uçak tekrar sallanıp sarsılırken başımı sallıyorum.

Sonra ayağa kalkıp onun üzerine sürünüyorum. "Hasta olacağım. Bu sefer kesin."

Uçuş görevlisi beni tekrar zıplarken gördüğünde şaşırılmış gibi bile görünmüyor. Sadece bana baktı ve başını salladı.

Yeterince yaklaştığımda bana bir parmak sallıyor. "Hayır, hanımefendi. oturmanız gerekiyor. Eğer kendinizi hasta hissediyorsanız, koltukların arasındaki çantayı alın ve
_"

"Hasta olacağım," diye nefes nefese kalıyorum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum. "İhtiyacım var-"

Sanırım *bu uçaktan* ineceğim. Gerçi bu gerçekten bir seçenek değil.

"Oturman gerek," diyor tekrar.

Koridordan aşağıya bakıyor ve eminim beni koli bandıyla bağlamaya gelen bir hava polisine bakıyor. Onları suçlamıyorum bile. Ben bir

Tehdit.

Ama kalbim hızla çarpıyor ve-

"Bu lanet uçak neden sallanıp duruyor?" Biraz fazla yüksek sesle bağıríyorum. Görevli sertleşiyor. "Olay çıkarıyorsun. Yapmanız gereken-"

"Bırakın geçsin," diyor arkamdan derinden gelen bir ses. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Yakışıklı Yabancı'nın

-Eski adıyla Rus Adam bu destansı çöküşe tanıklık ediyor. Ama uçak tekrar yalpallıyor ve ben tökezleyerek geri dönüyorum.

Anında güçlü kollarından biri ortama dolanıyor ve beni sabit tutuyor. Sıcaklığına gömülüyorum ve bunu yaptığımın farkına bile varmadan iç çekiyorum.

"Banyoyu aç," diye emrediyor. "Şimdi."

Görevli gözlerini bana dikeyor ama o bile Yakışıklı Yabancı'nın cazibesine ve/veya ima ettiğı tehditlere karşı bağışıklı değıl. Yüzü yumuşuyor ve topuğunun üzerinde dönüyor, elinde tuvalet anahtarı.

Kapının kilidini açar ve açık tutar. "Daha fazla sorun istemiyorum. Onu rahatlatın ve koltuklarınızı bulun."

Başını sallıyor, beni küçük alana itiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Dışarıda korku, endişe ve panik içindeydim ama küçük banyoda birlikte olduğumuz anda sadece o vardı. Nane ve narenciye gibi kokuyor, banyonun antiseptik pusunu kesen parlak bir koku.

"Hasta olacak mısınız?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, yüzüme bu kadar yakın olması beni şok ediyor. Elleri kollarımı yumuşatıyor. "Eğer kusacaksan, bilmek isterim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Ben iyiyim. Ben-"

"Panik atak geçiriyorsun," diyor. "İyi değilsin." Avuçlarının arasında sarkıyorum. "Uçmaktan nefret ediyorum."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü paraya ihtiyacım var," diyorum. "Şirketimin büyük bir müşterisini görmeye gidiyorum. Patronum bu yolculuğu tek başıma halletmem için beni terk etti ve müşteri de görünüşe göre koca bir pislik, bu yüzden stresliyim ve sonra bu lanet olası uçak lanet olası türbülansa girip duruyor ve lanet olası beynimin lanet olası sessizliğe bürünmesine ihtiyacım var. Düşüncelerimi nasıl kapatacağımı bulmam lazım ki-"

Yakışıklı Yabancı aniden beni lavabonun üzerine kaldırıyor, bacaklarımın arasına giriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ve tüm beynim ölü sessizliğine bürünüyor.

Ağzı yumuşak, vücudu sert ve bana dokunuyor olması dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Beni öpmesi.

Vay canına. Kahretsin.

Dili alt dudağımda geziniyor ve ben yavaşça ağzımı açıyorum. Elleri sırtımdan yukarı kıvrılıyor, dili ağzımın içinde ilerlerken beni kendisine doğru çekiyor. İnliyorum - lanet olsun, annemin bir erkek arkadaşı buna ne derdi? Evet, kızışmış bir sürtük gibi.

Kendimin farkında olduğum utanç duygusu her şeyi kesip atıyor ve ondan . Elimi ağzıma kapatıp ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

Gözleri geniş değil . Tamamen normaller. Tamamen gri. "O da neydi?"

Nefes nefese kaldım.

"Spontane" diyor. "İşe yaradı mı?"

İnce pamuklu tişörtümden meme uçlarımdan görüldüğünü anlamak için aşağıya bakmama gerek yok. Ve bacaklarımın arasında nem var.

İşe yaradı mı? diye sordu. Evet, işe yaradı. O kadar işe yaradı ki, bir daha hiçbir erkeğin beni "çalıştırabileceğinden" emin değilim.

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet... Um, bunun için teşekkürler. Sanırım. Buna ihtiyacım vardı. Ve bir öpücük bir tokattan daha iyidir, yani-"

"Sana neden tokat atayım ki?" Başını yana eğiyor. Keşke fırsatım varken ellerimi saçlarında gezdirseydim. Altın sarısı ve alına ipek gibi dökülüyor.

"Bilmiyorum. Filmlerdeki gibi mi? Beni paniğimden kurtarmak için mi?" "Seni öptüğümü düşünmenin tek nedeni bu mu?"

Tanrım, umarım değildir. Ama bunu söyleyemem. Bu yabancıyı istediğimi itiraf edemem. I Tanrı aşkına, onu tanımıyorum bile.

Yüzüm sıcak ve kızarmış. Elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Seni yine geriyor muyum?"

"İnsanlarla konuşamazsın!" "Ne gibi?"

"Bu kadar... dürüst olmak." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyorum. "Yani, insanlara bu tür sorular sormak gibi. Adını bile bilmiyorum."

"Nikolai."

Hâlâ kalçalarımın arasında durduğunun çaresizce farkında olarak lavaboda yer değiştiriyorum. "Merhaba Nikolai."

Gizemli Yakışıklı Yabancı'nın gizemli ve yakışıklı bir ismi var. Muhtemelen şaşırmamalıyım.

Elini yanağımdan indiriyor ve kalçama bırakıyor. Parmakları kot pantolonumun üzerinden etimi yakıyor. "Ya seninki?"

"Belle."

Kaşları ince bir sırtışla dans ediyor. "O zaman insanların sana güzel demesine alışmalısın. Bu senin adın."

Kalbim yine gümbür gümbür atıyor, içimde panik yükseliyor. Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

"Benimle kalmak zorunda değilsin. Tek başıma iyi olacağım," diye mırıldanıyorum. "Buraya sadece bana karşı sorumlu hissettiğin için geldiğini biliyorum. Yanlışlıkla kucağına düştüğüm için. Ama seni centilmenlik sorumluluklarından muaf tutuyorum." Gözlerimi açmadan elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Gidebilirsin. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Hiçbir şey söylemiyor.

Bir gözümü kırarak açtım. "Eee?"

"Sana kötü bir karakter yargıcı olduğunu söylemiştim," diye .

Kaşlarımı çatıyorum ama ne demek istediğini soramadan Nikolai elini bedenlerimizin arasından geçirip ateşimi avuçluyor.

"Ben iyi biri değilim. Ve kesinlikle şövalye değilim," diye homurdanıyor.

Kendimi durduramayıp kalçalarımı avucunun topuğuna doğru yuvarlıyorum. Gözlerinin içine baktığım andan beri karnımda biriken hazzın peşinden gidiyorum.

Elini yukarı kaydırıyor ve kotumun düğmelerini açmaya başlıyor. "Bana durmamı söyle," diyor. "Bunu istemediğini söyle."

Ben tam tersini yapıyorum: Kalçalarımı kaldırıyorum ve kotumu bacaklarımdan aşağı sıyırmasına yardım ediyorum, vücudum transa geçmiş gibi hareket ediyor.

"Neden?" Gıcırđıyorum.

Bunu neden yapayım ki? Neden bir insan bu adamın ellerini teninde hisseder ve ona durmasını söyler? Bunu reddedecek kadar aptal heteroseksüel kadın düşünemiyorum.

Külotumu tutup aşağı çekiyor ve beni belden aşağım çıplak bir şekilde küçük tezgahın üzerinde bırakıyor. Ama pantolonunun fermuarını açmasını ve görkemli kalın sikini çıkarmasını izlemeye o kadar odaklanmışım ki utanacak enerjiyi kendimde bulamıyorum.

"Çünkü eğer yapmazsan," diyor boyunu kavrayıp girişime bastırarak, "seni öyle bir ııııı atana kadar sikeceğim ki bu uçaktaki herkes seni duyacak."

Karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kalmaktan kendimi alamıyorum. "BEN... BEN... BEN..."

Uzaktan, uçağın hâlâ titrediğini hissedebiliyorum. Yere indiğimizde tüm sorunlarımın devam edeceğini biliyorum.

Ama şu anda yüksekten uçuyorum.

Ve inmeden önce bunun tadını çıkarmak istiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum. "Bunu istiyorum."

Nikolai bir hamlede girdi. Başımı aynaya yaslayıp inliyorum.

"Sıkı olacağını ," diye Nikolai. "Büyük olacağını biliyordum."

Nikolai geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Belki de söylenecek tüm doğru şeyleri biliyorsundur."

Gülümsüyorum, ama sonra kayarak çıkıyor ve tekrar içime giriyor ve işte böyle, artık gülümseyemiyorum. Ya da konuşamıyorum. Ya da düşünemiyorum.

İri elleri kalçalarımı avuçluyor, bacaklarımı beline doluyor ve beni birbiri ardına vahşi hamlelerle dolduruyor. Sonra elini tekrar aramıza sokuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde dolaşüyor ve içimde bir elektrik çarpması oluyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi sert.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun elinde parçalara ayrılmakla meşguldüm. Sonra tekrar sordu.

"Hoşuna gitti mi, Belle?"

Adımı söyleme şekli, dilinin çift L harfinin üzerinde gezinmesi... Bu duyduğum en seksi şey.

"Söyle bana," diye emrediyor. "Bana neyi sevdiğini söyle. Ne istediğini."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Hoşlanıyorum... hepsinden. Seni.

Hoşuma gidiyorsun."

Başparmağı üzerimde daha hızlı hareket ediyor, ben yıldızlar görene kadar fiske vuruyor ve masaj yapıyor.

"Bu yeterince iyi değil. Bana tam olarak ne istediğini söylemelisin." Baskı gittikçe ve benim tek istediğim... "Boşalmak istiyorum," diye nefes nefese kalıyorum.

Kabzasına kadar içime soktu. "O zaman yap. İyi bir kız gibi benim için gel."

Oh, Tanrı aşkına.

Kırıyorum.

Orgazmım yağmur fırtınasından sonra bulutların arasından gelen güneş gibidir. Aniden olur ve onu durdurmak, karartmak mümkün değildir.

İnliyorum, kaslarım kasılıyor ve gevşiyor. Zevk çılgınlıkları boğazımdan yukarı tırmanıyor.

Nikolai elini ağızıma kapatıyor ve ben ona karşı gevşeyene kadar bağırışlarımı yutuyor. Bedenim tükenmiş durumda ama aşağı baktığımda hâlâ sert olduğunu görüyorum.

Kaslarımı çattım. "Bu... bu senin için olmadı mı?"

"Merak etme." Beni uçuruma sürükleyen başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Olacak."

Sonra beni tezgâhtan koparıyor ve aynaya bakacak şekilde döndürüyor, Nikolai omzumun üzerinde altın bir melek gibi süzülüyor. Kalçalarımı kavıyor ve tekrar içime kayıyor.

Açı farklı ve ağızım açık kalıyor. Öne doğru eğiliyorum, onu daha derine alıyorum, daha fazlasını ve onun tamamını istiyorum.

Uzaktan, uçağın titreşimlerinin, düzinelerce yolcunun aramızda sadece köhne bir plastik kapı varken sadece birkaç metre ötede oturduğunun farkındayım. Ama dünya sadece bunu kapsayacak kadar daraldı. Sadece bu odayı. Sadece bizi.

Gümüş gözlü adam tarafından içimdeki endişe ve korku yok oldu.

"Bizi duyacaklar," diye sızlanıyorum.

"Bırakın yapsınlar." Nikolai içime daha sert giriyor. "Bütün uçağın senin tekrar boşalmanı duymasını istiyorum."

"Benim başıma hiç iki kez gelmedi." Bunu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum. Sonra tekrar, bir yabancıнын önünde bir lavabonun üzerine eğildim. Belki de artık hiçbir şey utanç verici değildir.

Nikolai aynada sırtıyor. "Her şeyin bir ilki vardır."

Elini bacağıma doluyor ve dizimi lavabonun köşesine kadar kaldırıyor. İçimden sonuna kadar kayarak çıkıp kabzama çarptığında hâlâ yerimi almaya çalışıyorum

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Bu

çok-" "Derin," diye nefes alıyor.

Her itişinde, içimde daha önce hiç dokunmadığı yerlere dokunuyor. dokundu. Kalçalarım titremeye başlıyor ve kendimi tam olarak hazırlayamadan başka bir orgazm içimden fırlıyor.

Bu seferki bir öncekinden bile daha güçlü. Kaslarım kasılıyor, bedenim Nikolai'nin boyunun etrafında kenetleniyor.

Ve sonra yakışıklı yabancının içime girdiğini hissediyorum.

Sonuna kadar girerken homurdanıyor. Sesleri ve itiş gücü yavaş yavaş azalıyor, ta ki sadece kükreyen motorların beyaz gürültüsü ve benim nefes nefese kalmış nefesim kalana kadar.

İşimiz bittiğinde bacağımı indirip ayağa kalkmak için acele ediyorum. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor.

Ben ne yaptım? *Kime* ne yaptım?

Evli olabilir. Ya da bir katil. Evli bir katil olabilir. Nikolai onun gerçek adı bile olmayabilir!

Az önce içimden sökülüp atılan panik tekrar içime işlemeye başlıyor ama yutkunuyorum.

Bacaklarımın iç kısmından aşağıya doğru akan bir sıcaklık hissediyorum, yaptıklarımızın kanıtı kalçalarımın arasını boyuyor.

Nikolai pantolonunun fermuarını çekti ve kapının koluna uzandı. "Giyin ve birlikte gidelim."

Ben bacaklarımı silip kot pantolonumu değiştiren o bana bakıyor. Kısa bir süre için beni ele geçiren cesaret artık yok. Yürüyen, konuşan bir allık gibiyim.

Aynada rujumu düzelttikten ve saçlarımı düzelttikten sonra usulca "Tamam," diyorum. "Ben hazırım."

Nikolai bana bakmadan kapıyı açtı. Uçuş görevlileri kabinde dolaşmaya başladılar. Biz içerideyken bir anda emniyet kemeri ışığı söndü. Kıvırcık gri saçlı yaşlı bir kadın

banyo kapısının dışında. İçeride olanlara kulak misafiri olduysa bile bunu belli etmez.

Nikolai'yi orta koridorda takip ediyorum. Koltuğuna ulaştığında, nereye oturmam gerektiğini hatırlamadan önce neredeyse onu takip ediyordum.

Bir an tereddüt ediyorum, bana bakıp gülümseyecek mi ya da el sallayacak diye bekliyorum. Az önce banyoda birlikte yaptıklarımız için bir tür takdir.

Ama yukarı bakmıyor.

Bazen ne kadar zavallı olsam da, onun ilgisini çekmek için yalvararak kendimi utandıracak kadar çaresiz değilim.

Ben de yerime doğru yürümeye devam ettim.

Oturmadan önce arkamda Elise'in oturduğu sıraya bakıyorum. Bacaklarını altına kıvrımış ve başını katlanmış kazağının üzerine koymuş. Derin bir uykuya dalmış. Bir süredir uyuyormuş gibi görünüyor.

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum. Başımı sallıyorum ve sandalyeme çöküyorum.

Nikolai'nin kare şeklindeki çenesini buradan hâlâ görebiliyorum ama her zamankinden daha uzakta görünüyor. Eğer bacaklarımın arasındaki ağrı olmasaydı, tüm bunların bir rüya olduğuna inanabilirdim.

Belki böylesi daha iyi olur. Yakışıklı Yabancı'nın, uyandıktan sonra zar zor hatırlayabildiğiniz bir rüya gibi kaybolup gitmesi.

Belki o zaman bundan sonra olanlar bu kadar acıtmazdı.

BELLE

Uçak yolculuğu bir rüyaysa, otel bir kabus.

"Burada uyumamı bekleyemezsin." Elise yatağın kendisini yutmasından korkuyormuş gibi yataktan uzaklaşıyor.

Onu tamamen suçlamıyorum. Yorgan yıpranmış, desenleri solmuş. İnce halı yeterince temiz görünüyor ama ayaklarıma yapışıyor. Ve banyodaki porselenler cildimi ürpertecek şekilde sarıya boyanmış.

"O kadar da kötü değil."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Belle!"

"Ne?" Tersliyorum. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Burası şirketimin kalmamız için ayırttığı yer."

"Roger'ı kastediyorsun."

"Evet, Roger. Patronum. Odaları o tuttu ve burada kalıyoruz."

Elise kollarını kavuşturur. "Neden ben de cezalandırılıyorum anlamıyorum. Onu geri çeviren ben değilim."

"Ben cezalandırılmıyorum."

Bu bir yalan. Onunla yatmadığım için iş hayatımı cehenneme çevirmek tamamen Roger'ın tarzı. Elise haklı. Onu İK'ya falan şikayet etmeliyim.

Ama lanet olsun, bu işe ihtiyacım var. Elise benimle yaşamadan önce de ihtiyacım vardı, ama şimdi, bir ergenden sorumluyken kesinlikle yoksulluk sınırında gezinemem.

Elise hayatında bir kez olsun istikrara benzeyen bir şeyi hak ediyor. O şey ben olmalıyım.

Bu da maaşımı alabilmek için eli sopalı pisliklere katlanmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Dünyada daha kötü şeyler de var. Ben güçlüyüm; hayatta kalabilirim. Buraya gelebilmek için uzun süre hayatta kaldım.

Elise arkasını dönüyor ve tek pencerenin perdelerini açıyor. Hemen, yandaki grafitili, is lekeli tuğla binanın çarpıcı manzarasıyla karşılaşırız.

"Haklısın. Burası hiç de hapisane hücrelerine benzemiyor," diyor. "Burası harika bir yer. On yıldız."

İnliyorum ve bavulumu karıştırıyorum. "En azından biz buradayken iyi vakit geçiriyormuş gibi yaparsan çok sevinirim."

Elise bir an yatağı inceledikten sonra fikrini değiştirip köşedeki koltuğun kenarına tünüyor. Yastıkların arasından bir toz bulutu yükseliyor ve pencereden gelen kirli ışıktaki dönüp duruyor.

"Ama iyi vakit geçirmiyorum," diye somurtuyor.

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz. Bu yüzden 'mış gibi yap' dedim. İş için burada olmak zorundayım, bu yüzden bunu atlatalım ve sonra eve gidebiliriz, tamam mı?"

"Dairene mi demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Gençler de insandır. Kız kardeşim zor zamanlar geçirdi. Bu onun hatası değil. Onu biraz rahat bırakmalıyım.

Gerçekten de kendi odası olduğu için heyecanlanmasını ve ona uyuyabileceği sıcak bir yatak verdiğim için her gün bana teşekkür etmesini bekliyor muydum? Evet, belki de. Ama artık daha akıllı ve daha az idealistim.

Nefesimi büzülmüş dudaklarımın arasından bir ısıyla bırakıyorum. "Evet. Benim daireme. Şu anda yaşadığın yere. Burada fazla kalmayacağız. Belki bir hafta."

"Bir hafta mı?" Elise haykırır. "Sadece üç gün olduğunu sanıyordum!"

"Gününün nasıl geçtiğini sorduğumda dinlemiyorsun ama seyahat programımızı açıkladığımda dinliyorsun öyle mi?"

Kot pantolonumu -hâlâ Yakışıklı Yabancı kokan kot pantolonumu- çıkarıp siyah, yüksek belli bir pantolon giyiyorum. Televizyonun üstündeki saat doğruysa, şehri geçip Zhukova Incorporated'ın ofisine gitmek için yirmi dakikam var.

"Belle!" Elise haykırıyor. "Cevap ver bana!"

Suluk pembe bir bluz giyip düğmelerini ilikliyorum. "Her neyse, evet, bir hafta. O üç günlük plan Roger beni terk etmeden önceydi. Şimdi bunu tek başıma yapıyorum. Bu büyük bir şirket için ve işler daha uzun sürebilir."

"Yardıma gelmesi için birini çağır" diye yalvarıyor adeta. "Mesela... Georgia gibi. O senin arkadaşın."

"O benim iş arkadaşım." Bu itiraf utanç verici. Gerçekten daha fazla arkadaşla ihtiyacım var. "Ve hayır. Bunu yalnız yapacağım. Ben yokken burada kalacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

Elise alt dudağını bükerek ofluyor. Suratını astığında annemize çok benziyor ama babasının kızıl sarı saçları ve yeşil gözleriyle. Bu beni her seferinde ürpertiyor.

"Yemek için ne yapmam gerekiyor?"

Çantamdan bir yirmilik çıkarıp televizyon sehpasının üzerine bırakıyorum. "Köşedeki bakkala kadar yürüyebilir ve sonra tekrar geri dönebilirsin. Daha fazla değil."

Parayı masadan kaptığı gibi arka cebine sokuyor. "Anlaşıldı mı?" diye sordum.

Bana sahte bir selam veriyor. "Efendim, evet, efendim."

Böyle şeyleri bırakmaktan nefret ediyorum. Onun ebeveyni rolünü oynamak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Kıyafetler için kavga eden ve birlikte film izleyen normal kız kardeşler olamayacağımızdan.

Ama bunların hiçbirini halledecek zamanım yok. Zaten geç kalıyorum.

"Güzel. Gitmem gerek."

Çantamı alıp telefonumu, su şişemi ve dizüstü bilgisayarımı içine atıyorum. Sonra aceleyle kapıdan çıkıyorum.

Kapıyı kapatmadan hemen önce kafamı odaya geri sokuyorum. "Seni seviyorum, E." Elise iç geçiriyor. "Ben de seni seviyorum, B."

Şimdilik bu kadar yeter.

Sonunda Zhukova Incorporated'ın bulunduğu binanın önünde duruyorum. Terli ve nefes nefese ama buradayım. New York City Transit Authority'ye ya da el sallayan kollarımın yanından geçen milyonlarca sarı taksiye teşekkür etmiyorum.

Telefonum çaldı. Yorgun bir sersemlikle cevap veriyorum.

"Şu anda konuşamam Georgia," diye mırıldanıyorum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp çantamı karıştırırken alnımdaki teri silmek için bir peçete ya da kâğıt parçası arıyorum.

"O zaman neden cevap verdin?"

"Çünkü ben... kahretsin, bilmiyorum."

"Kalp krizi geçirdiğin için mi?" diye soruyor. "Sayıklıyor musun?"

Bir külot astarının her şeyden iyi olduğuna karar veriyorum ve yüzümü siliyorum. "Metroların nasıl çalıştığını bilmiyorum. Ya da bir taksiye nasıl el sallayacağımı."

"Roger New York'a milyonlarca kez gitti. Neden ondan yardım istemedin?"

"Çünkü Aruba'dan nasıl yardım alabileceğini anlamıyorum." Kelimeler tam da benim hissettiğim gibi acı bir şekilde çıkıyor.

Hat sessizleşiyor ve ben bekliyorum. Sonunda Georgia telefona tısladı. "O pislik *Aruba*'da mı? Ne oluyor lan? Bu gezide seninle birlikte olması gerekiyordu!"

"Biliyorum. Bu sabah aradı ve ben uçağa binmeden hemen önce kaçtı."

"Kahretsin," diyor Georgia. "Yani bu projeyle tek başına mı ilgileniyorsun?"

"Tabii uçağa atlayıp bana yardıma gelmek istemiyorsan?" Şaka yapıyorum ama zar zor. Georgia'nın yardımını çok isterim.

Elise'e Georgia'nın sadece bir iş arkadaşı olduğunu söylerken dürüst davranıyordum. Ama yine de arkadaşına en yakın olduğum kişi o. Sadece sekiz aydır Oklahoma City'deyim ve bunun iki ayı Elise'i evime yerleştirmekle geçti. Sosyal çevrem bir çemberden çok bir nokta gibi.

Georgia kıkırdar. "Zhukova A.Ş.'deki zamanımı doldurdum, teşekkür ederim. Roger muhtemelen bu yüzden ada tatili için kaçtı. Sahibi çok sert biri."

"Keşke herkes bunu söylemeyi bıraksa."

"Bu doğru. Bu yerlerin çoğu muhasebecilere yağ çekmek istiyor, biliyor musunuz? Öğle yemeğinde ikramda bulunurlar ve sohbet etmek için uğrarlar, size çocuklarının resimlerini falan gösterirler. Ama Zhukova askeri bir üs gibi işletiliyor."

Gümüş binaya bakıyorum. Bir mermi gibi parlıyor ve yukarıdaki parlak mavi gökyüzünde kayboluyor. "Sahibiyle tanıştınız mı?"

"Hayır. İki yıl önce oraya gittiğimde Başkan Yardımcısı ile konuştum. Sahibi beni görmeye tenezzül etmedi. Sadece ofisinden yazılı notlar yayınlıyor. Sanki Bond filmlerindeki kötü adamlardan biri gibi, gölgelerde gizleniyor."

"Ne tür notlar?"

"Çoğunlukla bana acele etmemi söylüyorlardı," diye homurdandı Georgia. "Görünüşe göre yeterince hızlı hareket etmiyormuşum. Sonunda bana yardım etmeleri ve acele etmem için şirket içi muhasebecilerden bazılarını gönderdi."

Kaşlarımı çattım. "Bu denetimin bütünlüğünü bozar, değil mi?"

"Oraya girdiğinizde anlayacaksınız. Hızlıca halletmek için ne gerekiyorsa yap. Sonra geri gel ve bana her şeyi anlat. Eve döndüğünde bir şeyler içmeye gideriz, tamam mı? İhtiyacın olacak."

"Evet, kesinlikle." Gülümsüyorum ve sonra birkaç blok ötedeki kilisenin saatinin çaldığını duyuyorum. "Kahretsin. Saat üç olmuş bile. Çok geç kaldım. Gitmem gerek."

Georgia, "İyi şanslar ve yolunuz açık olsun," diyor.

Telefonu kapattım ve aceleyle binaya girdim. İlk asansör tıka basa doluydu, bu yüzden üç dakika daha açık bir asansör bekledim ve sonra otuz beşinci kata çıktım.

Kapılar açılır açılmaz, yan tarafında altın harflerle "Zhukova Incorporated" yazan yuvarlak ahşap bir masayla karşılaşıyorum. Masanın arkasındaki kadının şık siyah saçları ve inanılmaz derecede yüksek elmacık kemiklerine sahip uzun, dar bir yüzü var. Mankenlikte ikinci bir kariyeri olabilirmiş gibi görünüyor.

"Randevu mu?" diye soruyor düz bir sesle.

"Oh, um... Evet. Şey, hayır." Garip bir şekilde gülümsedim. "Denetim için buradayım. Patronum Roger'ın da benimle birlikte olması gerekiyordu ama-"

"Belle Dowan," diye araya giriyor. "Beni takip edin."

Ayağa kalkıyor, dar kalem eteği ince belini sarıyor ve kalçalarının kabarıklığını yakından takip ediyor. Kadın çok güzel. Koridorda hızla ilerlerken ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Sonunda bir ofis kapısının önünde durur ve parmaklarını tahtaya vurur. Bir saniye sonra kapıyı açar.

"Arnold? Belle Dowan denetim için sizi görmeye geldi."

Biri bana kadının önceden kaydedilmiş mesajlardan oluşan bir kütüphaneyle donatılmış bir robot olduğunu söyleseydi, ona inanırdım. Sesi cansız geliyor.

Ofisin içinden aynı derecede cansız bir "Girin" sesi geliyor. Kadın beni el sallayarak odaya sokuyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Ani kasvete karşı göz kırpmam gerekiyor. Bir zindana adım atmak gibi.

"Üzgünüm," diyor Arnold. "Işığa karşı hassasım."

Bir sandalyenin döndüğünü duyuyorum ve sonra pencere perdelerinin kablosunu çekerken delici beyaz ışıkla ikinci kez kör oluyorum.

"O denetim için buradasınız," diyor.

Bu bir açıklama, soru değil. Odaya sendeleyerek girdim, gözlerim hâlâ alışmaya çalışıyordu.

"Evet." Deri bir sandalyenin arkasına tutunup etrafında manevra yapıyorum.

"Ben Belle. Meslektaşım Roger'ın da benimle birlikte burada olması gerekiyordu, ancak... öngörülemeyen koşullar nedeniyle bu denetimi tek başıma yürüteceğim."

"Her şey yolunda mı?"

Roger'ın muhtemelen şu anda sahil kenarında kokteyllerini yudumladığını düşünürsek, evet, iyi olduğunu söyleyebilirim.

"Öyle." Gülümsemeye zorladım. "İlginiz için teşekkürler."

Arnold boğazını temizler. "Aynı beklenmedik durumlarla karşılaşmayacaksınız değil mi?"

"Pardon?"

"Dakiklik bekliyoruz. Güvenilirlik. *Sadakat*." Gözleri son nitelikte parıltıyor gibi görünüyor, dikkatini masasında aniden düzeltilmesi gereken bir yığın kağıda çevirmeden önce bir an için üzerimde kalıyor.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Kesinlikle. Bugün geç kaldığımı biliyorum ama bu benim için standart değil. Uçağım bu sabah indi ve sonra taksi bulamadım. Haftanın geri kalanında daha iyi olacağım."

Arnold'un ikna olup olmadığını anlayamıyorum çünkü bana bakmayı reddediyor. Masasındaki yığını alıyor ve arkasındaki dosya dolabına yerleştirmek için dönüyor.

"Bugün buraya gelmeden önce denetim üzerinde çalıştınız, doğru mu?"

Başımı sallıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Evet. Ben... denetim sürecinin ilk aşamalarına katılan pek çok kişiden biriydim."

Bu tamamen doğru değil. Aslında, birazcık bile doğru değil. Roger tüm dosyaları ofisinde tutuyordu. Bazı küçük müşterilerle çalışmama izin verdi ama Zhukova Incorporated'ı kendine sakladı. Bugün ilk kez evrakları ya da numaraları göreceğim.

"Harika." Dosya dolabındaki klasörleri karıştırıyor, rastgele bazılarını çekip çıkarıyor. "O zaman bu saçmalığın son rötuşlarının üç gün içinde tamamlanmasını istiyorum. Daha geç değil."

Neyse ki artık bana bakmıyor çünkü çenem düşüyor. "Üç gün mü?"

"Bu önceden kararlaştırılmış bir düzenlemeydi." "Evet,"

diye itiraf ediyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama-"

Arnold, "Bundan önce belgelerimizle altı hafta geçirdiniz," diye devam ediyor. "İşinizi yaptınız mı, yapmadınız mı? Burada geçirdiğim bir haftanın her şeyin son rötuşlarını yapmakla geçtiği izlenimine kapılmıştım."

"Biz işimizi yaptık," diye açıklamak için acele ediyorum. "Sadece... meslektaşımın burada benimle birlikte olacağı zaman çizelgesi belirlenmişti. Şimdi, ben çalışıyorum

yalnız."

Arnold arkasını döner ve ters ters bakar. "Bu seni yapman için tuttuğumuz işin parametrelerini değiştirmez. Üç gün. Bu bir pazarlık değil."

Gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissediyorum ama bu adamın önünde ağlamayı reddediyorum. İlk günümde olmaz.

"Arnold-efendim," diye düzeltiyorum, "biraz yanlış konuşmuş olabilirim. Meslektaşım bu denetimle ilgili pek çok belgeyi ele aldı. Bir araya getirdiği bilgileri gözden geçirmek için en az bir, belki de iki güne ihtiyacım olacak. Kendimi tanıtmak için. Sonra sürece başlayabilirim."

"Peki bu 'süreç' sizin...?" "En az üç ya da dört gün."

"Sizin gibi havalı bir muhasebeci olmayabilirim," diyor alaycı bir şekilde, "ama ben Finansman Başkan Yardımcısıyım. Ve eminim ki iki günlük alışma ve üç günlük işlem süresi... Yani toplam beş gün eder. Bu doğru mu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, öyle."

"İki gün çok fazla," diye hırslıyor. "Alacağın üç gün. Dediğim gibi, bu bir pazarlık değil."

Bu kendini beğenmiş adamın suratına bir tokat atarsam, işimi kaybederim. Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez Elise'in yüzünü görüyorum. Ve derin bir nefes alıyorum.

"Uymanız gereken bir programınız olduğunu anlıyorum," diyorum ona, "ve eğer şirketim hayatınızı zorlaştıran bir rol oynuyorsa özür dilerim. Amacımız bu değil. Ancak işimi üç gün içinde düzgün bir şekilde yapamam."

Arnold sandalyesinde arkasına yaslanır. Yaylar gıcırdıyor. "Şimdi, konunun özüne geliyoruz - işinize. Eminim bunun ne anlama geldiğine dair kendi fikriniz vardır, ama sanırım bu işi üç gün içinde bitirecek bir çözümüm var. Duymak ister misiniz?"

Hayır. Çifte hayır. Yanında *"siktir "* olan üçlü hayır.

Ama başımı salladım. "Tabii ki."

Gülümsüyor. "Şirketimiz çok iş yapıyor. Para el değiştiriyor. Bir hesaptan diğerine geçer. Kazanırız, kaybederiz. İş bu."

"Söyleyebildiğim kadarıyla tüm işler bunlar."

Arnold'un gülümsemesi keskinleşir. "Evet. O halde paranın bir kısmının ortadan kaybolması anlaşılabilir bir durum."

"Kaybolmak mı?"

"Kaybol," diye tekrarlıyor. "Olayların karmaşasında kaybol. Anlıyor musun?"

Vay anasını. Evet, anlıyorum. Çok iyi anlıyorum. Bu adam

Zhukova A.Ş.'den zimmetine para geçiriyor. Boynum aniden çok sıcak oldu.

Roger beni bir şeyle başa çıkmam için eğitmedi. Bu tür sorunlar normalde biz hala kendi ofislerimizden denetim üzerinde çalışırken keşfedilirdi. Bu, oyunun bu kadar geç bir aşamasında ortaya çıkarılacak bir şey değil.

Ama Zhukova'nın dosyalarını henüz görmedim. Roger gördü.

Birdenbire farkına varıyor. O pisliğin Aruba'da olmasına şaşmamalı.

O bir korkak. *O biliyordu.*

İnce bir gülümseme yapıştırdım. "Bu tür ortadan kaybolmalar benim bulmam ve açıklamam gereken sorunlardır. Benim işim bu."

"Elbette. Senin kendi işin var, benim de kendi işim. İşinizde iyi olduğunuza eminim. Ben de benimkinde iyiyim. Katılıyor musun?" Arnold sorar.

Sandalyede kaskatı kesiliyorum. Pencerelerden gelen ışık artık bir spot ışığı gibi görünüyor. Belki de Arnold bu yüzden panjurlarını kapalı tutuyordur - kirli işlerini karanlıkta yapabilmek için.

"Bu denetim sırasında öğreneceğim şey de bu," diyorum.

Esprili bir şekilde gülüyor. "Buna gerçekten gerek yok. Şimdiye kadar gelen her denetçiye size de söyleyeyim: Ben bir profesyonelim. Bu şirketin hesaplarında benim bilmediğim hiçbir şey. Dolayısıyla, hesaplanmamış fazlalıklar veya kayıplar bulursanız, zaten bildiğimi varsayabilirsiniz. Hiçbir şey yok.

bildirmek için bir sebep yok. Eminim sizin de bildiğiniz gibi iş dünyası bazen karmaşık olabiliyor."

Aynı konuşmayı Roger'a da mı yaptı? Georgia'ya?

Onlar da *kabul etti mi?*

Arnold'un yüzünü inceliyorum, bunun bir tür test olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Sadece bana bakıyor, bekliyor.

"Benden yapmamı istediğiniz şey yasadışı," diyorum açıkça. "İşimi tam olarak eğitimini aldığım şekilde yapacağım. Ve eğer siz de işinizi yapıyorsanız, o zaman bir sorun olmamalı."

Karşılık vermeme şaşırılmış görünüyor ama sinirlenmiş değil. İçimden bir ses böyle bir pisliği sinirlendirmek için çok şey gerektiğini söylüyor.

"Ya dediğimi yaparsınız ya da yerinizi alırım. Seni hemen eve göndereceğim."

"En büyük müşterilerimizden birisiniz," diye , zaten bildiğinden emin olsam da.

"Peki ya şirketinizi onların en büyük müşterilerinden biri olarak kaybederseniz ne olacağını düşünüyorsunuz Bayan Dowan?"

Ona göz kırpıyorum. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Hayır. Ben sadece mantıklı bir dizi olayı açıklıyorum" diyor. "Dediklerimi yapmayı reddedersen, şirketinle bağlarımı koparırım ve şirketin de seni kovar. Oldukça genç görünüyorsunuz ve eğer çıplak yüzük parmağınız bir gösterge ise, evli değilsiniz. Kenarda ne kadar birikiminiz var?"

Darbe tam da Arnold'un umduğu gibi iner.

Sandalyemden fırladım. "Patronunuzla konuşmak istiyorum.

Hemen." "Bu konu onun altında."

"Sen herkesin altındasın. Ama bu dışında. Seni görmek istiyorum patron."

"O meşgul."

"O zaman bekleyeceğim," diye homurdandım. "Belki kovulurum. Ama işimi kaybedersem, seni de yanımda götürürüm."

Kıkırdıyor. "Beni kovdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Kendinden emin bir gülümsemeyle bunu söyleyene kadar öyleydim.

"Eğer patronunuza zimmetinize para geçirdiğinizi söylersem, o zaman evet, sanırım ."

"Tamam." Arnold ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dolaşıyor. Bana saldırmasını bekleyerek geri çekiliyorum. Onun yerine kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açık tuttu. "Benimle gel."

Titrek Bambi bacakları üzerinde ilerleyerek Arnold'u koridordan köşedeki ofise kadar takip ediyorum. Duvarlar cam ama beyaz perdelerin hepsi kapalı.

Midem gergin bir şekilde dönüyor. Teknik olarak Arnold'un yanlış bir şey yaptığına dair henüz bir kanıtım yok. Elimdeki tek şey onun garip isteği. Ama bu yeterli olmalı. Sahibinin, yapılması gerektiği gibi denetime devam etmeme izin vermesini sağlamaya yetecek kadar.

Ve bunun sonunda kovulsam bile, belki de buradayken akşamları bir sonraki işimi ayarlamak için kullanabilirim.

Çünkü bir işe ihtiyacım var. Elise'e bakmam gerek.

Önemli olan tek şey o.

Arnold parmaklarını kapıya vurur. Diğer taraftan gelen boğuk bir ses onu içeri girmeye yönlendirir. Kapı açıldığında ses daha da netleşir.

"Ne oldu Arnold?" Derin, kadife sesler melodiktir.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," dedi Arnold. "Ama denetçi sizinle konuşmak istiyor."

"Senden bunu halletmeni istemiştim."

Beynimin arka tarafında bir şeyler canlanıyor. Belirsiz bir déjà vu hissi. Aşinalık. Ama üzerinde fazla düşünemeyecek kadar gerginim.

"Israr etti." Arnold kenara çekildi ve beni içeri aldı. "Sanırım onunla tanışmak hoşuna gidecek."

Yanından geçerken ona bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Alay mı ediyor? Yoksa kadın olduğum için soyunma odası tarzı bir öneride mi bulunuyor?

Her iki durumda da taşaklarını tekmelemek istiyorum.

Ama sonra CEO tekrar konuştu. Bu sefer aramızda ne kapı ne de duvar var. Onu net bir şekilde duyuyorum.

"Haklısın Arnold," diyor. "bakarsan, biz çoktan tanıştık." Her şey bir anda kafama dank etti.

Kulağımdaki o müzikal sesi hatırlıyorum.

Nefesinin ensemdeki sıcaklığını hatırlıyorum.

Daha bakmadan masanın arkasında kimi göreceğimi biliyorum ama kendimi ona doğru savrulmaktan alıkoyamıyorum. Uyanıkken gördüğüm kâbusumu doğrulamaktan.

Yakışıklı Rus Yabancı Adam devasa bir masanın arkasında ciddi bir tasarımcı takımıyla oturuyor.

Nikolai'nin ağzı şeytani bir gülümsemeye dönüşür. "Merhaba Belle."

Arnold'un zimmetine para geçirmesine göz yummayı reddetmek beni kovdurmazsa, Zhukova Incorporated CEO'su ile Mile High Club'a katılmak kesinlikle işe yarayacaktır.

Hay sikeyim.

Bir daha düşündüm de, yapma.

Beni bu karmaşanın içine sokan da buydu .

NIKOLAI

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Arnold benden yanındaki kumral saçlı güzele bakarak soruyor.

Normalde, Arnold beni görmesi için bir denetçi getirmeye kalksa ona siktir olup gitmesini söyledim. Sanki angarya işleri denetlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi. Ama sonra güvenlik kameralarında Belle'i gördüm.

Birkaç saat önce gördüğümünden beri değişmişti, dar bir pantolon ve bol bir bluz giymişti ama onu hemen tanıdım. Sikim de öyle.

"Elbette. Altımda çalışan insanları tanımaya özen gösteririm," diyorum.

Çifte imam Belle'in dikkatinden kaçmadı. Dikkati bana yöneldi.

"Uçakta tanıştık." Daha renkli bir açıklama yapacağımdan endişelenerek isteksizce bir açıklama yapıyor.

"Oh, evet. Belle'i artık çok iyi tanıyorum." *Her parçasıyla.*

Önümde domaldığı anı sabahtan beri zihnimde canlanıyor. Kıcı ellerimden kıpkırmızı olmuştu. Alt dudağını ısırması ve aletimin etrafına gelirken kaşlarını çatması.

Zaman zaman özel yerine birinci sınıf uçmanın bazı faydaları olduğu ortaya çıktı.

Arnold, "O zaman sanırım tanışma faslına gerek yok," diyor.

"Aslında bir tazeleme iyi bir fikir olabilir. Pek konuşmadık." Ayağa kalktım ve elimi Belle'e doğru uzattım. "Ben Nikolai. Nikolai Zhukova."

Burun delikleri genişliyor ve Arnold'un bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Belle ise solgun görünüyor. Uçakta olduğundan daha kötü.

"Uçuşta soyadınızı söylemeyi unuttunuz," diyor buz gibi bir sesle.

Profesyonel kalmak için elinden geleni yapıyor. Takdire şayan, gerçekten. Bu etkileşimi kontrol edebileceğini düşünmesi.

"Gerekli görünmüyordu. İlk isim bazında olduğumuzu varsaymıştım-"

"Denetimini benim yapacağımı biliyor muydun?" diye araya giriyor. "Uçakta tanıştığımızda... biliyor muydun?"

Arnold hâlâ bizim sözlü atışmamızı keyifle izliyor. Tek ihtiyacı olan bir kova patlamış mısır ve o da hazır. Ama Belle'le oynamaya devam etmek istesem de, onunla konuşmam gerekiyor.

"Bizi yalnız bırak Arnold," diyorum elimi tembelce kapıya doğru sallayarak. "Bayan Dowan ve benim konuşmamız gereken bitmemiş bir işimiz var."

Hayal kırıklığıyla yere yığıldı ama aceleyle odadan çıktı. Emirlerime sorgusuz sualsiz itaat edilmesini beklediğimi çok iyi biliyor.

Kapı kapandığı anda Belle masama yaklaşıyor. "Ne tür bir hastalıklı oyun bu?" diye tıslıyor.

"Oyun mu?" Sandalyemde arkama yaslanıp manzaranın tadını çıkarıyorum. Kadın gerçekten büyüleyici. Güzel şeylere her zaman hayran olmuşumdur.

"Bu," diye tersliyor. "Bu... yer. Önce senin... senin *uşağın* zimmetine para geçiren kıcını örtmek için benden yalan söylememi istedi, şimdi de sen..."

"Zimmetine para geçirmek" sanki ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyor. Mesleği göz önüne alındığında, hayal edebileceği en kötü suç bu olabilir.

Neyin içine girdiğinin farkında değil.

Sesi kesiliyor. Bu fırsatın üzerine atlıyorum. "Ve şimdi, ben ne?"

"Biliyorsun."

"Korkarım bilmiyorum." Ayağa kalkıp masanın etrafında yürüyorum. Belle'in aramıza mesafe koymaya çalışarak geri çekilmesini kaçırmıyorum. Sanki onun şehvetini daha önce görmemişim gibi. Duymamışım gibi. Tadını almadım.

"Bu," diyor tekrar, kızarak. "Beni buraya sen getirdin ve... Bu bir numara."

"Numara nedir? Soyadımı bile bilmezken uçakta nasıl seviştüğimizden mi bahsediyorsun?" Düşünüyorum. "Ya da seviştüğümüz ve nerede çalıştığımızı bilmediğin zamandan mı? Ya da belki de seni bir uçak tuvaletinde iki kez boşalttığım zamandan bahsediyorsun, diğerlerinden sadece birkaç adım ötede

Yolcular, kız kardeşin de dahil. Sanırım bu bir tür numaraydı. Bundan mı bahsediyordun?"

Belle'in yüzü biraz daha kızarmış olsaydı, dur işaretiyle karıştırılabilirdi. Ağır ağır nefes alıyor ve her nefes alışında sivri meme uçlarının belli belirsiz hatlarını yakalıyorum.

"Herkesin önünde beni aptal yerine koymandan bahsediyorum," diye tükürüyor. "Seninle seks yapmamı sağladığın ve sonra bana şantaj yaptığın numara... burada her ne yapıyorsan."

Yemeden önce yemeğimle oynamak pek sık başıma gelmiyor. En azından bu günlerde.

Uzun sürmesini planlıyorum.

Masamın kenarına yaslanıyorum ve bileklerimi çapraz yapıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Şirketinizin beni denetlemek için kimi gönderdiğini öğrendiğimi, uçuş bilgilerinizi takip ettiğimi, Oklahoma City havaalanı olan o lanet olası bok çukuruna uçtuğumu, böylece sabah erkenden bindiğiniz uçağa yetişebileceğimi, uçuş görevlisini türbülans sırasında sizi 'yanlışlıkla' kucağıma itmeye ikna ederek uçuşun ortasında sizi baştan çıkardığımı - ki bunu da ayarlamış olmalıyım - ve sonra sizi tuvalette aptalca becerdiğimi düşünüyorsunuz... tüm bunlar, denetimimizde herhangi bir tutarsızlığı rapor etmemeye zorlamak için üzerinizde baskı kurabilmek için mi?" Başımı yana eğiyorum. "Hepsini anladım mı?"

Gözlerini yarıklara kadar daraltıyor. " yukarı." "Bu çok şirin."

"Bunların hiçbiri 'sevimli' değil," diye hırlıyor. "Şantaj 'sevimli' değildir. Beyaz yakalı suç 'sevimli' değildir."

Öne eğilip omzundan bir parça tiftik alıyorum. Tüm vücudu sertleşiyor. Aramızda akan saf kimyadan kıvılcımlar saçtığını görebiliyorum. Arkama yaslandığımda, vücudu doğal olarak bana doğru eğiliyor. Çekime karşı çaresiz bir mıknaş gibi.

"Hayır," diye kabul ediyorum, "senin için bu kadar zahmete gireceğimi düşünmen çok hoş. Sanki ne olursa olsun istediğimi elde edemeyecekmişim gibi. Sanki sonuç üzerinde herhangi bir kontrolün varmış gibi."

Yüzü gevşiyor, acı ya da şok ya da her ikisi birden yüz hatlarında titreşiyor. "Az önce hepsini itiraf ettin."

"Öyle mi ?" Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Bu bir teoriydi. Senin ."

"O zaman gerçek ne?"

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Bunu ben istedim, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Sadece bu . Bunu kabul etmeye hazır olduğundan emin değilim. tam olarak ne olduğunu."

Başını iki yana sallar. "Olan şey bu mu? Ben... Ben anlamıyorum."

"Bunu sen istedin," diye fısıldıyorum, öne doğru eğilerek. "Uçakta bir yabancıydım. Kucağıma düşene kadar kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra seni banyoya kadar takip ettim ve seni becermem için bana yalvardın. Hiçbir hile yoktu. Art niyet yoktu. Sen istedin, güzel Belle. Bunu arzuladın. Bunun için yalvardın."

Aramızda sadece birkaç santim var. Gözleri benimkilerden ağzıma ve tekrar benimkilere kayıyor. Farkındalığın yavaşça üzerine çöküşünü izliyorum.

O beni istedi. Hala beni istiyor.

Ama sonra Belle geri çekiliyor, üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Seni... seni... seni pislik!"

"Sanki senden bir şey almışım gibi konuşuyorsun. Almadım. Sen bana verdin. Ve sonra daha fazlası için sızlandın."

"Pislik herif," diye tekrar tıslıyor. "Yani tüm bunların rastgele bir tesadüf olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Çünkü öyle."

Başını sallar. "Hayır. Senin bir planın var."

"Bu sandığınızdan daha doğru," diye itiraf ediyorum. "Benim her zaman bir planım vardır. Kader ve alın yazısı gibi saçmalıkların her şeyi belirlemesine izin vererek ben olamazsın."

"Peki sen tam olarak kimsin?"

Gerçek dilimin ucunda duruyor. Ona söyleyebilirim. Zaten bu konuda bir şey yapabilecek gibi değil.

Ama buraya kadını travmatize etmek için gelmedim. Sadece işbirliği yapmasını istiyorum.

"Ben Zhukova Incorporated'ın CEO'suyum," diyorum basitçe. "Ve bunu zamanınıza geçecek bir hale getirmeye hazırım."

Bir an tereddüt ediyor, bakışları üzerimde geziniyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır."

Ama tereddütünü gördüm. Gözlerindeki açlığı. Bunu daha önce sayısız kez görmüştüm. Paraya, güce, iyiliğe aç insanlar. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu anlamakta ve bunu onlar için gerçekleştirmekte ustalaştım.

Bir bedel karşılığında tabii

ki. "Nakit."

Gözleri tekrar parlıyor. "Hayır."

Gözlerimi deviriyorum. "Büyüklik taslamana gerek yok. Sadece ikimiz varız, güzel Belle."

"Bana öyle deme," diye .

"Kim olduğunu benden saklamana gerek yok," diye devam ediyorum. "Kafanın içinde dolaşan iğrenç düşünceleri zaten biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Seni nasıl iyi hissettireceğimi biliyorum." Ona doğru ilerliyorum, o da adım adım geri . "Kendini düğümler halinde endişelendirdiğini biliyorum - sadece benim çözebileceğim bir düğüm. Aslında iki kez."

Çenesini kaldırıyor, gözlerindeki yeşil parlayarak bana bakıyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Parmağımı kaşlarının arasındaki öfkeli kıvrıma bastırıyorum. "Bu düğümü de çözmeme izin ver. Bu işi halletmek için ne gerekiyor: on bin dolar mı?"

Ciğerlerinden hava tıslayarak çıkıyor.

Gülümsüyorum. "Bu benim için bir şey değil," diyorum ona. "Yıllardır senin gibi kendini beğenmiş denetçilere para ödüyorum."

"O zaman ahlaki değerlerden yoksun bir grup şaibeli adamı işe alıyorsunuz."

"Ahlaki pusulanın seni nereye götürdüğünü biliyor musun?" diye sordum. "Cebinde para olmayan bir gelecek. Bir işinizin olmadığı bir gelecek. O sinir bozucu pusulanın seni yoksulluğa götürmesine izin vermenin ne anlamı var?"

Göğsünü kabartıyor. G ğs leri tenime fısıldıyor. Bedenim onun nasıl hissettiğini hatırlıyor ve pantolonumun  n  daralıyor.

"Bu bir tehdit mi?"

Gözlerindeki ateş bana bir şeyler yapıyor. Bana karşı koyacak kadar istekli ya da aptal çok fazla insan yok.

Muhtemelen bu bir yenilik. Bu kadın beni bir avuç saat içinde iki kez sertleştirdi çünkü geri itiyor. Bundan hoşlanmıyorum ama saygı duyuyorum.

Bir noktaya kadar.

"Yakınından bile geçmez. Bir tehdit duymak ister misin?" diye soruyorum. Yüzü görüş alanımı doldurana kadar yaklaşıyorum. "Sana uçakta iyi bir adam olmadığımı söyledim. Ama bu hayatının üzerine yağdırabileceğim karanlığı anlatmaya yetmez. Teklifimi kabul edersen buradan on bin dolar daha zengin olarak çıkarsın. Ama reddedersen, geriye bir şey kalmayana kadar seni tuğla tuğla s kebilirim. Ve bunu koridorun sonundaki asansör kapıları açılmadan önce yapabilirim."

Sertçe yutkunuyor. Güzel boğazı gergin bir şekilde sallanıyor. Yukarı ve aşağı doğru yalamak, korkusunun tuzlu tadını ve parfümünün tatlılığını tatmak istiyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Tanrı mı?"

"Bu şehirde ona en yakın şey benim."

Bana bakıyor ve pes edeceğini biliyorum. Herkes  yle yapar. Onlara bir tehdit ve biraz para atarsan, sıradan insanlar ucuz takım elbiseler gibi pes ederler.

Ama Belle beni şaşırtıyor.

"D r stl ğ m satılık değil," diyor ve parmağını göğsüme sokarak noktayı koyuyor. "Siktir git. Ve yeni bir denetçi bul."

Ofisimin kapısını çekip açtı ve odadan  ıktı.

O daha kapıdan çıkmadan telefonum elimdeydi. Hat bağlanır bağlanmaz, siparişı veriyorum.

"İş bitince beni ara."

Koridorun sonundaki asansör kapılarının zil duymak için tam zamanında telefonu kapatıyorum.

Sırıtiyorum. Belle Dowan'ın az önce yaptığı hatadan haberi yok.

NIKOLAI

Para konusunda endişelenmeyeli on yıldan fazla oldu ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor.

Etrafımdaki erkekler ellilikleri ve yüzlükleri dansçıların g-stringlerine katlıyor. Ben kollarımı kavuşturmuş oturuyorum.

Masaya tomar tomar para atıyorlar, sarhoş bir şekilde "Bir sonraki içkiler benden" diyorlar, sonra da sızıyorlar. Yanımda taşıdığım cam şişeden su yudumluyorum.

Her şeyin boşa gitmesi beni şaşırttı.

Arslan bana gevşememi söylerdi. "Bu hayatı hak ettin. Tadını çıkar bari" derdi hep.

Ama her şeyin ne kadar kolay dağılabileceğini çok iyi biliyorum. Ve günün sonunda, etrafımda dans eden sarhoş pisliklerden biri olmaktansa kendim olmayı tercih ederim. Çünkü gücü olan benim.

"Somon balığını denemelisin," Giorgos. Gözlerimi deviriyorum. "Ben almayayım."

", eğlenin!" Giorgos bağırıyor. "Burada hepimiz arkadaşız, Nikolai."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki hiçbir şey çözülene kadar çözülmüş sayılmaz," diyorum. "Zaten yakında gitmem gerekiyor."

Giorgos Simatou'nun hayatıma kast edecek cesareti ya da nedeni olduğunu sanmıyorum ama Yunan mafyasının aceleciliği meşhurdur.

Yani, Giorgos kız kardeşiyle evlenmemi istiyor. Adamın kararlarına güven olmaz.

"Gerçekten yemek yemelisin," diyor Zeyna, gömleğinin altını görebilmem için masaya doğru eğilerek. Böyle memelerle, kardeşinin mafyasındaki yirmi yaşındaki boynuzlu gençlerden herhangi birini emrine amade edebilirdi. Ama gözleri çok uzun zamandır bana kilitlenmişti. "Seni beslememe gerek var mı?"

"Lanet bir çiftlik hayvanı gibi mi görünüyorum?" Tüm masanın dikkatinin bize dönmesine yetecek kadar yüksek sesle soruyorum.

Gözleri büyüdü. "Hayır. Hayır, ben sadece... Ben-"

"Bu anlaşmayı sonuçlandırmayacaksan, umurumda değil." Giorgos'a döndüm. "Buraya ittifak yapmaya mı geldik?"

"Öyleyiz. İşte bu yüzden kutlama yapıyoruz." Giorgos neredeyse boş bir kadeh şarabı kaldırıyor. "Yeni bir anlaşmayı her zaman kutlarız."

Adamları yüksek sesle alkışlıyor, kadeh kaldırıp içiyorlar. "Hepiniz her şeyi kutluyorsunuz," diye mırıldandım.

Giorgos bir an bana baktı, aramızda bir gerilim oluştu, sonra başını arkaya yaslar ve kıkırdar. "Çünkü kutlanacak çok şey var, dostum!"

"Ilık striptiz kulübü somonu gibi mi?" Söylüyorum.

"Lanet olası Poseidon olmak gibi!" diye bağırıyor odadakilere. "Suyu kontrol ediyorum -Limanlar ve yük gemileri. Bu şehre giren ya da çıkan her şey benden geçiyor."

Abartıyor, ama sadece abartıyor. Ailesi işe bir ahşap tekne ve bir hayalle başlamış. Şimdi, yan tarafında Simatou adı yazılı üç futbol sahası uzunluğunda kargo gemileri var. Her gün böyle bir şey görmek herkese tanrı kompleksi verebilir.

"Emin misin?" diye sordum. "Onun kız kardeşin olduğunu sanıyordum."

Zeyna iğneyi hemen anlar ve sertçe solur, ama Giorgos'un anlaması bir saniye alır. Anladığında, kız kardeşinin sırtını sıvazlar ve sırttır. "Kız kardeşim hepimizin iyiliği için bacaklarını açıyor. Ve şimdi, bunu senin için son bir kez daha yapacak. Yeni anlaşmamızla, Nikolai Zhukova güzel Zeyna'ya sahip olan son kişi olacak."

Zeyna kardeşinin kolunu tokatlar. "Ben senin bir aygıra vereceğin bir sürtük değilim, kardeşim."

"Tabii ki hayır," diyor Giorgos, ama hâlâ gülümsüyor. "Sen Simatou mafyasının prensesisin ve bize iyi hizmet ettin."

Zeyna gözlerini devirir. "Hadi şu bitirelim." "Bir kez olsun, Zeyna ve ben bir konuda hemfikiriz," diyorum.

"Sabırsız biri," diyor Giorgos bana göz kırparak. "Sen de sabırsız mısın Nikolai?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbir zaman sabırsızlığa ihtiyacım olmadı. İstedığimi istediğim anda alırım."

Giorgos'un kaşları kalkıyor. "Bu kız kardeşimi istemediğin anlamına mı geliyor? Çok güzel, değil mi?"

Bir an için Zeyna'yı inceliyorum. Çenesini kaldırıyor, narin yüz hatlarını göstermek için geleni yapıyor. Ama ona bakmak mermer bir heykele bakmak gibi - güzelliğini takdir edebiliyorum, ama aramızda aşılamaz bir mesafe var.

Onu istemiyorum. Örneğin, basit bir sohbetin neden olduğu hayalarımındaki ağrıdan kurtulmayı umarak onu bir uçak tuvaletine kadar takip etmezdim.

Belle'le ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Arslan küçük sorunumuzu hallettiğini söylemek için mesaj attı bile. Onu tekrar düşünmeme gerek yok.

Özellikle de bir anlaşmanın ortasındaiken.

"Kız kardeşinizin güzelliğinin bu ortaklığa olan ilğimle hiçbir ilgisi yok. Beni ilgilendiren, bahsettiğiniz gibi limanlar üzerindeki kontrolünüz."

"Tam anlamıyla bir iş adamı," diyor Giorgos ve bu durumdan kız kardeşinden çok daha memnun görünüyor. "Zhukova A.Ş.'nin sadece son iki yılda kâr marjlarını üç katına çıkarmasını sağlayan da bu tür bir odaklanma. Gerçek bir paçavradan zengin olma hikayeniz var. Bu ilham verici."

Niyeti zaten yeterince açık değilse, Giorgos'un yüzüne yayılan sırıtış onları kristal gibi netleştiriyor.

"Nereden hakkında konuşmak ister misin?" Tehlikeli bir şekilde soruyorum.

Yunanlı'nın ifadesi soluklaşır. Bir el sallıyor. "Hayır, ben sadece-"

"Bana nereden geldiğimi hatırlatmak istediniz, sanki hayatımın ilk yıllarını unutabilmişim gibi," diyorum. "Sanki yoksulluktan refaha doğru yaptığım zahmetli tırmanış beni bir şekilde zayıflatmış olabilirmiş gibi."

Başını iki yana sallar. "Hayır, Nikolai, gerçekten niyetim-"

"Beni kızdırmak niyetinde değildin, ama çok az insan bunu niyet eder. Çünkü bunu yapanlar bir daha denemek için yaşamıyor." Etrafımızdaki adamlar ürkütücü bir şekilde

Sessiz, beslendiğim gergin bir enerji yayıyor. Korkunun tadı asla eskimez. "Eğer bir ilham kaynağıysam, bu korku içindir. Saygı için. Kız kardeşini bana satmanın sebebi bu. Böylece seninle Battiato mafyası arasında durabilirim."

Giorgos'un gülümsemesi kaybolur. "Ve sen de limanlarımın kontrolünü paylaşacaksın, silah arkadaşım. Her iyi anlaşma karşılıklı yarar sağlar. Bunun bana karşı bir tür hayırseverlik olarak gösterilmesine izin vermeyeceğim."

"Ve ben satılmıyorum," diye araya giriyor Zeyna.

Sırıttıyorum. "O zaman teşviki kaldır ve seninle hâlâ evlenmek isteyip istemediğimi gör."

Yüzü sıcak, utanç verici bir kırmızıya bürünüyor. Giorgos'a geri dönüyorum. "Beni en iyi Zhukova Incorporated'ın CEO'su olarak tanıyor olabilirsiniz ama bu sadece benim maskem. Her şeyden önce ben Zhukova Bratva'nın donuyum. Ve tahta giden yolum, müdahale edebileceklerini düşünenlerin parçalanmış bedenleriyle döşendi. Birkaç tane daha eklemekte bir sakınca görmüyorum."

Giorgos bir kez daha gülümsemeden önce dilini birkaç kez dişlerinin üzerinde gezdirir. "Müttefik olduğumuzu unutmayın, Don Zhukova. Şiddete gerek yok."

"O zaman fikrimi değiştirmeden önce lanet bir anlaşma yapalım."

"Şartlarımız çoktan belirlendi," diye yanıtlıyor Giorgos. "İç kesimlerde daha fazla toprak talep ettiğimizde koruma sağlayacaksınız ve ben de size limanlarıma ve kargo gemilerime erişim izni vereceğim. Üç katını unutun, kârınız on katına çıkacak. Bu çok adil bir anlaşma."

Zeyna Giorgos'a dirsek atar ve o da boğazını temizler. "Ve tabii ki kız kardeşimle evleneceksin. Bu anlaşmayı sonuçlandıracak ve-"

"Sembolik bir evliliğin nasıl anlıyorum," diye araya giriyorum.

Giorgos başını sallıyor. "Tabii ki. Tamam, şimdi biz-"

"Bu sembolik değil," diyor Zeyna öne doğru eğilerek. "Bu gerçek bir evlilik ."

"Kimse gerçek olmayacağını söylemiyor,

kardeşim." "Az önce ikiniz söylediniz!"

"Önemli toplantıları bölmek umarım alışkanlığınız değildir," diye .

Zeyna bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama kardeşi onu dürtüyor.

"Yasal olarak evliliğimiz bağlayıcı olacak. Ben bunu kabul ettim ve sen de bunu alacaksın. Benim sözüm geçerlidir."

Sesimdeki ton Giorgos'un başını eğmesine yetti. "Kimse öyle olmadığını söylemiyor. Zeyna senin dürüst bir adam olduğunu biliyor. En azından biz mafyatik piçlerin olabileceği kadar dürüst," diye gülüyor.

Ama ben gülmüyorum.

Zeyna şaşırtıcı bir teslimiyet gösterisiyle, "Sözünüzün iyi olduğunu biliyorum, Don Zhukova," der. "Bu yüzden evliliğimiz boyunca sadık kalacağına dair söz vermeni istiyorum."

Giorgos dikkatini kız kardeşine yöneltir. "Fiziksel olarak mı demek istiyorsun?"

"Bu benimle müstakbel kocam arasında, kardeşim. Ama evet, Don Zhukova'nın bana fiziksel ve duygusal olarak sadık olmasını istiyorum. Evlilik kutsaldır. Ona saygısızlık etmeyi reddediyorum."

"Saçmalık," diye homurdandım. "Hiçbir şeyin kutsal olduğunu düşünmüyorsun. Sadece kıskanırsın. En azından bu konuda dürüst olacak cesarete sahip ol."

Bu anlaşma ortaya çıkmadan önce evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Kadınlar en iyi ihtimalle dikkat dağıtıcı, en kötü ihtimalle de ayak bağıdır. Benim gibi bir erkeğin verebileceğinden daha fazlasını istiyorlar. Para ve yaşam tarzı yeterli değil; sevgi ve ilgi istiyorlar. *Bağlılık*.

Ama bunlar bedavaya gelmiyor. Diğer her şeyin pahasına geliyorlar. Ve hiçbir kadın için kazandıklarımı bir kenara atmaya niyetim yok.

Zeyna çenesini o kadar sıkıyor ki dişlerinin kırılabileceğini düşünüyorum. "İkisi birbirini dışlayan şeyler değil. Evlilik kutsaldır, bu yüzden eğer başka biriyle yatarsan kıskanırım."

"Yani sikimin etrafına bir ilmik mi geçirmek istiyorsun?"

"Daha çok parmağındaki bir yüzük gibi," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Katılıyor musun?"

Seçeneklerimi değerlendirdim. Teklifini reddedebilir ve onu benim sözüm olmadan anlaşmayı kabul etmeye zorlayabilirdim. Bu yeterince kolay olurdu. Biraz baskı, bir tehdit ve bum, vazgeçerdi.

Ama...

"Başka bir kadınla sevişmeyeceğim," diyorum.

Yaptığım ayırmadan habersiz gülümsüyor. Asla bir kadınla sevişmedim ve sevişmeyeceğim.

Ama kimi istersem onu beceririm.

Giorgos ellerini çırpıp ve kadehini tekrar kaldırır. "Görünüşe göre birlikte iş yapıyoruz Nikolai. Ve şimdi, planlamamız gereken bir düğün var."

Toplantıdan bahsettiğimde Arslan gülmekten iki katına çıktı.

"Ağzından çıkan 'sevişmek' kelimesini duydu ve ciddi olduğunu mu düşündü?" diye kıkırdıyor.

"Kendiliğinden yanmadığıma şaşırdım."

"Bence bu bir efsane, ama yine de gerçekleşme olasılığı senin aşık olmandan daha yüksek." Ofisimin köşesindeki sandalyede arkasına yaslanıp bir patlama taklidi yapıyor ve kahkahaları arasında gürleyen sesler çıkarıyor. "Bunu kaçırdığıma inanmıyorum."

"gereken daha önemli şeyler vardı."

Biraz daha dik oturuyor ve iş hakkında konuştuğumuzda her zaman yaptığı gibi ciddileşiyor. Arslan zamanın yüzde doksan dokuzunda ortalıkta dolanıyor olabilir ama benim sağ kolum olmasının bir sebebi var.

"Her şeyi hallettin mi?"

"Her zaman öyle değil miyim?" Ona bakıyorum, gerçek bir onay bekliyorum. Sonunda iç geçiriyor. "Tabii ki yaptım. Gerçekten seni hayal kırıklığına uğratacağımı mı düşündün?"

"Sözlü teyidi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar yönetmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum," diye karşı çıkıyor. "Bu yüzden ofisinde buluşmak zorunda kaldım. Biliyorsun, bir kereliğine de olsa, bir barda içkiler eşliğinde bir değerlendirme yapabilirdik. Ya da senin evinde, maç açıkken."

Kaşlarımı çattım. "Ne oyunu?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bir oyun! Herhangi bir oyun. Sen seç, ben izlerim. Seni rahatlatacak herhangi bir şey."

"Karım da muhtemelen aynısını isteyecektir."

Arslan başını sallar. "Kahretsin... Zeyna Simatou'nun karın olacağına inanamıyorum."

"Sadece ismen," diye hatırlatıyorum ona. *Ve kendime.*

"Sanki çok büyük bir fark varmış gibi söylüyorsun," diye alay ediyor Arslan.

"Her iki durumda da evlisiniz. Seninle birlikte yaşayacak. Uyanacaksın-"

"Boş bir yatak," diyorum hemen. "Kendi odası olacak. Hatta belki de kendi çatı katı. Eğer şanslıysam, onu çok fazla görmek zorunda kalmayacağım."

"Ben olsam buna güvenmezdim. Şanslı değilsin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkıştım.

"Hayır, ben ciddiyim," diyor. "Sahip olduğun hiçbir şey şanstın gelmedi Nik. Bunun için çalıştın. Biliyorum çünkü yolun her adımında yanımdaydım."

Çekiniyorum. "Biliyor musun? Haklısın. Yedi yaşından beri seninle uğraşmak zorundayım. Bu duyduğum en kötü şans."

"Siktir , *sobrat*." Bana çift kuş vuruyor ve kıkırdıyor. "Ama gerçekten, ikimizin aynı boktan mahallede yan yana yaşaması şans değil. Kötü bir durumu en iyi şekilde değerlendirdik. Birbirimizin hayatta kalmasına yardım ettik."

"Zeyna ile olan evliliğim de böyle olacak. Kötü bir durumun en iyisini yapacağım."

"Ya da... Bilmiyorum," diye omuz silkiyor Arslan. "Bütün bunları iptal edebilir ve gerçekten sevdiğin biriyle evlenebilirsin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Jessica seni romantik birine mi dönüştürüyor?"

"Adı Jennica," diye düzeltiyor. "Ve o kadının amcığı seni bile bir aptala dönüştürebilir."

Ellerimi yanaklarıma vurarak alay ediyorum. "Öyle mi? Ara onu. Belki bir denerim."

"Hiç komik değilsin."

"Sen de öyle," diyorum. "Zeyna'yla ya da başka biriyle evlenmek istemiyorum. Bu yüzden Zeyna'yla evlenip Bratva için yararlı bir şeyler yapabilirim. Giorgos Simatou sinir bozucu bir pislik, ama bu onun yararlı bir bağlantı olmadığı anlamına gelmiyor."

"Onunla bir bowling ligine katıl. Bir poker gecesi başlatın. Onun deli kız kardeşiyle evlenme."

"Neden umursuyorsun ki zaten? Bu senin hayatını kolaylaştıracak. Artık mallarımızı gemilere bindirmek için liman işçilerine rüşvet vermek yok. Bir şey değil."

"Eğer bu senin özgür olacağın anlamına geliyorsa, fazladan iş yapmak benim için sorun değil kardeşim."

Bir parmağımı göğsüme sokuyorum. "Ben her zaman özgürüm. İster Zeyna Simatou olsun ister gezegendeki herhangi bir kadın... bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Biliyorum, biliyorum. İnanın bana, bu konuşmayı çok duydum." Arslan başını sallıyor. "Ama sen hayatını aile bağlarının üstesinden gelerek olduğun kişi olmak için harcadın. Kendini layık olmayan başka birine bağladığını görmekten nefret ediyorum."

Elimi uzatıp Arslan'ın omzuna vuruyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın. Ama kapa çeneni ve bırak da kendi kararlarımı kendim vereyim."

Gülüyor. "Tamam. Sadece senin pis işlerini yapacağım ve ağzımı kapalı tutacağım."

"Harika. Sonunda bir anlaşmaya vardık. Sadece otuz bir yıl sürdü." Sırtarak arkama yaslanıyorum. "Kirli işlerden bahsetmişken, Arslan'da hâlâ gözün var mı?"

Arslan başını sallıyor. "Her zaman. Onu takip etmek giderek zorlaşıyor ama _."

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Ayrıntıları bilmeme gerek yok. Sadece gözetim altında olduğunu bilmem gerekiyor."

"Öyle," diye beni temin ediyor Arslan. "Ve eğer istersen Zeyna'yı izleme listesine ekleyebilirim."

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü hayatınızı mahvedebilecek insanların bir listesi. Onlara göz kulak olmak isteyeceğini düşündüm."

Gözlerimi deviriyorum. "İlginiz için teşekkürler ama hayatımı mahvetme gücüne sahip tek kişi benim."

Arslan iç geçirir. "Ben de tam olarak bundan endişeleniyorum dostum."

BELLE

Otele dönüş yolculuğum sabah işe gidip geldiğimden daha iyi değildi. Çoğunlukla taksiye binmeyi ya da metro sisteminin nasıl çalıştığını anlamayı düşünemeyecek kadar öfkeden titrediğim için.

Bir şoförle boş boş sohbet etmek, son on iki saat içinde olan biten *her şey* hakkında içimi dökmemle sonuçlanır ki bunu işlemeye hazır değilim.

Hazır olabileceğimden emin değilim.

Zhukova denetimini tek başıma yürüttüğüm için stresliydim, sonra bilmeden bir uçakta mal sahibiyle yattım ve sonra aynı mal sahibi kendi adına dolandırıcılık yapmam için bana rüşvet vermeye çalıştı. "Boktan gösteri" bunu anlatmaya yetmez bile.

Ayrıca, şimdi otele dönersem, Elise'in soruları olacak. Cevaplayamayacağım sorular.

Ona bebek gibi davranmamam gerektiğini biliyorum. Tanrı biliyor ya, annesi olmadığımı bana yeterince sık hatırlatıyor. Ama kahretsin, dünya bir karmaşa yumağı olabiliyor. Bu kaosu onunla birlikte çözmeye çalışmak istemiyorum. En azından henüz değil.

Bu yüzden küçük bir kafeye girip uzun kuyrukta bekliyorum. Sonunda tezgâha ulaştığımda baristaya "Büyük boy bir kahve," diyorum.

"Koyu mu, orta mı, açık

mı?" Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Ne kızartması istiyorsun?" diye sorar.

"Oh. Um." Omuz silkiyorum. "Orta, sanırım." Kasaya giriyor. "Süt?" "Evet, lütfen."

"Ne tür?" diye soruyor.

"Bunun bir sorgulama olduğunu fark etmemiştim." Güldüm. Oklahoma genellikle bu kadar kafein öncesi karar vermeyi gerektirmez.

Genç barista bana kızgın görünüyor. "Tam, yüzde iki, yağsız, yulaf, badem, kaju, soya, kenendir..."

"Vay anasını. Çok fazla süt var." İç çektim. "Kelime oyunu yapmak istemedim. Tanrım, bu korkunçtu. Üzgünüm, hazırlıklı değildim. Ne bunun için ne de başka bir şey için. *Bir gün* oldu."

Arkamda sabırsızca sallanan sıraya doğru bakıyor.

"Doğru. Tek müşterin ben değilim," diye mırıldanıyorum. "Um... sadece tam yağlı süt yap. Ve bana iki tane ver."

"İki süt mü?" Kaşlarını çatıyor.

"İki kahve," diye açıklıyorum. "İkisi de tam yağlı sütlü."

O giriyor, ben de kartımı okutuyorum. Ona cömert bir bahşış veriyorum. Belki o da iyi *bir gün* geçiriyordur.

Kahve kuyruğunun sonunda durmuş, kapıdan girip çıkan müşterilere bakarken, dünyada ne kadar çok insan olduğunu fark ediyorum. Farklı işleri olan ne kadar çok insan. Onları Roger gibi bir pislik için çalışmaya zorlamayan işler. Birinin zimmetine para geçirmesine ve bunu örtbas etmesine yardım etmek zorunda olmadıkları işler.

Belki de işimi kaybetmek o kadar da kötü bir şey olmazdı. Barista

iki kahve fincanını tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Bu

iyi bir iş mi?" Birden ağızımdan kaçırıyor. "Barista olmak mı?"

"Bu benim hayatımın yegane neşesi," diye alaycı bir tavırla konuşuyor.

Tamam. Yani bu barista olmak için bir "hayır" olacak. Ama neden başka bir iş bulamıyorum? Eskiden umutlarım ve hayallerim vardı. Her şeyin mümkün olduğunu düşünürdüm.

Zihnimde iyi yıpranmış bir eskiz defterinin görüntüsü beliriyor, sayfalar arasında karalamalar ve çizikler...

"Elise," diye mırıldanıyorum kendi kendime sokakta yürürken, sıcak kahve ince kâğıt bardakların arasından parmaklarımı yakıyor. "Bunu yapmanın nedeni Elise. Pratik ol."

Otele geri dönerken geçmiş ve gelecek, iyi, kötü ve utanç verici olan zihnimde birbirine karışıyor. Otele tırmandığımda

Sonsuz, loş merdivenlerden bizim kata çıkıyorum, kahveler ılık.

Kapıyı tekmeliyorum. "Benim. Ellerim dolu."

Bekliyorum ama içeride bir hareket yok. Kapıyı tekrar tekmeledim. "Elise, benim. Açın kapıyı!"

On beş saniye daha bekledim ama hâlâ bir şey yok.

Homurdanarak kahveyi bıraktım ve çantamdan oda anahtarını çıkardım. "Muhtemelen kulaklık takıyor ve duyma yetisini yok ediyor. Ve eğer bu konuda bir şey söylersem, dırdır etmiş olurum. Kazanamam."

Kapı açılır açılmaz ayağımla destekliyorum ve kalan eşyalarımı içeri sürüklüyorum. "Kardeşine yardım etmen çok hoş. Bütün gün ne yaptın? Hiç bakkala gidip bir şeyler aldın mı?"

Ayağa kalktım ve arkamı

döndüm. Oda boştu.

Sadece insanlardan değil. Ama her şeyden.

Yatağın üzerine koyduğum bavullar, televizyon sehpasının üzerine yerleştirdiğim paralar ve pencere kenarındaki pis sandalyeye bıraktığım kız kardeşim... hepsi gitmişti.

"Elise?" Cevap vermeyeceğini bildiğim halde sesleniyorum.

Gitmiş.

Gitmiş.

Gitmiş.

Panik içime işliyor, parçalanacağımdan emin olana kadar titreşiyor.

Kaçtı. Oklahoma City'de ondan korkuyordum ama nereye gidebilirdi ki? Yerini tespit etmek kolay olurdu. Ama New York'ta on dört yaşında bir çocuk?

", onu asla bulamayacağım."

Midem dibe . Daha önce sadece bir kez böyle hissetmiştim: Beş yıl önce Elise'i terk ettiğim gece.

Ön penceredeki küçük yüzünü, panjurların arasından bana bakarken hâlâ görebiliyorum. Uyuyor olması gerekiyordu, ama sesleri duyunca uyandı.

ön kapı çarptı. Annemin bir daha geri gelmemem için bağırdığını duyduğunda. Ona el salladım ama o karanlık odaya geri dönüp gözden kayboldu.

Ve şimdi, yine gitti.

"Panik yapma," diyorum kendime. Sonra bir anda aklıma bir fikir geliyor. "Resepsiyon."

Bu sabah giriş yaptığımızda check-in masasındaki adam dikkatle telefonundan anime izliyordu, ama belki bir şey görmüştür. Belki nereye gittiğini biliyordur.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapı koluna uzanıyorum. Ama bir parıltı gözüme çarpıyor.

Elimi bırakıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum.

Gözetleme deliğinin kaplamasının arkasında, kenarları altın kabartmalı dikdörtgen bir kartvizit var. Boş.

Şey, hayır, tam olarak boş değil.

Ortasında çenemi dişlerimi kıracak kadar sıkı mama neden olan iki kelime yazılı: şeytanın adı.

Nikolai Zhukova.

"Bu Kongre'deki kertenkele-insanlar, uzaylılar tarafından kaçırılma türünden bir komplo teorisi değil," diye bağıryorum, gözlerimin arkasını yakan hayal kırıklığı gözyaşlarıyla. "Memur beyler, bana güvenmek zorundasınız. Nikolai Zhukova kız kardeşimi kaçırdı."

İki polisten daha iri olanı, Memur Sweeney, eliyle sakalını düzeltiyor. "Kız kardeşinizin kaçırıldığına dair kanıtınız var mı?"

"Otel odamızda kayıp."

Memur Hedger, "olabilir," diyor. Genç ve beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor. Bu neredeyse ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

"Kaçmadı," diye çıkışıyorum, ilk başta ben de aynı şeyi düşünmüş olsam da. "Nikolai kartvizitini otel odamızda unutmuş."

"Ama Bay Zhukova için çalıştığınızı söylemiştiniz, değil mi?" Memur Sweeney diyor ki. "Kız kardeşinizin kayıp olduğunu öğrenmeden hemen önce onun ofisinde miydiniz? Onu yanlışlıkla yanınızda getirmiş olabilirsiniz."

"Bütün bunları zaten yaşadık." "Lütfen soruya cevap verin hanımefendi," diyor.

İçimi çektim. "Evet. Buraya onun şirketi için iş yapmaya geldim ve onun ofisindeydim. İşlediği suçları örtbas etmemi istedi, ben de reddettim. O da kız kardeşimi aldı."

Memur Hedger başını sallar. "Siz onunla birlikteyken kız kardeşinizi nasıl kaçırmış olabileceğini anlamıyorum."

"Yandaşları var!"

İki memur bakıştılar ve yanlış kelimeyi seçtiğimi anladım. Beni dengesiz gibi gösteriyor.

Belki de aklımı kaçırmışımdır. Zhukova Incorporated'ın önündeki kaldırımda dururken kendimi deli gibi hissediyorum.

Ama emin olduğum bir şey var: Ben onları zorlamadıkça bu polisler hiçbir şey yapmayacaklar.

Onlar bana daha fazla soru soramadan arkamı dönüp binaya giriyorum. Peşimden koşuşturduklarını, emirler yağdırdıklarını duyuyorum. Ama ben ana lobiye girmeye devam ediyorum... orada hemen bir güvenlik görevlisi tarafından durduruluyorum.

"Bina bu akşam için personel dışındaki herkese kapalı," diye homurdandı. "Burada olmak için izniniz var mı?"

"Hayır, yok," diyor Memur Hedger arkamdan. "Hanımefendi, sizden dışarı çıkmanızı istemek zorundayım ve-"

Güvenlik görevlisine "Nikolai Zhukova'yı görmem gerek" dedim. "Şimdi."

Adamın gözleri şişti. Kimden bahsettiğimi çok iyi bildiğini biliyorum. Bu bina devasa, tepeden tırnağa düzinelerce şirket ve onlar için çalışan insanlarla dolu. Ama Nikolai'nin doğru bağlantıları var. Ve ön kapıları gözetleyen güvenlik görevlisi de tanınması gereken önemli bir kişi.

"Ara onu," diye devam ediyorum. "Ona burada olduğumu söyle. Polisle birlikte. Beni bırakacaktır."

Aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama şu anda sahip olduğum tek şey körü körüne güven. Nikolai'nin emrinde milyarlarca dolar var. Benimse deli olduğumu düşünen iki polis memuru ve yetmiş beş dolarlık Chipotle hediye kartım var. Pek adil bir dövüş sayılmaz.

Güvenlik görevlisi izin almak için polislere bakıyor ve Memur Sweeney omuz silkiyor. "Zaten başka bir işimiz yok."

New York'un en iyileri, millet.

Güvenlik görevlisi masasının arkasına geçip telefonu aldı. Sonra konuştuğunu duyuyorum. "Bir kadın sizi görmek istiyor." Bana bakıyor. "Evet, kızıl saçlı, kısa boylu bir şey. Tamam. Teşekkür ederim, efendim."

Bana bir başparmak işareti yaptı. "Gidebilirsin. Bay Zhukova sizi ofisinde bekliyor olacak."

Kalbim küt küt atıyor ve neredeyse koşarak asansöre gidiyorum. Polisler arkamdan geliyor.

Kapılar kapanır ve asansör yükselirken "Göreceksin," diyorum. "Bunu o yaptı. Ben deli değilim."

İki memur da bir şey söylemiyor. Gözlerimi önüme dikiyorum. Nikolai'yi tekrar gördüğümde ne söyleyeceğime odaklanmalıyım. Son seferinde beni hazırlıksız yakalamıştı. Beni çok kolay kızdırdı.

Bu sefer kontrol bende olmalı.

Asansör açılır açılmaz içeri adım atıyorum, koridorda savaş yolundaki bir Viking gibi yürümeye hazırım; ancak Nikolai'nin önümde durduğunu görünce kayarak duruyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diye selamlıyor yüzünde rahat bir gülümsemeyle.

Tanrım, çok yakışıklı. Düşünceli ya da sırtıkan, fark etmez. Adam mükemmel orantılı ve mükemmel muhteşem.

Ayrıca mükemmel bir psikopat.

"Kız kardeşim nerede?" Şak diye söyledim. Gördüğüm kadarıyla, şakalaşmayı çoktan geçtik.

Nikolai kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Benimle oyun oynama. Nerede olduğunu bildiğini biliyorum."

Başını sallıyor ve geçip gidiyor. "İyi akşamlar, memur beyler. Burada olmanızı beklemiyordum."

"Gerçekten kız kardeşimi almana izin vereceğimi ve polisi aramayacağımı mı düşündün?"

"Özür dilerim. Kız kardeşin mi? Bir kız kardeşin olduğunu bile bilmiyordum," diyor.

Homurdanıyorum. "Her şeyi biliyorsun. Bu şehirde Tanrı gibisin, unuttun mu? Peki o nerede?"

Memur Sweeney öne çıktı ve hafifçe önüme doğru eğildi. "Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz Bay Zhukova, ama bu kadın kız kardeşinin sizde olduğunu düşünüyor."

"Onun isteği dışında mı?" Nikolai şaşkın görünmek için harika bir iş çıkararak sorar. "Adam kaçırmaktan mı bahsediyoruz? Gerçekten birini mi düşünüyorsun Frank?"

Memur Sweeney'e doğru dönüyorum. "Frank?"

Beni görmezden geliyor ve Nikolai'ye küçük bir gülümseme veriyor. "Elbette hayır, Bay Zhukova. Aslında bu kadını binadan uzaklaştırmaya çalıştık, ama çok sinirlendi."

"Benim adım Belle Dowan," diye hatırlatıyorum ona. "*Bu kadın*' değil. Ve 'sinirlenmiyorum', küçük kız kardeşimi kurtarmaya çalışıyorum!"

Memur Hedger sanki hiç konuşmamışım gibi, "Onunla birlikte gelip tehditten haberdar olmanızı sağlayabileceğimizi düşündük," diye ekliyor.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. "Tehdit mi? Sence burada tehdit *ben miyim*? Delirdin mi sen?"

Hepsi beni görmezden geliyor.

"İkinize de teşekkür ederim," diyor Nikolai içtenlikle. "Birkaç kez birlikte dışarı çıktık ama yakın zamanda ilişkimizi bitirdim. Anladığım kadarıyla Bayan Dowan bu seçimden memnun kalmamış."

Nefesim kesildi. "Seni... pislik!"

"Hey, Bayan," diye araya giriyor Memur Hedger. "Buna gerek yok-"

"Size yalan söylüyor! Hem de yüzünüze karşı!" Her tarafım titriyor. "Beni tehdit etti ve dediğini yaptı. Kız kardeşimi kaçırdı!"

"Sen New York'lu bile değilsin. Kız kardeşin neden burada seninle olsun ki?" Nikolai soruyor.

"Çünkü onu evde yalnız bırakamazdım," diyorum. "Yolculukta onu da yanımda getirdim."

Nikolai gözlerini devirir. "Biliyor beyler, eğer bir kız kardeşi bile yoksa hiç şaşırmam."

"Var! Ve bunu kanıtlayacağım!" Telefonuma uzandığımda Elise ve benim yakın zamanda çekilmiş hiçbir fotoğrafımızın olmadığını fark ediyorum. Huysuz on dört yaşındakiler pek fotojenik değildir. Bu yüzden döndüm. "Otelin resepsiyonunu arayacağım. Beni giriş yaparken görmüşler. Odamda iki kişi olacağını söyledim."

Nikolai memurlarla konuşmak için eğilirken ben numarayı çeviriyorum. "Zamanınızı harcadığım için üzgünüm. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

Onu susturmaya çalışıyorum. Resepsiyon telefonu açar açmaz, telefonumun hoparlörünü açıyorum. "Alo, ben 307 numaralı odadan Belle Dowan," diyorum.

"Bayan Dowan, evet," diyor adam, bu sabah giriş yaparken burnunu bir fişe sildiğini gördüğümü düşününce garip bir şekilde resmi konuşuyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu sabah beni başka bir kızla giriş yaparken gördüğünüzü teyit etmek için arıyorum. Odamın iki kişi için ayrıldığını?"

Hikâyemin doğrulanmak üzere olduğundan o kadar emindim ki Nikolai'ye sırtımaya başladım bile.

Bir duraksama oldu. "Um... hayır, üzgünüm. Biriyle birlikte olduğunu hatırlamıyorum."

"Bekle, ne?" Kekeliyorum.

"Bu sabah yalnızdın," diyor. "Ve tek kişilik bir oda ayırtmışsın. Tek kişilik bir oda."

Zhukova Incorporated lobisinin modern gri duvarları etrafımda dönüyor. Kendimi baygın hissediyorum. Sanki dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

Memur Sweeney iç çeker ve Nikolai'ye döner. "Arayabileceğimiz başka bir ailesi olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Kız kardeşim," diye sayıklıyorum. "Kız kardeşim benimleydi. O benimleydi."

"Üzgünüm," diyor tezgâhtar beceriksizce. "Ama size yardımcı olabileceğim başka bir şey varsa-"

Telefonu kapattım ve öfkemi Nikolai'ye yönelttim. "Sen."

Bakışlarımla buluşuyor, çelik grisi gözleri delici ve hareketsiz. Burada ne olduğunu biliyorum: Katibe ödeme yaptı.

"Bayan," diye uyarıyor Memur Sweeney, "bizimle gelmeniz için gerçekten ısrar etmek zorunda kalacağız. Bay Zhukova'nın-"

"Planımı bozdu," diye bitiriyorum, dramatik bir şekilde sarkarak. "O haklıydı. Ben çılgın bir eski kız arkadaşım."

Memur Hedger'ın alnı şüpheyile kırışıyor. "Affedersiniz?"

"Onu çok seviyorum," diyorum sahte bir hıçkırığı bastırarak. "Duygularımın beni alt etmesine izin verdim. Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

Nikolai dahil herkesin kafası karışmış görünüyor.

Bu fırsatı değerlendirip kendimi Nikolai'nin üzerine attım. Zıplıyorum ve sanki prova edilmiş gibi beni yakalıyor, elindeki her şeyi bir an bile düşünmeden bırakıyor. Bacaklarımı beline dolayıp gömleğini ellerimle avuçlarken kolları altımdan geçiyor.

Yüzlerimiz inanılmaz derecede yakın, ama bunun beni rahatsız etmesine

izin veremem. Şimdi olmaz. "Özür dilerim Nicky," diye somurtuyorum.

"Beni affetmek mi?"

Nikolai kaşlarını çattı. İfadesinde bir meydan okuma var. Ben de buna karşılık veriyorum, alt dudağımı ısırırken göğsünden biraz daha aşağı kayıyorum. Kalçalarım kasıklarına doğru yuvarlanıyor.

Kirli oynamak mı istiyor? İyi

o zaman. Hadi kirli oynayalım.

BELLE

Memur Sweeney ve Hedger gerilmiş durumda, ilk sorun işaretinde devreye girip beni Nikolai'dan uzaklaştırmaya hazırlar. Tek bekledikleri Nikolai'nin emri vermesi.

Ama yapmayacağını zaten biliyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, pantolonu aramızda belirgin bir şekilde sertleşiyor. Sonra gülümsüyor ve etrafımdaki polis memurlarına bakıyor. "Sorun için üzgünüm memur beyler ama buradan sonrasını ben halledebilirim."

"Emin misiniz?" Memur Sweeney soruyor. "Eğer bir rapor doldurmak isterseniz, biz-"

"Rapor yok. Ben hallederim."

Sweeney iç çeker. "Evet, efendim, Bay Zhukova."

İki adam birlikte dönüyor ve bekleyen asansöre doğru ilerliyorlar. Tam asansör kapıları kapanırken Memur Hedger'ın homurdandığını duyuyorum: "Onunla 'ilgilenecek', tamam mı?"

Sonra Nikolai ve ben yalnız kaldık.

Kapılar güm diye kapandığı anda onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bırak beni, seni psikopat."

"Kendini bana fırlatan sendin," diyor.

Düzeltilmesi gerekmeyen manşetlerini düzeltir ve omzundan koparılması gerekmeyen hayali bir tiftik parçasını koparır. Tüm bunlar ne kadar kontrollü olduğunu göstermek için yaptığı bir rol. Doğrusu, tek bir lifinin bile yerinde olmadığını hayal etmek zor.

Diğer yandan ben? Yıpranmışın da ötesinde hissediyorum.

"Çünkü belli ki para ödediğin o iki polis memuru tarafından buradan sürüklenerek çıkarılmaktan kurtulmanın tek yolu buydu."

"O memurlara para olsaydım bilirdiniz." "Nasıl?"

Bana ölümcül bir sırıtışla bakıyor. "Ölmüş olurdun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ama durmak için elimden geleni yapıyorum. "Kız kardeşimi bana geri ver, ben de gideyim."

"Şimdi, neden gitmeni istediğimi düşünüyorsun?" diye atıldı.

"Bilmem, belki de beni öldürmekle tehdit ettiğin içindir?"

Hissettiğimden çok daha cesur görünüyorum. Yine de kafamın içinde Nikolai'nin arkasındaki koridorun ne kadar karanlık ve ne kadar boş olduğunun farkındayım. Burada başka kimse yok. Tamamen yalnızız.

"Ben tehdit etmem, küçük kuzum. Sadece söz veririm."

Bu kez, içimde dolaşan ürpertiği gizleyemiyorum.

Nikolay fark eder ve sırtır. "Sorun nedir, *lapochka*? Korktun mu?"

"Olmam gerektiği gibi," diye çıkışıyorum. "Sen delisin."

Başını sallar. "Hayır. Deli insanlar deli olduklarını bilmezler. Tamamen normal olduklarını düşünürler. Ama ben normal olmadığımı biliyorum."

Çıkışlara yaklaşırken "Ne kadar rahatlatıcı," diye mırıldanıyorum. Yan tarafa bakıp merdiven boşluğunu gösteren tabelaya göz gezdiriyorum. Belki de Nikolai beni durdurmadan önce oraya koşup merdivenlerden inebilirim.

Belki sihirli bir şekilde karma dövüş sanatlarını ya da uçmayı da öğrenirim. Hayır, kaçmak bir seçenek değil.

"Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?" diye fısıldıyor, daha da yaklaşarak. "Çünkü normal insanların, senin deyimle, on dört yaşındaki çocukları otel odalarından kaçırarak, resepsiyon görevlisine para ödeyen ve onları kimsenin bulamayacağı bir yere saklayan 'uşakları' yoktur."

Nikolai'nin suçlu olduğunu biliyorum ama bunu bu kadar açık bir şekilde itiraf ettiğini duymak hâlâ şok edici. "Onu geri ver," diye tükürüyorum aniden uyuşan dudaklarımın arasından.

"Denetim için şartlarımı kabul edin, ben de kabul edeyim."

"Ciddi misin sen?" Başımı sallıyorum. "Bu hâlâ senin lanet *olası denetiminle* mi ilgili? Endişelendiğin buysa kimseye söylemem, tamam mı? Çekip gideceğim ve bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"," diyor. "O zaman ne?"

Nikolai bir an beni inceliyor. Gözlerinin baktığı her yerde vücudum kızarıyor. Dokun.

Sonra bastırılmış bir iç çekişi salıveriyor ve benden uzaklaşıyor. Omzunun üzerinden, "İstedigimi yapmaya hazır olduğunda geri gel," diyor.

Ne yaptığımı düşünmeden öne atılıp Nikolai'nin kolunu tutuyorum.

İlk olarak, ne kadar kaslı olduğunu fark ettim. Ön kolu elimde demir gibi hissediyorum.

İkincisi, ne kadar hızlı olduğunu fark ettim. Ben daha gözümü kırpmadan Nikolai dönüyor ve beni resepsiyon görevlisinin masasına yapııştırıyor.

Hem şoktan hem de masanın omurgama çarpmasından dolayı nefesim kesiliyor ama elini boğazıma sıkıştırdığında sesim kesiliyor.

"Hayattasınız çünkü hayatta olmanızı istiyorum, Bayan Dowan," diye tıslıyor. "Şu anda buradasınız çünkü burada olmanızı istiyorum. Ve ben istediğim için o uçak tuvaletinde kendini sikimin üzerine bıraktın. Anlamıyor musun?"

Yutkunuyorum. Boğazım onun sert avuçlarına çarpıyor.

Yakınıma eğiliyor, nefesi yanağıma değiyor. Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor.

Bir an için beni öpeceğini düşündüm. Ve bir an için.

Yapmasını istiyorum.

Sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve saf kötülüğün bakışlarına baktığımı fark ediyorum.

"İstedigimi alırım," diye bitiriyor sözlerini, her kelimeyi keskin bir şekilde telaffuz ederek. "Sen de ikimize biraz zaman kazandırabilir ve bunu kabul edebilirsin."

Elini boğazımdan çekip yanağıma , başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. Göz açıp kapayınca kadar şiddetten şefkate.

Haklı. Hiç de normal değil.

Sonra bir anda Nikolai beni bıraktı ve uzaklaştı. Bir silüete dönüşüyor ve sonra o bile karanlık koridorun gölgeleri arasında eriyip gidiyor.

Lobide tek başıma kaldım, ağır ağır nefes alıyorum. İçime adrenalin ve korku pompalanıyor ama enerjimi harcayacak yerim yok.

Nikolai'ye saldırmak geçerli bir seçenek değil. Bunu şimdi anlıyorum. O güçlü, hızlı ve acımasız.

Ama gidemem.

Kız kardeşim olmadan olmaz.

Donup kaldım, hiç hayal etmediğim bir arafta sıkışıp kaldım. Elise benimle sadece iki hafta yaşadı ve şimdiden tehlikede.

Ne yapacağım ben? Ne yapacağım- Yerdeki gümüş anahtarlar gözüme çarpıyor.

Nikolai kollarına atladığımda her şeyi düşürdü... ve asla toplamadı. Arkasında bir dizi anahtar bıraktı. Araba anahtarları, görünüşe göre.

Şansıma inanamıyorum. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ama bu hediye atının ağzına bakmamaya karar verdim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde asansörün kapı düğmesine basıyorum, anahtarları almak için aşağı iniyorum ve sonra kapılardan geriye doğru adım atıyorum.

Kapılar kapanana kadar Nikolai'nin kaybolduğu koridoru gözlüyorum. Sonra Park etmek için "P" ye basıyorum ve iyi şansımın devam etmesi için dua ediyorum.

Bu bir ilk olurdu.

Otopark loş bir şekilde aydınlatılmış ve çoğunlukla boş. Işıklardan gelen sarımsı parıltı sanki bir kıyamet filminin içinde yürüyormuşum hissi veriyor. Ölmekte olan çorak bir arazide tek başıma.

Şık siyah anahtarlığı elime alıyorum ve kilit açma düğmesine basıyorum. Hemen solumdaki arabadan baştan çıkarıcı bir zil sesi yükseliyor. Kapıya en yakın yer burası ve üzerinde "**BAY ZHUKOVA**" yazan kalın bir isim levhası var.

"Şok oldum," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

Deri ön koltuğa atlıyorum ve hemen arkamdan kapıları . Araba onun gibi kokuyor. Deri, baharat ve lüksün o sarhoş edici cazibesi.

Zihnimdeki şehvetli sisin içinden sıyrılıp motoru çalıştırıyorum. Pek vites meraklısı değilimdir. Tamirci bana ne tür bir arabam olduğunu sorduğunda, "yeşil" diyorum.

Ama bu araba altımda *mırıldanıyor*.

Parmak uçlarımda canlı bir canavar gibi, geriniyor, hırlıyor ve sürüş için ısınıyor. Lanet arabası bile seksi.

Zenginliği ne kadar sinir bozucu olsa da, bu benim lehime işliyor. Çünkü tam da şüphelendiğim gibi, arabanın içinde bir Apple mağazasından daha fazla ekran var. Orta konsola dokunuyorum ve bir menü açılıyor. GPS'e doğru ilerliyorum ve aradığım şeyi bulana kadar çeşitli ayarlar arasında geziniyorum: konum geçmişi.

Anında, adreslerin ve adı geçen işletmelerin bir listesi beliriyor. Telefonumla ekranın fotoğrafını çekiyorum. Gerekirse listedeki her adrese tek tek . Kardeşimi bulmak için ne gerekiyorsa yaparım.

Arabayı kapatmak için anahtara uzanıyorum ve sonra duruyorum. Yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Adil olan bu, değil mi?" Omuz silkerek mırıldandım. "O benden bir şey aldı, ben de ondan bir şey alıyorum."

Kumanda koluna uzanıyorum, ama tam arabayı geri vitese takmak için hareket ettiğimde motor duruyor.

"Ne oluyor be?"

Sonra kapılar açılır. "Bu da ne-"

Sonra sürücü tarafındaki kapı açılır.

Nikolai arabanın içine uzanıp beni dışarı çekerken çığlık atıyorum. Kalçalarıyla beni tekrar arabaya yapıştırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye homurdanıyor.

İçeride, beni tehdit ederken bile Nikolai bir iş adamı gibi görünüyordu. Bir parçam güvende olduğumu hissetti. Bir iş adamı beni ofisinde öldürmezdi, değil mi? Bir işadamı gömleğine kan bulaştırmaz, değil mi?

Ama burada, karanlık ve serin havada Nikolai vahşi görünüyor. Saf gölge ve kas tonusu.

Hiç şansım yok. "Nasıl yaptın-"

İkinci bir anahtar seti uzatıyor. "Bunu tam olarak ne kadar ileri götürmeyi planladığını bilmek istedim. Görünüşe göre sonuna kadar."

Dizi bacaklarımın arasına giriyor. Sürtünmeden dolayı istemsizce nefes alıyorum. "Bırak beni!"

Dilini şaklatır. "Henüz değil, küçük kuzum."

Eli aramıza giriyor ve ben sertleşiyorum. Dokunuşunun ardındaki ısı beni içten dışa doğru ısıtıyor.

Bundan daha fazla mücadele etmeliyim. Beynimin arkasında bir yerlerde, mantıklı bir parçam uyanmam için çığlık atıyor.

Aletine yumruk at, seni seks düşkünü fahişe! Dövüş! Çığlık at! Kaç!

Ama kalçalarımın arasında nem birikiyor ve bu kadar yakından Nikolai arabasının içinden bile daha güzel kokuyor.

Sonra cebime daldı ve telefonumu çıkardı. Bileğimden tutup başparmağımı parmak izi tarayıcısına yerleştiriyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kilidi açıyor.

Hâlâ az önce çektiğim konum geçmişinin resmini gösteren ekrana bakarken başını sallıyor. "Planın neydi Belle? Kız kardeşini kurtarmak için tek başına mı saldıracaktın?"

"Bunu kötü bir planmış gibi söylüyorsun."

Kıkırdıyor. "Bu aptalca bir plan. Hiç şansın yok." "Beni hafife alıyorsun."

"Bu doğru
mu?" Başımı
salladım.

"Evet."

"Tamam." Bir saniyeliğine telefonumu karıştırdı. Yukarı baktığında
Gülümseyerek. "O zaman yanıldığımı kanıtla. Bana GPS geçmişimdeki
adreslerden birini bile ezberlediğini söyle."

Kahretsin. Bu akıllıca olurdu. Bir resmi silebilir ama zihnimi silemez.

Aslında, elindeki kaynaklar göz önüne alındığında, bu tür yeteneklere sahip
olması beni o kadar da şaşırtmazdı.

"Yeterince zamanım yoktu," diye çıkıştım.

"Çünkü arabamı kapalı otoparktan çıkarıp GPS'e bakmak yerine, bunu tam
burada, otoparkta yapmaya karar verdiniz. Ofisimden birkaç adım ötede. Eğer bir
şey varsa, seni *gözümde büyütmişüm* Belle."

Utanc üzerine çöktü. "Üzgünüm, senin gibi profesyonel bir hırsız değilim!"

"Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun? Bir hırsız mı?" Homurdanıyor.

"Kız kardeşimi kaçırdığına göre, en azından bir insan hırsız olduğunu
söyleyebilirim. Sahte ve saçma denetimimize uymamı istediğinize göre, ben de
sıradan bir para hırsız olduğunuzu söyleyebilirim."

Nikolai bir an bana baktı. Söylemek istediği bir şey olduğunu anlayabiliyorum.
Günahkâr dudaklarının hemen arkasında bekleyen, ortaya çıkmak ve dünyayı
sonsuz dek mahvetmek için can atan bir şey.

Ama bunu söylemiyor. Bunun yerine öne doğru eğiliyor, burnu burnumun ucuna
değiyor ve fısıldıyor: "Şimdi git ve bana ait olana bir daha asla dokunma."

Bir anda geri çekildi. Onu kaybetmek beni tökezletiyor ama o tereddüt etmiyor.
Nikolai yanımdan geçip arabasının sürücü koltuğuna tırmandı. Ben bir şey
söyleyemedim kapıyı çarparak kapattı.

"Hayır! Bekle!"

Motorun homurtusu bağırışlarımı bastırıyor.

Nikolai'yi renkli camlardan zar zor görebiliyorum, ama bundan sonra ne olacağını bilmek için onu görmeme gerek yok. Geri dönüp gidecek ve gittiğinde kız kardeşimi bulmamın hiçbir yolu yok.

O olmadan, hiçbir şeyim yok.

Kendimi kapıya attım ve iki yumruğumla cama vurdum. "Hey! Bekle!"

Pencere çatırdayarak açıldı. Gözlerini bana diktiğini görebiliyorum. "Evet?"

"Ben yaparım."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. Ama bir kez bile bir saniye bile düşünsem, söylediklerimden pişman olamam. Bu

benim tek seçeneğim.

Cam birkaç santim daha aşağı kayıyor. "Tam olarak ne yapacağım? Söyle."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Titriyorum.

"Denetim. Denetimi senin için yapacağım. Ne istersen yaparım." Yutkunuyorum.

"Ama beni kız kardeşime götürmelisin."

Pencere tamamen aşağı kayar ve Nikolai'nin çerçevenin arkasında, zahmetsizce soğukkanlı, tamamen kendi halinde olduğunu ortaya çıkarır.

Sonra çenesi biraz eğiliyor ve onunla ilgili her şey değişiyor. Sanki halk maskesini çıkarıp altındaki karanlığı ortaya çıkarmış gibi. Tamamen içgüdüsel olarak yarım adım geri çekiliyorum.

"Eğer kız kardeşine ulaşmak için bana yalan söylüyorsan, seni yok ederim," diye uyarıyor. Sesi ürkütücü derecede düz.

Ciddi olduğunu biliyorum.

Gözlerine bakıyorum. "Ben yalancı değilim."

Bir saniye daha beni izledikten sonra başını yan koltuğa doğru salladı. "Atla."

Kendimi ne kadar kötü bir duruma soktuğumu düşünmeye başlamadan önce, aceleyle yolcu tarafındaki kapıya gidip içeri giriyorum.

Arabayı sürerken camdan dışarı bakıyorum, şehrin yok olmasını bekliyorum. Belki Nikolai beni ormanın içinde gömülü bir beton sığınağa götürür. Silahlı muhafızlar, dikenli teller ve havlayan, hırlayan köpekler hayal ediyorum.

Ama bu asla olmaz.

Otoparktan çıktı ve sağa döndü. Ve yirmi beş dakika boyunca, solumuzda Hudson Nehri, sağımızda ise cam gibi gökdelenlerden oluşan bir duvar yükselirken yolumuza devam ediyoruz.

Sonunda yüksek, lüks bir otelin önünde durur. Vale standının arkasındaki adam sanki hayatı buna bağılıymış gibi arabaya doğru koşar.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyorum. Sanki boğuluyormuşum da o benim can simidimmiş gibi bilinçsizce emniyet kemerime yapışıyorum.

Nikolai beni görmezden geliyor ve kapıyı açıyor. Dehşete kapılmış valeye başıyla selam veriyor ve anahtarlarını arabanın tavanına fırlatıyor. zaman bu kadar rahat görünebilmesi çok etkileyici. Sokakta Nikolai'nin yanından fark etmeden geçebilir miydim emin değilim ama en azından onun tipik bir erkek olduğunu düşünürdüm.

Artık daha iyi biliyorum.

Sürücü tarafındaki camdan geriye bakıyor. "Geliyor musun yoksa burada mı kalacaksın?"

Vale arabayı almak için kaldırımda bekliyor, ben de isteksizce dışarı çıkıyorum ve Nikolai'yi ön kapıya kadar takip ediyorum. "Beni kız kardeşime götüreceğini söylemiştin. Neredeyiz?"

"Etrafına bak."

"The Zinc?" Döner kapıların üzerindeki altın kaplama tabelayı kaşlarımı çatarak okudum.

"Zhukova A.Ş.," diye açıklıyor Nikolai sabırsızlıkla. "Çinko. Hesabı sen yap." İnledim. "Buranın da mı sahibisin? Belki de bu şehirde Tanrı sensindir."

"Ve belki de her şeye rağmen öğretilabilirsin," diye kıkırdıyor. Kapıdan ilk benim işaret ediyor.

Kendimce bir iğneyle karşılık vermek istiyorum ama sonra binaya giriyorum ve konuşma yetimi kaybediyorum.

Lobi, yüzyıl ortası modern bir Japandi rüya manzarasıdır. Tavanlar katedral gibi yüksektir, ancak tüm alan, dünyevi ve rahat hissettiren yatay çizgilere sahiptir. Eşleşen bambu vurgulu duvarlara ve gerçek bambu ormanlarına yerleştirilmiş alçak bambu banklar vardır. Ön geniş ve zemine birkaç adım gömülü. Narin bir kağıt perde, konuklara bakan ön tarafı daha تنها bir arka ofisten ayırıyor. Odanın ortasında küçük bir gölet ve etrafında düzleştirilmiş mermer bir yürüyüş yolu var, yüzeyin hemen altında şişman koi balıkları salınıyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum. "Burası muhteşem bir yer."

Nikolai gülümsüyor. Ona karşı yumuşadığımı hissediyorum. Bu benim zayıf insani ilişki kurma, yanımdaki varlıkla bir tür bağ kurma arzum.

Ama buna direnmek zorundayım.

Onun gibi bir adam bu bağı alır ve boğazıma bir ilimik gibi geçirir.

"Burada ne işimiz var?" Ses tonumu değiştirerek söylüyorum.

Asansörü açıyor ve içeri giriyor, ama ben diğer tarafta duruyorum, inatla hareket etmeyi reddediyorum.

"Beni nereye götüreceğini bilmeden seninle hiçbir yere gitmiyorum." "Seni gizli seks zindanında bağlayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Hemen yanıyorum. Sadece bu düşünce bile güçlü bir adamı kalp krizi geçirdi. Kıpırmızı olduğuma eminim ama elimden geleni yapıyorum.

"Benimle oyun oynama."

"Tabii ki hayır," diyor. "Burada olmaz. Bunu seks zindanına saklayacağım."

"Nikolai," diye inledim, "bir anlaşma yapmıştık."

Kapılar kapanmaya başlar ve eli parlayarak onları geri iter. "Ve ben bunu destekliyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Kız kardeşim *burada* mı?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Nerede olduğunu sanıyordun? Belki benim-"

"Bir daha 'seks zindanı' deme. Şimdi ya da asla." Hışımınla asansöre girdim ve kendimi ondan en uzak duvara yapıştırdım.

"O zaman 'işkence odası' diyecektim." Bir anahtar kontrol panelindeki küçük bir kapıya sokuyor ve "Çatı Katı Süiti" etiketli ayrı bir düğmenin kilidini açıyor.

Başımı salladım. "Böyle şeyler söyleme. İnsanlar şaka yaptığını anlamayabilir."

Birden vücudunu bedenime yakın hissediyorum, dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor. "Belki de değilimdir."

Bir ürpertiye bastırıyorum, tepkimi yutuyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. *Ona korkunu tatmin etme fırsatı verme.*

Geri çekilip soğukkanlılıkla bana bakıyor. Asansörün kapıları otuz saniye sonra lobiye çok benzeyen bir odaya açılıyor. Parke zeminler sıcak, zengin bir kahverengi ve kesintisiz pencerelerden oluşan bir duvar Hudson'a bakıyor.

O kadar nefes kesici bir manzara ki, şezlonga yayılmış genç kızın yığının neredeyse özlüyorum.

"Hey," diye sesleniyor Elise, elini tembelce sallayarak.

Gözlerimi kırıştıtarak manzaradan uzaklaşıyorum ve kız kardeşime bakıyorum. Hayatımda ilk kez beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Beklentilerim ve gerçeklik birbirinden o kadar uzak ki, birkaç saniyeliğine onları uzlaştıramıyorum.

Sonra...

"Hey?" Çığlık atıyorum, kaşlarım o kadar havaya kalkıyor ki yüzümden fırlayacaklarından eminim. "Bana söyleyeceğin şey bu mu? Ortadan kaybolup beni ölümüne korkuttuktan sonra 'Hey' mi diyorsun?!"

"'Merhaba' mı demem gerekiyordu?" Elise kaşlarını çatır. "Tanrım, sakın ol. Senin derdin ?"

Odanın içinde tepiniyorum ve bacaklarını üzerinden atıyorum.

"Hey!" diye bağılıyor.

"Şunu söylemeyi kes," diye tıslıyorum. "Ne oluyor Elise? Burası köşedeki bakkaldan biraz daha uzak, sence de öyle değil mi?"

Şimdi kaşlarını çatmış, kötü adammışım gibi bana bakıyor. "Bana bir üst sınıfa geçeceğimizi söylemesi için o rastgele adamı motele gönderen sensin. Hiç telefon görüşmesi diye bir şey duydun mu? Kaçırılacağımı falan düşünmüştüm."

Nikolai'nin arkamdan kıkırdadığını duyuyorum ve aniden tüm öfkemde ne kadar yersiz olduğunu fark ediyorum. Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ona ne söyledin?"

"Yok bir şey." Bana doğru eğiliyor ve Elise'i başıyla selamlıyor. "Daha önce hiç tanışmadık. Ben Nikolai Zhukova."

"Ah, şu pislik sahibi mi?" Elise hemen sorar.

"Ünüm benden önce geliyor," diye kıkırdıyor. Bana doğru bir bakış attı. Normal bir insan olsaydı, neredeyse gücenmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim. "Sen kız kardeş olmalısın."

"O benim. Benim adım-"

"Yeter." Kolumu havada savuruyorum. "Ona hiçbir şey söyleme. Biz gidiyoruz."

"Ne? Neden?"

"Eşyalarını topla, Elise," diye .

Ayağını ahşap zemine vuruyor. "Hayır." Nikolai

kendini beğenmiş bir şekilde "Elise" diyor.

"Güzel isim." Onu görmezden geliyorum.

"Elise, dediğimi yap."

"Sen benim annem değilsin."

İç çekiyorum. Bu cümle gerçekten çok çabuk eskidi. " doğru olabilir, ama böyle anlar için anne bakışım üzerinde çalışıyorum. Beni döndürme

ve onu kullanmak. Özellikle *de Bay Zhukova*'ya sırtımı dönmek zorunda kalacağım için. Burada. Ve eğer şans verilirse bana kloroform verebilir." Nikolai

gözlerini devirir ama inkar etmez.

"Ne?" Elise sorar. " oluyor? Senin için burada olduğumuzu sanıyordum. Çalışmak mı?"

"Sen " Nikolai cevaplar. "Sen her ikisi de vardır. Ve sen değil hiçbir yere gitmiyorum."

"Zaten bir otel odamız var, teşekkür ederim," diye bağıyorum.

Gülüyor. "O fare istilasına uğramış bok çukuruna böyle mi diyorsun?"

Elise de onunla birlikte gülüyor ve benimle yaşamaya başladığından beri ilk kez güldüğünü duymaktan nefret ediyorum. Daha da önemlisi, bundan onun sorumlu olmasından nefret ediyorum.

"En azından orada güvendeydik!"

"Neyden güvende?" Nikolai alay ediyor. "Uzun ve mutlu bir hayattan mı? Soyulmadan giriş yapmana şaşırdım. Duşu kullanırsan saçkıran olman garanti."

"Gerçek bir zengin züppesi gibi konuştun," diye tükürdüm. "Fildişi kulene o kadar alışmışsın ki diğer yarının nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrin yok."

Birden yüzündeki kızgınlık başka bir şeye dönüşüyor. Birkaç kez gördüğüm değişimin aynısı. Güneşin üzerinde hareket eden bir bulut gibi. Dünya renk değiştirdiğinde ve sıcaklık düştüğünde. Her şey aynı ama tamamen farklı.

"Artık burada kalıyorsun." Sesi sakın, ama yüzeyin hemen altında zorlukla dizginlenmiş bir öfke var. "Sabah senin için bir araba göndereceğim."

"Tanrı'ya şükür," diyor Elise oturma odasına geri dönerken. "Burası cennet gibi."

Nikolai'nin asansöre binişini ve bana doğru dönüşünü izliyorum. Düğmeye basmak için öne eğilirken gözlerimiz kilitleniyor.

Kapılar kapanırken göz kırpmıyor ve ben ürperiyorum. "Hayır," diye mırıldandım.

"Bu cehennem."

NIKOLAI

Arslan ofisine girmeden önce kapıyı bir kez çaldı. "Hey, ben istedim _."

"Ben seni davet etmeden ofisime daldığın için bir elini mi kaybettin?" Sözünü kestim.

Homurdanıyor. "Arnold onunla böyle konuşmana izin veriyor mu? Eğer öyleyse, düşündüğümde de yumuşakmış."

"Arnold yerini biliyor." Arslan, "Arnold sıkıcı," diye yakınıyor.

"Arnold bu cephe için mükemmel. İnsanlar onu başkan yardımcısı olarak görüyor."

"Biliyorum, biliyorum, her şey dış görünüşle ilgili. Bana ders verme," diye iç geçiriyor Arslan. Parmak eklemlerindeki dövmeleeri görebilmem için ellerini kaldırıyor. "Ben öyle görünmüyorum."

Başımı salladım. "Parmak eklemlerine 'sandviç' dövmesi yaparsan böyle olur."

"On sekiz yaşındaydım. Ve bu iyi bir buz kırıcı." 'Wich' elini yumruk yapıp sırtıyor. "İyi bir çene kırıcıdır da."

Elimi uzattım, sessizce hazırladığı dosyayı istedim.

"Belle Dowan hakkında düşündüğünüz kadar çok şey yok," diye uyarıyor bana uzatırken. "Hiç sosyal medyası yok."

Dosyayı masamın üzerine bırakıp açıyorum. "İstihbarat için Instagram hikâyelerine güveniyorsan kovuldun demektir."

"Beni kovamazsınız. Çok şey biliyorum." "O zaman seni öldürürüm."

"İyi vakit geçirerek beni kızdırma, Nikolai." Masamın karşısındaki deri koltuğun koluna tünedi. "Ama elbette başka kaynaklarım da var. Ben bir profesyonelim."

"Peki ne buldun?" Dosyayı kapatıp çevirerek soruyorum. "Asansör konuşması versiyonunu istiyorum. Bugün meşgulüm."

"Okumayacaksan neden dosyayı bir araya getirdim ki?" diye homurdanıyor.

"Çünkü eğer yapmazsan seni kovarım," diyorum. "Ve dediğin gibi, seni kovamam. Bu yüzden seni öldürmek zorundayım. Aslına bakarsan, eğer rahatsızlığın herhangi bir noktada yararlılığından daha ağır basarsa, seni öldürürüm. Ve eğer bir gün keyfim kaçarsa, seni öldürürüm. Bu yüzden konuşmaya başlamanı öneririm. Ben seni öldürmeden önce."

"Her zamanki büyücü," diye kederli bir şekilde iç geçirir. Gerçekleri anlatmaya başlar. "Belle Marie Dowan. Omaha, Nebraska'nın dışında bir karavan parkında doğup büyümüş ama on sekiz yaşındayken tek başına Oklahoma'ya taşınmış. Annesinin kolumdan daha uzun bir tutuklama listesi var, hepsi de uyuşturucu kullanmak ve bulundurmaktan."

"Annesi bir keş mi?" İrkildim. "Bu neden küçük kız kardeşiyle seyahat ettiğini açıklıyor. Muhtemelen ona bakıyordur."

"Olabilir," diyor Arslan. "Oklahoma Üniversitesi'nde muhasebe okudu ve ardından McCorman Partners Auditing'de şu anki işini aldı. Üniversiteden yeni mezun oldu."

"Genç," diyorum dalgınca. "daha yaşlı görünüyor." "Bu önemli mi?" Arslan soruyor.

"Ne?"

"Daha yaşlı görüldüğünü mü?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl görüldüğü önemli değil."

Arslan arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Yüzünde aptal bir ifade var ve biliyorum ki her an onu ofisimden kovmadığıma ve dosyayı kendim okumadığıma pişman edecek beni.

"Ondan hoşlanman önemli."

Bir kahkaha . "'Onun gibi' mi? On iki yaşında mıyım ben?"

"Hayır, otuz sekiz yaşındasın ve daha önce bir kadına bu kadar ilgi gösterdiğini hiç görmemiştim. Bu kayda değer."

"Bizim denetimimizi yapıyor ve sorun yaratıyor. Polisin bize ilgi göstermediğinden emin olmak için ona ilgi göstermek zorundayım."

Gözlerini kısar. "Belki de ... ya da belki de onu becermek istiyorsundur." "Ya da belki çoktan sıkılmışımdır," diye karşılık veriyorum.

Arslan'ın yüzüne aptalca bir gülümseme yayılır. Umarım itirafım Ama en iyi arkadaşımı şimdiye kadar bundan daha iyi tanımalıydım. "Kız kardeşini kaçırmadan önce mi sonra mı?"

"Ben aslında kimseyi kaçırmadım," diyorum. "Ve bu daha önceydi. Aslında onun bizim denetçimiz olacağını bile bilmeden önceydi."

Kaşlarını çattı. "Oklahoma'da bilmediğim kadar çok zaman mı geçiriyorsun?" "Uçakta tanıştık."

"Ah." Arslan başını sallar ve sonra farkına varır. Gözleri büyür. "Onu uçakta mı becerdin?"

"Evet. Şey, banyoda. Biraz terbiyem var."

"Zar zor," diye alay ediyor. "anasını. Muhasebecinin bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"Muhasebeci" deyişindeki bir şey hakaret gibi geliyor. Ama Belle geçmişte bizi denetleyen, birbirinin yerine geçen muhasebecilerden farklı. Hepsi de ona teklif ettiğim on bin dolardan çok daha azına razı oldular ama Belle reddetmeden önce kılını bile kıpırdatmadı. Aslına bakarsanız, geri adım attı. Ofisine polis getirdi ve arabamı çalmaya çalıştı.

Kızın cesareti var.

"Çünkü onu henüz tanımıyorsun." "Peki sen tanıyor musun?"

Arslan'ın gözlerindeki bakıştan bir şey ima ettiğini anlayabiliyorum. Cesaretlendirmek istemediğim bir şey. "O bir savaşçı. Demek istediğim buydu."

Kaşlarını sallıyor. "Sert seviyor o zaman?" "Siktir git," diye homurdanıyorum.

Arslan güler ve teslim olmak için ellerini kaldırır. "Kusura bakma dostum. Sahiplenici hissettiğini görebiliyorum. Merak etme, muhasebeci tamamen senin."

"O benim değil. Ondan istediğim tek şey tutarsızlıklardan arındırılmış bir denetim. Bunu alır almaz gidebilir."

Ne kadar erken, o kadar iyi.

Çünkü ofisime polis getirdi ve neredeyse arabamı çalıyordu. Kadın çok ateşli. İkimiz arasında, işler patlayıcı olabilir. Ve benim bunun için zamanım yok.

"Ama o zamana kadar onun tadını çıkarabilirsin, değil mi?" Arslan dürtüyor.

Gözlerimi deviriyorum ama aklımın bir köşesinde bir fikir beliriyor. Belle'in ofisimin kapısına dayanmış, eteği kalçalarına kadar yükselmiş görüntüsü. Arabamın deri arka koltuğuna çırılçıplak yayılmış, nefesinin buharıyla ısınan hava.

Dün gece aramızdaki gerginlikten sonra eve gittim ve iki kez mastürbasyon yaptım. şimdi bile onu düşününce sikim kalkıyor. Tekrar ergen gibi hissediyorum.

"Kahretsin dostum," diye kıkırdıyor Arslan. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, ben onun içinde olmak istiyorum," diye açıklıyorum. "Arada çok büyük bir fark var."

Ama genellikle bir kez onun içinde olmak fazlasıyla yeterli olurdu. Beynimin kıza tek başına odaklanması normalin biraz dışında. Ama endişelenecek bir şey değil. İkinci turla düzeltilemeyecek bir şey değil.

Arslan'a el sallayarak ofisimden çıkmasını söyledim. "Git .

Yapacak işlerim var." "İş derken, 'muhasibecinin yapması gereken bir iş' mi demek istiyorsun?"

"Siktir git," diyorum tekrar.

Arslan yol boyunca gülerek ayrılır.

Belle'in bütün gün çalıştığı konferans odasından uzak duruyorum. Kısmen meşgul olduğum için, kısmen de onu bir süreliğine rahat bırakma fikri hoşuma gittiği için.

Eminim ona hükmetmemi, her hareketini izlememi bekliyordu. Sanki ben gölgelerde saklanan bir öcüyümüşüm gibi bütün günü omzunun üzerinden onu gözetleyerek geçirmesi fikri hoşuma gidiyor.

Ama nihayet bizim katın ortasındaki camla kaplı konferans odasının köşesini döndüğümde Belle omzunun üzerinden bakmıyor. Telefonla konuşuyordu.

Arkasından kapı aralığına girip dinliyorum.

"... Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum," diyor. "Her şeyin üstesinden gelmem birkaç gün daha sürecek ama ev sahibi... şey, o çok ilgili. Her şey yoluna girecek."

"Bu mükemmel," diyor bir erkek sesi. "Seni bu yüzden işe aldım, biliyor musun? Esnek görünüyordun."

Kaşlarımı çatıyorum. Adamın pespaye ses tonu bile tek başına cinsel taciz davası açmak için yeterli bir sebep. Kim bu pislik?

"Teşekkürler," diyor Belle usulca.

"ederim," diyor sanki ona bir iyilik yapmış gibi. "Yine de orada tek başına kaldığın için üzgünüm. Keşke sen de Aruba'ya gelebilseydin. Bir molayı hak ediyorsun. Küçük bir bikini ve bir mai tai sana iyi gelecektir."

Belle, "Tropik tatilleri pek sevmem," diyor.

"Ne yazık. Kumsalda harika görünürdün." Adam aniden güler. "Ne gariptir ki, bugün tesadüfen üstsüz bir plaja rastladım. Ne sürpriz ama. Orada olmalıydın."

"Mhmm." Belle açık bir deftere bir şeyler karalıyor, telefon konuşmasına neredeyse hiç dikkat etmiyor.

"Burası da lüks bir yer," diye devam ediyor. "Sadece en iyileri içeri alıyorlar. Her yerde güzel vücutlar var. Tam uyacaksın-"

"Hey, Roger?" Belle aniden söyledi. "Aslında gitmem gerekiyor. Bu gece geç saate kadar çalışacağım ve halletmem gereken çok şey var."

"Evet, tabii. Ama çalışırken benimle sahilde olduğunu hayal et. Bu zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacaktır."

Belle aceleyle veda eder ve telefonu kapatır.

Hat kesildiğinde, "Olmayacak, seni pis sürünge," diye mırıldanıyor.

Konferans odasına giriyorum. "Siz ikiniz için ofis romantizmi yok o zaman?"

Belle dönüp arkasında kimin olduğunu görmek için acele ederken neredeyse düşüyordu. Göğsünü tutuyor ve onu üstsüz bir plajda hayal ettiği için patronunu tamamen suçladığını söyleyemem. Ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun."

"Telefon görüşmene kendini oldukça kaptırmıştın. O senin arkadaşın mı?"

Belki onu da kaçırırım. Arslan'ı bir sonraki uçakla Aruba'ya götürebilirim. Kadın çalışanlarıyla bu şekilde konuşan herkes Arslan'ın parmaklarını suratına dövme olarak yaptırmayı hak ediyor.

Belle ile böyle konuşan biri çok daha kötüsünü hak eder.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, kumral dalgaları floresanları yakalıyor. "Arayan Roger'dı."

"Patronun."

"Tek ve biricik." İç çekiyor. "İşlerin nasıl gittiğini kontrol ediyordu."

"Sana üstsüz plajları anlatarak mı?" Omuz silkiyor. "O

sadece Roger."

Masanın etrafında yürüyorum. Belle bana bakmıyor ama izlediğini anlayabiliyorum. "Ona kendini becermesini söylemeliydin."

"Muhtemelen bunu telefonda sevişmek için bir davet olarak algılayacaktır." Hızlı cevabına şaşırarak homurdandım.

Belle şaşırmış görünüyor. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Özür dileme."

"Bu uygunsuz" diyor. "Ve patronum hakkında kötü konuşmamalıyım. O bir _"

"Bir sapık."

. "Evet. O. Bir seks manyağı."

"Yine de," diyorum, "ikimizin konuşacak fazla yeri yok, değil mi?"

Uzun kirpikleri yanaklarına değiyor ve dolgun dudakları gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. Uçaktaki randevumuzu hatırlatması sikime hiç iyi gelmiyor. Zaten yarıya inmiş durumdayım.

"Aramızdaki fark, o uçakta olanları *ikimizin* de istemiş olması" diyorum. "Bunu sen istedin. Roger'ın mesai saatleri içinde seninle edepsizce konuşmasını sen mi istedin?"

"Teknik olarak, saat beşi geçti."

Başımı sallıyorum. "Ona kendi sikinde boğulmasını söylemelisin." "Ew."

"Aynen öyle," diyorum. "Onu, onun seni rahatsız ettiği kadar rahatsız etmelisin. sen."

"Bu mümkün değil. Çünkü beni evsiz ve işsiz bırakacak güce sahip" diyor telaşla. "Yani ona istediğimi söyleyemem. Beni kovar."

"Sorunlarınızla doğrudan yüzleşmelisiniz."

Yüzünü tamamen bana dönmek için dönüyor. "Böyle mi?" "Yakın. Ama kazanabileceğin bir savaş seçmelisin."

Belle gözlerini devirir. "Unutmuşum. Bir tanrıyla kavga etmemeliyim."

"Neyse ki patronun biri değil. Bilmem gerekirdi." Belle'in gözleri panikle parlar. "Roger'ı tanıyor musun?"

Dudaklarında başka bir adamın adını duymak tüylerimi diken diken ediyor. Özellikle de suçlu görüldüğü için. Sanki eli kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi.

"Hayır, ama onu gördüm."

Sertçe nefes alıyor. "Nerede?"

"Çalışanlarıyla yatağa girmek isteyen bir erkek için kişisel bakım çok da önemli değildir. Web sitesi için profesyonel vesikalık fotoğraflara bakmalı. Ya da en azından aktif olarak terlemediği bir fotoğraf."

"Çalışanlarıyla yatağa ," diyor acı bir şekilde.

"Sadece onları plajda üstsüz görmek mi istiyor? Haklısın, çok daha iyi."

Tekrar bana dönmek için arkasını döndü. "Kız kardeşimi kaçırmaktansa patronumun benimle yatmak istemesini tercih ederim."

"Belki de bu yüzden onun saçmalıklarına boyun eğiyorsun," diyorum buz gibi bir sesle. "Çünkü içten içe bundan hoşlanıyorsun."

Yüzü kızgın bir kırmızıya büründü ve sanırım onun kaplamasını kırdım. Altındaki ateşli kadına ulaştım.

Ama sonra derin bir nefes alıyor ve masaya dönerek daha önce çizdiği defteri alıyor. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Omzunun üzerinden önündeki kabataslak çizime bakıyorum. Pek bir şey göremiyorum ama işle ilgili olmadığını biliyorum.

"Şimdi sana karalamam için para mı veriyorum?" Eliyle sayfayı kapatmaya çalışıyor ama ben etrafından dolanıp defteri elinden alıyorum.

"Hey! O benim!"

"Burada çalıştığın sürece, sen ve sahip olduğun her şey bana aittir."

Sayfayı ışığa tutuyorum. Kurşun kalem çizgileri çizgili sayfaya karşı açık, tüy gibi gri, ama görüntü net.

Derin, gölgeli bir sundurması olan uzun, dar bir ev. Çatının eğimi diktir ve beşikte vitraylı bir gül pencere vardır. Evin bazı unsurları diğerlerinden daha ayrıntılıdır. Örneğin, verandanın karmaşık bir şekilde işlenmiş korkulukları var, bu alanlarda kalem izleri daha koyu. Ancak çatının etrafındaki detaylar neredeyse hiç görünmüyor. Hâlâ tasarımın ilk aşamasındalar.

Ona baktım. "Bunu sen mi yaptın?"

Alt dudağını çiğniyor ve başını sallıyor. "Sadece sıkıldığımda yaptığım bir şey."

"Madem böyle çizebiliyorsun, neden Roger için çalışıyorsun?"

Bu gizli iltifat onu şaşırtmışa benziyor. Hakkını yemeyelim, bu tür iltifatları pek sık yapmam. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve sonra bir kez daha deftere .

Ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Burada çıplak çizimler falan mı var?"

"Roger için çalışıyorum çünkü bazılarımızın finansal istikrara giden garantili yollara ihtiyacı var" diye tersliyor. "Mimarlık diploması almak için harcayacak param yoktu."

Belle muhtemelen geçmişlerimizdeki benzerlikleri bilmek isterdi. Belki de Giorgos'un deyimiyle benim "paçavradan zenginliğe" hikayem ona gerçekten ilham kaynağı olabilir.

Ama buraya kimsenin ilham kaynağı olmak için gelmedim. Benimle ilişki kurmasına da ihtiyacım yok.

Dinlemesine ihtiyacım var.

"Şimdi onu bana geri ver, pislik," diye tekrar tükürüyor.

Sayfaları karıştırıyorum, çizdiği diğer ev ve binaların görüntülerini yakalıyorum. "Belki de burada saklamak istediğin belirli bir uçak tuvaletindeki belirli bir adamın seçkin bir tasviri vardır?"

"Ya da polise gösterebileceğim bir robot resim."

Eskiz defterinin üzerinden ona bakıyorum. "Kolluk kuvvetleri yolunu zaten denedin. Sonuç vermedi."

"Çünkü kanıtım yoktu." Elini dizüstü bilgisayarına vuruyor. "Şimdi elimde bir sürü var. Burada bir sürü tutarsızlık var."

Her ne kadar dişsiz olsa da bu tehdit beni rahatsız ediyor. Hayatım tehditlerle dolu, ama bunlar genellikle ayakları yere basan erkekler tarafından savruluyor.

Belle'in hiçbir şeyi yok.

"Eğer kız kardeşini bir daha görmek istemiyorsan, tabii ki bu harika bir plan gibi görünüyor."

Tavrımdaki değişimi fark etmiş gibi görünüyor. Kaşları çatılıyor, ela gözleri beni değerlendiriyor. "Sen bir katil değilsin."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Bir uçak tuvaleti tanıyorum, o da sizin şaşırtıcı muhakeme eksikliğinize tanıklık edebilir."

Çenesini sıkıyor ve defteri almak için tekrar hamle yapıyor. Bu sefer defteri tutup kendisine doğru çekmesine izin veriyorum ama tamamen bırakmayı reddederek defterle birlikte hareket ediyorum.

Bir anda onun alanına girdim. Geri çekilmeye çalıştı ama ben eğildim.

"Kim olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Bakışlarımı onun kalp şeklindeki yüzünde gezdiriyorum. "Bir insanın neler yapabileceğini bilmek zordur. İşini kaybetmemek için patronunu becereceğini asla tahmin edemezdim."

"Sen benim patronum değildin," diye .

Başımı salladım. "Kendimden bahsetmiyordum."

Anlayışının yerleşmesi bir saniye sürüyor, ama yerleştğinde ayağa fırlıyor. "Sen ciddi misin? Roger'ı hiç becermedim!"

Günlüğü bırakıyorum. Masaya çarpıyor. "İşini kaybetmemek için oldukça çaresizsin. Ve belli ki doymak bilmez bir cinsel iştahın var."

Patronuyla yattığını gerçekten düşünmüyorum -sadece onu heyecanlandırmaya çalışıyorum çünkü küçük kuzunun telaşlandığında nasıl görüldüğünü seviyorum- ama düşüncesi bile içimde bir şeyleri çarpıtıyor. Onun kadar iğrenç bir adam, onun kadar kusursuz bir şeye asla dokunmamalı.

"Beni o banyoya kadar takip eden sendin," diye ağlıyor. "Sen- sen neredeyse kendini bana zorla kabul ettirdin!"

"*Bunu istiyorum,*" diyorum, tanıştığımızdan beri zihnimde tekrarlanan sözlerini yavaşça tekrarlayarak. "*Gelmek istiyorum.* Bu kulağa zorlanmış biri gibi mi geliyor?"

Nefretle bükülmüş olsa bile yüzü çok güzel. Çenesinin ucu, dudaklarının dolgunluğu. Çirkin bir açısı ya da duygusu yok.

"Senden nefret ediyorum."

Bir adım öne çıkıp Belle'i vücudumla konferans odasındaki masanın arasına sıkıştırıyorum. "Yalan söyleme."

"Ben yalancı değilim," diye tıslıyor, kendisinden on beş santim daha kısa olmasına rağmen benimle karşı karşıya geliyor. "Hiçbir konuda. Patronumla yatmadım. Ve ben

senden gerçekten
nefret ediyorum."

"Yalan söylemiyor
musun?"

"Hayır."

"Tamam." Elimi kaldırıyorum ve narin çenesini kavıyorum. Nabzının parmak uçlarımda çırpındığını hissedebiliyorum. Elimi aşağıya, köprücük kemiğinin altındaki çukura doğru sürüklüyorum. "O zaman şuna cevap ver prenses: Seni ıslatıyor muyum?"

Dokunuşumla kaskatı kesiliyor ve sanki uzanıp kontrol edeceğimden endişeleniyormuş gibi kalçalarını birbirine bastırıyor.

olmak gerekirse, bunu düşünüyorum.

"En çılgın rüyalarında bile göremezsin."

Başımı sallıyorum ve parmağımı aşağıya doğru sürükleyerek belirgin meme ucunun etrafında döndürüyorum. Sırtını dokunuşuma yaslıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Yalancı."

"Ben değilim!"

"Benden etkilenmemiş dilemen, etkilenmediğin anlamına gelmez."

Yanakları güzel bir gül pembesi ve vücudu ne kadar yakın olduğumuza tepki verirken dudakları ayrılmış, nefes nefese.

Vücudum da tepki veriyor. Belle aşağı bakıyor ve fark ediyor. "Sen de benden etkileniyorsun."

Başımı salladım. "Çok."

Bu dürüstlüğü beklemiyordu ama saklayacak bir şeyim yok.

"Hoşlanmadığım insanlarla yatmak gibi bir alışkanlığım yok," diye devam ediyorum. "Ama Roger'la olan durumunu göz önüne alırsak, belki de bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun."

Belle göğsüme bir yumruk indirdi. "Onu becermeyeceğim, göt herif."

Kolunu tutuyorum ve bileği dudaklarıma degecek şekilde büküyorum. Kolunu için gönülsüzce bir çaba sarf ediyor ama gözleri ağızıma sabitlenmiş durumda.

"Bütün bunları bu yüzden mi yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Çünkü sen... benden hoşlanıyor musun?"

Arslan'ın sözleri kafamın içinde çınlıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Ona söylediğimin aynısını ona da söylüyorum: "Senin içinde olmak istiyorum. Arada bir fark var."

Burnunu kırıştırıyor. "İğrençsin."

"Yakında benden kurtulacaksın," diyorum bileğindeki narin mavi damarı ısırarak. "Karasevdalarım uzun sürmez."

Titriyor, vücudu hissedilir bir arzuyla titreşiyor. Onu tekrar masaya bastırmamak ve ikimizin de istediği şeye teslim olmamak için harcadığım çaba çok yorucu.

Ancak bazı şeyler, onlar için çalıştığınızda daha iyi olur.

Yumuşak bir hayal kırıklığı iniltisi çıkarıyor. "Sorun ne, bir kadını uzun süre tatmin edemiyor musun? Senin küçük numaralarından sıkılıyorlar mı?"

Bileğini kavriyorum ve kolunu boynuma dolayarak bizi birbirimize daha da yaklaştırıyorum. Belle soluk soluğa kalıyor ama bedenlerimiz çoktan birleşmiş, ağzım kulağına yapışmış durumda.

"Unuttuysan diye söylüyorum, sikimin etrafına iki kez geldin. Ama bu yeterince kanıt değilse, sana bir dahaki sefere bir tat vereceğim."

"Bir dahaki sefere olmayacak," diye tükürüyor, ellerini gömleğimin içinde yumruklarken bile.

"Olacak," diye onu temin ederim. "Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bunu isteyeceksin. Seni iyi hissettirmem için bana yalvaracaksın. Ve ben de yapacağım. Önce elimle. Sonra, serbest bırakıldığın için hâlâ titrerken, ağzımı kullanacağım ve çığlık atana kadar seni yalayacağım."

Sertçe nefes alıyor ama kalçaları benimkilere sürtünüyor. İnkâr etse de Belle kendini beni aramaktan alıkoyamıyor.

Bu gece yine kendi ellerimle boşalacağımı biliyorum, ama kırıldığında buna değecek. Sonunda bana boyun eğdiğinde.

Bu benim başyapıtım.

"Ve bu artık yeterli olmadığında, sen dayanamayana kadar sikimi içine sokacağım. Vücudun zevkten hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar. Seni benim için çıldırtacağım, küçük kuzu. Seni patlatacağım. Seni mahvedeceğim.

O küçük güzel yüzünü d llerimle dolduracağım. Sonra seninle sonsuza dek işim bitecek."

Rüzgarın yelkenlerini suya indirdiğini hissediyorum. Bana doğru sarkıyor, hayal kırıklığı ve incinmişlik ona ağır geliyor. Ama o daha tek kelime edemeden ben uzaklaşıp odadan  ıkıyorum.

BELLE

Sabah, bileğim ağrıyor. Ve utanç mideme kurşun gibi oturuyor.

Nikolai Zhukova bir canavar. O bir suçlu ve yalancı. Adam kaçıran ve zimmetine para geçiren biri. Nefret etmem gereken her şey onda var.

Öyleyse neden dün gece eve geldim ve jakuzili küvette bir saat geçirip kendimi boşaltmaya çalıştım ve başaramadım?

İki kez üst üste unut, bir kez bile inemedim.

Umutsuzca istedim. Ama zevk ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. Nikolai'nin orgazmımı önümde tuttuğunu, ben inleyip nefes nefese kalırken onu bir havuç gibi sallandırıldığını hayal ettim. Tek yapmam gereken ona teslim olmaktı. Konferans salonunda kulağıma fısıldadığı tüm o müstehcen sözleri yeniden hayal etmeme izin verseydim, muhtemelen kendimi ağrıyan bir bilekten kurtarabilirdim.

Ama yapamadım. Yapamadım.

Nikolai bir kanser. Eğer içeri girmesine izin verirsem, çoğalacak, ikiye, üçe katlanacak ve benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar bulabildiği tüm Belle'i yutacak.

Ben ayrıldığımda Elise hâlâ uyuyor, ipek göz maskesini gözlerinin üzerine indirmiş, büyük boy yatağın üzerine yayılmış. Nikolai bize ücretsiz sınırsız oda servisi verdiğinden, yemek için masaya yirmilik bırakmaya gerek yok.

Tanrım, bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Ve ondan daha fazla nefret edememekten nefret ediyorum.

Zhukova Incorporated'a vardığımda doğruca konferans salonuna gidiyor ve çantalarımı boşaltıyorum. Bugün oyalanmak ve karalama yapmak yok. Bu sahte "denetimi" olabildiğince çabuk atlatmalı ve buradan defolup gitmeliyim. Eve ne kadar çabuk dönersem, Nikolai Zhukova'yı hafızamdan o kadar çabuk temizlemeye başlayabilirim.

"Gerçi bu bir lobotomi gerektirebilir," diye mırıldanıyorum. "Pardon?"

Arkamdan gelen kadın sesi beni sıçrattı. Arkamı döndüğümde ön bürodaki yönetici asistanının kapıda durduğunu görüyorum. Bugün üzerinde, ofiste geçirilecek bir günden çok kızlarla çıkılacak bir kulüp gecesine uygun, kalça yırtmaçlı, dar beyaz bir elbise var. Saçları parlak siyah dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, *sırf mükemmel görünmek için fazladan erken uyandığımı* söyleyen türden.

"Beni korkuttun," diye sinirli bir şekilde gülüyorum.

Gülümsememe karşılık vermiyor. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır," dedim. "Şey, evet, ama ben... ben kendi kendime konuşuyordum. Önemli bir şey değil."

Mükemmel kaş kemerleri. Mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyorum. "Doğru. Bay Zhukova sizi görmek istiyor."

"Ben mi?" anda kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki beni kastediyor.

"Neden?" "Çünkü seni görmek istiyor."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Patronu gibi konuşuyor. Bir sorum var: *Neden?*

Cevap ver: *Çünkü ben öyle dedim.*

Bilgisayarımı kapatıp onu odadan çıkarken takip ediyorum.

Uzun adımlarıyla önümde yarım koridor var ve yavaşlamak ya da beni beklemek için hiçbir çaba göstermiyor. Ben de ona yetişmek için yarı koşarak peşinden koşuyorum.

"Niko-Mr. Zhukova için çok uzun süredir mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Çenesini kaldırıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sadece birkaç ay. Ben yeni işe alındım. Ama Bay Zhukova bana işi kendisi teklif etti."

Evet, bu mantıklı. Kadın tam bir bomba. Ve Nikolai dikkat süresinin kısa olduğunu söyledi. Görüşme sürecinin alışılmışın dışında olduğunu tahmin ediyorum.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez -ve çok açık bir şekilde görmeliydim-yaklaşan sıcaklık kalçalarımın arasında parıldar parıldamaz- onu bastırıyorum.

Önemli değil. Bunların hiçbirisi önemli değil.

"Yüksek devir oranı mı?" Ben soruyorum.

"Bay Zhukova beceriksizliğe tahammül edemez."

Vay canına. Nikolai'nin resepsiyonda çalışan kendi ekibi olduğunu bilmiyordum. Önceki resepsiyonistlerin de eski ya da gelecekteki modeller olup olmadığını sormak istiyorum ama sanırım cevabı zaten biliyorum.

Çenem ağrıyor. Dişlerimi sıktığımı fark ediyorum. Resepsiyon görevlisi Nikolai'nin kapısını çalarken kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum.

Sakin ol. Birkaç gün sonra her şey bitecek.

İki muhteşem saniye boyunca bu düşünce beni rahatlatıyor. Ama kapı açıldığında, gerilim bir intikamla geri döndü.

"Hey," diye mırıldandı resepsiyonist kapıdaki aralıktan, sesi benimle olduğundan sonsuz derece daha sıcaktı. "Onu senin için getirdim."

Sanki ben onun getirmesi için gönderilmiş bir kemikmişim gibi konuşuyor.

"Onu içeri alabilirsin Bridget," diyor Nikolai. Onun sıcaklığına karşılık vermiyor ama tabii ki vermiyor. Buna ihtiyacı yok.

Kız ona yaltaklanacak ve adamın tek yapması gereken var olmak. Gülümseyecek, benim gibi kırılana kadar onu becerecek, serbest bırakılması için ona bağımlı olacak... sonra onu vahşi doğaya geri gönderecek.

Bridget geri çekilir, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardır. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, Bay Zhukova."

Öğle yemeğinden önce hızlı bir sevişme gibi, dilinin ucunda gibi görünüyor.

Aceleyle resepsiyon görevlisinin yanından geçip kapıyı onun aptal ve mükemmel suratına kapattım.

"Beni mi görmek istedin?" Gözlerine tam olarak bakmadan yüzümü ona dönerek soruyorum. Bunun nedeni, eğer gözlerine bakarsam, dün gece konferans salonundaki masaya bastırılmış haldeyken bana söylediklerini hatırlayacak olmam. Toparlamayı başardığım azıcık saygınlığımı da kaybederim.

"Seni görmek istiyorum," diyor. "Ama seninle konuşmak da istiyorum."

Kendimi durduramadan gözlerim onunkilere kayıyor. "Ne kadar şirin," diyorum alaycı bir şekilde.

"Sevimli değil. Sadece dürüst. Tıpkı dün gece olduğum gibi."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve eminim o da bunu duyabiliyor. "Bugün yapacak çok işim var. Benden ne istiyorsun?"

Ayağa kalkıyor, lacivert takım elbise pantolonu ve soluk mavi düğmeli bluzuyla harap oluyor. Kumaş pazularını ve düz karın kaslarını sarıyor. Dişlerini kaslarının üzerinde gezdirmek ve onu açık büfe gibi yemek istiyorum.

"Senden istediğim her şeyi anlatacak vaktimiz olduğunu sanmıyorum Belle."

Listem kısa: Onu öldürmek istiyorum.

"Ama," diye devam ediyor, masasının etrafında dolaşıp ön kenarına yaslanarak, "burada neyin tehlikede olduğunu anladığınızı bilmek isterim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sabıka kaydın mı?"

Burnu eğlenmeyen bir gülümsemeyle seğiriyor. "Benim için tehlikede olan şey bu değil. Bana karşı kullanmak için kanıt toplarsanız çok az şey kaybederim. Beni alaşağı etmek sandığınız kadar kolay değil. Hayır, senin için neyin tehlikede olduğunu anladığından emin olmak istiyorum. Çünkü dün gece-"

"Beni zaten tehdit ettin Nikolai. Anlıyorum-" "Daha bitirmemiştin," diye bağıyor.

Gözbebekleri kocaman açılmış, siyah griyi yiyip bitiriyor. Ondan yayılan enerjiyi hissediyorum. Onun gerçek öfkesi karşısında kendime olan güvenim azalıyor.

Boğazını temizliyor ve tekrar rahatlıyor. "Dün gece beni tehdit ettin."

"Ciddi değildim," diyorum hemen. "İstersen not defterime bak. Orada gerçekten senin bir taslağın yok."

"Senin iyiliğin için, umarım yapmazsın. Çünkü dün gece de söylediğim gibi, ikimiz için planlarım var Belle. Ama bana ihanet edersen, bu planlar değişebilir."

Zihnimde çoklu orgazmlarla dolu bir gelecek yanıp sönüyor. Yutkunuyorum ve onları geri yutuyorum.

"Tek planım bu denetimi bitirmek ve buradan ayrılmak. Başka bir şey değil." Nikolai sırtıyor. "Kalıp oynamak istemiyor musun?"

"İşimi yapıp gitmek istiyorum."

Kendini masadan itiyor ve bir dalgıcın etrafını saran köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor. Ama benim koruyucu bir kafes lüksüm yok. "Daha açık ol."

İç çektim. "Denetimi tamamlamak, kız kardeşimle birlikte uçağa binmek ve Oklahoma City'deki evime uçmak istiyorum."

"Ama denetimi *kendi yönteminle* mi yapacaksın?" diye soruyor, görüş alanımın hemen dışında duraklayarak. "Yoksa benim yöntemimle mi?"

"Sana zaten söyledim. İşimi yapacağım ve-"

Birden Nikolai sırtıma bastırdı. Elini karnıma bastırıyor. "Senin işin ne, Belle?"

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve sesimi bulabilmek için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Ben bir muhasebeciyim. Denetimi tamamlamak ve nihai raporu yazmak için buradayım-"

"Hayır." Eli yavaşça aşağı iniyor, içimde kelebek sürüleri uçuşuyor. "Kimi memnun etmek için buradasın, Belle?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bir korkak gibi gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Onu itip kakmalıyım, koşarak bu odadan çıkmalıyım... ama elinin aşağıya inmesini istiyorum. Dün gece bulamadığım rahatlamayı istiyorum.

Tanrı yardımcım olsun, *onu* istiyorum.

Basit bir parmak hareketiyle pantolonumun düğmelerini açıyor. "Bana itaat misin, *lapochka*?"

Ona yaslanmak bir rüyada olmak gibi hissettiriyor. Sıcaklığı, kokusu ve parmaklarının sinsice aşağıya, aşağıya ve aşağıya inmesi...

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Yarığımın üzerinde kayıyor, bir parmağını içeri sokmadan önce beni ayırıyor. Sızlanıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

"Senin içinde olduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye kulağımı tırmalıyor. "Seni arkadan doldurduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı omzuna yaslıyorum, gözlerim kapalı. Beni yavaşça okşuyor. İşkence edercesine.

"Dün gece bunu düşündüm," diye itiraf ediyorum, o kadar alçak sesle konuşuyorum ki kendimi zar zor duyabiliyorum.

Nikolai ikinci bir parmağını içime soktu. "Yaptın mı? Aferin kızıma."

Başımı sallıyorum, gözlerimi hâlâ kapalı tutuyorum. "Ayrıldıktan sonra kendime dokundum. Buna ihtiyacım vardı. Serbest kalmaya."

"Buldun mu?" diye soruyor başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizmek için uzanırken.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Utanmak için fazla iyi hissediyorum. Utanmak için. Zevk ve tatlı, tatlı rahatlamadan başka bir şey hissetmek için.

"şeyi buldun mu?" diye tekrar soruyor. Başımı sallıyorum.

"Beynimi kapatamadım."

"Uçağın tuvaletinde yaptığın gibi," diye fısıldıyor. "Hatırlıyor musun? Sana nasıl unutturmuştum? Kurallara aykırı olması ya da insanların bizi duyabilmesi önemli değildi. Sadece eğleniyordun. Ne kavram ama."

Utanmadan eline sürtünüyorum. Parmaklarının her fırçasıyla beni daha da uçurumun kenarına sürüklüyor ve ben *Thelma & Louise*'i hemen kenara çekmeye hazırım. Bitmeden önce yanabilirim ama en azından içimdeki sızı gitmiş olacak.

"Hayat bundan ibarettir," diye devam ediyor. "Sizi neyin iyi hissettirdiğiyle ilgili. Sana ne fayda sağladığıdır. Diğer her şeyi ve herkesi siktir et."

Kafamın arkasında bir yerlerde bir huzursuzluk hissediyorum. Küçük bir alarm zili, çoğu bacaklarımın arasından akan damarlarımdaki kanın gürültüsünden duyulmak için mücadele ediyor.

Nikolai parmaklarını imkansız gibi gelen bir ritimle çalıştırıyor, klitorisimi çalıştırırken içime pompalıyor. Onun ellerinde macun gibiyim, gevşek ve muhtacım.

Ve sonra orgazmın geldiğini hissediyorum. Vücudum sıkılaşıyor, serbest kalmaya hazırlanıyor.

Belki Nikolai haklıdır. Hayat seni iyi hissettiren şeylerden ibarettir. Başka ne var ki? Şu anda bana bir milyar dolar teklif etseniz, size başka bir cevap veremem.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum, kalçalarımı elinin üzerinde sallıyorum. Saniyeler kaldı. Sadece birkaç darbe daha ve-

"Benim için gel," diye tıslıyor boynuma doğru. "Bana karşı kötü ol, güzel Belle. Teslim ol ve ben de sana kendi kendine veremeyeceğin şeyi vereyim."

O gıdıklanmayı tekrar hissediyorum ve bir anda aklıma geliyor: bu benim vicdanım. Vücudum geriliyor, ama orgazmla değil.

Panikle.

Bir şekilde etrafımda ördüğü büyüyü bozmayı başardım. Nikolai'nin bileğini tuttum ve onu pantolonumdan çektim. Sonra ondan uzaklaşmak için çaresizce etrafımda dönüyorum. "Dokunma bana."

"Bunun için biraz geç." Hala sularıyla parlayan elini kaldırıyor. Sonra parmaklarını yavaşça ağzına sokuyor.

Daha önce hiç olmadığı kadar tahrik olmamı sağlayan ne kadar berbat biriyim? Bacaklarımın arasındaki utanmaz fahişe kasılıyor, ahlaki yüksek atımdan inmem ve bu muhteşem adamın beni coşkuya parmaklamasına izin vermem için acınası bir çığlık atıyor.

"Hayır," diyorum parmağımı ona doğru uzatarak. "Bunu bir daha yapmayacağım. Çekici olman ve tüm savunmalarımı aşma konusunda iyi olman önemli değil."

"Peki, teşekkür ."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir iltifat değil. Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü sen hâlâ bir suçlusun. Ve beni kendine dönüştürmene izin vermeyeceğim."

Nikolai omuz silkiyor. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Sanırım elimde tuttuğularıyla sana istediğimi yaptırabilir ya da istediğim gibi davranmanı sağlayabilirim."

"Sen bir katil değilsin," diyorum, ona dün gece söylediklerimi tekrarlayarak. "Elise'e zarar vermeyeceksin."

"Belki haklısın, belki de haksızsın." Omuz silkiyor. "Bu video ile fark etmez. Kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağım."

"Ne? Ne videosu?"

Göğsüm sıkışıyor, kalbim atıyor, ta ki kalbimin durmadığından emin olmak için elimi göğsüme bastırmak zorunda kalana kadar.

Odanın üst köşesini işaret ediyor ve sonra hâlâ ıslak olan parmaklarını sallıyor. "Kameraya el salla, Belle. Sen bir yıldızsın."

Onun işaretini takip ediyorum ve daha önce gözden kaçırdığım küçük kırmızı bir nokta görüyorum. Vücudum uyuşuyor.

"Sen... sen bizi kaydettin mi?"

Sırıttırıyor. "Ve düşündüğümde çok daha kolay oldu. İşbirliğiniz için teşekkürler."

Yüzündeki gülümseme, içimde titreşen korku ve şaşkınlıkla o kadar zıt ki kendimi ona doğru fırlatıyorum. Kolumu geri savurdum, ona tokat atmaya hazırdım. Ama ben daha ona yaklaşmadan Nikolai kolumu havada kapıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Bacaklarını açman için seni zorlamadım, Belle. Bunu kendin seçtin. Bana kızma."

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm. "Senden çok nefret ediyorum."

Sırtımı kamburlaştırıp üzerime eğiliyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "İyi o zaman. O zaman benden nefret et. Ama küçük kasetimizin ortaya çıkmasını istemiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Korku midemi bulandırıyor. "Seninle seks yapmam için bana şantaj yapamazsın."

"Ve açıkçası, yapmak zorunda değilim," diye homurdanıyor. "Teminat seks için değil. Denetim için. Dün geceki tehditlerinin boş olduğunu söylemiştin ama işini şansa bırakarak benim kadar güçlü olamazsın. Bana başka seçenek bırakmadın."

Dün gece incittiğim bileğimi sıkıca tutuyor. Onu düşünürken kendime dokunduğum için ağrıyan bileğimi.

Şimdi onu tutması bir bakıma şiirsel bir his. Üzerimdeki tehlikeli hakimiyetinin bir hatırlatıcısı. Kırma için elimden geleni yapmam gereken bir tutuş.

Sonunda bırakır. "Seninle anlaşp anlaşamayacağımız... bu teminatı serbest bırakmam gerekip gerekmediği... artık her şey senin elinde Belle. Akıllıca seç."

NIKOLAI

Arslan ofisine girerken, "Kız arkadaşın işine çok odaklanmış," diyor.

"O zaman onu kıskanıyorum."

Gülüyor ve deri koltuğa çöküyor. "Eğer ziyaretlerimden hoşlanmıyorsanız, o zaman yetkilerimi alın. Güvenlikten Stan'in artık kimliğimi bile kontrol etmediğini biliyor muydun? Sadece çıkmama izin veriyor."

"Muhtemelen o da sana kızgındır. Belki ikimizin de iyiliği için seni binadan men ederim."

Arslan yine gülüyor. Bunu yapmayacağını biliyor. Daha da önemlisi, yapamam. benim en iyi arkadaşım ve sağ kolum ve kendimi bildim bileli ikisi de oldu.

Ayrıca, başımın en büyük belası. Gerçi

Belle ikinci sırada geliyor.

Hevesle öne doğru eğiliyor. "Ne üzerinde çalışıyorsun? Yardım edeyim."

"Sıkılmış olmalısın."

"Yunanlılarla iyi geçindiğinizden beri yapacak bir şey kalmadı." "Bana teşekkür etmelisin," diyorum ona. "Öldürmen için daha az insan var." "Peki ya öldürmeyi seviyorsam?"

"O zaman kışını kaldır ve Battiato mafyasını nasıl alt edeceğini bul." Alay ediyor. "Sanki o kadar kolaymış gibi."

"Aynen öyle," diyorum. "İşte bu yüzden gidip kendi işini yapmanı ve benim de kendi işimi yapmama izin vermeni istiyorum."

"Yine ne yapıyorsun?"

Belle'in dosyasını kapattım. "Dün bana verdiğin bilgilerin üzerinden geçiyordum."

Ve onun pislik "patronunu" araştırıyor. Belle kendini savunmayacaksa, belki de bunu onun yerine birinin yapmasının zamanı gelmiştir. Ama bu kısımdan Arslan'a bahsetmemeye karar verdim. Bu konuda bana sadece bok atar ve hiç havamda değilim.

Sırıttıyor. "Onun hakkında çalışıyorsun ve keşke tam renkli resimler ekleseydim mi diyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. göre, ne olursa olsun bana bok verecek.

"Hemen koridorun sonunda, *Mudak*. Yirmi metre yürüyüp gerçeğine sahip olmak varken burada oturup resimlere bakarak ne tür bir zavallı enayi olabilirim ki?"

Doğruyu söylemek gerekirse, sabahtan beri Belle'e uğrama isteğimle savaşıyordum. Bu sabah ofisimde yaptığımız küçük tartışmadan beri. Ama ona düşünmesi için bolca zaman vermek istiyorum. Doğru seçimi yapması için.

Benim söylediğimin geçerli olduğunu

kavrama zamanı. Arslan, "Bu bir inkar

değildi," diyor.

"Çünkü seni çok iyi tanıyorum. Nefesimi boşa harcamak istemiyorum."

"Yirmi küsur yıllık dostluk uzun bir zaman." Bana yan gözle bir bakış attı. "Bir kadına takıldığını anlayacak kadar uzun bir süre."

"Tanrı aşkına, Arslan-"

"Beni dinle," diyor öncekinden daha ağırbaşlı bir şekilde. "Açıkçası, sana bok veriyorum. Bu benim en sevdiğim eğlence. Ama bu konuda da ciddiylim."

"Hiç ciddi değilsin."

Bana en iyi taklit ettiği sert yüz ifadesini takınıyor. "İşte bu yüzden şimdi beni dinlemelisin."

İçimi çekiyorum ve ona el sallıyorum. "Peki. Söyleyeceğini söyle."

"Neredeyse en başından beri seninleyim kardeşim," diyor. "Sen beş parasız küçük bir serseriyken ben oradaydım. Ama her zaman azimliydin. Odaklan. Ailen Battatios'a her şeyini kaybetti ve sen sürünerek zirveye çıkmaya ve bunu onlara ödetmeye kararlıydın."

Kollarımı kavuşturuyorum. " kaybettiğimi mi

söylüyorsun?" "Hayır." Bana el sallıyor. "Ama-"

"'Ama' demek odağımı kaybettiğimi düşündüğünüz anlamına geliyor," diye homurdanıyorum.

"Simatou'ya onun deli kız kardeşiyle birlikte olacağına dair söz ." "Ona başka

kimseyle sevişmeyeceğimi söyledim," diye hatırlatıyorum.

"Oh, seni zeki çocuk, bir kurabiye al. Hadi, Nikolai-sen ve ben ikimiz de biliyoruz ki bu bok dayanmaz." "Zeyna

henüz benim karım değil."

Arslan gülüyor. "O deli kaltağa, muhasebecini parmaklayarak sikmenin nasıl aldatma sayılmayacağını açıklamanı çok isterim. 'Sikişmek' ile 'sevişmek' arasındaki farkı açıkladıktan hemen sonra. Boğazına yumruğu yemeden önce iki kelime edemezsin ve bunu hak edersin."

Gözlerim büyüdü. "Lanet olsun Arslan, beni gözetlediğimizi nereden biliyorsun?"

"Hayır. Ve artık buna ihtiyacım yok," diyor Arslan, beni kendi kendime ispiyonlamaktan fazlasıyla memnun görünüyor. "Bridget bana Belle'in senin ofisinde olduğunu söyledi. Bu konuda kızgın görünüyordu. Bir şey olduğunu düşündüm ve blöf yaptım. Ve tutturdum. Bingo!"

"Bridget'in o lanet çenesini kapalı tutması gerekiyor," diye homurdanıyorum.

Arslan, "Sayılar ineği yerine onu beceriyor olsaydın belki becerirdi," diyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Zeyna'yı aldatmamı engellemeye mi çalışıyorsun yoksa buna teşvik mi ediyorsun? Lanet olası kararını ver."

"Sana bir şey yapmanı söylemiyorum. İkimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyoruz."

"Bu doğru."

Arslan gözlerini deviriyor. "Sadece söylüyorum... Bulunduğunuz yere için uzun süre çalıştınız. Ve şimdi, büyük bir şeyin eşiğinde duruyorsun. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dikkatini dağıtmasını istemiyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Beni hedeflerimden uzaklaştırmak için güzel kalçalı bir kıızıdan çok daha fazlası gerekir."

"Güzel. Harika. Harika," diyor Arslan. "O zaman kürsümden iniyorum ve normal programımdaki saçmalıklarına geri dönüyorum, tamam mı?"

"Ya da bu saçmalığı es geçip-"

"Ama bu sabahki küçük parmak kukla gösterinizin bir kaseti var mı?" diye alay ediyor. "Lütfen bana bir video olduğunu söyle. İzlemek istiyorum. İnternetteki bedava şeyler artık beni tatmin etmiyor."

Kapıyı gösteriyorum. "Defol git."

"Şaka yapıyordum," diye gülüyor. Sonra omuz silkiyor. "Tamam, yapmıyordum. Ama hayır diyeceğini biliyordum. Yine de kaydettin, değil mi?"

"Belli ki."

Arslan iç geçiriyor. "Senin işin benimkinden çok daha iyi. Yani, ben günlerimi bilgi toplayarak ve şehirdeki yaşlı sarhoşları takip ederek geçiriyorum. Sen ise ofisinde teminat için kızlarla seks yapıyorsun."

"Eğer seks vaadi seni bu odadan çıkaracaksa, o zaman git," diyorum. "Seninle seks yapması için birine para ödeyeceğim; sadece git şanssız kadını bul ve fiyatını söylemesini iste. Ama şu anda, Tanrı aşkına, sadece git."

"Belki de muhasebeciyi iki katına çıkarırım," diyor kaşlarını sallayarak. "Çıkarken konferans odasına uğrayabilirim. Çok fazla teminat diye bir şey yoktur, değil mi?"

Keskin bir şey içimi delip geçiyor. "Sakın ona bakayım deme," diye bağıriyorum kendimi kontrol edemedim.

Arslan'ın ağzı bir sırtışıla açılıyor. "Mesaj alındı kaptan."

"Paylaşmayı sevmem," diye homurdandım. "Ve onunla henüz bitmedi."

Hepsi bu kadar. Belle'e ayak parmaklarını kıvıran orgazm sözü verdim. Dört gözle bekleyeceğimiz bir "gelecek sefer" var. Ve Arslan'ın yarım yamalak saniyelerini kabul etmiyorum. *Kimsenin* yarım yamalak saniyelerini almam.

"Şaka yapıyordum zaten," diyor. "İzlenmekten hoşlanmıyorum ve yanında bir çocuk var."

"Çocuk mu?"

"Kız kardeşi, Elise." Önümdeki dosyayı işaret ediyor. "On dört yaşında, C sınıfı öğrencisi ve kız kardeşinin bilmediği gizli bir Instagram hesabı var."

"Bildiğim iyi oldu."

"İşte bu yüzden benim saçmalıklarına katlanıyorsun," diyor Arslan ve kapıya yöneliyor. "Çünkü ben bu işin en iyisiyim."

Gözlerimi deviriyorum. Ama haksız değil.

Arslan gider gitmez kalkıp koridordan aşağı iniyorum. Burası bir ofis, kreş değil. Elise'in bütün gün ofisimde oyalanması için Çinko'daki çatı katından vazgeçmeyeceğim.

Köşeyi döner dönmez camdan Belle ve Elise'i görüyorum. Belle onunla sakince konuşurken Elise kafesteki bir hayvan gibi volta atıyor.

Koridorda ilerliyorum ve açık duran kapının önünde duruyorum. "Bana haber vermeden otel odasından ayrılamazsın," diyor Belle. "Sana mesaj attım!"

"Ve ben çalışıyorum," diye karşı çıkıyor Belle. "Gitmeden önce cevap vermem için bana dört dakika verdiniz. Şu anda nerede olduğunu bilmemin tek nedeni şoför-"

"O bir yalancı," diye bitiriyor Elise. "Ona adresi verdim ama o beni buraya getirdi. Bunun Bay Zhukova'nın emriyle olduğunu söyledi."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Sırıtiyorum. Belle'in bunu yanmadan söyleyebilmesine şaşırdım.

On dört yaşındaki bir çocuğu New York'ta kilitli tutmak için sınırsız oda servisi ve bilmeyen televizyon saatlerinden daha fazlası gerektiğini biliyordum. Bu yüzden şoförüm Gora'dan Elise'i gitmek istediği yere götürmeyi ve sonra da Zhukova Incorporated'a bırakmayı kabul etmesini istedim.

"İyi olurdu," diyor Elise. "olacağım. Zach gerçekten çok iyi biri."

Belle homurdanıyor. "Ve bunu onunla bir saat geçirdiğin için mi biliyorsun?"

"İki saat," diye savunuyor. "O temizlik yaparken ben de onunla oturdum." Kaşlarını çatmış. Zach. Zach diye birini tanıyor muyum?

Belle başını sallıyor. "Tabii ki. Şansıma. Bir oteldeyiz. yirmi yaşındaki erkekleri hizmetçi olarak kullanıyor."

Kahretsin. Zach yeni işe alınmış. Mutfaktaki bulaşıkçılardan birinin kuzeni. Genelde işe alım sürecini takip etmem ama Genel Müdür ne yapmam gerektiğini sormak için beni kendisi aradı. Zach'i komi olarak işe almışlar ama müşterilere karşı uygunsuz davranıyormuş. Ona hizmetçi görevi vermesini söyledim.

"Bir hafta içinde işi bırakacak," demiştim ona.

Görünüşe göre, orospu çocuğunun bundan biraz daha fazla dayanma gücü varmış. Ama çok uzun süre değil.

"O iyi bir adam!" Elise tartışıyor.

"O senin için çok yaşlı," Belle derin bir nefes alır. "Özür dilerim. Ondan hoşlandığını biliyorum ama seninle konuşmamalı bile."

"Benimle konuşacak tek kişi o!" "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu hiç olmadığın anlamına geliyor," diye tersliyor Elise. "Her zaman çalışıyorsun."

Belle'in omuzları çöktü. "Bak, E, bu büyük bir proje. Zaten programın gerisindeyim ve-"

"Sadece burada değil. Evde de öyle. Erken kalkıyorsun ve geç dönüyorsun. İnsanlarla arkadaşlık kurmaya çalıştığım için beni dava et."

Belle başını yana çeviriyor. Çene çizgisine bir göz atıyorum. Dişlerini birbirine kenetlemiş, gergin duruyor.

Sonra, kararlı bir çabayla, her şeyi bırakır.

"Son zamanlarda pek ortalıkta olmadığımı biliyorum ve üzgünüm," diyor. "Benimle yaşadığın için çok mutluyum ama bu paraya mal oluyor. Her şeyi ödeyebilmek için fazla mesai yapmak zorundayım. Umarım yakında ortalık sakinleşir. Ama o zamana kadar sana ihtiyacım var-"

"Sessiz ol ve yolundan çekil?"

"Ben öyle demedim."

"Demek istediğın buydu," diyor.

Belle ona doğru uzanır ama Elise geri çekilir. İç çeker ve elini bırakır. "Seni burada yanımda istiyorum, Elise. İstiyorum. İstemeseydim seni benimle yaşaman için getirmezdım. Ama buna alışmak biraz zaman alacak. Her şeyi çözene kadar benimle işbirliği yapmanı istiyorum, tamam mı?"

Belle ve Elise daha önce gördüğüm hiçbir kız kardeşe benzemiyorlar. Belle, Elise'e neredeyse annelik yapıyor. Ve sanırım bu mantıklı. Anneleri tam bir pislik, yani Belle Elise'in narsist bir keşle büyümesini istemiyorsa, anneyi oynamaktan başka çaresi yok.

Yine de etkileyici. Belki Elise bunun ne kadar etkileyici olduğunu göremiyor ama ben görebiliyorum.

Bir çocuğun bağımlılık döngüsünü kırması için çok şey gerekir. Ve Belle, Elise'i kendinden kurtarmaya çalışıyor.

Belle, "Hadi," diyerek Elise'i bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtarır. "Gidip biraz yemek yiyelim, sonra da seni çatı katına geri götüreyim."

Onlar beni görmeden dönüp uzaklaşıyorum.

Bazı şeyler yalnız bırakılmalı.

NIKOLAI

Koridorda ayak sesleri duyduğumda geç olmuştu.

Öğleden sonra sık sık olduğu gibi elimden kaçtı. Her zaman yapılacak bir şeyler vardır. Arslan işkolik olduğumu söylüyor ama o bile bu baskıyı anlamıyor. İşimin arka yarısını görüyor. Yeraltındaki yarısını.

Ancak Zhukova Anonim Şirketi, Bratva için bir kılıf olduğu kadar, başlı başına bir iş. Yönetmem gereken iki büyük organizasyon var, otel ve yatırım yaptığım bar ve restoranlardan bahsetmiyorum bile. Yapacak iş sıkıntısı yok.

Dedikleri gibi kafa ağırdır, ya da her ne boks.

Yukarı baktığımda gözlerim alışmak zorunda kalıyor. Saatlerdir masamdan ötesini görmem gerekmemiştir. Kapı aralığı bir saniyeliğine bulanıklaşıyor. Ama sonra gözümü kırıyorum ve odağa geliyor.

Odaklanıyor.

Belle kapı aralığında durmuş, göğsü kabarıyor. Üzerinde hâlâ bu sabah giydiği elbise pantolonu ve düğmeli gömleği var ama şimdi daha dağınık görünüyorlar.

Ve gözleri dehşetle dolu.

"Gitti," diye homurdanıyor, kapının iki yanına tutunarak.

Yanakları kızarmış. Belli ki üzgün ve şu an onun nasıl hissedeceğini düşünmenin zamanı olmasa da, sıcak ve altımda ağır bir şekilde nefes alıyor, yine de bu düşünce aklımdan geçiyor.

"Kim gitti?" Ben sordum.

"Elise," inliyor. "Otele geri döndüm ama orada değildi."

"Tanrı aşkına. Ona çatı katına kadar eşlik mi?" Saate bir göz attım. "Sekiz saat önce."

Lanet olsun. Düşündüğümde de uzun sürdü.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum."

"O zaman bana onu nasıl geri getireceğimi söyle!" diye haykırır.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Geçen seferkinin aksine, kız kardeşinizin kaybolmasından ben sorumlu değilim."

Gözlerinin arasındaki çizgi hafıflıyor ve alt dudağını çiğniyor. "Biliyorum. Kahretsin, biliyorum. Burada değilim çünkü lanet olsun! Bunu neden yaptı?"

Kızgın ama bana değil. Elise'e kızgın. Ve kendine.

Burada olmasının tek sebebi.

"Yardım edebileceğimi düşünüyorsun." Bu aslında bir soru değil, çünkü cevabı zaten biliyorum.

"Bu konuda kendini beğenmişlik yapma," diye .

Yine de sırtıyorum. "Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Ortasında "Ruby Room-BBL" yazan bir kâğıt parçası tutuyor. Elise en alta imzasını atmış.

"Tamam," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "O zaman neden benim yardımımıza ihtiyacın olduğunu anlamıyorum. Sadece gidip onu getir."

"Denedim," diye homurdanıyor. "Gece kulübüne gittim ama beni içeri almadılar. On dört yaşında birini içeri aldılar, bunu dışarıda bekleyen herkese yüksek sesle duyurdum ama beni içeri almayı reddettiler."

"Bu senin ilk hatandı." "Ne?" diye kaşlarını

çattı.

"Yasaları çiğnediklerini haykırıyorlardı. Yetkililer kızları kartlamadıklarını öğrenirse içki ruhsatlarını kaybedebilir ya da daha kötüsünü yapabilirlerdi."

"Tabii ki onların tarafını tutuyorsun. Kötü adamlar birlikte

hareket eder." Gözlerimi deviriyorum. "Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

Pembe dudaklarını sinirli bir surat ifadesiyle birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet." "Tamam. O zaman elbiselerini çıkar."

Belle'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne? Ne yapıyorsun? Hayır! Yardımın için seninle yatmayacağım! Tanrı aşkına, iğrençsin. İğrenç. Sen-"

Dinlemeyi bırakıyorum. Belle bana karşı söylenmeye devam ederken dönüp arkamdaki dolabı açıyorum. En alt rafta siyah saten bir fiyonkla sarılmış, sık, dikdörtgen bir kutu duruyor. Çıkarıp yumuşak bir gümbürtüyle masamın üzerine bırakıyorum.

Belle geri çekilir. "Nedir o?" "Aç ve öğren."

Gözleri hâlâ bana şüpheyile bakıyor, ama sanki içinden bir yılan çıkacakmış gibi kapağı açıyor.

İçinde ne olduğunu gördüğünde şaşkın bir nefes alıyor. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Etrafta bulduğum bir şey."

Bu bir yalan değil. Sadece gerçeğin tamamı değil.

Orman yeşili kumaşı çıkarıp koluma geçiriyorum. "Giy şunu."

Paha biçilemez bir şeymiş gibi elimden alıyor, ki aslında çok uzak değil. "Neden?"

"Çünkü fedainin sizi içeri almamasının iki numaralı nedeni kıyafetleriniz."

"Kıyafetlerimin nesi var?" Yün pantolonunda yırtık ya da leke olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi her bir bacağına sırayla çeviriyor.

"Ayak bileğinden boynuna kadar örtünmüşsün." Uzanıp gömleğinin yakasını hafifçe aralıyorum. Ufacık bir göğüs dekoltesini ortaya çıkarmaya yetiyor. "Biraz tenini gösterseydin kolayca içeri girebilirdin."

Benden uzaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Kırıldım mı yoksa gururum mu okşandı emin değilim."

"Şu ana kadar senin hakkında bildiğim kadarıyla ikisi de," diyorum. "Şimdi üstünü değiştir de kardeşini almaya gidelim."

"Arkanı dön."

Alay ettim. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Unuttuysan diye söylüyorum, seni gördüm. . Fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. aramızdaki gizem."

"Bu gizemle ilgili değil. Ahlakla ilgili," diye tersliyor. "Ki sende hiç yok."

"Doğru."

Belle uzun bir süre bana bakıyor, ama ben kollarımı kavuşturup bakışlarıma devam edince omuzlarını dikleştiriyor. "Peki."

Daha sonra ipek elbiseyi kıyafetlerinin üzerine çekmeye devam ediyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Üç yaz üst üste cankurtaranlık yaptım," diyor uzanırken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. "Soyunma odası olmadan da ıslak mayoya girip çıkabilirim."

"Bunu görmek için para verirdim," diye kıkırdıyorum, ama okyanus suyuyla ıslanmış Belle'i düşününce sikim sertleşiyor.

Gömleği elbisenin altından çıkarıp yere bırakmadan önce bir kolunu ve sonra diğerini çekip çıkarıyor. "Para israfı olurdu çünkü görecektik bir şey olmazdı."

Pantolonunun fermuarını açıp çıkarışını ve beyaz dantelli sütyenini en ufak bir ten izi bile göstermeden kaydırışını izliyorum. Sonunda elbisesinin fermuarını çekiyor ve kendine bakıyor.

"Biraz küçük," diyor göğsünü düzelterek ve kumaşı kalçalarına doğru çekiştirerek. "Ama bedenimi bulmakla iyi yapmışsın."

"İyi" demek yetersiz kalır. Onun için alıyor olsaydım bile daha iyisini seçemezdim.

Haklı, elbise biraz dar. Ama bu onu daha da güzelleştiriyor. Malzeme, kıvrımlarının her birinde lezzetli bir şekilde geriliyor ve çekiştiriyor. Etek ucunun dizinin üzerinden fısıldayarak geçmesi gerekirken, uyluğun ortasına daha yakın. Ayırık yırtmaç genişçe açılmış ve uzun, ince kalçasının göz kamaştırıcı bir görüntüsünü veriyor.

Hay sikeyim.

Zeyna Simatou bu elbisenin içinde markasız bir seçenek gibi görünecekti. Onun yerine neredeyse ona verdiğime inanamıyorum.

Bu elbise Belle için yapıldı. Ve o

da benim için yapıldı.

"Eee?" Belle kollarını iki yana açarak soruyor. "İyi görünüyor muyum? Hazır mıyız?"

"İyiyim," diye . "İyi görünüyorsun."

Şarap gibi güzel. Sanat gibi güzel. Parmaklarımla ve dilimle santimini incelemek istediğim gibi güzel.

Anahtarlarımı alıp onun yanından geçerek koridora çıkıyorum. "Hadi gidelim."

NIKOLAI

Ruby Room'un dışında bekleyen insan kuyruğunun önünden geçerken Belle'in eli benim elimde.

"Bunu zaten denedim," diye tıslıyor, kalçalarının etrafında daha da yukarı çıkarken elbiseyi beceriksizce çekiştiriyor.

Kafası tıraşlı ve boynunda gümüş bir zincir olan bir adam aç gözlerle ona bakıyor. Onu daha yakına çekiyorum ve adam geri çekilene kadar başının üzerinden ona bakıyorum.

"Hayır, yapmadın," diyorum ona. "Geçen sefer bana sahip değildin." "Peki ne yapacaksın?"

Elbiseyi işaret ediyorum. "Seni bunun içine sokarak işin çoğunu ben yaptım. Bu sıradaki her erkek seni becermek istiyor."

Endişeyle etrafına bakınıyor. "Ew."

"Şimdi tek yapman gereken hayatında bir kez bile olsa bir erkeği baştan çıkarmış gibi davranmak ve biz de varız."

"Seni baştan çıkardım, değil mi?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "O uçakta neredeyse kusacak gibi olman nefesimi kesti."

Yüzü kızarıyor ve elbisesini tekrar çekiştirerek kendini daha fazla örtmeye çalışıyor. Ellerini tutup kendi ellerimde birleştiriyorum.

"Kıpırdanmayı bırakın ve dik durun. Vücudunuz bir yük değil, bir armağanmış gibi davranın."

Oflayıp pufluyor ve omuzlarını düzeltiyor. Hemen göğsü daha dolgun ve beli daha küçük görünür. Kendini biraz güvenle taşımak büyük bir fark yaratıyor.

"Şimdi gülümse."

Kaşları derinleşiyor. "Ben senin gösteri midillin değilim."

Duruyorum, dönüyorum ve yüzüne bakıyorum. "O kapıdan geçip kız kardeşini bulmak istiyor musun?" Homurdanıyorum.

Bir an için ters ters bakıyor ve sonra yüzü geniş, ısıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor. Sahte olduğunu biliyorum ama bu etkisini azaltmıyor. Kadın muhteşem.

"Aferin kızıma."

"Siktir ," diyor, gülümsemesi hâlâ yüzüne yapışmış bir halde.

Bir sırtış gömüyorum. Sonra elini tutup onu kapıya doğru götürüyorum.

Fedai, kel kafalı ve göğsünün ortasına kadar sarkan örgülü gri sakallı iri yarı bir adam. Bir eli kadife ipin üzerinde. "Kusura bakmayın efendim. Bu gece burada özel bir parti var. Kapasitemiz doldu. Sıranızı beklemeniz gerekecek."

Belle etrafımda dolanıyor ve uzun kirpiklerini adama fırlatıyor. Adamın yüz ifadesi değişmese de gözlerinin kızın üzerinde gezindiğini izliyorum. Belli ki manzaranın tadını çıkarıyor.

Onun önünde bir kalkan gibi hareket etme dürtüsüyle savaşıyorum. Ayrıca, lanet boynunu kırma dürtüsüyle de.

"Sorun çıkarmayacağımıza söz veriyoruz," diyor daha önce ondan hiç duymadığım narin, flörtöz bir sesle. Alt dudağını ısırtıyor ve gülümsüyor. "Kibarca sormadığınız sürece."

Adamın delikli kaşı sıçradı. "Bu elbiseyle yeterince sorun yaratıyorsun zaten."

Belle kıkırdıyor ve kolumu kaldırıp kendi etrafında dönüyor. "Bunu bana o verdi. Beğendin mi?"

"Sevdim." Fedai Belle'le konuşurken bana bakıyor. "O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır."

"O zaman sanırım içeride bir kişilik daha yerimiz var," diyor fedai. İpin üzerinden eğiliyor. "Ve benim vardiyam bir saat içinde bitiyor. Ya sen ve ben-"

"Ya gözlerini lanet kafanın içinde tutmana izin verirsem?"

Homurdanıyorum. Tekrar ayağa kalktı. "Onun erkek arkadaşı olmadığını sanıyordum."

Belle gülüyor ve sırtını önüme yaslayarak kolumu omzuna . "O korumacı, hepsi bu. Havlıyor ama ısırıyor."

Gülümsememi tutuyorum. Belle'in bunun ne kadar yanlış olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"İçeride sorun çıkmasını istemeyiz," diyor fedai. "Yalnız girmek istiyorsan girebilirsin tatlım. Ama erkek arkadaşın olmayan kişi burada kalmak zorunda."

Belle'in benden hafifçe uzaklaştığını hissediyorum ama kolumu ona göğsüme sarılıyorum. Elinden gelenin en iyisini yaptı ve bunun için onu alkışlıyorum.

Ama bundan sonrasını ben hallederim.

"Eğer sorun istemiyorsanız, beni içeri almanızı öneririm."

"Pekala, dostum. Gitme vaktiniz geldi," diyor fedai. "Sert oynamak isteyen adamlardan gereğinden fazla tehdit duyuyorum ve-"

"Ben tehdit etmem," diyorum. "Ben söz veririm. Ve eğer bizi içeri almazsanız, söz veriyorum bir saat içinde vardiyanızın bittiğini göremeyeceksiniz."

Adamın yüz hatlarında korku titreşiyor. Cevap vermek için ağzını açıyor ama Belle sızlanıyor. Elimi okşuyor, elini sırayla her parmağıma doluyor ve çekiyor. Bu ve kıcının bana yaslanması arasında odaklanmakta zorlanıyorum.

Fedai de onun hareketlerini izliyor.

"Bu gece kimseyi öldürmek yok," diye bağıyor. "Söz vermiştin."

Belle bir rol oynamaktadır ama gerçeğe ne kadar yakın olduğu konusunda hiçbir fikri yoktur.

"Güzel bir gece geçireceğimize söz vermiştin," diye devam ediyor. "Sadece parasını öde, Niki."

Elini bedenlerimizin arasından geçirip cebime uzanıyor. Cüzdanımın kaydığını hissediyorum ama Belle'in önden gitmesine izin veriyorum. Bunun en büyük nedeni fedainin onu merakla izliyor olması. Başka bir şey olmasa bile, gecesini daha ilginç hale getiriyoruz.

Cüzdanımı açtı ve bir tomar para çıkardı. Parayı fedainin önüne serdi. "Lütfen parayı alın ve onu içeri alın. İyi birine benziyorsun. Sana zarar gelmesini istemiyorum."

Kıskançlık midemi bulandırıyor ama sonra Belle kalçalarını tekrar bana doğru yuvarlıyor. Bunu beni sakinleştirmek için bilerek mi yaptığından emin değilim ama her iki durumda da işe yarıyor. Her nasılsa.

Adamın gözleri paradan Belle'e ve tekrar Belle'e kayar. Sonunda parayı Belle'in elinden kapar ve ipi kaldırır. "Sorun çıkarma, tamam mı?"

Belle bu kez elimi tutuyor ve beni içeri götürmesine izin veriyorum.

Kapıdan girdiğimiz andan itibaren müzik binayı sarıyor. Bas, kalp atışı gibi katlarda nabız gibi atıyor. Kalabalık etrafımızı sararken Belle bana daha da yaklaşıyor.

"Çok fazla insan var." Sesini duyurabilmek için bana doğru dönmek zorunda ve bedenlerimizi birbirine daha da yaklaştırıyor.

Bir elimi beline doladım. "Elise buradaysa, onu bulacağım."

Kulüp, ortada oval şekilli bir bar ve etrafında masalardan oluşan bir halka ile tasarlanmıştır. Mekânın arka kısmı dans için açık. Arka duvar boyunca yükseltilmiş bir platform üzerinde bir DJ kabini yer alıyor. Ve mekanın adından da anlaşılacağı gibi, tüm alan koyu yakut kırmızısına boyanmış.

Onu kendime çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Bize içki getireyim."

Başını sallıyor, gevşek kumral saçları tenime değiyor. "Sadece kız kardeşimi bulmak istiyorum."

"Sizin de biraz eğlenmemeniz için hiçbir neden yok."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, barın üzerindeki ışıklar gözlerindeki yeşil benekleri yakalıyor. Biri arkasından sıkıştırıyor ve bana yaklaşıyor, vücutlarımız zahmetsizce birbirine uyuyor.

Ona dokunmak çok kolay. Onun yanında olmak.

Ve bir uyuşturucu gibi, ondan aldığım her darbe daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Sanırım seninle eğlenmek konusunda dikkatli olmam gerekiyor," diyor Belle, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Seni karanlık tarafa çekmeyeceğime söz veriyorum. Tabii kibarca istemezsen," diyorum, onun önden söylediği cümleyi tekrarlayarak.

Gülümsemesini bastırıyor ve sonra başını kulübün arka tarafına doğru eğiyor. "Aramaya devam edelim."

Elini çekiyorum. "Daha iyi bir fikrim var."

Belle ne demek istediğimi soramadan onu belinden tutup yukarı kaldırıyorum. Ne yaptığımı anlamadan önce bir çılgılık atıyor ve ayaklarını en yakındaki masaya koyuyor.

"Onu görüyor musun?"

Belle gözlerini kısarak yanıp sönen ışıklara bakıyor ve kalabalığı tarıyor. Bu açıdan bakıldığında elbisesi daha da yıkıcı görünüyor. Bacakları tam teşhir halinde ve kışının kabarıklığı elbisenin hemen altından . Bir dondurma külahı gibi tenini yalamak .

"Çok fazla insan var. Onu seçemiyorum."

Arkamda birinin kurt ıslığı çaldığını duyuyorum. Arkamı döndüğümde, kafası vızıldayan ve dışarıdaki kuyrukta gümüş zinciri olan adam birkaç adım ötemde duruyor. Bakışları aç bir şekilde Belle'i süzüyor.

"Bize bir gösteri yapacak mısın, tatlım?" diye bağıyor, yine ıslık çalıyor.

Belle ona pis bir bakış fırlatıyor ve inmesine yardım etmem için ellerini uzatıyor. Ama tam ona yardım etmek için hamle yaptığımda, adam öne atlıyor ve kışını avuçluyor.

"İşte. Yardım edeyim," diyor yüzünde bok yiyen bir sırıtişla.

"Hey!" Belle masadan ve etrafında döner. "Bu da ne-"

Ama masanın etrafında dönüp o pisliğin çenesine yumruk atmadan önce kelimeleri söylemesine bile izin vermiyorum.

Yumruğum yüzüne sertçe çarpıyor. Parmak eklemlerimin altından bir şey kırılıyor ve o da bunun şiddetiyle dönerek uzaklaşıyor. Etrafımızdaki kalabalık nefes nefese kalıp dağılıyor ama Belle kolumu tutmak için hamle yapıyor.

"Nikolai! Yapma!"

Onu silkeledim. Adam tam bana dönecekken, ona tekrar vuruyorum. Bu kadar zavallı, rakipsiz bir orospu çocuğunu dövmek neredeyse hiç eğlenceli değil.

Ama içimde dolaşan duygu kontrol edebileceğim bir duygu değil. Evcilleştirilemez bir öfke, sıcak ve saf.

"Sakın ona elini sürme," diye bağırdım. Adamı gömleğinin önünden yakalamak için ileri atıldım. Aptal zinciri gömleğime dolandı.

Elimi. Parmaklarımı içine doladım ve bir ilmik gibi sıkıca çektim. Adam çırpınmaya ve morarmaya başladı.

Belle kolumu tutup beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Nikolai, dur! O buna değmez."

Ne dediğini duyabiliyorum ama kelimeler nüfuz etmiyor. Tek odaklanabildiğim şey ona elini süren adama bunu ödetmek.

Yüzü gökkuşağının her rengine bürünürken adam ellerimi pençeliyor. Mutlu bir şekilde burada durup onun ölümünü izleyebilirdim. Birden Belle'in dönüp önüne çıkması dışında.

Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve gözlerimi kendi gözlerine dikmeye zorluyor. "Nikolai."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yavaşça odaklanmaya başlıyor. Ela gözleri, dolgun dudakları. "Hadi uzaklaşalım. Bu adamı unutalım ve yürüyüp gidelim, tamam mı?"

Adamın zincirindeki tutuşumu gevşetiyorum ve çaresizce nefes alıp veriyor.

Belle kolyeyi elimden çekip alıyor ve parmaklarımı sıkıyor. "O bizim önceliğimiz değil. Önceliğimiz Elise. Gel hadi."

Yumruklarımın yanıma düşmesine ve izin verdim. "Sen iyi misin?" Homurdanıyorum.

Belle endişeyle yutkunur ve başını sallar. "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Adam bana zar zor dokundu."

"Sana hiç dokunmamalıydı."

Beni uzaklaştırıyor ve sonra avucunu göğsüme yaslıyor. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Ondan sonra kalbin nasıl bu kadar sabit?" Öne doğru eğiliyor ve kulağını göğsüme dayıyor. "Bana dokunduğu için neredeyse bir adamı öldürecek olmana böyle tepki veriyorsan, dinlenme kalp hızın sıfır olmalı. Kimsin sen?"

Bu soru zihnimde yankılanıyor. Bu iyi bir hatırlatma. Ben kimim? Her zaman iki cevap vardır.

Ama bu gece ben Nikolai Zhukova, Bratva donu ve vahşi canavar değilim.

Bu gece ben Nikolai Zhukova, Zhukova Incorporated'ın CEO'su ve milyarder playboy.

Belle'e dokundu diye bir adamı boğamam. En azından onun önünde. Kontrolümü kaybetmemeliyim.

"Hadi," diyorum, elinden tutup onu kalabalığın içine doğru çekerek. "Hadi kardeşini bulalım."

Bardan uzaklaşıp dansçı kalabalığının içine giriyoruz. İnsanlar zıplayıp dönüyor ve Belle ayrılmayalım diye bana yaklaşıyor. Pistin etrafında bir kez ve sonra tekrar dolaşıyoruz, bir yandan Elise'i ararken bir yandan da çiftler arasında yolumuzu buluyoruz.

"Nerede o?" Belle ayak parmaklarının üzerine basarak ve etrafına bakınarak yakınıyor.

Arkasına geçip sırtına yerleşiyorum. "Sorun sürekli hareket etmemiz. Hareketsiz kalmalı ve onun bize gelmesini beklemeliyiz."

Kaşlarını çattı. "Bu berbat bir fikir."

"Kız kardeşini bulamayacağımızı düşündüğün için mi?" Bir kolumu ona dolayarak ve kalçalarımı kışına sürtünerek soruyorum. "Ya da dans edersek ne olacağından endişelendiğin için mi?"

Elimi bu sabah yaptığım gibi karnında gezdiriyorum ve o da başını omzuma yaslıyor. "İkisi de."

"Güven bana," diye fısıldıyorum. Sonra kalçasını kavriyorum ve bakması için onu döndürüyorum.

Belle inliyor ama vücutlarımız birbirine yapıştığı anda bana karşı eriyor. Kucaklanmak için yaratılmış bir vücudu var. Beli ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor ve her yeri yumuşak ve davetkâr.

Onun yumuşaklığı aramızda giderek artan sertlikle yan yana duruyor. Kalçalarının benimkilere her dokunuşunda lezzetli bir acı çekiyorum.

"Sana güvenemem," diye mırıldanıyor.

"Ama..." "Ama?"

Bana baktığında gözleri yuvarlak ve içten. "Sana güvenemem, ama senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

. "Az önce gördünüz mü bilmiyorum ama az kalsın bir adamı boğuyordum."

"Bunu beni korumak için yaptın." Bana daha da yaklaşıyor, tabii bu mümkünse. Her yerimize dokunuyor, mümkün olan her şekilde birbirimize kenetleniyoruz ama yine de yetmiyor.

Kahretsin, bu kadının hepsini istiyorum.

"Hiç kimse beni kollamamıştı," diye itiraf ediyor. "kimse benim için savaşımadı."

Kalçalarını her sallayışında elbisesi daha da yukarı kalkıyor. Çıplak kalçasını kavriyorum. "Şu anda seni korumayı düşünmüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye nefes alıyor.

Öne eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "O elbiseyi yırtıp atacağım ve tüm bu insanların önünde seni çılgık atana kadar becereceğim."

Geri çekildiğimde Belle bana baktı. Yüzündeki ifade beklediğim gibi değildi. Dehşet ya da tiksinti değil. Korku da değil.

Bu sıcaklık. En saf haliyle şehvet. Ve hiç şüphem yok ki kabul edecek. Bu kalabalığın ortasında onunla sevişmeme izin verecek.

Ama sonra omzunun üzerinden bakıyorum.

"İşte," diye tısladım.

"Ne?" Belle transa girmiş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ne oldu?"

Alnımı onunkine bastırıyorum, hayatımda ilk ve tek kez daha az gözlemci olmayı diliyorum. "Kız kardeşini buldum."

Belle benden uzaklaşıyor ve kendi etrafında dönüyor. "Nereye?"

"İşte." Kalabalıktaki bir boşluğu işaret ediyorum. Elise hoparlörlerin hemen önünde duruyor, kollarını başının üzerine atmış dans ediyor.

Belle ona doğru koşuyor. Yırtıcı bir hızla arkasından gidiyorum.

Belle'in kız kardeşini yakalayıp kendisiyle yüzleşmesi için sarsmasını izliyorum. İleri geri bağıyorlar ama ben çok uzakta olduğum için pek bir şey duyamıyorum. Yaklaştıkça Elise'in ayakta durmakta zorlandığını fark ediyorum.

"Sarhoş musun sen?" Belle çılgılık atıyor. "Sana kim hizmet etti? Ehliyetin bile yok!"

"Ben hiçbir şey içmedim," diye mırıldanıyor Elise.

"Aman Tanrım. Uyuşturucu mu aldın sen?" Belle arkasını dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde. Bunu onun için çözmekten başka bir şey istemiyorum.

Arkamı dönüyorum ve hemen sorumlu adamı görüyorum. Sarışın ve kaslı, ama tüm boş zamanını spor salonunda geçirdiğini belli edecek şekilde. Cüssesi estetik için, işlevsellik için değil. Ve yüzünde dehşetle Belle ve Elise'i izliyor.

Ona sallıyorum. İsteksizce de olsa itaat ediyor.

"N'aber dostum?" diyor, müzikle birlikte sallanarak. "Bu kız tanıyor musun?"

Elise'e bakıyor ve omuz silkiyor.

"Bu nasıl bir cevap böyle?" diye sordum. "Onu tanıyor musun, musun?"

"Tanıyorum ama onunla yeni tanıştım. Buraya geldi."

"İçeri nasıl girdi?"

Yine omuz silkiyor ve hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok güverte etmek istememiştim. Ama bu ters etki yaratırdı.

Şimdilik.

Hoş bir şekilde gülümsüyorum ve eğiliyorum. "Onlar kardeş, bunu biliyor muydun? İyi genler."

"Çok iyi. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, o havuza dalmak benim için sorun olmazdı." Kendi şakasına kıkırdıyor.

Yumruğumu görmemesi için arkamda sıkıyorum. "İçkilerin ilk turunu ben ısmarlayacağım, ikincisini sen alabilirsin."

"Gerek yok dostum," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak. "Küçük olan zaten sürülmüş. O hafif sıklet."

"Bu size biraz para kazandırır o zaman."

"Ve zaman," diye kıkırdıyor. "Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

Dilimi o kadar sıktığım için kan tadı alıyorum. Herkes bu sikiğin ne demek istediğini biliyor.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyorum.

Sonra Belle ve Elise'e dönüyorum. Gittiğim bir dakika içinde Elise tutarlılığını daha da kaybetti. Belle onu neredeyse ayakta tutuyor.

"Bir şey kullanıyor," diye ağlıyor Belle, gözlerinden yaşlar akıyor. "Onu buradan çıkarmalıyım."

Başımı salladım. "Benimle ön tarafta buluş. Ben gelene kadar fedainin yanında bekle."

Belle tartışmak ister gibi görünüyor ama Elise yakında bayılacak. Zamanının tükenmekte olduğunu biliyor. Bu yüzden iki koluyla kız kardeşini sarıyor ve kapıya kadar ona eşlik ediyor. Ben Zach'in yanına dönüyorum.

"Bizimle özel bir odada buluşacaklar," dedim ona. "Benimle gel." Gözleri büyüdü. "Buranın özel odaları mı var?"

Başımı salladım ve beni takip etmesi için el salladım.

Kulübün yarısına gelene kadar Belle'in kalabalığın arasından açtığı yolu takip ediyorum, sonra karanlık bir koridora doğru keskin bir sola dönüyorum. Zach'in beni takip ettiğinden emin olmak için arkamı dönmeme gerek yok. Takip ettiğini biliyorum. Şüphelenmeyen gençlere tuzaklar kuruyor ama kendisine tuzak kurulduğunu anlayacak kadar mantıklı değil.

Koridora dalıp sola dönerek açıklığı temizliyorum. Zach orada belirir belirmez onu gömleğinin önünden tutup benimle birlikte karanlığa çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor, ellerini bileklerime doluyor. "Oha, adamım. Bu da ne-"

Onu duvara çarptım, nefesi kesildi.

"On dört yaşındaki çocuklara uyuşturucu vermenin iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun, pislik?" "On dört mü? Ne? On dört yaşında olduğunu bilmiyordum-"

Çenesine bir sağ kroşe indirerek onu sersemlettim. "Bana yalan söyleme."

Karanlık ama gözlerinde büyüyen yaş yansıyan ışığı görebiliyorum. "Yalan söylemiyorum. Bilmiyordum-"

"Otelime geldin," diyorum ona ikinci kez vurarak. "Ve reşit olmayan bir misafiri hedef aldın." Ona tekrar vurdum. "Ve ona ilaç verdin."

Son vuruşta duvara yaslanmaya başladı. Bir an için bilincini kaybetmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra yere kan tükürüyor ve bana bakıyor.

"Bekle... sen..." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Siz Bay Zhukova mısınız?"

"Bingo, *mudak*." Gömleğini tutup ayakları yerden kesilecek şekilde kaldırıyorum. "Ama bir daha böyle bir şey yaparsan, senin en kötü kâbusun olurum."

Bir anda bıraktım ve ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

Üzerinden geçip kalabalığın arasına karışıyorum.

Belle dışarıda yeni bir fedainin yanında bekliyor. Anlaşılan biz içerideyken vardiya değişimi olmuş. Elise ona doğru sarkmış, omzuna salyalarını akıtıyor.

Belle beni gördüğünde rahatlamış görünüyordu. "Ne oldu?"

"Zach'i buldum," diye açıkladım. "Durum halledildi. Sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Ağzı endişeli bir "o" oluşturuyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak istiyorum. "Sen _."

"Her şey yolunda," diye araya giriyorum. "Elise'i arabaya bindirelim."

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama kolumu tutuyor. "Ona zarar vermedin, değil mi?"

Belle parmak eklemlerime bakmıyor ama baksaydı yarılmış ve kanlanmış olduğunu görürdü. Elimi çekip cebime sokuyorum. "Onu ben kovdum. Ama o iyi."

"Tamam. Güzel." Nefes veriyor.

Eğilip Elise'i kollarından çekip çıkarıyorum, kızı göğsümden uzakta kollarımın arasına alıyorum. Kendinde değil ama hâlâ bilinci yerinde. Zar zor.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı bana. "Beni yere indir, sikik."

. Belle omzuma dokunuyor. "Teşekkür ederim Nikolai. Her şey için. Bunu yapmak zorunda değildin. Ama... teşekkür ederim."

O haklı. Bunu yapmak zorunda değildim. Peki neden yaptım?

Muhtemelen gümüş zincirli pisliği yumruklamam ve kendi çalışanımı öldüresiye dövmemle aynı sebepten.

Çünkü Belle Dowan bana açıklayamayacağım şeyler yapıyor. Ve

bana, ona asla açıklayamayacağım şeyler yaptırıyor.

Daha ileri gitmezse ikimiz için de daha iyi olacak. Bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Bunu söyleyecek kelimeler, ama gelmiyorlar. Bu

yüzden dönüp gidiyorum.

BELLE

"Ben lanet bir çocuk değilim. Ben bir yetişkinim. Ben..." Elise'in sesi dalgalanır ve kaybolur. Sonra boş Big Gulp bardağına doğru hamle yapar ve midesi bulanır.

Sırtını sıvazladım. "Hepsini çıkar."

Nikolai bir şey söylemiyor ama camları açıyor. Temiz hava yoğun kusmuk kokusunu dağıtıyor, bunun için minnettarım.

Elise sözlerini bitirdiğinde bardağı bardaklıktaki yerine koyar ve söylenmeye devam eder. "Ben tamamen iyiydim! Zach bana göz kulak oluyordu ve ben de eğleniyordum."

"Zach seni alkol ve uyuşturucuyla doldurmuş," diye çıkıştım.

Nikolai, "Onu başka bir şeyle de doldurmayı planlıyordu," diye mırıldandı.

Elise onu duymuyor ama dikiz aynasından onun koyu gri gözlerini yakalıyorum. O kulübe girmeme yardım etmeseydi neler olabileceğini düşününce içimi bir ürperti kaplıyor.

Ve Elise'i fark etmeseydi neler olabilirdi. Sadece Elise'e değil.

-Ama aynı zamanda aramızda. Bir an için dans pistine geri döndüm, vücudu benimkine karşı kaya gibi sert, müzik etrafımızda pompalanıyor ve dünyanın geri kalanını boğuyor.

Mutluluktan özgür hissediyordum. Onunla, onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Ben kendi seçimlerimi yaparım," diye hüngür hüngür ağlayan Elise beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Öfkesi artık gözyaşlarına dönüşmüştü. "Sen benim annem değilsin."

Nikolai, "Seni sadece birkaç gündür tanıyorum ve bunu çok açık bir şekilde ifade ettin, evlat," diyor.

Yol boyunca pek bir şey söylemedi, o yüzden konuşmasına şaşırdım. Ayrıca beni savunacak başka birinin olması da güzel. Sadece ergenlik çağındaki kız kardeşimin sözlü saldırılarına karşı değil, aynı zamanda kulüpte de.

Hiçbir zaman "maço" erkeklere ilgi duymadım. Göğüslerini yumruklamaktan ve kimin baskın olduğunu görmek için diğer erkeklerle yüzleşmekten hoşlanan erkeklere. Ama

Nikolai'nin o zincirli sapığı beni yakaladığı için indirmesini izlemek? Biri bana kağıttan bir yelpaze versin de bayılayım.

Benim adıma küçük kız kardeşime karşı çıkarken de etkisi kaybolmuyor. Yüzüm kızarıyor ve gözlerimdeki bariz şehvet dolu düşünceleri görmesin diye bilerek dikiz aynasına bakmaktan kaçınıyorum.

Elise arabada başka biri olduğu için bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Ama sonra Nikolai'yi görür ve emniyet kemerini gererek öne doğru eğilir. "O da neydi, lanet olası Bruce Wayne?"

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyorum onu.

Bana tısladı, "Oh, anladım. Sen annem gibi davranıyorsun ve bu milyarder pislik de benim yeni babam mı olacak?"

"Bu gece tecavüze uğramamanın sebebi o milyarder pislik, Elise!" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Yapmamalıydım... Bu gece beni korkuttun."

Elise içinde bulunduğu tehlikenin farkında olsa bile bunu göstermiyor. Beni görmezden geliyor ve Nikolai'ye dönüyor. "Onun patronu olduğunu sanıyordum."

"Müşteri," düzeltiyorum. "Roger için çalışıyorum."

Homurdanıyor. "Tamam, bu yüzden mi kız kardeşimi sikmeye çalışıyorsun?" "Elise!" Nefesim kesildi.

"Başka neden sana yardım ettiğini düşünüyorsun, Belle?" Kız kardeşim bana aptalmışım gibi bakıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve ağır ağır kapanıyor. "Geldi ve beni bir çocuk gibi kucağına aldı, çünkü senin-"

Bir elimle ağzını kapattım. "Sakın o cümleyi bitireyim deme." Elimi çekmeden önce birkaç saniye bekliyorum.

"-Sik onu," diyor hızla, gözlerini meydan okurcasına bana dikerek.

İnliyorum ve iki elimi yüzümde gezdiriyorum ama Nikolai'nin ön koltuktan kıkırdadığını duyuyorum. Dikkatimi ona yöneltiyorum. "Bunun neresi komik?"

"Kız kardeşinden çok daha sert insanlara yan gözle bakarak onları korkuttum ama o hiç korkmuyor. Bu çok etkileyici."

"Utanç verici," diye düzeltiyorum, bir kez daha Big Gulp'ı ikinci raunda hazırmış gibi tutan Elise'e ters ters bakarak. Uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru büküyorum. "Bu ikimiz için de utanç verici."

Elise hastalanmadı, ama mide bulantısı Çinko'ya geri dönene kadar onu sessiz tuttu, neyse ki.

Nikolai binanın arka tarafına park eder. "Kullanabileceğimiz bir arka giriş var, böylece onu lobiye taşımak zorunda kalmayız."

"Sarhoş bir genci iş yerine taşımanın pek hoş görünmeyeceğinden eminim," diyorum.

Nikolai omuz silkiyor. "Şöhretim daha da kötüye gitti."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ve sormak istediğimi de sanmıyorum.

Nikolai arabadan iner ve arka koltuğa gelir. Elise zar zor bir cümle kurabilse de uzanıp kapıyı kilitliyor. "Hayır!"

"Elise," diyorum, kolundan tutup kapının kilidini açarak, "yatağa gitmene yardım edecek. Bunu uyuyarak atlatmalısın."

"Yürüeyebilirim," diye ısrar ediyor.

Nikolai kapının dışında onu yakalamaya hazırdır, ancak sarhoş bir zürafa yavrusu gibi çırpınmaktadır.

"Tamam!" Onu arabadan iterek dışarı çıkardım. "Yürümeyi dene ve ne kadar uzağa gidebileceğini gör. Yürü!"

Elise arabadan dışarı fırladı ve Nikolai zarif bir şekilde geri çekilerek aile dramımızın onun önünde oynanmasını izledi. Müvekkilimin önünde profesyonelliğimi korumak buraya kadarmış.

Gerçi bence bu konuda gemi çoktan kalktı.

Arkasından dışarı çıktığımda Elise hâlâ kapıyı tutuyor ve ellerini arabadan uzaklaştırıyorum. "Devam et. İçeri gir. Beni etkileyin."

Otelin arka girişi sadece üç metre ötede, ama Elise bir adım attığı anda tüm vücudu yana doğru eğiliyor.

Ona doğru hamle yaptım ama Nikolai önce davrandı. Onu kollarının arasına alır. "Yürümeyi aptalca seçimler yapmayan insanlara bıraksan iyi olur."

bu gece."

Elise anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ama daha fazla tartışmıyor.

Nikolai'yi arka kapıdan geçip servis asansörüne kadar takip ediyorum. Bizi çatı katının hemen altındaki kata götürüyor ve sonra son kata çıkmak için ayrı bir asansöre geçmemiz gerekiyor.

Süitimizin kapısı açılır açılmaz, Elise Nikolai'ye pençe attı. "Beni yere bırak. İçerideyiz. Artık kimseyi *utandırmayacağım*."

Nikolay, "Nedense bundan şüpheliyim," diye .

"Hadi ama E," diyorum elimden geldiğince nazikçe. "Pişman olacağın bir şey söylemek istemezsin. Unutma, Nikolai bizi kaldığımız o iğrenç motel odasından çıkardı. Burayı seviyorsun."

Son iki ayda ebeveynlik hakkında gerçekten öğrendiğim tek şey emirlerin işe yaramadığı. Elise'e bir şeyi yapmak istemediğini hatırlatmak daha iyi.

Dönemin bu kadar ilerisinde matematik dersinden kalmak istemezsiniz.

Bütün yaz odanda saklanmak istemezsin.

Ama onun gerçekte ne istediğini biliyorsam ne olayım. Birlikte yaşadığımız her gün kanıtlanan gerçek.

Nikolai beni başından savdı. "Ben ."

Elise bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor ve ağzı zalim bir gülümsemeyle açılıyor. "Burada olmanızın tek nedeni küçük bir alete sahip olmanız."

Bu şimdiye kadar duyduğum en çocukça hakaret, ama yine de kız kardeşimin bu cüreti karşısında ağzım açık kalıyor. Ama Nikolai sadece başını geriye atıp gülüyor.

Elise'in de işi bitmedi. "Bizi bu çatı katına tıktın ve yatakta berbat olduğun gerçeğini telafi etmek zorunda olduğun için kız kardeşime yardım eden bir süper kahraman gibi şehirde koşturdun."

Kız kardeşimi yakasından tuttum. "Yeter, Elise! Bu..." *Yanlış*, ben de bunu kanıtlayabilirim. "Bu iğrenç. Kaba olma."

"Tanrım, B, her zaman çok mükemmelmışsin gibi görünmeye çalışıyorsun," diye tıslıyor. "Her zaman bu şovu yapıyorsun, benden daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Herkesten daha iyiymişsin gibi. Ama ikimiz de aynı yerden geldik. Bana kızma çünkü ben rol yapmıyorum."

Nikolai iç çeker. "Bu gece her şeyi berbat eden sensin evlat. Hıncını kardeşinden çıkarma."

"Bana çocuk deme! Ben çocuk değilim. Senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok şeyle uğraştım, zengin çocuk."

Nikolai'nin kara kaşları çatılır. "Boktan ebeveynler konusunda tekel sahibi olduğunu düşünmen, olgunlaşmamış bir çocuk olduğunu kanıtlamaya yeter de artar bile. Şimdi bırak da kız kardeşin seni uyutsun."

Elise'in gözleri büyüdü. Destansı bir çöküşün yaklaştığını hissediyorum. Sanki bu gece yeterince kötü geçmemiş gibi.

"Hadi Elise," diyorum, onu yatak odasına doğru itmeye çalışarak. "Hadi seni-"

"Annem hakkında tek kelime etme. Ailemi tanı mıyorsun! Ya da hayatımı!" diye bağı rıyor omzumun üzerinden Nikolai'ye. Sonra ellerimi tokatlayarak uzaklaşt ırdı. "Çekil, Belle. Sen benim değ ilsin-"

Ne söyleyeceğini biliyorum. Son iki aydır bunu milyonlarca kez duydum ve şu anda kırı lma noktamdayım.

"Senin annen olmadığ ımı biliyorum, Elise!" Yüzüne doğru bağı rdım. O kadar şaşı rdı ki bir adım geriye sendeledi. Hastalıklı bir yanı m onun şaşkı nlığından zevk alıyor. "Çünkü sana ben bakıyorum. Karnının do yduğ undan ve giyindiğ inden emin oluyorum. Eğitim alıp almadığ ını ve iyi bir insan olarak yetiş ip yetiş mediğ ini önemsiyorum. Ve annemiz bunların hiçbirini yapmıyor. Madem burada bu kadar mutsuzsun, neden geri dönüp onunla yaş amıyorsun?"

Boşaltmak harika hissettiriyor. Sekiz haftadır taşı dığ ım büyük bir ağı rlığ ı atmak gibi.

Ama ağı rlık gittiğ i anda, onu sadece yere düşürmediğ imi fark ettim. Onu küçük kız kardeşimin boynuna asmış tım.

Elise sarkıyor. Alt dudağ ı titriyor ve bir kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ona doğru uzandım. "Kahretsin, Elise. Çok özür dilerim. Yapmamalıydım-"

Tam yanağından bir damla yaş süzülürken Elise arkasını dönüyor ve hışımla odasına giriyor. Ben daha onu takip etmeyi düşünmeden kapıyı sürgüyle kapattı.

"Siktir," diye inliyorum.

"Şımarıklık yapıyordun."

Nikolai'ye bakıyorum. "Gençlik yıllarına hoş geldin."

"Senden bu saçmalığı kabul etmeni bekleyemez," diyor. "İşte, Roger _"

"Ve sen," diye ekliyorum.

"Bu farklı bir şey ve sen de bunu biliyorsun" diyor. "Roger seni işte taciz ediyor. Sonra eve geliyorsun ve seninle böyle konuşuyor. Kendini savunmalısın, Belle."

İç çekiyorum. "Kendimi savunmakla zalim olmak arasında fark var. Ben... ben annemiz hakkında o şeyleri söylememeliydim."

"Doğru muydu?"

Tereddüt ediyorum. Nikolai etrafımda dolaşıp bakışlarımı yakalıyor. "Söylediğin her şey doğru muydu?"

"Bu benim bunu söylememde bir sakınca olmadığı anlamına gelmiyor," diye cevap veriyorum. "Elise annemizle çok şey yaşadı. Onun yaralarını bu şekilde deşmemeliydim."

Kapısının altından çıkan ışık çoktan söndü. Kapıyı çalıp bu konuyu konuşmak istiyorum ama Elise'in zaman çizelgesine uymak zorundayım. Bu da genellikle surat asmak için en az yirmi dört saat ve sonra telafi etmeye hazır olmadan önce bana boktan davranmak için bir yirmi dört saat daha gerektirir.

Nikolai'nin başparmağı kulağımın arkasındaki yumuşak deriyi okşuyor. "Peki ya yaraların?"

"Ben iyiyim," diyorum, ikna edici olabilmek için biraz fazla hızlı. Kaşlarını çatıyor. "Sen gerçekten boktan bir yalancısın."

Sözleri her zamanki gibi sert ama bana kırılabilirmişim gibi dokunuyor. Bundan nefret etmeliyim. Hiçbir zaman kurban olmak istemedim. Zehirli ebeveynlik ve uyuşturucu bağımlılığı döngüsünde acı çeken bir başka zavallı ruh.

Ama Nikolai'nin bana bakışı? Kollarına atılıp saklanmak istiyorum. Bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum.

Ki bu kesinlikle ama kesinlikle doğru *değil*.

Sadece bir haftadan kısa bir süre sonra Nikolai'den yüzlerce kilometre uzakta eve döneceğim için değil. Ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da kimsenin beni kucaklayıp sorunlarımı çözemeyeceğidir.

Onları kendim çözmek zorundayım.

Ben de imkansızı yaptım, ondan uzaklaştım ve su içmek için mutfığa doğru yürüdüm. "Susadın mı?"

Başını sallıyor, ben de kendime bir bardak doldurup hepsini yudumluyorum. Arkamı döndüğümde elinde cep telefonu ile adanın diğer tarafında duruyordu.

"Bunu içeri girerken Elise'in cebinden aldım."

"Telefonu mu?" Tanıdık sıcak pembe etiketin arkadan sıyrıldığını görebildiğim halde soruyorum.

"Eğer onun için endişeleniyorsanız bir takip yazılımı koydurabilirim," diye öneriyor. "Orada olduğunu asla bilemez. Ve bu şekilde, nerede olduğunu bilirsiniz. Burada ya da evde."

"Oh. Umm... hmm." Dudaklarımı yana doğru büküyorum, tek bir eksiye karşı birçok artıyı tartıyorum. "Hayatımı çok daha basit hale getirecek. Ama Elise öğrenirse beni asla affetmez."

". "

Gülümsüyorum. "Kendinden her zaman çok eminsin." "İyi bir geçmişim var."

. "Berbat bir var. Bu yüzden uzun bir süre boyunca onun yanında olarak güven inşa etmeye devam edeceğim. Ve umarım bunun karşılığını er ya da geç almaya başlayacağım."

Nikolai telefonu adanın ortasına doğru kaydırıyor ve sonra yanıma doğru yürüyüp yavaşça yaklaşıyor. "Zor bir işe benziyor."

"Öyle. Çok zor."

Başını sallıyor. "Bahse girerim tüm bu sıkı çalışmaya bir ara verebilirsin. Belki dikkatini dağıtacak bir şey. Beynini kapatmanın bir yolu."

Sözleri yumuşak bir okşayış, bacaklarımın arasına farkındalık şokları gönderen bir vuruş gibi. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır," diye devam ediyor. "Sana bir tane verebilirim. Ya da iki, ya da üç."

Dün gece kulağıma fısıldadığı söz aklıma geliyor. Ve bu sabah bana dokunma şekli.

Benim için seni delirteceğim, güzel Belle.

Dudaklarımın arasından bir inilti süzülüyor.

Nikolai beni kendisine doğru çekiyor ve sert uzunluğunu kalçamda hissediyorum. Ona doğru kayıyorum ve göğsünden bir inilti yükseliyor.

"Seni o dans pistinin ortasında becerirdim," diye fısıldıyor. Yanağındaki kirli sakallar tenime değiyor.

Elimi aramıza sokup pantolonunun önünü avuçluyorum. "Sana izin verirdim."

Gördüğüm en seksi gülümsemeye dudağımı ısırtıyor ve sonra öne doğru eğiliyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve parmak uçlarıma bastırıyorum, aramızdaki boşluğu kapatmaya hazırım...

Bir alarm havayı yararak o anı kesip attığında.

NIKOLAI

Giorgos Simatou'ya kısa, tiz, rahatsız edici bir zil sesi verdim. Bana Zeyna'yı hatırlatıyor, malum sebeplerden dolayı. Böylece telefonum cebimde çalmaya başladığında beni kimin engellediğini tam olarak biliyorum.

Belle geri çekilir, dudakları hâlâ büzülmüştür ama gözleri açıktır. "Ne oldu?" "Bir çağrı," diye mırıldandım.

Ben sertim. Acı verecek kadar sert. Bu kadın bütün gece beni uçuruma sürükledi ve bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi bu boşalmaya ihtiyacım var.

"Almak zorunda mısın?"

Nefes nefese sorduğu sorunun altında, aslında ne dediğini duyuyorum.

Kal. Görmezden . Sık beni.

Ve lanet olsun, bunların hepsini yapmak istiyorum.

Ama belki de en iyisi budur. Benim önceliğim Belle'in denetimi tamamladığından ve kimseye tek kelime etmeden gittiğinden emin olmak. Küçük kız kardeşine bakıcılık yapıp gözyaşlarını silmek değil.

Onunla ne kadar derine inersem, işler o kadar .

Hepimiz için.

Telefonumu elime alıyorum ve ekranda Giorgos'un adını görüyorum. "Evet, buna bakmam lazım. Ben gidiyorum."

"Gitmek mi? Gitmek mi? Kalabilirsin. Telefonu buradan al. Ben..." Gözleri diğer yatak odasının kapısına kayıyor. *Yatak odasında bekleyeceğim*, demek istiyor. Ama Belle ne istediğini söylemeye bir türlü cesaret edemez.

Belki de küçük kız kardeşi bir şeylerin peşindeydi: Belle göstermeyi seviyordu. Profesyonel, saygın ve düzgün olmak istiyor. Bunu akılda tutarak, benimle yatmayı ne kadar çok istediğini itiraf etmek pek de iyi bir görüntü değil.

Elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmış. Ela gözlerini bana dikmiş, sessizce yalvarıyor. Ama ben dönüp asansöre yöneliyorum. "Yarın görüşürüz."

Hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını görmek için dönmüyorum, uğradığını biliyorum. Ama benim hayatım düşünmeye ya da pişmanlık duymaya izin vermiyor. Ben kararımı verdim ve şimdi ikimiz de bununla yaşamak zorundayız.

Kapılar kapanır kapanmaz çağrıya cevap veriyorum.

"Merhaba," diyor Giorgos, sesinde sahte bir güler yüzle. "Nasılsın Nikolai?"

İçimi çektim. "Ne istiyorsun, Giorgos? Geç oldu."

"Gerçekten de geç oldu. Bu yüzden dışarıda kulüpte olduğunu duyduğumda şaşırdım." Dilini tıkırdatıyor. "Sizin yaşıınızda bir adamın hafta ortasında kulüplere gitmesi? Alışılmadık diyebilirim."

Kaskatı kesildim. "Beni takip mi ediyorsun?"

Şu anki anlaşmamızı yapmadan önce Arslan'a aylarca Giorgos ve Zeyna'yı gözetim altında tutturdum. İttifak kurarken çok tedbirli olmak diye bir şey yoktur.

Ama bu daha önceydi. Şimdi ise ortak olmamız gerekiyor. Güvensizliğe yer yok.

"Hayır. Tabii ki hayır," diyor. Bunu önermem bile onu gücendirmişe benziyor. "Ama her yerde tanıdıklarım var. Ve sen de pek sade biri sayılmazsın dostum. İçeri girdikten birkaç dakika sonra bir adamı öldüresiye dövdün. Bu tür şeyler dikkat çeker."

Saçmalık. Yalancı. Giorgos'un inanmamı istediği kadar çok bağlantısı yok. Ama beni takip eden bir adamı vardı, artık bundan eminim.

"O piç kurusuna vurdum çünkü bunu hak etti. Her zaman insanların hak ettiklerini almalarını sağlarım."

Bu bir açıklama olduğu kadar bir uyarı. Giorgos dolaylı olarak anlıyor.

"Tehditlere gerek yok, Nikolai. İstedğin kadar dövüş. Kafanı dağıt. Tüm bunlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyor. "Benim asıl sorunum arkadaşınla."

Lobide asansörden indim. "Ne arkadaşısı?" Yalan söyledim.

"Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Kız kardeşime olan sadakatin hakkında."

"Kardeşine hiçbir borçlu değilim."

"Ona saygı borçlusun!" diye hırlıyor. Bir an için öfkeden deliye dönüyor ama sonra yumuşak bir kahkaha atıyor ve kendini bir kez daha toparlıyor. "Affet beni Nikolai. Kız kardeşime düşkünüm ve onun duygularıyla oynanmasından hoşlanmıyorum."

Giorgos ve Yunanlılar hakkında söylentiler var. Ailesine gerçekte ne olduğuna dair söylentiler. Ne de olsa liderlik rolünü bu kadar genç yaşta ve bu kadar ani bir şekilde üstlendi. Resmi hikaye bir suikast olduğu yönünde, ancak ailesinin ölmesini isteyecek tek kişi Giorgos'un kendisiydi. Bir şey kazanacak olan tek kişi oydu.

Uzun zamandır göremiyordum. Ama şimdi, işte burada. Geçen gece birlikte yemek yediğim gülümseyen, beceriksiz aptalın altında kendi ailesini öldürebilecek kadar çılgın bir piç yatıyor.

Acımasız, güce aç, şiddet yanlısı erkeklerle başa çıkabilirim. Onları herkes kadar kolaylıkla korkutabilir ve boyun eğdirebilirim.

Ama çılgınlık? Çılgınlık tamamen başka bir oyundur. Deli adamlar mantıklı ve öngörülebilir değildir.

Giorgos Simatou'dan korkmuyorum. Ama bundan sonra yapabileceklerine karşı hazırlıklı olmamak aptallık olur.

"Ve yapmadığım şeylerle suçlanmaktan hoşlanmıyorum," diye buz gibi bir hırıltıyla karşı çıktım. "Kız kardeşine başka bir kadınla sevişmeyeceğimi söyledim ve sevişmedim. O kulüpte beni takip eden her kimse-"

"Kimse sizi takip etmiyordu," diye araya giriyor. "edilmiyorsun."

"O kulüpte beni her kim takip ediyorsa," diye tekrarlıyorum, "işini yapmıyordu. Ve eğer beni takip eden birini görürsem, onu gördüğüm yerde öldürürüm."

İç çekti. "Şimdi, Nikolai, buna kesinlikle gerek yok."

"Eğer beni gerçekten takip ettirmiyorsan, endişelenmene gerek yok," diyorum. "Ve eğer öyleyse, anlaşmamızı ihlal etmem konusunda endişelenmene gerek yok. Çünkü bunu kendim bitireceğim."

Arslan şu anda beni duyabilseydi sinir krizi geçirirdi. Aylardır bu anlaşmanın detaylarını konuşuyoruz, ve şimdi, ben

her şeyi havaya uçurmakla tehdit ediyor. Peki ne için?

Belle için, Arslan tartıştı. Takıntılısın. Kafayı takmışsın.

Ama . Bu bir kadınla ilgili değil, bu saygıyla ilgili. Zeyna Simatou için değil, onunla evlenmeyi kabul ettiğim için şanslı olmalı.

Ama kendim için.

"Aceleci olma," diye itiraz ediyor Giorgos.

"Saygı hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Sert bir şekilde devam ediyorum. "Kendi lanet şehrimde takip edilerek saygısızlık edilmeyeceğim. Seni uyarmıştım. Eğer bunun tekrarlandığını öğrenirsem, kız kardeşin aileye liderlik eden tek Simatou olacak. Ve sen de lanet olası bir morgda serinliyor olacaksın."

Tam dışarı çıkarken telefonu kapattım.

Akşam nemliydi, ara sokakta herhangi bir çapraz esinti ya da rahatlama yoktu. Arabamın sürücü koltuğuna geçip klimanın sesini sonuna kadar açıyorum.

Ve arka koltuktan gelen kusmuk kokusuyla sarsıldım. Döndüm ve bardak tutucusunda içi iğrenç çamurla dolu bir Big Gulp buldum.

Onu alıp pencereden dışarı fırlatıyorum, kaldırıma ve binanın kenarına sıçramasına izin veriyorum.

Bu geceyi sikeyim.

Telefonum yine çaldı. Giorgos arıyor. Son sözü söylemek için aradığına şüphe yok. Ama onunla konuşmayı bitirdim.

Belle'e de söylediğim gibi, bir sonraki hamle artık onun elinde. Akıllıca seçim yapmalı.

BELLE

Sabah evden çıkmaya hazırlandığımda Elise'in kapısı hâlâ kapalıydı ama kapının ardında dolaştığını duyabiliyordum.

"Ben işe gidiyorum," diye bağıriyorum kapıdan. "Beşe kadar dönerim ve akşam yemeği yeriz, tamam mı?"

Cevap vermiyor. Cevap vermesini beklediğimden değil. Sessiz tedavi döneminin sadece birkaç saatindeyiz. Daha çok yolumuz var.

İçimi çektim ve aşağıya indim. Kaldırıma adımımı atar atmaz bir araba ve özel şoförü beni bekliyor. Bir yanım dışarı çıktığımda kaldırımı boş bulmayı bekliyordu. Nikolai'nin dün gece çatı katı yanıyormuş gibi kaçıışından sonra ne bekleyeceğimden emin değildim.

O senin erkek arkadaşın değil, sanırım. Sana hiçbir şey borçlu değil.

Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, kendime söylediğim şey bu. Adam bir suçlu. Günün sert ışığında, dün gece kulüpteki davranışını yepyeni bir ışık altında görüyorum.

Şiddet yanlısı, aceleci ve en kötüsü de ne yapacağı kestirilemeyen biri. Bir an ateşler içinde yanarken, bir an sonra kutup soğuşuna dönüşür.

Arka koltuğa tırmanırken kendi kendime "İşini yap ve git," diye mırıldanıyorum. "Sadece işini yap ve git."

Zhukova Incorporated'ın lobisine girdiğimde de tam olarak bunu yapmaya kararlıyım. Başımı eğeceğim ve benden istenileni yapacağım.

O zaman hayatımın bu bölümünü sonlandıracağım.

Ama konferans salonuna doğru yürürken arkamda ayak sesleri duyuyorum. Tam arkamı döndüğümde geniş omuzlu, dövmelele kaplı bir adam yanımdan geçti.

"Hanımefendi," diyor, yanından geçerken sinsî bir gülümseme ağzının kenarını eğiyor.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı içimi bir ürperti kaplıyor.

Gidişini izliyorum. Adam koridorda ilerlemeye devam ediyor, Nikolai'nin ofis kapısına doğru ilerlerken ellerini sıkıp açıyor. Arkamdan, koyu renk tişörtünün yakasından görünen dövmeleeri görebiliyorum.

Belli ki bir iş adamı değil. Konferans odasına gidip onu görmezden gelmeliyim. Nikolai ne yapıyorsa görmezden gel.

Ama olduğum yerde donup kaldım.

Adam koridorun sonunda duruyor ve Nikolai'nin kapısını çalıyor. Nikolai'nin ne dediğini duymuyorum ama adam yüksek sesle cevap veriyor, sesi sanki kattaki herkesin onu duymasını istiyormuş gibi gür çıkıyor.

"Giorgos Simatou, Bay Zhukova'yı görmeye geldi." Sanki başlık bir tür şakaymış gibi homurdanıyor. "Resepsiyonistiniz beni içeri aldı."

Bir saniye sonra kapı kırılarak açılır ve Giorgos içeri girer. Sonra kapı arkasından çarparak kapanır.

"Bu da neydi böyle?" Fısıldıyorum.

Kararsızlıktan ayaklarım titriyor, neler olduğunu anlamak için koridorda yürümekle konferans odasına gidip kafamı kuma gömmek arasında kalıyorum.

Sonra Bridget koridorda hızlı adımlarla arkamdan geliyor. Koridorda aceleyle ilerlerken yontulmuş yüzü paniğe kapılmıştı. Ve böylece kararımı vermiş oluyorum.

Dirseğini yakaladım. "Bay Zhukova kahvaltı için dışarı çıkmanızı istedi," diyorum ona.

Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde kayarak durdu ve kaşlarını çatarak bana döndü. "Affedersiniz?"

"Az önce ofisindeydim," diye yalan söyledim. "Bay Simatou geldiğinde, sizi biraz hamur işi ve kahve almaya göndermemi istedi."

"Hamur işleri ve kahve mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Giorgos için mi?"

Omuz silktim. "Bana da garip geldi. Teklif ettim ama o sadece sana güvendiğini söyledi."

Bu ucuz bir numara ama yüzüne yerleşen küçük gülümsemeden Bridget'in gururunun okşandığını anlayabiliyorum. Kadın Nikolai'ye karşı çok kötü. Zavallı şey.

"Onları nereden alacağınızı söyledi mi?"

Başımı salladım. "Nelerden hoşlandığını bildiğini söyledi."

Çok ileri gittiğimden endişeleniyorum, ama sonra Bridget'in gülümsemesi tam bir watt sırtışına dönüşüyor. "Tamam."

Hiç tereddüt etmeden arkasını dönüyor ve adımlarını biraz daha hızlandırarak koridora doğru aceleyle ilerliyor. Köşede kaybolduğu anda Nikolai'nin ofisine doğru kaydım.

Kapı sağlam ve ağır, duvarlarda fazladan ses yalıtımı olsa şaşırmazdım çünkü hiçbir şey duyamıyorum. Sadece boğuk erkek sesleri duyabiliyorum. Binanın herhangi bir yerinde bir ses duyduğumda panikle kapıdan uzaklaşıp rahat görünmeye çalışıyorum. Ama sanki burada çalışan herkes Nikolai'nin ofisinden uzak durmak üzere eğitilmiş gibi. Onu rahatsız etmiyorlar, hatta çoğu zaman ona doğru bakmıyorlar bile.

Bu da bu kadar kaba saba birinin sabahın köründe randevu almadan Nikolai'nin ofisine gelmesini daha da garip kılıyor.

Sesleri yükseldiğinde hâlâ kapının dışındaydım, kulağımı tahtaya dayamıştım.

"Buraya habersizce gelemezsin," diye hırılıyor Nikolay. "Ya da hiç. Kötü görünüyor."

"Başka seçeneğim yoktu. Telefonuma cevap vermedin."

Nikolay, "İlk aramanıza cevap verdim ve söylemem gerekeni söyledim," diye karşılık verir. "Denemeye devam etmemeliydin."

Bu Nikolai'nin dün gece yaptığı arama mı? Telefonu çaldığında üzgün görünüyordu. Ama bu benden uzaklaşması için yeterliydi.

Yüzüm ne kadar aptalca davrandığımın utancıyla kızardı. Benim için tek bir güzel şey yaptı ve ben de diğer her şeyi unuttum. Tek gereken güzel bir yüz ve küçük bir iyilik ve ben kötü bir adamın yatağına atlayacağım, görünüşe göre.

"Benimle bir anlaşma yaptın Nikolai," diye karşılık verir adam. "Bunu bozmanı hoş karşılamayacağım."

Daha öfkeli iğneler ileri geri uçuşuyor. Çoğunu yakalayamıyorum, bu yüzden daha sıkı dinliyorum. Kolun hareket ettiğini duyana kadar ne kadar açıkta olduğumu fark etmiyorum.

Dehşete kapılarak geri sığıyorum ve kendimi kapının yanındaki duvara yapıştırıyorum. Berbat bir saklanma yeri ama neyse ki adam arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp koridora dalıyor. Beni gördüğünü sanmıyorum. Gördüyse de umurunda değil gibi.

Rahatlayarak iç çektim, ama bu kısa sürdü. Bir an sonra Nikolai kapıda belirdi.

Dönüyorum ve gri gözlerinin beni şişlediğini görüyorum. "İçeri," diyor karanlık bir şekilde. "Şimdi."

Koridorun aşağısına bakıyorum, sanki orada sihirli bir geçit varmış gibi. ama Nikolai boğazının arkasından alçak bir ses çıkarır.

"Koridorun sonunda çalışıyorsun, Belle. Benim otelimde kalıyorsun. Kaçamazsın. Seni bulacağım."

Kaşlarımı çatıyorum ve geçip gidiyorum. "Ne düşündüğümü bilmiyorsun." "Aslında biliyorum. Seni okumak oldukça kolay."

Kapıyı kapatıyor. Garip bir şekilde uzayda bir roket gemisine kapatılmış gibi hissediyorum. Sanki öteki dünya çok uzakta ve sadece biz varız.

Hemen kendimi ona doğru çekilmiş hissediyorum. Bu manyetik bir çekim, vücudumda onun her zaman nerede olduğunu bilen bir karıncalanma.

durduğunu hissediyorum. Yaklaşıyor. Kulağıma fısıldadığında, zıplamıyorum bile. Orada olduğunu zaten biliyordum.

"Kulak misafiri mi oluyoruz?"

Başımı salladım. "Seni görmeye geliyordum." "Ne hakkında?"

"Hakkında..." Ağzımı açıyorum ama yalan söylemeyi reddediyorum. Hiçbir mazeretim yok.

Dilini tıkırdatıyor. "Birinin sana inanmasını istiyorsan bundan daha iyi yalan söylemen gerekecek."

Birden aklıma geldi. "Dün gece hakkında. Aramızda ne olduğu hakkında."

Etrafımda dönüyor ve masasına yaslanıyor. Orada tünemişken bu kadar iyi görünmesi suç. Kaslı bacakları koyu gri pantolonunun kumaşını zorluyor, gömleğinin düğmeleri göğsünü sıkıca sarıyor. Şakaklarındaki koyu renk saçlarına biraz gri bulaşmış ve her bir santimi bir sanat eseri gibi.

"Aramızda hiçbir şey olmadı," diyor.

"Biliyorum." Bacaklarımın arasındaki hainden gelen özlem acısını görmezden geliyorum. "Giderken üzgün görünüyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Homurdanıyor. "Beni kontrol etmeye mi geldin?"

"Öyleydim," diye tersliyorum, yalanın ikna edici olmasını umarak. "Ta ki iğrenç bir adamın buraya girdiğini görene kadar."

"Bu kadar önyargılı olacağından şüphelenmezdim Belle. Birkaç dövme bakıp birinin suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şarkı söyler gibi söylüyor. Benimle oynadığını biliyorum. Beni kıvranırken izlemek onun için eğlenceli. Parlak yalanlarının altındaki karanlık gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışmamı ve başarısız olmamı izlemek.

"Hayır, burada görülmesinin şüpheli olduğunu söylediğinizde onun bir suçlu olduğunu düşündüm."

Nikolai'nin gülümsemesi kayıyor. Bir şey bulduğumu biliyorum.

"İş yerinizde yasal bir iş yapmanız genellikle şüpheli bir durum değildir, değil mi?" Meydan okuyorum. "Tabii yaptığınız iş resmi değilse. Yasa dışı değilse."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Birkaç kez." Elini kaldırıyor ve elimde olmadan aynı parmakların dün içimde olduğunu hatırlıyorum - ki belli ki niyeti de buydu. "Eğer neden tam olarak söylediklerimi yapacağın konusunda bir tazelemeye ihtiyacın olursa, bunu vermekten mutluluk duyarım... ve biliyorum ki sen de almaktan mutluluk duyarsın."

"İğrençsin."

"Sadece sizin için, Bayan Dowan." Göz kırıyor. Olması gerekenden çok daha yıkıcı. "Şimdi işinizin başına dönün. Teslim tarihiniz geldi."

Sanki kovulmuşum gibi masasının etrafında dolaşıyor. Kaçmak istiyorum. Bu benim buradan çıkma, kendimi bu adamdan kurtarma fırsatım.

Ama bu bir numara. Benimle dalga geçiyor, beni utandırıyor ve sonra kaçıp gideceğime ve bana söyleneni yapacağıma güveniyor.

Şimdiye kadar çok işe yaradı. Bu

sefer işe yaramadı.

"Bana öyle geliyor ki, son teslim tarihi olan kişi siz olabilirsiniz," diyorum. Sesim titriyor ama devam ediyorum. "Sorun nedir? Patron sana baskı mı yapıyor?"

Nikolai arkasını döndü, gri gözleri çelik gibi sertti. "Affedersiniz?"

"Başın dertteyse yardım edebilirim," diyorum usulca. "Kendin için zimmetine para geçirdiğini, kendi cebini doldurduğunu sanıyordum. Ama eğer bu adam - Giorgio ya da George ya da her neyse... eğer senin işin aracılığıyla para akıyor ya da seni bir şey yapmaya zorluyorsa, yardım edebilirim. Bu tür şeyleri yetkililere bildirmek üzere eğitildim. Size kefil olabilirim."

Daha konuşmamı bitirmemiştim ki Nikolai başını geriye atıp güldü.

Derin, iğrenç bir kahkaha. Sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi.

Gözlerimi deviriyorum. "Ben ciddiym."

"Bunu bu kadar komik yapan da bu. Gerçekten beni kurtarabileceğini düşünüyorsun."

"Eğer başın beladaysa, evet, ben-"

"Beni kurtaramazsınız, çünkü başım belada değil."

İç çekiyorum. "Boyundan büyük işlere kalkıştığını itiraf etmenin utanç verici olabileceğini biliyorum. Ama bunu tersine çevirebilirsin. Seni bu durumdan kurtarabiliriz."

Nikolai masanın etrafında o kadar hızlı dönüyor ki, önüme çıkmadan önce geri adım atacak zamanım bile olmuyor. Yüzüne bakabilmek için boynumu geriye atmam gerekiyor.

"Parçası olmak istemediğim hiçbir şeyin parçası değilim," diye homurdanıyor. "Senin yerinde olsaydım *muhasibeci*, bilmediğin şeyler hakkında çeneni kapalı tutmanı önerirdim. Anladığım kadarıyla bu çoğu şey."

Pislik. "Muhasibeci" kelimesini nasıl hakaret gibi kullanabiliyor?

Tek yapmak istediğim küçük bir topun içine kıvrılmak olsa da derin bir nefes alıyorum ve kendimi çelikleştiriyorum. "En azından beni kontrol etmek isteyen insanlara karşı durmaktan korkmuyorum," diyorum parmağımı göğsüne saplayarak. "Eğer boş boş oturup beni suçlarına ortak etmene izin sanıyorsan, delirmişsin demektir. Bu Giorgos denen adamdan korkuyor olabilirsin ama ben korkmuyorum."

"Tanrı aşkına," diye tıslıyor. "Ya ne boyus' etogo zhalkogo podrazhatelya mafioznogo bossa. On boit-sya menya."

Nikolai'nin sorunsuz bir şekilde Rusça'ya geçmesine şaşırırmaktan çok, ne kadarını anladığıma şaşıyorum.

Bir noktada neredeyse akıcı konuşuyordum ama babam ölür ölmez anlayışım azalmaya başladı. Daha iyisini bilemeyecek kadar küçükken bunu onunla birlikte gömdüm.

Yine de yeterince anlıyorum.

"Ben o zavallı mafya babası özentisinden korkmuyorum. O benden korkuyor."

Mafya mı? Doğru mu duydum? Komik derecede büyük silahları ve fötr şapkaları olan eski okul gangsterlerinin görüntüleri zihnimi dolduruyor.

Nikolai neye böyle? *Ben* neye bulaştım?

Nikolay aniden başını yana eğip kaşlarını çatar ve şüphelenir.

Yalan söylemeye karar vermeden önce neredeyse aynı şekilde cevap veriyorum. Bildiğimi ne kadar az bilirse o kadar iyi. "Seni anlamamı istiyorsan İngilizce konuşman gerekecek."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken bile sinirli görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bu basit bir zimmete para geçirme vakasından çok daha kötü. Nikolai bir suç örgütüne ya da mafyaya bulaştıysa, ciddi bir tehlike altında olabilirim.

Elise de öyle.

"Lisede iki dönem İspanyolca dersi aldım," diye ekliyorum, "yani Meksika'da kaybolursam ve tuvalet ararsam, hazırım. Bunun ötesinde, her şey benim için bir muamma."

Nikolai saçlarını alnından uzaklaştırırken kaşlarını çatıyor. Bileğindeki altın saat ışığı yakalıyor. Altında, bir dövmenin kenarlarının dışarıya baktığını görüyorum.

Nikolai'nin kötü çocuklarla oynamaya çalışan zengin bir iş adamı mı yoksa kendi halinde bir suç patronu mu olduğunu bilmiyorum.

Ama öğrenmek istemiyorum.

NIKOLAI

"Resmi bir davetiye ve hamur işleri mi?" Arslan neşeyle karşımdaki koltuğa yerleşiyor ve masamdaki kutudan bir elmalı börek alıyor. "Ne kadar nadir. Onur duydum."

"Bana teşekkür etme. Onları Bridget aldı."

Belle gittikten yaklaşık on dakika sonra Bridget elinde hamur işleriyle çıkageldi. Ona boş boş baktığımda, "Muhasebeci bunları istediğini söyledi," dedi. "Zevkime güvendiğini söyledi. Bunları sevmiyor musun? Sadece düşündüm ki..."

Neredeyse gülüyordum. Belle, Bridget'i bir kitap gibi okudu. Onu işe aldığımdan beri kadın kendini bana atıyor. Giorgos'un beni görmesine izin verdiğim için neden kapımı kırıp özür dilemediğini merak ediyordum ve şimdi cevabımı aldım: Çünkü Belle onun dikkatini başka yöne çekmişti.

Akıllı kız.

Arslan'a "Bugün ofisimde zaten bir pislik vardı," dedim. "Neden bir tane daha eklemeyelim?"

Arslan kaşlarını çatıyor, mizacı bir anda değişiyor. "Kim?" "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Giorgos ne düşünüyor? Bu adam günün birinde kendini öldürtecek."

"Dün gece beni aradığında ona da söyledim."

Arslan bana endişeli bir bakış fırlatıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Detaylandırmaya hazır olduğunuz anda sizi dinliyorum."

"Beni takip ettirdiğini söyledi," diye açıklıyorum. "Ona, adamlarından herhangi birini beni takip ederken yakalarsam, onları öldüreceğimi söyledim. Kendisini de onlarla birlikte. Onu uyardığım için minnettar olmalı."

"Lanet olsun. Ama anlaşma hala geçerli mi?"

"Zeyna dün gece Belle ile dışarıda olduğum için çok üzülmediği sürece."

Arslan elini yavaşça yüzünde gezdirmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor. "Bir gece izin aldım ve ortalık karıştı. Dün gece muhasebeciyle dışarıda ne yapıyordun?"

"İster inanın ister inanmayın, niyetim temizdi."

Homurdanıyor. "Şimdiye kadar söylediğin yalanlar arasında en az inandırıcı olanı bu olabilir."

"Kız kardeşi otelde tuttuğum bok kafalı bir serseriyle ilişkiye girdi. Bunu düzeltmek benim görevimdi."

"Evet, kesinlikle. Çünkü yanlışlarınızı düzeltmekle ünlüsünüz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Detaylandırmaya hazır olduğunuzda sizi can kulağıyla dinliyorum," diyorum.

"Sana ya da Bratva'ya fayda sağlamayacak hiçbir şey yapmadığını söylüyorum. Ve seni bunun için seviyoruz," diye ekliyor aceleyle. "Ailenin adını bu şekilde yeniden inşa ettin. Bu yüzden şimdi büyük adamsın. Bu yüzden dün gece dışarıda hizmet ettiğini duyduğumda şok oldum."

Haksız değil. Biri benden bir iyilik isterse, ona bir fiyat söylerim. Ama Belle söz konusu olduğunda, devreye girmekte tereddüt bile etmedim.

"Defterlerimiz onda. İzlerimizi örtmesine yardım etmesini istiyorsam, kız kardeşinin maaş çeklerinde benim imzam olan biri tarafından tecavüze uğramasına izin veremem. Bu pek de iyi niyet duygularını besleyen bir şey değil."

"Onu becermek bunun içindir," diye karşılık veriyor. "Bu çok fazla iyi niyet besler." "İşte bu yüzden bekarsın."

Yaralıymış gibi ellerini göğsüne bastırıyor ama Arslan başardı. Yuva kurmak gibi bir niyeti olmadığı çok açık. Ne tür bir kadının onunla başa çıkabileceğinden emin değilim.

"Peki ikinizin arasında Zeyna'nın endişelenmesi gereken bir şey oldu mu?"

Başımı sallıyorum. "Neredeyse. Ama Giorgos aradı ve araya girdi. Beni takip ettiğini şekilde anladım. Birinin beni ve Belle'i kulüpte gördüğünü ve ona haber verdiğini iddia etti ama-"

"Adamın öyle bir ağı yok. Bu civarda yok."

"Aynen öyle," diyorum. "Ve yalanına bir saniye bile inanmadığımı açıkça belirttim. Ama Belle'in sorun olmayacağından emin olmak için bugün buraya geldi."

"Peki sen ne dedin?"

"Hikayenin tamamını mı yoksa özetini mi istiyorsunuz?" diye sordum. "Aslında ikisi de aynı: Ona gidip kendini becermesini söyledim."

Arslan gülüyor. "Eminim o da bunu iyi karşılamıştır."

"Nasıl karşıladığı umurumda değil. ve kız kardeşinin gözünü korkutmayacağım. Kimi istersem sikerim."

"Belle'i kastediyor," diyor Arslan. "Kimi istersem onu kastediyorum," diye tekrarlıyorum. Arslan sırtıyor. "Yani, Belle."

"Ben aşık olmuş okul çocuğu ," diye çıkışıyorum. "Ayrıca, o bir Değdiğinden daha fazla sorun çıkarıyor. Giorgos buradayken kapımın önünde duruyordu."

"Kahretsin. Ne duydu?"

"Toplantıdan sonra Giorgos'tan kurtarılmam gerektiğine ikna olmuş bir şekilde geldiği için pek yeterli değil."

"Şaka yapıyorsun." Arslan inanamayarak kıkırdar.

"Keşke olsaydım." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Oda hâlâ onun gibi kokuyor. Çiçek şampuanı ve temiz ten gibi. Sanki içeri girmiş ve beni kokusuyla işaretlemiş gibi. "O da bundan vazgeçmezdi. O gülünç küçük şeytandan korktuğuma ikna olmuştu."

"O 'küçük şeytan' korkan kişi. Bu yüzden buraya geldi," diyor Arslan. "Anlaşmanın bozulacağından endişelenmeseydi gelmezdi. Kaybedecek bizden çok şeyi var."

"Biliyorum. Ben de ona öyle söyledim."

"Bu ne anlama geliyor? Ona ne kadarını anlattın?" Arslan endişelenecek biri değil ama yüzünde gerçek bir endişe var.

"Rusça söyledim," diye açıkladım. "Beni kızdırdı. Anlayacağını düşünmemiştim ama... Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?" diye .

"Anlamış gibi görünüyordu. Ben söyledikten sonra yüzü değişti. Korkmuş görünüyordu."

Belle'in solgun ve şok olmuş görüntüsü... göğsümde bir şeylerin seğirmesine neden oldu. En azından bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlayana kadar. Orada durdum ve sanki söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi kendi düşüncelerinin içinde kaybolmasını izledim.

"Belki de şaşırmıştır," diye öneriyor. "Ya da başka bir dilde bağırdığın için korkmuştur. Rusça tam olarak aşk dili değil, biliyor musun? Muhtemelen gözü korkmuştur. Bu arada buraya gelirken onu bir kez daha gördüm. Ufak tefek bir şey. Eğlenceli boyutta."

"Seni ofis turu için çağırmadım," diye çıkışıyorum. Arslan'ın Belle'e baktığı düşüncesi kanımı kaynatıyor. "Onunla konuştun mu?"

İki elini de havaya kaldırır. "Sadece bir gözlem yapıyorum patron. Onun üzerinde hak iddia ediyorsun. Dokunmayacağım."

"Ben-" Elimle onu uzaklaştırıyorum. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, biri söylediklerimi anlamadığında nasıl göründüğünü biliyorum. Belle öyle görünmüyordu."

"Peki o zaman ne yapacaksın?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Bir taşla iki kuş vuracağım." Arslan yüzünü buruşturuyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu gece nöbetçi olduğun anlamına geliyor," dedim ona. "Her şeye hazır ol."

Belle arkaya tırmanıyor, kapıyı kapatıyor ve başını kaldırıp onu Zinc'e geri götürmesi gereken arabanın şoför koltuğunda oturduğumu fark etmeden önce çantasını karıştırıp dudak nemlendiricisi arıyor.

"Şoför nerede?" diye soruyor.

"Hizmetinizdeyim."

Sertçe nefes alır ve arka kapıya doğru hamle yapar. Kolu çektiğinde hiçbir şey olmuyor.

"Çocuk kilidi mi Nikolai? Gerçekten mi?" diye çıkışır.

Omuz silkiyorum. "Arabaya önce her zaman kimin sürdüğünü kontrol etmelisin. Burası büyük bir şehir. Bu kadar dikkatsiz olmayı göze alamazsın."

"beni." Çenesi sıkıştı. "Eve, Elise'in yanına gitmeliyim." "Ona çoktan yemek gönderdim. O iyi."

"Sen ne? Nasıl ..." İç çekiyor. "Onunla konuştun mu?"

"Hizmetçiler bütün gün odasında olduğunu söylediler. Zaten seninle konuşmaya hazır olduğundan da şüpheliyim. Sen de benimle gelebilirsin."

"Seninle bir yere gitmektense tek başıma oturup oda servisi yemeyi tercih ederim." "Yalancı."

Ela gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yüzüne tokat gibi çarpsa bile gerçeği bilemezsin."

"Ve bu tutumunuzla gerçeği asla öğrenemeyeceksiniz."

Çenesi bir ileri bir geri çalışıyor. Sormak istemiyor. Belli ki beni görmezden gelmek istiyor. Ama merakına engel olamıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, önemli konuşmaları her zaman akşam yemeğinde yapmayı tercih ettiğim anlamına geliyor."

Belle öne doğru eğiliyor, çiçek kokusunu da yanında taşıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ne sormak istersen," diye cevap veriyorum sakince. Aramızda sadece birkaç santim mesafe var, dudakları kararsızlık içinde büzüşmüş.

"Sorularıma cevap verecek misin?" Başımı salladım.

"Neden?"

Başımı sallıyorum. "Sen kabul edene kadar başka cevap yok."

Birkaç saniye bana baktı. Sonra uzun bir iç çekti ve ön koltukların arasında sürünerek ilerledi.

Yolcu koltuğuna yerleşip emniyet kemerini göğsüne bağladıktan sonra ellerini kucağında kavuşturuyor ve başını sallıyor.

"Güzel. Akşam yemeği. Ben hazırım."

Gülüyorum. Öyle olduğunu sanıyor olabilir ama başına geleceklerden haberi yok.

BELLE

Nikolai bana seçtiği restoranın oldukça ön kapılarına kadar eşlik ediyor, ancak kapılar açıldığı anda durmaya çalışıyorum.

"Hazır değilim," diyorum, geri geri odadan çıkmaya çalışarak. "Bu kadar dramatik olma. Sen iyisin."

"Hayır, burası 'iyi'," diye fısıldayarak itiraz ediyorum. "Etrafına bir bak! Burası bir harikalar diyarı ve ben iş kıyafeti giyiyorum. Bunun için hazır değilim."

Bu yetersiz bir ifade. *Buna* asla hazır olamazdım.

Sadece baktığım için benden para alacaklarmış gibi hissediyorum. Ana yemek alanı siyah demirle çerçevelenmiş devasa bir cam küp. Duvarlar güneş ışınları gibi görünecek şekilde tasarlanmış Art Deco tarzı aynalarla kaplı. Odanın en ucunda, kırılğan dallarından cam fenerler sarkan cam bir ağaç ve önümüzde aynalı kürelerle hokkabazlık yapan kristal, gerçek boyutlu bir ayı var. Mekanın her santimetresi renkli, yansıtıcı ve içimdeki tasarım aşığının sevinçten ağlamak istemesine neden olan detaylarla dolu.

Ama tek yapabildiğim en yakın heykeli aptalca işaret edip homurdanmak.

"Ayı." "Zekice bir gözlem, Bayan Dowan," diyor Nikolai.

Gözlerim ona kayıyor ama o bana bakmıyor. Yaklaşan hostese rahatça gülümsüyor.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Zhukova," diyor. "Her zamanki masanızı hazırladım." "Her zamanki masanız mı?" . "*Genelde* buraya mı gelirsiniz? Ne kadar sıklıkla?"

Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni bir dizi küçük basamaktan aşağıya, çukur yemek alanına yönlendiriyor. Kırmızı kadife kabinler duvarları kaplıyor ve dairesel masalar odanın ortasında bir sıra halinde dizilmiş.

Hostes bizi arka köşedeki bir kabine yönlendiriyor. Standın hemen üstünde camla çevrili bir Fabergé yumurtaları rafı ve onun da hemen altında karmaşık bir şekilde boyanmış Rus iç içe geçmiş bebekleri rafı var.

Kaşlarımı çatıyorum ve Nikolai'ye dönüyorum. "Burası Rusların."

Kaşlarını çatıyor ve ev sahibesine bakıyor. "*Nichto ne prokhodit mimo neye.*"

Hiçbir şey onu geçemez, dedi. Kadın onun şakasına gülüyor ve ona biraz fazla sıcak bir şekilde gülümsüyor. Ama Nikolai'nin gözleri benim üzerimde.

Şaka malzemesi olmaktan hoşlanmıyorum ama ne söylediğini tam olarak bildiğimi açıklamadan bir şey söyleyemem ve bu, geri dönüşü olmayan yalanlardan biri gibi geliyor. Ya iki katına çıkacak ya da ölecek.

İçimdeki kıskançlığı bastırdım ve kabine doğru ilerledim.

Tam bunu yapmadan önce Nikolai elimi tutuyor ve inmeme yardım ediyor. "Teşekkür ederim," diyorum isteksizce.

Ev sahibi masaya bir sürahi su ve iki bardak bırakıyor ve menüyü incelememiz için bize bir dakika veriyor.

"Neden buradayız?" Ben soruyorum.

"Akşam yemeği yiyeceğiz. Ve burada yemek servisi var."

"Seninle hiçbir şeyin bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "*Eto potomu, chto ty nichego ne znayesh'*," diye iç geçiriyor.

Çünkü hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Beni test ediyor. Çözülmem için beni sinirlendirmeye çalışıyor. Neden benimle bu akıl oyunlarını oynuyor, hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum.

"Benimle sohbet etmek istiyorsan, İngilizce konuşmak zorundasın." "Ya konuşmak istemiyorsam?"

"O zaman sen bir yalancısın," diye . "Buraya geldim çünkü bana söz verdin cevaplar."

"O zaman bir soru sor."

Kalbim yerinden fırlayacak. Çenemi kapalı tutup tek bir şey bile sormasam daha akıllıca olurdu. Cehalet mutluluktur, değil mi? Ama Nikolai Zhukova çok cazip. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum.

"Pekâlâ. Bugün ofisinize gelen adam kimdi?" "Bir baş belası," diye yüzünü buruşturdu Nikolay.

"Bu sıkıntının bir adı var mı?"

"Adı Giorgos Simatou. Yunan bir işadamı." "Orada ne işi vardı?"

"İş."

"Ne tür bir iş?" Bu ileri geri konuşmalardan çoktan sıkılmış bir halde homurdanıyorum.

Sırıttıyor. "Farklı türleri var mı? Daha fazla para kazanmak için kaynaklarımızı bir araya getiriyoruz. Özetle iş budur."

"Ne tür kaynaklar?"

"Otelimi ve ofislerimi gördünüz," diyor Nikolai. "Söz konusu kaynaklar olduğunda, hepsine sahibim."

İnledim. "Bana işe yarar tek bir şey söyleyecek misin?" "Eğer yardım edebilirim hayır."

Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum ve tam bir garson yaklaşırken koltuğuma geri çöküyorum. Buraya ait olmadığımı düşünüyormuş gibi bana dikkatli bir bakış atıyor - *bu ikimizi de ilgilendiriyor, bebeğim - ama* hemen hoş bir gülümseme yerleştiriyor.

"Size nasıl Bay Zhukova?" diye soruyor.

Nikolai tereddüt etmez. "*Khinkali* ile başlayacağız. İki sipariş olsun. Başlangıç olarak ben *boeuf à la stroganoff* alacağım, o da *kulebyaka* alacak. Havyar sever misin Belle?" diye soruyor menüyü katlayıp garsona uzatırken. Cevabımı beklemeden, "Votka ve havyar tadımı da yapacağız," diye ekliyor.

Garson kız bana doğru bir bakış daha atmadan başını salladı ve siparişimizi vermeye gitti.

"Kendim için de sipariş verebilirdim," diyorum o gittiğinde.

"Yapabilir miydin?" diye soruyor. "Menü Rusça."

Gözlerimi deviriyorum. "*Kulebyaka* nedir ki?"

"Hamur işine sarılmış somon balığı." "Ben balık sevmem bile," diye .

"Çünkü sen hiç iyi balık yemedin. Sen dünyanın merkezinden geliyorsun. ülke. Jöle kalıpları ve bol ketçaplı patatesler sizin hızınıza daha uygun."

"Çok bilmişin tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Bu resmi bir soru mu?" diye sırtıyor. "Her iki durumda da cevabım 'evet'. Ama sadece her şeyi bildiğim için."

Başımı salladım. "Her şeyi bilmiyorsun. Bahse girerim senin için çalışmaya geleceğimi ve herkesin yaptığı gibi yuvarlanıp gideceğimi düşünmüştündür."

"Bu doğru olabilir. Ama ben senin yuvarlanma şeklini tercih ederim."

Suyumu suratına fırlatıp hışımla çıkıp gitmem gerekirken, yaptıklarımızı hatırlayınca midem bulanıyor. Bana yapmasına izin verdiklerimi.

Acımasızca dürüst olmak gerekirse, bana tekrar ne yapmasına izin verirdim.

"Bu yüzden mi beni banyoya kadar takip ettin?" diye sordum. "Her şeyi bildiğin için mi? Bana baktın ve 'Bu kadın uçakta bir yabancıyla yatacak kadar çaresiz' diye mi düşündün? Muhtemelen puan toplamanın ana yolu bu, değil mi?"

"Gerçekten de çaresiz görünüyordun," diyor. "Canın cehenneme," diye karşılık veriyorum.

Gülüyor ve devam ediyor. "Biraz eğlence için çaresiz. Kafandaki fırtınadan bir an olsun uzaklaşmak için çaresiz. Ne kadar denesen de yakalayamadığın bir nefes için çaresiz."

Her açıdan doğru -şok edici derecede doğru- ama bunu asla kabul etmeyeceğim. "Ve sen de yardım edebileceğini mi düşündün?" Onun yerine ben söyledim.

", değil mi?"

"Soru soranın ben olduğumu sanıyordum."

Nikolay bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Ben de senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

Kaşlarını çatıyor. "Kendini gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun?" "Tabii ki hayır. Bu da ne demek oluyor?"

"Neden senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi soran sensin," diyor. Kaşlarını çatıyorum. "Öyle demek istemedim."

Ama şimdi o söyleyince... ben de tam olarak öyle demek istedim. Nikolai'nin benim hakkımda bir şey bilmek isteyeceğine inanmıyordum. Neden istesin ki? O zengin ve başarılı. Suçlu olsa bile heyecan verici bir hayatı var. Bektan bir kasabada, parçalanmış bir aileden gelen fakir bir muhasebeciyle ve yanında şımarık bir gençle ne işi olabilirdi ki?

"Anlaşılan sizi tanımak isteyen pek fazla erkek olmamış, sanırım."

"Çünkü meşguldüm," diye . "Kız kardeşime bakmak çok zor bir iş. Onunla tanıştın; biliyorsun. Başka bir şey için zamanım yok."

"Bir hayat için vaktin yok demek istiyorsun."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Satır aralarını okuyorum, sizin korktuğunuz şeyleri söylüyorum," diyor.

"Ama eğer yanılıyorsam, lütfen bana son... oh, cömert olalım ve beş yıl diyelim, çıktığınız tüm erkeklerden bahsedin."

Yüzümü buruşturuyorum. "'Cömert' herhangi birinin seni tanımlamak için kullanacağı son kelimedir."

"Dikkatin dağılmasın, güzel Belle. Senin hakkında konuşuyoruz."

"Bana öyle deme!"

"Ama bu senin adın." Bana göz kırpmıyor ve şah mat olmuş gibi hissediyorum. Oynadığımız oyun her neyse, az önce kaybettim.

Bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum, ancak çorba köftesine benzeyen iki sipariş masamıza gelmeden önce yanıt düşünemiyorum.

"Mantı mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Buranın bir Rus restoranı olduğunu sanıyordum."

"Gürcü köfteleri," diye açıklıyor. "Baharatlı sığır eti ve et suyu ile doldurulurlar. Bayılacaksınız." Köftelerden birini kaşıkla alıp yemem için bana uzatıyor. "Al bakalım."

"Beni besliyor musun?"

"Bunu şanslı günün olarak kabul et," diyor.

Reddetmek istiyorum ama yemek gerçekten inanılmaz kokuyor. Öne doğru eğilip ağzımı kaşığın etrafına sarıyorum. Bir ısırık alır almaz hamur tatlısı ağzımda patlıyor ve inliyorum. Et suyu, et ve baharatlar... Hayatımda tattığım en güzel şey, tartışmasız.

Nikolai'ye bakıyorum. Gözleri kararmış ve dudakları aralanmıştı. Bilmesem onun da bu durumdan en az benim kadar etkilendiğini düşünürdüm.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldanıyorum, bez peçeteyi ağzımın sürerek.

"Kesinlikle ," diye kabul ediyor. "Ve senin hakkında yeni bir şey öğrendim."

"Hangisi?"

"Kendi tercihinle bekarsın."

Homurdanıyorum. "Ve bunu bir hamur tatlısı yediğim için mi söylüyorsun?"

"Bunu söyleyebilirim çünkü mantı yemeyi seksi gösterebiliyorsan, istediğin erkeği elde etme konusunda fazlasıyla yeteneklisin demektir."

Samimiyeti karşısında şok oldum. Şaşırtıcı sıcaklığı ve lezzetli yemekleri arasında, daha iyi içgüdülerime rağmen gardımın düştüğünü hissediyorum.

"Duygusal yüklerin kaç erkeği soğuttuğunu bilsen şaşarsın." Tabaktan bir hamur tatlısı daha alıp yiyorum. Tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor.

Onları açtığımda Nikolai beni izliyordu. "*Trakhni menya*," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Hay sikeyim.

Bu sefer gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Bir hamur tatlısı daha yiyerek sorunu çözüyorum.

"Anlıyorum," diyor Nikolai. "Birbirimiz hakkında çok şey öğreniyoruz."

"Evet, öyle. Çalışanlarınızı kaçırıp buraya getirdiğinizi ve onları baştan çıkararak itaat etmelerini sağladığınızı öğrendiğim gibi. Buraya başka kaç tane masum kadın getirdiniz?"

"Yok."

Neredeyse lokmamda boğuluyordum. "Hiç mi? Bu bir yalan." "Randevulara gitmiyorum."

Başımı salladım. "Bu da ne demek oluyor? Herkes birileriyle çıkar. Tabii... Tanrım. Sen evli misin?" Soru ben durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. "Hayır, bekle. Bilmek istemiyorum. Sakın söyleme. Sadece... Söylememeyi tercih ederim-"

"Sakin ol. Ben evli değilim."

Nefesimi tutuyorum. "Gerçekten mi?"

Yüzüksüz sol elini kaldırıyor. "Hâlâ 'o' kişiyi bekliyorum," diye şaka yapıyor.

İçimi kaplayan rahatlama neredeyse karşı konulmaz. Durup bunun nedenini sorgulamak istemiyorum.

"Kulağa aptalca geliyor."

"Çünkü öyle," diyor kesin bir ifadeyle. "Çoğu insanın 'aradığını' yaşadıkları yerin on beş mil yarıçapında bulduğunu hiç fark ettiniz mi? Kullanışlı, değil mi?"

"Uzun mesafe zordur."

Daha önce hiç uzun mesafeli biriyle çıkmamıştım ama üniversite sırasında Elise'den uzakta yaşamak işkence gibiydi. Onunla iletişim halinde olmaya ve hayatında neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştım ama yanında olamadığım zaman durum farklıydı. Okuldan eve geldiğinde yüzünü göremediğimde ya da annem kafayı bulup kanepede sızdığında ona sıkıca sarılamadığımda.

"Ve şükürler olsun ki kader, herkese yürüme mesafesinde bir ruh eşi atayarak bunu dikkate alıyor."

"Vay canına. Tamam. Senin hakkında bir şey daha öğrendim. Sen bir alaycısın."

"Ben gerçekçiyim," diyor. "Başarılı insanların çoğu
öyledir." "Başarılı olmanın birden fazla yolu var."

Nikolai güler. "Fakir büyümüş biri gibi konuştun. Almayın
Ben de fakir büyüdüğüm için biliyorum."

Nikolai'nin hiç kontrolde olmadığını hayal etmek zor. Kime ya da neye isterse
sahip olamayacağı bir zaman olduğunu hayal etmek zor.

"Ailen nasıl biriydi?"

Cevap vermek yerine "En son ne zaman seks yaptın?" diye soruyor.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Önce ben sorumu sordum."

Omuz silkiyor. "Umurumda değil."

Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını farkındayım. Ayrıca, bu cevap çok
kolay. "Uçakla buraya."

"Benden önce," diye .

"Söylemeyeceğim."

"Neden olmasın?" diye sorar. "*Ty slishkom zastenchiv?*"

"Ben-" diye söze başlıyorum, Rusça söylediğini fark etmeden önce sorusuna
yanıt veriyorum.

Çok mu utangaçsın?

"-Sana seks hayatımdan bahsediyorum."

Başka aptalca bir şey söylememek için son böreği ağzıma tıkıyorum.

Nikolai'nin bana bakışı keskinleşiyor. Gözlerinin beni katman katman
soyuyormuş gibi derimin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Neyse ki garson tam o sırada bir sonraki yemekle geliyor ve beni sorgulamadan
kurtarıyor.

Şimdilik.

Yemek devam ettikçe sohbet de . Nikolai'nin sipariş ettiği hamur işine sarılı
somona daldığımda sessizlik uzuyor,

ne kadar zevk aldığımı saklamaya çalışıyorum. Adamın egosu zaten yeterince büyük. Dekor ve diğer müşteriler hakkında rahatça konuşuyoruz.

Ancak gerilimin alt akıntısı devam ediyor.

Nikolai, karşımızdaki yaşlı çifti göstererek, "Köşedeki çift haftada iki kez buraya geliyor," diyor. Birbirlerine yakın durmuşlar, yemeklerini paylaşıyor ve gülüşüyorlar. "Doğu Bloku'ndan birlikte kaçıp Amerika'ya gelmişler. Elli yıldır evliler."

"Ruh eşleri," diyorum ona kendini beğenmiş bir bakış atarak.

Başını sallıyor. "Birbirlerine bağlanmalarına yardımcı olan benzer deneyimler yaşamış iki insan ve bu, hayatlarını ayrı olmalarından daha kolay hale getirdiği için birlikte kaldılar. Bu bir iş anlaşması, başka bir şey değil."

Çifte bakıyorum. Birbirlerine bağlandıklarında gözlerinin nasıl ısındığını, adamın elini masanın altında kadının dizine nasıl koyduğunu.

"Hayır, bu aşk. Kader. Bunu söyleyebilirim."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" diye sorar. "Yıllardır seks yapmadın."

"Sırf yatıp kalkmıyorum diye-" Gözlerim büyüdü. "Beni kandırdın!"

Nikolai yahnisinden bir ısırık alıyor ve omuz silkiyor. "O kadar kolaydı ki neredeyse eğlenceli değildi."

Eminim yüzüm pancar gibi kızarmıştır. Tabağıma bakıyorum, çatalımla yemeğimi itip kakıyorum. "Eminim banyoda bıraktıktan sonra da benim için böyle demişsindir."

"Bu kolaydı," diye katılıyor. "Ama çok eğlenceliydi."

Kafamı kaldırıyorum ve bana gülümsüyor. Neredeyse gerçek olacak kadar sıcak ve kısa bir an için Nikolai ile birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeme izin veriyorum. Yaltaklandığı ve ilgilendiği kadın olmak. O gülümsemeyi her gün görmek.

Dün gece kulüpte, beni ürkütücü adamlardan koruduğu ve bana yakın durduğu şekilde bunu bir anlığına gördüm. Onun yanında dururken, kendimi değerli ve özenli hissettim.

Güzeldi.

Bir anlığına fanteziye teslim olurken ağzım gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra Nikolai başka tarafa bakıyor. Bakışları omzumun üzerinden bir yere düşüyor.

Ve soğuk, sert gerçeklik üzerime çöktü.

Bu hafta, ne olursa olsun, perdenin arkasına bir bakıştan başka bir şey değil. Boktan bir işte, daha da boktan bir patronla geçinmeye çalışmadığım alternatif bir gerçekliğe bakış. Unutulmak ve bir kenara atılmak yerine istendiğimi ve arzulandığımı hissetmek için bir bakış.

Ama bu haftanın sonunda uçağa atlayıp eve döneceğim. Ve

Nikolai Zhukova'yı bir daha asla göremeyeceğim.

"Yemeğe devam edin. Geri geleceğim," diyor peçetesini masaya bırakıp ayağa kalkıyor.

İçimi kemiren hayal kırıklığını uzaklaştırmaya çalışarak elimi sallıyorum. "Evet, evet. Zaten yalnız yemeye alışkınım."

Nikolay masadan uzaklaşırken genellikle zarif olan yürüyüşü duraksar. Çabucak toparlanır ve mutfağa doğru yönelir.

Mutfak kapısı kapandığında nedenini anladım. Benimle

Rusça konuşmuştu.

Ben de cevap verdim.

NIKOLAI

Restoranın ön camından koyu renk giyimli adamı gördüm. Ve bir anda neden burada olduğumu hatırladım.

Onun tarafından dikkatimin dağıtılması çok kolay oldu. Hayatının özel ayrıntılarına ne kadar dikkatsiz davrandığını, neyi itiraf ettiğini bile fark etmeden mükemmel dudaklarının arasından sulu küçük haberlerin geçmesine izin verdiğini.

Yıllardır onu beceren ilk erkek olduğum gerçeği gibi.

Bu benim için bir fark yaratmamalı. Ben bakire avına çıkmış bir vampir değilim. Ama yakın tarihte ona böyle hissettiren tek kişi olduğumu bilmek... bana bir şeyler hissettiriyor.

Sorun şu ki, Arslan'a bir taşla iki kuş vuracağımı söyledim. Ve diğer kuş dışarıda belirdi.

Giorgos'un casusu sadece koyu renk kıyafetler kalmıyor, aynı zamanda bir başlık da takıyor. ılık bir akşam olmasına rağmen. Ya patronu gördüğüm ilk casusu öldüreceğime dair uyarımı iletmedi ya da bu aptalın ölmek gibi bir arzusu var.

Bunu seve seve yaparım.

"*Prodolzhay yest'. Ya vernus',*" diye homurdanarak ayağa kalktım ve masanın etrafında dolaşmaya başladım.

"Evet, evet. Zaten yalnız yemeye alışkınım," diye yanıtlıyor Belle. Onun cevabı ile benim fark etmem arasında yarım saniyelik bir gecikme oluyor.

Bana cevap verdi. *Bana cevap verdi.*

Tesadüf olabilir. Ben açıkça masadan kalkıyorum ve o Geri döneceğimi söylediğimde mantıklı bir sonuca varmak için Rusça bilmem gerekiyor.

Ama ben buna inanacak kadar aptal değilim.

Bunu doğrudan ondan duymak istiyorum. Ne şekilde olursa olsun. Gerçeği kendi ellerimle ondan söküp almaktan zevk duyarım. Belki de uçakta yaptığım numaranın aynısını yapar ve onu takip ederim.

Banyoda. Onu duvara yaslayacağım ve yarı deli olana kadar becereceğim, bu sırada kulağına Rusça pis sözler mırıldanacağım. Onu serbest bırakmanın sınırına kadar götüreceğim ve sonra ana dilimde yalvarmasını sağlayacağım, sadece benim için ve sadece benim için olan kelimeleri duymanın heyecanı için. Söyleyeceği son sözler.

Ondan cevapları almak için ne gerekiyorsa yapacağım, eninde sonunda. Ama Giorgosa bir söz verdim ve şu anda sözümü tutmalıyım.

Mutfığa girip şefe başımla selam veriyorum. Oleg'le aramızda bir anlaşma var. Zaman zaman benden fazla ücret aldığı için onu öldürmüyorum ve o da burada yürüttüğüm iş hakkında çenesini kapalı tutuyor.

Belle'e buraya asla kadın getirmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Tamamen iş için. O tek istisna.

Kalabalık mutfaktan geçip arka kapıya giden dar koridorda yürüyorum. Yolda telefonumu çıkarıp Arslan'a bir mesaj gönderiyorum.

Hazır olun. Rus Odası'ndayım.

Bunun ne anlama geldiğini bilecektir. Yakın ol, ama görünme. Her şeye hazırlıklı olun. Eminim çoktan yakınlarda bir yerde pusuya yatmıştır.

Arka kapıdan çıkıyorum, akşamın nemi üzerime çöküyor ve ara sokağa doğru ilerlemek üzereyken tuğla duvara yaslanmış sigara içen bir figür görüyorum.

O adam. Casus. Oturan ördek.

Tekrar koridora dönüyorum, planladığım gibi kapıyı sessizce çekerek kapatıyorum. Bu Geldiğimi görmesine izin veremem. Olay çıkaracaktır. Çılgılık at, bağır, hayatı için yalvar. Eğer bunun temiz olmasını istiyorsam, fark edilmemeliyim-

"Nikolai?"

Hay sikeyim.

Arkamı döndüğümde Belle'in arkamda durduğunu görüyorum. Ela gözleri kocaman ve endişeli. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Sana masada kalmanı söylemiştim."

"Rusça bir şeyler söylediniz," diyor alt dudağını çiğneyerek. "Seni anlamadım."

Eğer bir şeyin ortasında olmasaydım, performansını alkışlardım. Gerçekten, Oscar'a layık.

Ama onca yolu masadan ayrılırken ne demek istediğimi anlamadığını bana kanıtlamak için geldiyse, o zaman pek de dahi sayılmaz.

"Şimdi İngilizce konuşuyorum," diye bağıyorum. "Ve buradan defolup gitmen gerekiyor."

Yüzündeki uysal ifade bir anda öfkeye dönüşür. Kollarını kavuşturuyor. "Kız kardeşim gibi konuşuyorsam beni affet, ama sen benim patronum değilsin."

Telefonum Arslan'dan gelen bir mesajla çınlarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Yunan beni gördü ve arkadaki sokağa daldı. Arka kapıya.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Ne?" Belle soruyor. "Ne oluyor-"

Saniyelerim var. Belki daha az. Açıklamak için zaman yok. Düşünmek için zar zor zaman var.

Belle'i tutup hemen arkasındaki dolaba sokuyorum. Çıglık atıyor ama mutfak gürültülü ve hareketli. Kimse ona aldırmış etmiyor.

"Nikolai!" diye karşı çıkıyor, ellerime vuruyor. "Sen ne-"

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve çöp kutusunun yanındaki yığından ayağı kırılmış bir yemek sandalyesini alırken ayağımla tutuyorum. Kapı kolunun altına sıkıca sıkıştırıyorum.

Derme çatma kilidin dayanacağından emin olmak için zaman yok. Sandalye yerine oturduğu anda dönüp ara sokağa giriyorum.

Arslan'ın dediği gibi, adam bana doğru geliyor.

Ağır metal kapı açıldığında tökezleyerek kapıdan uzaklaşır. "Vay canına. Dikkat et-"

Sözünü bitiremeden çenesine bir yumruk indirdim.

Küfür edip sendeliyor ama ayakta kalıyor. Yumruk atamayacak kadar uzaktaydı, ben de dizine tekme attım.

Tekme sert olmadığı için kemik kırılmıyor ama yine de çığlık atıyor.

Arkamızdaki caddede bir itfaiye aracı gürlüyor, bu yüzden kimse onu duymamış olabilir. Ama bir daha asla ses çıkarmayacağından emin olacağım.

Cebimden bıçağımı çıkardım, bıçağı uzattım ve adamın boynuna sapladım.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama artık çok geçti. Bıçağı boğazına doğru sürüklüyorum, tendonları ve arterleri tek bir hamlede kesiyorum. Ses telleri parçalandı. Bıçağımı çektiğimde, çoktan gevşemişti.

Otuz saniye sonra, kaldırımda sessiz ve hareketsiz.

"Bu tam bir karmaşaydı," diyor tanıdık bir ses. Dönüyorum ve Arslan'ın bana doğru tepindiğini görüyorum. "Ceset konusunda beni uyarabilirdin. Neredeyse motosikletimi getirecektim."

"Onu kucağına oturtabilirdin. Çok tatlı olurdu," diyorum.

Gözlerini kısar. "Şaka yapabilirsin çünkü bu gece bir cesetten kurtulmak zorunda değilsin. Tanrım, bu zavallı piç için sonsuza dek mezar kazıyor olacağım."

"Bu bok için yaşadığını sanıyordum."

"Öldürmeyi sevdiğimi söyledim," diye açıklıyor. "Temizlik berbat."

"Misha'dan bununla ilgilenmesini isteyecektim ama sen ofisimdeydin. Daha uygun görüldü."

Alay ediyor. "En iyi arkadaşımı iş yerinde ziyaret etmenin cezası bu mu?"

"Sana habersiz gelmemeni söylemiştim. Hak ettiğini buldun."

"Sen zalim bir adamsın Nikolai Zhukova," diye iç geçirdi.

Bana bir havlu ve ben de ellerimi sildim. Adam eğikti, bu yüzden kanının çoğu kıyafetlerim yerine duvara sıçradı, ama

Bir boyun yarasıyla uğraşırken ellerinizi kirletmekten kaçınmanın bir yolu yok.

"Onu nereye gömüyorum?"

"Onu Giorgos'un kapısının önüne bırakmak işe yarar," diyorum. "Seni kazmaktan kurtarır."

Arslan iç geçiriyor. "Şiirsel ama biraz riskli. Bir cesedi elden teslim ederken yakalandığımda beni hapisten çıkarmak için bir planın var mı?"

"Hiç yakalanmıyorsun."

Kıkırdıyor. "Evet, haklısın. Ben hallederim. Sen de randevuna dönsen iyi olur."

"Siktir." Arkama bakıyorum ve Belle'in kapıda durmadığına neredeyse şaşıyorum. Kadının savunmamı aşmak için sinsi bir yolu var, birden fazla şekilde.

"Uh-oh. Randevu iyi gitmiyor mu?"

"Randevu değil," diye tersliyorum. "Ve şu anda bir dolaba hapsediğini düşünürsek, çok iyi gitmediğini söyleyebilirim, hayır."

"Kapana kısılmış-?" Arslan ellerini kaldırıyor ve başını sallıyor. "Biliyor musunuz? Bunun için zamanım yok. Taşımam gereken bir ceset var."

"Güzel. Açıklayacak zamanım yok," diyorum. Ona el salladım ve kapıya doğru döndüm.

Tam kapıyı açarken Arslan bana sesleniyor. "Bir kadını dolaba kilitleyip yine de geceyi sevişerek bitirebilen biri varsa, o da sensin" diye sesleniyor.

"Güven oyu için teşekkürler." "Git

getir onu, dostum."

Başımı salladım ve içeri girdim.

BELLE

Parçalara ayrılıyorum.

Elise'in yanıma bastırılmış, küçük bedeninin titrediği anısını neredeyse hissedebiliyorum. Sanki yeniden on üç yaşındaymışım gibi.

"Kimdi o adam?"

"Annemin arkadaşı," diye homurdandım, normal görünmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. "Yakında gidecek."

"Ve sonra buradan çıkacak mıyız?" diye sordu.

Küçük, karanlık odaya baktım. Ayak teri ve toz gibi kokuyordu. Tek ışık kapının altındaki aralıktan geliyordu. Bazen annem, arkadaşları çığlıklarımızı duymasın diye sesimizi bastırmak için kapının önüne bir havlu sererdi. Ama bugün açık bırakmıştı. Acelesi vardı.

"Evet, ," diyorum ona. "Her zaman çıkarız. Sadece beklememiz gerekiyor."

Bekle ve sessiz kal. Dört yaşındaki bir çocuğun yapabileceği şeyler değildi bunlar ama Elise elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Çok gürültü yaptığı, annesinin "özel zamanını" böldüğü için cezalandırılmak için çok küçüktü. Ama Elise doğmadan önce her gece dolapta tek başımaydım. Annem kendine iğneler batırırken, cam pipolardan nefes alırken ve radyo kapanana kadar çok yüksek sesli müzikle dans ederken karanlıkta tek başıma oturdum.

En azından Elise'e doğruyu yanlış öğretene ben vardım.

Ben kuralları zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım.

Şimdi, bir kez daha karanlığa hapsolmuş durumdayım.

Elise'in küçük bedeni benimkinin yanında. Gölgeler her taraftan bastırıyor, tüketiyor ve bunaltıyor.

"New York'ta bir restorandayım," diye fısıldıyorum kendi kendime, panik beni ele geçirirken sesim titriyor. "Karavanda değilim. Korkmuş bir çocuk değilim. Ben bir yetişkinim."

Sakince konuşulan gerçekler, karanlık bir dolapta oturup küçük kız kardeşimin gözyaşları ile geçirdiğim sayısız saate karşı boktan bir savunmadır.

Gömlek. İşler kötü gittiğinde haftada birkaç kez olurdu. Annem yarım yamalak temizlik girişimlerinden birini yaptığında daha az sıklıkta.

Ama bunların hiçbirisi uzun sürmedi.

Satıcısı gelmeden önce bizi uzaklaştırırdı, sanırım kafasını bozacağımızdan korkuyordu. Ya da, daha büyük olasılıkla, nakit ödeyemediği parayı telafi etmek için satıcısıyla yatabilirdi.

Elise ağlardı ve ben onu susturur, çok gürültü yapmanın cezasını hatırlatırdım.

Yemek yok. Dışarı çıkmak yok. Bir şeyleri gerçekten mahvedersek, askıya şaplak atmak.

Sessiz olun. İyi davran. Nikolai kapıyı çarparak kapattığı anda avazım çıktığı kadar bağırmanın tek nedeni bu kökleşmiş eğitimdi. Şu anda kirli bir zeminde cenin pozisyonunda kıvrılmış, beni boğmaya çalışan bastırılmış travmanın içinden nefes alıyor olmamın nedeni de bu.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Buradan çıkacağım. Kapı açılacak. İyi olacağım."

Bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum. Nikolai'nin beni neden buraya kilitlediğini de bilmiyorum. Tek bildiğim evden çok uzakta olduğum ve yeryüzünde beni umursayan hiç kimsenin nerede olduğumu bilmediği.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor, tam o sırada kapının diğer tarafından bir patlama sesi duyuyorum. Bir an sonra kapı açıldı.

Sert ışık dar alanı kesiyor ve tek seçebildiğim onun silueti. Ama bu kadarı yeterli.

"Seni pislik!" Kendimi kapıya doğru fırlatıyorum ama Nikolai bir düğmeyi çevirerek beni daha da kör ediyor.

Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıyorum, kutsal suyla ıslatılmış bir vampir gibi tıslıyorum.

"Sana masada beklemeni söylemiştim," diyor basitçe.

Gözlerim nemli ve kendimi bunun sadece parlak ışık yüzünden olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ama gerçeği biliyorum: Rahatladım.

Beni buraya kilitleyen Nikolai'ydi ama yine de onu tekrar gördüğüm için tuhaf bir şekilde mutluyum. Karanlıktan kurtulduğum için minnettarım.

Onu iterek koridora geçiyorum. Dışarı çıktığımda temiz havadan derin bir nefes alıyorum ve içimdeki huzursuzluk biraz daha kayboluyor. Onun yerine öfke akıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Buna inanamıyor musun?"

"Haklısın, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Sanırım ben insanların içindeki iyiliği görmeye çalışan bir aptalım."

Başını sallıyor. "İşte senin hatan."

Ona dik dik bakıyorum, muhteşem dış görünüşünün iğrenç, çarpık iç dünyasına uymasını diliyorum. Gerçekte olduğu kadar zalim ve aşağılık görünmesini istiyorum.

Ama Nikolai mutfağa doğru dönüyor, izlenip izlenmediğimizi kontrol ediyor ve her zamanki gibi yontulmuş ve kusursuz. Ama...

"Bu kan mı?" Yakasındaki bir lekeye doğru uzanıyorum. Daha önce gördüğümü hatırlamadığım küçük pas kırmızısı bir leke. Ama ben dokunamadan Nikolai benden uzaklaşıyor.

"Bu şarap." Yakasını çekiştiriyor, leke daha az görünecek şekilde ayarlıyor.

Sonra parmak eklemlerini fark ettim. Morarmışlar ve kırısklıkların içinde kurumuş kırmızı bir şey var.

Bakışlarımı parmaklarına kadar takip ediyor ve sonra elini cebine sokuyor. "Hadi gidelim."

"Hayatta olmaz," diye tısladım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." "Olay çıkarma."

Nefesim kesildi. "*Bana* olay çıkarmamamı mı söylüyorsun? Az önce beni odaya kilitledin. dolabın ortasında-"

Duruyorum, kelimeyi yutuyorum. Ama Nikolai neredeyse kayacağını fark etmeyecek kadar dikkatli. "Neyimiz?"

"Akşam yemeğimiz," diye bitiriyorum.

Yaklaşıyor, burnunun ucuyla bana bakıyor. "Eğer bu bir randevu olsaydı, bunu bilirdin Belle."

Karnım gergin bir şekilde çırpınıyor ama kelebekler uçuşmaya başlamadan onları eziyorum. "Seninle çıkmak istemiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum. Senin yakınında olmak istemiyorum."

"Parmaklarım söylediğin bu değildi." Yüzüm kızarıyor ama kollarımı kavuşturuyorum. "Sikerim böyle işi. Ben gidiyorum."

Koridorda yürümek için hamle yapıyorum ama Nikolai kolumu tutuyor. "Evet, öyle. Ama ben bir araba çağıracağım."

"Seninle hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim zaten!"

"İşte bu yüzden sana şoför diyorum," diye tersliyor. "Benden kaçacak ve eve tek başına yürüyerek kendini tehlikeye atacak kadar saf olman, öylece oturup sana izin vereceğim anlamına gelmez."

"Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Kesinlikle hayır," diyor ve sanki benim varlığım bile söylediklerinin kanıtıymış gibi beni işaret ediyor. "Dışarıda kötü insanlar var."

Siz de onlardan biri misiniz? Bu soru dilimin ucunda ama seslendirmiyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Onun yerine ben söylüyorum. "Ortadan kaybolursam senin için endişelenecek bir şey daha azalacak gibi görünüyor."

"Çalışanlarımdan biri işe gelmese polis kapımı çalardı."

"Ben senin çalışanın değilim," diyorum parmağımı ona uzatarak.

Kara kaşlarını tehlikeli bir şekilde çatıyor. "Daha da kötüsü. Aniden istifa edip sirke katıldığınızı iddia eden sahte belgeler düzenleyemem."

Kaşlarımı çattım. "Sürece aşına gibisin."

"Ben birçok yeteneği olan bir adamım," diyor tam olarak anlayamadığım bir sırıtışla.

Yakasındaki leke birden daha tehditkâr bir hal alıyor. Ürperiyorum. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem o kadar iyi.

"Tamam. Bir araba çağır."

"Bu konuda seçme şansın varmış gibi davranıyorsun," diyor ve mutfığa doğru önünden yürümemi işaret ediyor. "Çoktan yaptım."

Yemek salonundan ön kapıya doğru yürürken garsonumuz bizi durduruyor. "Yemeğinizde bir sorun mu var Bay Zhukova?"

"Her şey mükemmeldi," diyor Nikolai kolayca. Elini cüzdanına atıyor ve kalın bir deste banknot çıkarıyor. Garson kız parayı ondan alırken hiç tereddüt etmiyor. Gerçekten de buranın müdavimi olmalı. "Ama biz erken ayrılıyoruz."

"Ama... ama..." Garson kız başını sallar. "Votka ve havyar tadımı çok pahalı. Emin misiniz?"

"Bunu Schneider'lara gönder," diyor ve köşedeki yaşlı çifti işaret ediyor. "Benim ikramım. Ya da hepsini çöpe atın, umurumda değil."

Garson kız Nikolai'ye Tanrı'nın dünyaya bir hediyesiymiş gibi bakıyor. Bana şöyle bir baksa, onu bu düşünceden vazgeçireceğim. Ama özenle dekore edilmiş yemek salonundan geçip yaldızlı ön kapıdan çıkarken gözlerini ondan ayırmıyor.

Nikolai'nin dediği gibi, plakasız siyah bir araba kaldırımında bekliyor. Benim için arka kapıyı açıyor, beni içeri atıyor ve sonra şoförle konuşmak için eğiliyor.

"Onu doğruca otele geri götürün. Başka bir yere değil."

"Ben senin tutsağın değilim," diye karşı çıkıyorum. "Nerede olacağımı kontrol edemezsin-"

Ben sözümü bitiremeden Nikolai arka kapıyı kapattı ve kaldırımdan uzaklaştı.

Renkli camın ardından ona ters ters baktım. "Pislik herif."

Araba uzaklaşırken kaldırımında bir heykel gibi duruyor.

Bir süreliğine öfkeliydim. Ama şoför beni otele bıraktığında, adrenalin etkisini yitirmiş ve paniklemeye başlamıştım.

Nikolai beni bir dolaba kapattı ve sonra yakasında bir kan lekesi ve eklemlerinde çürüklerle yeniden ortaya çıktı. Kavgayı mı etti? Geçen gece kulüpte olduğunu gördüm. O kadar da şaşırtıcı olmazdı. Ama o zaman neden beni göremeyeceğim şekilde kilitlediler?

Açık cevap: çünkü ben bir tanık olacaktım. Neyin tanığı, bilmiyorum. Ama iyi olmadığını biliyorum.

"Burada kalamam," diye fısıldıyorum kendi kendime lobi kapısından geçerken. "Gitmemiz gerek."

Lobiye yarılamaştım ve eşyalarımızı toplayıp Elise'le birlikte bu gece New York'tan ayrılmaya karar vermişim ki dizüstü bilgisayarımı Zhukova Incorporated'ın konferans salonunda unuttuğumu hatırladım.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

Eğer kaybedersem, yenisini almak için gereken para maaşımdan kesilecek. Roger seyahate çıkmadan önce bunu açıkça belirtti ve bunu karşılayamam.

Ahşap zeminde donup kaldım, bir sonraki adımda ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnim dönüyor.

"Bayan?"

Dönüyorum ve gece kapıcısının masanın üzerinden bana gülümsediğini görüyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben sadece-" Tezgâha yaklaşıyorum. "Benim için bir araba çağırabilir misiniz?" "Bay Zhukova'nın hesabına mı?" soruyor sessizce, sanki bir sırmış gibi. Gülümsüyorum. "Evet. Bu harika olur."

Eğer şehri terk edeceksem, Nikolai'den alabileceğim her kuruş için para koparabilirim.

Zhukova Incorporated'a döndüğümde, kayıtlı tarihin en uzun gününü tökezleyerek geçiriyormuşum gibi hissediyorum.

Sözde mantıklı topuklu ayakkabılarım yüzünden ayaklarım ağrıyor ve karnım guruldamaya devam ediyor. Akşam yemeğimi bitirmedim ve acıktım. Belki de Elise ve ben buradan gitmeden önce sınırsız oda servisinden bir kez daha yararlanabilirim.

Lobiye girip güvenlik masasına doğru dönüyorum ama ışıklar kapalı ve Stan orada oturmuyor.

"Bana uyar," diye mırıldanıyorum. Kendimi yukarı kaldırmayı umursamıyorum.

Ama asansöre doğru yürüyüp düğmeye bastığımda hiçbir şey olmuyor. Asansör çalışıyor gibi bile görünmüyor. Ne-

"Bu saatte lobi asansörünü kullanmak için izin almanız gerekiyor," diyor arkamdan bir ses.

Dönüyorum ve orta yaşlı bir adamın bir süpürgeye yaslandığını görüyorum. Ayaklarının dibinde bir yığın toz ve küçük çöpler toplanmış.

"Stan masasında değil," diye açıklıyorum. "Ama yukarı çıkmam gerekiyor ve-" "Şirketinizden birini arayın, sizi yukarı çıkarsın."

Ona sabırlı bir gülümseme veriyorum. "Yukarıda başka kimse yok."

"Bu mantıklı. Geç oldu," diye kestirip atıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş. Onun için de oldukça geç gibi görünüyor.

"Biliyorum. Dizüstü bilgisayarımı unuttum, bu yüzden gerçekten oraya gidip-"

"Stan gece için ayrıldı," diye araya giriyor. "Biri sizi yukarı çıkarmadığı sürece erişim kapalı."

"Kimse yok."

Omuz silkiyor. "Çok kötü." İstese de sesini daha az sempatik çıkaramazdı.

"Nasıl dolaşıyorsun?" diye sordum. "Diğer tüm katları temizlemek zorundasın, değil mi?"

Kırışmış, nasırlı eliyle kalçasını sıvazlıyor. "Anahtarlar. Merdivenleri kullanıyorum." "Merdivenler nerede? Ben alırım-"

"Anahtarlara ihtiyacın var."

Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak birkaç saniye ona bakıyorum. "Ki sende var." "Var."

"Yani... benim için kapının kilidini açabilir misin?"

Tekrar başını sallar. "Kimsenin binaya girmesine izin verme yetkim yok. Ön kapıdan girebilmeniz tek nedeni sigara molamdan sonra kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmam. Burada olmanız bile başımı belaya sokabilir."

Küçük bir iç çekiyorum. "Dinleyin, efendim, ben-" "Efendim?" Gülerek gülüyor. "Bu çok hoş."

"Dinleyin efendim," diye tekrarlıyorum. "Yarın sabah çok erken bir uçuş için ayrılıyorum ve dizüstü bilgisayarımı yukarıda unuttum. Eğer geri alamazsam başım ciddi belaya girecek. Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, ama imalı bir şekilde değil. Daha ziyade, çok az gücü olan ve aniden tüm kartları elinde tutmanın nasıl bir his olduğunun tadına varan bir adam olduğu hissine kapılıyorum.

Ve bundan hoşlanıyor.

"Üzgünüm," diyor omuz silkerek ve başını sallayarak. "Yapacak bir şey yok. Şansınız yok, bayan."

Sarkıyorum. "Sadece bir dakika yukarıda olacağım. Sadece yukarı çıkıp-"

Girişe doğru döner. "Size çıkışı göstereyim ve arkanızdan kapıyı kilitleyeyim. İyi şanslar."

Yarım saniyeliğine onun peşinden gitmeyi ve sessizce binayı terk etmeyi düşünüyorum.

Her zaman kurallara uyan biri oldum. "İyi bir kız." Karşı çıkmam ya da dalga geçmem. Bir restoranda yanlış sipariş aldığımda şikayet etmem. Trafikte biri önümü kestiğinde, ona daha fazla yer açmak için yavaşlarım.

Ama şu anda, itilip kakılmaktan bıktım.

"Dinle," diye bağırdım, sesimdeki tüm kibarlık kaybolmuştu, "bu gece tek başıma eve dönerken aracım güç sarhoşluğuna kapılmış bir CEO tarafından kaçırıldı ve beni bir dolaba kilitlediler."

Kapıcının gözleri büyür. "Ne-"

"Hâlâ bu lanet şehirde olmamın tek nedeni patronumun Aruba'ya gitmek için iş gezisini ekmiş olması. Eğer bunu yapmasaydı, şimdiye kadar işim bitmiş olurdu. Eve dönmüş olurdu, sağ salım, düzenli programıma geri dönerdim."

Programlama. Ama hayır, bunun yerine buradayım ve yine güç peşinde koşan başka bir şovenistle uğraşıyorum."

"Hey!" diye bağıyor, kırılgan görünme cüretini göstererek. "Bunu bana söyleyemezsin!"

"Şimdi şöyle olacak," diyorum ona, hâlâ atıp tutmamın etkisindeyken. "Kemerinden sarkan anahtarları bana vereceksin ve ben de yukarı çıkıp dizüstü bilgisayarımı alacağım. Aksi takdirde, vardiyanın ortasında sigara molası verdiğini amirine bildireceğimden emin olabilirsin."

Yüzü buruşuk ve kızgın. "Her saat başı bir sigara molası hakkım var."

"Bir *sigara* molası," diye açıklıyorum. "Değil mi? Eminim patronun iş yerinde sigara yaktığını bilseydi söyleyecek bir şeyleri olurdu."

Hafif kokusuna ve kırmızı gözlerine dayanarak bir tahminde bulunmuştum ama dudaklarını birbirine bastırma şekli bana tam isabet ettiğimi söylüyor. "Hiçbir şey için kanıtın yok."

"Kokusunu buradan alabiliyorum," diye çıktım. "Ama bana anahtarları ver ve bu aramızda kalsın."

Adam bir süre bana bakıyor, seçeneklerini tartıyor. Sonunda, zahmete değmeyeceğime karar verdi.

"Sizin için kapıyı açacağım," diye homurdanarak asansörlerin arkasından geçen koridora doğru ilerledi. "Aşağı inerken asansörlere ya da merdivenlere erişebileceksin. Girin, işinizi yapın ve çıkın. Bundan sonra seni bir daha görmek istemiyorum."

Gümüş bir anahtarı, dikdörtgen bir cam bölmesi olan sert metal bir kapıya sokuyor. Kapı açılır açılmaz, o fikrini değiştiremeden içeri giriyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştım. Kapıcı arkamdan homurdanıyor. "Lanet olası çılgın ispiyoncu."

Otuz beşinci kata çıkmanın uzun yolculuk olduğunu tırmanışımın sadece onuncu katında fark ediyorum. Göğsüm sıkışıyor ve bacaklarım yanıyor, bu yüzden rastgele bir kata girip asansörü otuz dörde çıkarıyorum. Sonra merdivenlerden bir kat daha çıkıyorum, böylece asansörün çıkardığı ses istenmeyen dikkatleri üzerime çekmiyor.

Bridget'in Zhukova Incorporated'ın lobisindeki boş masası, masasının üzerindeki tek bir floresan panel tarafından aydınlatılıyor, ancak lobinin geri kalanı karanlık. Herhangi bir ses duymuyorum ya da hareket görmüyorum. Yine de kapıcının tavsiyesine uymayı planlıyorum: içeri gireceğim, işimi yapacağım ve çıkacağım.

Koridor her üç ışıktan biriyle aydınlanıyor. Değişen parlak ışıklar ve gölgeler ürkütücü, uhrevi bir parlaklık yayıyor. Kendimi gerçek hayatta değil de bir film setindeymişim gibi hissediyorum.

Bu yüzden koridorun sonundan gelen alçak, öfkeli sesler duyduğumda o kadar da şaşırmadım.

Sahne hazır. Tek gereken aksiyondu.

", çık," diyorum usulca. "Gir, çık. Oyalanma."

Ama bu sözleri söylerken bile konferans salonunun önünden seslere doğru sessizce ilerliyorum. Nikolai'nin ofisine doğru.

Buna ölüm arzusu diyebilirsiniz. Kendini yok etme içgüdüğü. Büyük ihtimalle annemden almışımıdır.

Yaklaştıkça sesler daha da netleşiyor. Ama hala onları anlayamıyorum. Çünkü Rusça konuşuyorlar, bir anda fark ediyorum.

Bunlar yerine oturur oturmaz, doğru filtre devreye giriyor ve parçalar bana ulaşmaya başlıyor.

"... Adam hiç kimseydi," diyor yabancı bir ses. "*O umurumda bile değil ama neredeyse yakalanıyordum.*"

"*Ama sen değildin.*"

Nikolai. O olduğunu biliyorum. Hangi dilde olursa olsun, sesi zengin ve özlüdür.

"*Ben senin ikincinim. Bunun olacağı konusunda beni uyarmalıydın. Daha iyi hazırlanabilirdim.*"

"*Bunun olacağını bilmiyordum,*" diye yanıtlıyor Nikolay.

"*Saçmalık! Her şeyi biliyorsun, seni küstah herif.*"

Birinin Nikolai'yle böyle konuşup yanına kâr kalmasına çok şaşırdım ama adam her nasılsa hakareti hakaretmiş gibi göstermiyor. Bu

Sevgi sözcüğü gibi geliyor. Nikolai ve bu adamın yakın olduklarını hissediyorum.

"Giorgos'a dalga geçmediğimi göstermem gerekiyordu," diyor Nikolai. "Bir tehditte bulundum ve bunu yerine getirmek zorundaydım."

"O pisliği öldürmek randevunuzu mahvetse bile mi?"

Birden koridor üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. Nikolai öldürüldü.

Birini mi? Bu gece mi? Yemek sırasında mı?

Yakasındaki kan lekesini ve parmak eklemlerindeki kabuk bağlamış kanı gördüm. Görmezden gelmeyi seçtiğim açık bir kanıt. Çok dağınık olduğu için mi? Korktuğum için mi? Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi.

Ama artık bunu görmezden gelemem.

"Bu bir randevu değildi," diye bağılıyor Nikolai. "Bilgi toplamak için oradaydım. Belle çok şey biliyor."

Tehlike. Tehlike. Tehlike.

Kelime kafamda yanıp sönüyor, bana dönüp kaçmamı söyleyen neon bir uyarı işareti.

"Buradan çıkmalıyım," diye nefes nefese kalıyorum, bacaklarımı programa uymaya ikna etmeye çalışıyorum.

Vücudumun dengesi bozuldu. Panik ciğerlerimi daraltıyor ve sanki bir kâbusun içinde koşuyormuşum, ayaklarım bataklıkta ilerliyormuş gibi hissediyorum.

Konferans odası hemen ileride. Dizüstü bilgisayarımı alıp buradan çıkana kadar kendimi tutmalıyım. Katil iş adamından uzağa.

Kahretsin, bunu nasıl daha önce göremedim? Elise'i kaçırdı. Bana bu şehirde Tanrı olduğunu söyledi. Neden dinlemedim?

Çok şey bildiğimi söyledi. Bu beni susturmayı planladığı anlamına mı geliyor? Beni ne kadar takip edecek? Bizi yakaladığında ne yapacak?

Yeni bir panik dalgası üzerime çöküyor ve kendimi duvara yaslamak için uzanıyorum.

Ve bunu yaparken, bir ışık

düğmesine bastım. Üstümdeki

ışıklar yanıp sönüyor.

Sonra, en kötü kabusum, tüm koridor vızıldayarak canlanıyor, floresanlar tam parlaklığa ulaşıyor ve bir arı sürüsü gibi vızıldıyor.

"Siktir."

NIKOLAI

"Kim yaptı bunu?" Arslan soruyor.

Koridordaki ışıklar yanıp söndü ve sonra tekrar söndü. Tüm katta sadece iki kişi olmamız gerekiyordu. Binadaki tek insanlardan ikisi.

Ayağa kalktım ve ofisime doğru yürüdüm. "Bilmiyorum. Ama sanırım oldukça iyi bir tahminim var."

Koridora çıkıyorum ve iki tarafa da bakıyorum. Görünüşte boş ama yalnız olmadığımı hissedebiliyorum.

Göğsümdeki karıncalanma beni daha da bir sensör. *Ona.*

Çünkü tabii ki o. Her zaman o. Dinlememesi gerekirken dinliyor, ofisimin dışında gizleniyor, arabamı çalıyor, ben cinayet işlemeye çalışırken restoranın mutfağında beni takip ediyor.

Belle Dowan ne zaman dinleneceğini bilmiyor.

"Dışarı çık Belle," diye sesleniyorum, sesim uzun koridorda yankılanıyor. "Saklanmak zorunda değilsin."

"Belle?" Arslan arkamdan tıslıyor. "Bilmiyorum dostum. Bu Giorgos olabilir. Yunanlılardan herhangi biri. Az önce kapısının önünde ölü bir adam bıraktık, o yüzden-"

"Yeter," diye tıslıyorum. Arslan Rusça'ya geçti ama Belle için bunun bir önemi olmadığını hissediyorum.

Küçük *Kiska* söylediğinden daha fazlasını biliyor.

İkimiz de hareket etmeyi bırakıp nefesimizi tutuyoruz. Etrafımızdaki sessizlik artıyor gibi. Binanın her gıcirtısı, her elektronik uğultusu, kalbimin her gümbürtüsü. Hepsi inanılmaz derecede gürültülü geliyor.

Ve sonra bir kapı gıcırıyor.

Etrafımda dönüyorum. Belle'in korkmuş yüzü boşluktan bana bakıyor. Gözlerimiz buluşur buluşmaz koşmaya başladı.

"Belle!" Peşinden kükrüyorum ama o yavaşlamıyor.

Merdivenlere doğru gidiyor. Peşinden gidiyorum.

"Önünü keseceğim," diye bağılıyor Arslan, diğer yöne doğru ilerleyerek. Ne olursa olsun, bu binadan çıkamayacak. Ben onun gitmesine hazır olana kadar çıkmayacak.

Tabii gitmesine izin verirsem.

Belle merdiven boşluğunun kapısını yırtıp açıyor ve gözden kayboluyor. Başımı eğiyorum ve onu kaydediyorum.

Merdiven boşluğuna girer girmez, basamaklardaki ayak seslerini duyabiliyorum. Çılgınca, korku dolu. Şimdi sadece yarım kat arkasındayım. Ne zaman bir dönüş yapsam, kumral saçlarının arkasında dans ettiğini görüyorum.

Sonra bir çığlık duyuyorum, ardından alçak sesler ve homurtular geliyor. "Siktir," diye tıslıyorum. "Belle?"

Bir sonraki köşeyi dönüyorum ve onu merdivenlerin dibine yayılmış halde görüyorum. Saçları alevler gibi dağılmış, sağ bacağı altında garip bir şekilde bükülmüş.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve onun yanına iniyorum. "Neyin acıyor?"

"Her şey," diye homurdanıyor. "Sakın bana dokunma."

Gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ kendi iyiliğin için fazla inatçısın. Sanırım bu kafa travması olmadığı anlamına geliyor."

"Bırak beni," diyor tekrar, sürünerek benden uzaklaşmaya çalışıyor. Ayak bileği şişmeye ve morarmaya başlamıştı bile. "Ben bir şey duymadım."

. Bu kesinlikle bir şeyler duyduğunu garanti ediyor. "Benimle gel." Koluna uzandım ama Belle bana doğru savurdu. Yumruğu burnumu kıl payı sıyırdı.

"Kaybettin, Belle. Vazgeç artık."

Onu belinden kavrayıp sağ kolunu yanına sabitliyorum ve titrediğini fark ediyorum. Tepeden tırnağa tüm vücudu kontrolsüzce titriyordu.

Sert davranıyor olabilir ama çok

korkmuş. "Beni , değil mi?"

"Yapmalıyım," diye itiraf ediyorum. "Tam bir baş belası oldun."

Birden merdiven boşluğunun ilerisinde bir kapının açıldığını duyuyorum. "Her şey mı?" Arslan yukarı sesleniyor.

"Evet, her şey ," diyorum.

"Tamam, seninle arkada buluşuruz-"

"Aslında," diye araya giriyorum, "bu gece eve git. sonrasını ben hallederim."

Belle dikkatini bana yöneltti. Ela gözleri geniş, araştırıyor. Sırada ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyor. Ama bu imkansız bir görev.

Çünkü ben bile ne bilmiyorum. "Ah, roger," diyor Arslan.

"Hasta mañana."

Sessizce bekliyorum. Bir kapı açılıyor, gıcırdayarak kapanıyor. Yalnız kaldık.

Arslan gittikten sonra Belle'i omzuma alıp yukarı çekiyorum, o da yol boyunca debeleniyor.

"Yürüyebilirim," diye çıkıyor sırtıma vurarak. "Beni yere bırak."

"Yani merdivenlerden aşağı düşebilir misin?" diye sordum. "Hayır, teşekkürler. Ölü bir kadını sorgulayamam."

"Beni... sorgulayacak mısınız? Ne hakkında?"

Kıçını okşuyorum ve sırtıma sadece kıkırdamama neden olan bir tokat daha yiyorum. "Hadi ama Bayan Dowan. Sürprizi mahvetmeyelim."

Belle'i bağlamak olması gerekenden daha eğlenceli. Kaba ip onun pürüzsüz tenine karşı çok kaba görünüyor, lezzetli bir yan yana geliş. Düğümlerimi tamamlamak yerine kendimi onun bileklerini nasıl çektiğine bakarken buluyorum.

Mücadele etmeye çalışır ama hiç şansı yoktur. Kolları sandalyeye bağlanır bağlanmaz yapabileceği pek bir şey kalmıyor. Bir o yana bir bu yana savruluyor, sandalyeyi iki ayağı üzerinde sallıyor.

," diye uyarıyorum, "ve devrildiğinde kalkmana yardım etmeyeceğim."

Oflayıp pufluyor ve yastığa gömölüyor. Haklı olduğumu biliyor. "Neden burada ipler var ki?"

"Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormayın."

Başını iki yana sallar. "Cevabı bilmiyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve bana yalan söyleme," diye . "Sakin bana yalan söyleme."

Sesim onu sarsacak kadar hırçın. Dikkatlerin üzerimde olmasına alışkınım ama onun gözlerinin üzerimde olması olağanüstü derecede sarhoş edici.

Geri çekiliyorum ve odanın içinde yavaşça ilerliyorum. "Sanırım ikimizin de birbirimize karşı dürüst olma zamanı geldi."

"Dürüst davrandım."

"Bu bir yalan," diye . "Az önce seni bunu yapmaman konusunda uyardım." "Dürüst davrandım," diye ısrar ediyor. "Ne zaman yalan söyledim?"

"Beni istemediğini söylediğinde. Beni becermek istemediğini söylediğinde."

Yanakları alev alev yanıyor. "Seni istemek istemiyorum. Keşke istemeseydim. Gerçek bu."

Dürüstlüğü şaşırtıcı ama buraya gelme sebebim bu değil. "Bana Rusça anlamadığını söylemiştin."

Kaşları çatıldı. Göz kırıyor. Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Bu duyguyu pek çok şeklini yakından tanıyacak kadar çok yüzde gördüm.

"Bilmiyorum."

"*Izhets*," diye tıslıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum." Sesi çatlıyor. Şimdi gözyaşlarına boğulmak üzere, bileklerindeki iplere karşı zorlanıyor. "Her ne bildiğimi düşünüyorsan, bilmiyorum. Hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey bilmiyorum."

Çenemi okşuyorum. "Sen akıllı bir kızsın Belle. Bu yüzden aptalı oynuyorsun. Bu yüzden Giorgos Simatou'nun bir mafya babası olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kesin şunu!"

"Neyi durdurayım?" Sırıtarak soruyorum. "Sana *sadece* bir iş adamı olmadığımı söylemeyi mi?"

Belle inliyor. Bilekleri iplere karşı o kadar zorlanıyor ki parmakları bembeyaz oluyor. Kulaklarını tıkamak, başını kuma gömmek istiyor. "Nikolai, lütfen. Bana başka bir şey söyleme."

"Sana zaten bilmediğin bir şey söylemiyorum." Onun önünde yürüyorum. "Kendi başına ne kadarını çözdün?"

"Bırak da eve gideyim."

"Yani sahibi olduğum otele mi?" diye sordum. "Yoksa Oklahoma City'deki iki yatak odalı dairene mi? Lincoln Bulvarı'ndaki göz alıcı otopark manzaralı olana mı?"

Nefes nefese kaldı. "Nasıl-"

"*Her şeyi* biliyorum." Öne eğilip saçlarının omuzlarına dökülen koyu renk dalgalarını, alt dudağının gözyaşlarına karşı koyarken büzülüp dışarı fırlamasını inceliyorum. Kokusu algımın sınırlarında dolaşiyor, sarhoş edici. "Rusça konuştuğumda beni anladığını biliyorum."

Başını sallar. "Hayır. Bilmiyorum. Bilmiyorum-"

"*Ben bir Bratva'nın lideriyim,*" diyorum, Rusça kelimeleri kulağına fısıldayarak.

Tüm vücudu kaskatı kesilir.

"*Ve bu gece restoranda çıplak ellerimle bir adam öldürdüm.*"

İrkildi.

Gülümsüyoru
m.

", güzel Belle. Benden hiçbir şey saklayamazsın."

Duvardaki saat saniyeleri teker teker sayıyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye inliyor.

"Çünkü yalan söyledin ve şimdi sana güvenemiyorum."

"Tamam ama... madem bana güvenmiyorsun, neden tüm bana anlatıyorsun? Uzatma. Bana işkence etme. Beni öldürecekse, öldür gitsin."

Parmaklarımı narin bileklerine doluyorum ve yüzüm sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğilerek onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Ben insanları sebepsiz öldürmem."

"Bu gece o adamı öldürdün," diyor. "Yemeğimizin ortasında." "O zaman bir nedenim olmalı."

Alay ediyor. "Nasıl bir nedenin olabilir ki? Konuşuyorduk, iyi vakit geçiriyorduk ve sonra sen kalkıp gittin. Takip ettiğimde sadece birkaç dakikalığına gitmiştin. Birkaç dakika içinde ölümü hak edecek ne olmuş olabilir ki?"

"Bizi gözetliyordu. Beni," diyorum. "Patronunu, adamlarını tam olarak bunu yaparken yakalarsam ne olacağı konusunda uyardıktan sonra. Piç kurusu bunu istiyordu."

Kaşları çatılıyor. "Ve Giorgos Simatou adamın patronu mu?"

"Hiçbir şey bilmek istemediğini sanıyordum."

Bana ters ters bakıyor. "Bunu son dileğim olarak kabul et."

Gülümsememi geri alıyorum. Onu eve göndermem için bana yalvarıyordu ve şimdi daha fazla bilgi istiyor. Merak bu kediye gerçekten öldürebilir.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Gözlerim, teninin öfke ve korkuyla kızardığı göğüs dekoltesine kayıyor.

Bakışları kristalleşiyor. "Eminim."

Kıkırdıyorum. "Evet, Giorgos adamın patronu. O ve ben birlikte çalışıyoruz ama görünüşe göre bana güvenmiyor. Anlaşmamızı bozmadığımdan emin olmak için beni takip ettiriyor. Ama takip edilmek pek umurumda değil."

"Yani onu öldürdün mü?"

"Bir uyarıdan sonra."

"Bu her şeyi yoluna koymaz," diye ısıırıyor. "Senin hayatın onunkinden daha değerli değil."

"Kime sorduğunuza bağlı. Benim için hayatım çok daha önemli." "Zengin ve güçlü olmak sizi daha önemli yapmaz!"

"Belki değil, ama ne yazık ki merhum için zengin ve güçlü olmak kararları benim vermeme izin veriyor. Ve ben de onun ölmesi gerektiğine karar verdim. Bu yüzden öldü."

Belle derin nefesler alarak gözlerini sıkıca kapatıyor. Sonunda tekrar bana baktığında gözleri cam gibiydi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Başparmaklarımı kollarının iç kısmındaki yumuşak derinin üzerinde gezdiriyorum. "Ne yapacağım?"

"Öldür beni," diye homurdanıyor, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "Beni nasıl öldüreceksin?"

Öne doğru eğildim, sesim kısıktı. "Şimdi, *lapochka*, seni neden öldürmek isteyeyim ki?"

"Çünkü az önce bana her şeyi itiraf ettin." "Ne olmuş yani?"

"Yani... yarım kalmış bir , değil mi?"

"Senin sözüne karşı benimki," diyorum omuz silkerek.

"Hayır, kanıtım var."

Homurdanıyorum. "Seni öldürmem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü öyle bir planım yoktu, ama eğer bir argüman ileri sürmek istiyorsan, o zaman-"

"Hayır! Hayır. Ama beni öldürmeyi planlamıyorsan neden bana tüm bunları anlatıyorsun?" diye inliyor. "Anlamıyorum."

Gülümsüyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Çünkü dünyada sana inanacağını söyleyebileceğin kimse yok. Polis zaten senin bir sorun olduğunu düşünüyor ve yarısı benim maaşımla çalışıyor. Kız kardeşinin şu anda nerede olduğunu biliyorum. Ayrıca, seni sessiz tutmak için yedek plan olarak küçük ev filmimiz var."

Gözlerini öfkeli yarıklara doğru daraltıyor. "O video hiçbir şeyin kanıtı değil."

"Bu bana isteyerek boyun eğdiğinin kanıtı," diyorum ona. "Bu işte benimle birlikte olduğunun kanıtı. Seninle birlikte çalıştığımızı. Ya da en azından

En azından, söylediğinden daha fazlasını biliyordun."

Daha da önemlisi, aramızdaki bu hayvani şeyi onun da hissettiğinin kanıtı. Sadece benim kadar karşı koyamıyor.

"Beni öldürmek daha kolay olurdu," diye fısıldıyor.

Nefesi yüzümü ısıtıyor. "Olabilir. Ama çok daha az eğlenceli olur."

Belle alt dudağını yalıyor ve ben onu ağızma almak istiyorum. Bu şaşırtıcı kadının her parçasını tatmak istiyorum.

Ve gözlerinin beni içine çekişine bakılırsa, sanırım o da aynı şekilde hissediyor.

Aniden sertçe nefes veriyor ve geri çekiliyor. En azından hâlâ bağlıyken kadar. Ama geri çekildiğinde yüzünün buruştuğunu fark ediyorum.

"Yaralandın mı?" Onu değerlendirmek için geri adım atarak soruyorum. Başını sallıyor. "Sadece bileğim."

Bacağına baktım. Belli ki yaralanmış. Merdiven boşluğunda fark ettiğim şişlik, onu bağladığımdan beri iki katına çıkmış ve ayak bileği iplere sıkıca bastırıyor.

Masamdan bıçağımı alıyorum -daha bir saat önce bir adamın boynuna sapladığım bıçak- ve sağ bacağının etrafındaki bağları kesiyorum. Serbest kalır kalmaz Belle doğruldu ve dizini büktü. Sonra bileğini döndürmeye çalışıyor ama yine yüzünü buruşturuyor.

"Kımıldama," diye bağıryorum.

"Ben iyiyim," diyor. "Bırakın gideyim."

Onu görmezden geliyorum ve mini barıma dönüyorum. Normal ahşap bir dolaba benziyor ama alt çekmecesini dondurucu, üst çekmecesini ise soğutmalı bir içki dolabı. Dondurucuya uzanıyorum ve bir avuç buz çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Eğer sorduğun buysa, sana içki hazırlamıyorum."

"Zaten kabul etmezdim," diye tıslıyor. "Zehirlenmiş olabilirim."

"İstesem seni öldürmenin çok daha ilginç yolları var."

Buzu masama bırakıyorum ve nemli parmaklarımla gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor, sesinde daha da büyük bir aciliyetle.

"Neden?" Alay ediyorum. "Devam filmini çekmekle ilgileniyor musun?" Üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

"Sen bir domuzsun."

Belle'in gözlerinin göğsümde ve karın kaslarımda gezinmesini kaçırmadan gömleğimi çıkarıyorum. Sonra gömleğimin kolunun ucunu bağlıyorum ve buzu içine bırakıyorum.

Elimde geçici buz torbasıyla geri dönüp önünde diz çöktüğümde Belle dizlerini birbirine bastırıyor.

Bacaklarını ayırma ve onu tamamen farklı bir şekilde daha iyi hissettirme dürtüsü neredeyse baskın geliyor. Ama bu arzuya direniyorum ve onun yerine buz torbasını ayak bileğine bastırıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ama gömleğimi bacağına doladığımda ayağını hafifçe kaldırıyor, ellerimden biri zayıf, pürüzsüz baldırını kavırıyor. Teni parmaklarıma karşı sıcak, kasları titriyor.

"Titremeyi bırakabilirsin. Seni öldürmeyeceğim Belle."

Vücudunu hareketsiz kalmaya zorluyor. "Biliyorum. Senden korkmuyorum." "Ben öyle bir şey demedim."

Bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Ha?"

"Seni öldürmeyeceğimi söyledim. Benden korkmaman gerektiğini söylemedim." Yutkunuyor. "Ama korkmuyorum," diye mırıldanıyor sonunda.

"O zaman geri alıyorum," diyorum, parmağımı diğer dizinin üzerinde gezdiriyorum ve bacağından aşağı. Dokunuşumun ardından tüylerim diken diken oldu. "Belki de akıllı bir kız değilsin. Çünkü söz konusu ben olduğumda çok ama çok korkmalısın."

Bileklerini çözmek için hareket ediyorum, ama sandalyenin kollarına vazgeçmiyor. Parmak eklemleri bembeyaz. "Beni öldürmeyeceksen, neden korkayım ki?"

İpleri gevşetip yere düşmelerine izin verirken ağzına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum. Bilinçsizce yüzünü benimkine doğru çeviriyor.

Dudakları yumuşak bir i çekişle ayrılıyor.

"ünkü güzel Belle, ölümden daha kötü şeyler de var," diye fısıldıyorum. "Ve ben hepsinde ustayım."

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce çekiliyorum ve onu ofisimde yalnız bırakıyorum.

NIKOLAI

Telefonumdayım, Belle'in ofisinden topallayarak çıkışının güvenlik görüntülerini tekrar izliyorum.

Yüzümü buruşturdum. Ona otele kadar eşlik etmeliydim. Ölmesinin benim için bir sorun olabileceğini söylediğimde yalan söylemiyordum ve polisin normalden daha fazla etrafta dolanmasına ihtiyacım olmadığına eminim.

En azından ben kendime böyle söylüyorum.

Gerçek şu ki, onu yaralı görmekten nefret ediyorum. Onu yalnız görmekten.

Ekranıma buruşturulmuş bir kokteyl peçetesi düşüyor. Kafamı kaldırdığımda Arslan'ın kucığındaki striptizcinin etrafından bana baktığını görüyorum. "Lanet olası bir cenazede gibi görünüyorsun, dostum," diye bağılıyor müziğin üzerinde.

"Bu gece yaşananlar göz önüne alındığında, ortamın uygun olduğunu söyleyebilirim."

Arslan kendisine sürtünen şişe boyalı sarısına bakıyor ama kadın söylediklerimize dikkat etmiyor. Adamın sikinin üzerinde dans etmek için iyi para alıyor, o yüzden de öyle yapıyor.

Dansçıların geri kalanı masamızın etrafında toplanmış, tüm kadınlar bana doğru gülümsüyor ve bir davet umuduyla kirpiklerini kırıştırıyor. Arslan'ın modası geçecekmiş gibi para saçtığını biliyorlar ve benim de aynı şeyi yapıp yapmayacağımı merak ediyorlar.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bu gece başarılı oldu," diyor Arslan. "Bir taşla iki kuş vurmak için yola çıktınız, değil mi? Ve gördüğüm kadarıyla bunu başardık. Bu yüzden şimdi bu güzel kuşlardan biriyle taşlarınızı çıkararak kutlayabilirsiniz."

Gözlerimi deviriyorum. "Metaforların üzerinde çalışman gerek."

Beni tersledi. "Belki bir dans seni daha iyi hissettirir. Zehrini seç. Ben ısmarlıyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Belki de onu aklımdan çıkarmak için ihtiyacım olan şey bir danstır.

Masamızın etrafındaki yarım daire şeklindeki kadınları inceliyorum. Hepsi soyunmanın çeşitli aşamalarında. Bir kadının üzerinde dantelli siyah bir sütyen, deri mini bir etek ve file çorap var. Bir diğerrinin üzerinde kırılmış beyaz bir tişört var ama göğüs uçlarını tişörtünün üzerinden görebiliyorum ve eteğini atıp canlı kırmızı bir tanga giymiş.

Omuz silkip bir el sallıyorum. Kadınların hepsi ilerliyor ama bir tanesi kalabalığın arasından sıyrılıyor. Önü fermuarlı, daracık bir elbise giymişti. Fermuar, dantelli sütyenini ve geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekilmiş.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı Bay Zhukova?" diye soruyor nefes nefese bir sesle.

"Bir dans!" Arslan benim yerime cevap veriyor. "Ona bir dans ver, tatlım. Çok stresli."

Kadın baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor ve her adımda kalçaları sallanarak yaklaşıyor. "Bir molaya ihtiyacınız var mı, Bay Zhukova?"

Aletim bacaklarımın arasında sertleşti ama bunun bu kadınla hiçbir ilgisi yok. Bir saat önce ofisimden çıktığımdan beri böyle.

Striptizci cevap bekleme zahmetine girmiyor. Üzerime tırmanıyor ve elbisesinin fermuarını sonuna kadar açıyor, böylece kalçalarını açıp üzerime oturabiliyor. Bunu yapar yapmaz, amını pantolonumun ön tarafına doğru sürüklüyor ve malzemenin içinden sert uzunluğuma masaj yapıyor.

"Oh," diye kıkırdıyor. "Birileri gerçekten *zor* bir gün geçirmiş gibi görünüyor." "Konuşma," diye homurdanıyorum.

Gülümsemesi hâlâ yerinde ama biraz daha gergin. "Nasıl isterseniz, Bay Zhukova. Hepsini kapatmanıza yardımcı olabilirim."

Tamamen sikime sürtünen kadına odaklanmam gerekiyor ama tek düşünebildiğim Belle.

Belle uçakta panikledi, yüzü solgun ve dehşete kapılmıştı.

Belle banyoda kızarmış ve ağır nefes alıyordu, bacaklarını açmıştı, böylece ona arkadan çarpabilecektim.

Belle inliyordu, "İstiyorum. Boşalmak istiyorum."

Her şeyi kapatmasına yardım ettim. Unutmasına yardım ettim.

Şimdi de o kadını aklımdan çıkaramıyorum.

Dansçı sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini yüzüme doğru itiyor. Ve bu benim için hiçbir şey yapmıyor. Onu belinden kavradım ve fırlattım. Gözleri açıldı ve ayağa fırladı.

"Her şey yolunda mı, bir sorun mu var?" diye soruyor.

Ona salladım. "Merak etme. Hala paranı alıyorsun."

"O lanet olası," diye itiraz ediyor Arslan. "O benim ikramımdı, unuttun mu? Ve sen tedavi edilmedin. Neyin var senin?"

"Doğru bir fikrin vardı," diye mırıldandım. "Ama yanlış kadın."

Kucağındaki dansçıyı kenara itiyor, neredeyse kıç üstü yere düşecekken hiç endişelenmiyor. "Bu Belle'le mi ilgili?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama daha ağzımı açamadan müzik ve seslerin gürültüsünü büyük bir patlama kesiyor.

Arslan ve ben birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de ne olduğunu hemen anlıyoruz. Bir silah sesi.

"Yere yatın!" Silah sesleri ve çığlıklar gürültüyü Arslan kızlara bağıyor.

Burası karanlık. Silah seslerinin nereden geldiğini göremiyorum. Masamızın etrafındaki dansçılar dağılıyor, çığlık atıyor ve topuklarına takılıp düşüyorlar. Ama Arslan ve ben kabinin arkasına saklanıyoruz.

Ceketimin içine gizlediğim silaha uzandım. Dönüp baktığımda Arslan'ınki de hazır. Ve yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtma.

"Bu konuda bu kadar mutlu görünmeseydin harika olurdu," diyorum iki el silah sesi daha duyulurken.

Kurşunlardan biri kabinin üst kısmına isabet ediyor ve ahşaptan bir parça koparıyor. Kıymıklar ve dolgular üzerime yağıyor.

"Kusura bakma kardeşim," diyor Arslan. "Ama ben bunun için yaşıyorum. Üç kadar sayıyorum?"

Başımı salladım.

"Bir, iki, üç-"

İkimiz de zıt yönlerle doğru yola çıktık. Arslan bara doğru ilerliyor, ben de tuvalete doğru koşuyorum.

DJ kabininin önünde hâlâ renkli ışıklar yanıp sönüyor, havadaki pusu yansıtıyor ve bir şey görmeyi imkânsız hale getiriyor. Kafamı çeviriyorum ve karanlığın içinden Arslan'ı bile göremiyorum.

"Arslan?"

Ben bağırır bağırmaz, bir el daha ateş edildi. Arkamdaki direktten sekiyor ve ben de biraz daha fazla koruma için bir kabinin arkasına saklanıyorum.

Sonra Arslan'ın kulübün diğer tarafından bağırdığını duyuyorum ve daha fazla silah sesi geliyor.

"Kaçıyor!" Arslan kükrüyor.

Ayağa fırlıyorum ve ikimiz de ön kapıya doğru koşmaya başlıyoruz, yerde karın üstü yatan insanların yanından koşarak geçiyoruz. Kaotik gecenin içine daldık.

Kaldırımında insanlar dağılmış durumda ve uzakta siren sesleri duyuluyor ama tetikçiden iz yok.

" bir bok göremedim," diye . "Kim olduğunu gördün mü?"

Başını sallıyor. "Koyu renk kıyafetler giymişlerdi ve çok dumanlıydı."

"Siktir." Arslan hevesle kuyruğunu arayan bir köpek gibi etrafında dönüyor. "Ayrılıp arayalım mı yoksa-"

"Gerek yok." Silahımı kılıfına koydum ve arabama doğru yürüdüm. "Nereye bakacağımı biliyorum."

Giorgos, Yunan restoranının arka köşesinde, herkesi ve gelen her şeyi görebileceği bir yere tünemiş, her zamanki masasında oturuyor.

Arslan ve ben daha restoranın ön kapısından içeri girmeden, hostes bize doğru ilerliyor.

"Bay Simatou başka bir konuğu ağırlıyor," diyor ön kapıdan girdiğimiz anda. "Burada beklemenizi rica ediyor ve-"

"Siktir git," diye tükürdüm.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama ben yanından geçip giderken Arslan onu uyarıyor. "Bir aslanla yemeğinin arasına girmek iyi bir fikir değil tatlım. Yemin ederim bununla uğraşacak kadar para almıyorsun."

Kadın çelişkili görünüyor ama geri çekilmeye karar veriyor. İyi bir karar.

Restoranda Giorgos'a doğru yürüyorum. Onu hızlıca masasında oturan diğer iki adamı kovar, ama yeterince hızlı değildir.

"Seni uyarmıştım Simatou," diye homurdanıyorum ve yumruğumu masaya, yarısı dolu kırmızı şarap bardağını devirecek kadar sert vuruyorum. Kan gibi masa örtülerine bulaştı.

Yanındaki gergin adamlara gülümsüyor. "Bunun için üzgünüm beyler. Daha sonra tekrar toplanacağız."

"Buradan çıkıp gitmene izin verirsem," diye hırlıyorum.

Giorgos şaka yapar gibi gülüyor ama kaşlarındaki tedirginliği görebiliyorum. Misafirleri gider gitmez gülümsemesini bırakıyor ve çenesini indiriyor. "Ne oluyor Nikolai?"

"Ona 'ne oluyor' diye mi soruyorsun?" Arslan şaşkınlıkla kekeliyor. "Hayır, o sana 'ne sikim' diye soruyor. Ben de soruyorum. Yani... ne oluyor?"

"Ne oluyor lan?" Tekrar ediyorum. "Beni dışarı çıkarmak için bütün bir kulübü vurmak mı? Bu özensizlik, dostum. Hem de çok özensiz."

"Ve gönderdiğin her kimse çok kötü nişan alıyor," diye ekliyor Arslan. "Hiç yaklaşmadı bile. Yine de sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Giorgos bizi durdurmak için elini kaldırdı. "Arkadaşlar, lütfen. Size mi edildi? Bu rahatsız edici bir haber."

Öfkeyle nefes veriyorum. "Bilmiyormuş gibi davranarak vaktimi boşa harcama. Casusunu öldürdüğüm için sinirlendin ve misilleme yapacağını düşündün."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Ne? Adamlarımdan birini mi öldürdün?"

Arslan boğazının arkasından alçak, endişeli bir ses çıkarıyor. "Belki de gerçekten bilmiyordur patron."

İtiraf etmeliyim ki, bu özellikle Giorgos için oldukça ikna edici bir gösteri olurdu. Oyunculuk onun güçlü yanlarından biri değil.

"Saçmalamayı kes ve bana bildiklerini anlat, Giorgos."

"Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum," diye tükürüyor. "Buraya akşam yemeği ve içki için geldim. Saatlerdir buradayım. Öldürdüğün adam hakkında hiçbir şey duymadım, kimi öldürdün?"

"Rus Odası'nda beni izlemesi için kimi gönderdiysen. Boğazlarını kestim."

Islık çalıyor. "O zaman bunu hak etmişler gibi görünüyor. Adamlarımı gözetlemeye son vermeleri için uyarmıştım."

Kaşlarını çatıyorum. "Yani adamlarınızdan birinin akşamını eğlenmek için beni ve... muhasebecimi izleyerek geçirmeye karar verdiğini mi söylüyorsunuz? Ölüm tehdidi altında mı?"

"Adamlarım sadıktır, ama hiçbir zaman zeki olduklarını iddia etmedim," diyor omuz silkerek. "Ayrıca, sen ölürsen çok şey kaybederim Nikolai. Biz müttefikiz."

"Azar azar," diye hatırlatıyorum ona. "Her şey değişebilir."

"Ama bazı şeyler öyle değil," diyor. "İşte bu yüzden bunun Battiato mafyasının işi olduğunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Arslan sorar.

"Zhukova Bratva'yı yok etmek için başka kimin daha fazla nedeni var? Bunu daha önce bir kez yaptılar."

"Ve sonra ailemin mirasını uçurumun kenarından geri getirdim," diye homurdanıyorum. "Yıllardır bu şehrin kralıyım. Bu anlaşma bunu taş a kazıyacak. Yani bu saldırının zamanlaması biraz uygun, öyle değil mi?"

Giorgos başını sallar. "Katılıyorum. Tam da sen ve ben anlaşmamızı tamamlarken seni öldürmeye çalışıyorlar."

Arslan'ın bana hissediyorum. Giorgos iyi bir noktaya değindi.

"Anlaşmayı bozmak ve ikimizin de daha fazla nüfuz kazanmasını engellemek istiyorlar," diyorum teori üzerinden konuşarak.

"Mantıklı," diyor Giorgos hevesle, artık baş şüpheli olmadığı için rahatlamış bir halde. "En iyi köpekler olmak istiyorlar. Ve senin bir varisin yok."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen de öyle."

Ellerini kaldırdı. "Bu bir tehdit değildi. Hatırlarsanız, anlaşmamız size soyunuzu devam ettirme imkânı sağlıyor."

Arslan . "Kız kardeşin hakkında onun önünde böyle konuşursan seni deşer. Orospu delinin teki."

"Çılgın, belki," diye katılıyor Giorgos. "Ama o da güçlü. Ve güzel. Ve güçlü bir aileden geliyor. Eğer bizimle ittifak yapmak istemiyorsan, başkası yapacaktır."

Bir adım öne çıkıyorum, parmaklarım parlayan bir biftek bıçağının yanında masaya vuruyor. "Arkamdan Battiato'larla işbirliği yapmakla mı tehdit ediyorsun?"

Giorgos bıçağa bakıyor ve sonra yüzünde gergin bir gülümsemeye bana dönüyor. "Seninle çalışmak istiyorum Nikolai. Anlaşmamızı bozmak gibi bir niyetim yok. Ama anlaşmaya saygı göstermezsen... benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın."

Haksız değil.

Ama bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Giorgos ve Battiatos'un bana karşı bir araya gelme düşüncesi... siktir et. Pisliğin içinde doğdum ve savaşıarak, tırnaklarımla kazıyarak yükseldim. İnşa ettiğim şey için öleceğim.

Daha doğrusu, bunun için adam öldürürüm.

"Ailenizin zengin bir geçmişi var," diye devam ediyor Giorgos. "Ve ben, kendi adıma, mazlumları her zaman sevmişimdir. Battiato'lar yerine her zaman seni seçerdim. Seni seçtim de. Kendim ve kız kardeşim için bir ortak olarak."

Artık onu yanlış anlamak yok.

"Kız kardeşine sadakat yemini etmemi istiyorsun."

Omuz silkiyor. "O gururlu bir kadın. Hayatında başka bir kadın varsa seninle evlenmez. Ve eğer seninle evlenmezse, anlaşma bozulur. Üzgünüm Nikolai. Ama anladığını biliyorum."

Arslan bir tenis maçındaymış gibi ikimizin arasında gidip geliyor, kimin sayı yapacağını bekliyor.

Sinirden dişlerimi sıkıyorum. Battiato'lar işlerin içine kocaman bir çomak soktular ve başka seçeneğim yok. Ya Belle'i kaybedip Zeyna'yla evleneceğim ya da o sikiklerin benim olanı almak için gelmelerini göze alacağım.

Hayatımdaki öncelikleri biliyorum.

Bratva her zaman önce gelir.

"Anlaşmamız hâlâ geçerli," diyorum basitçe. "Sen kendi payına düşeni yap, ben de benimkine."

Giorgos rahatlar. "Sen iyi bir adamsın, Nikolai."

"Hayır, " diyorum. "Bu yüzden benimle iş yapıyorsun."

Giorgos başını geriye atıp gülüyor, ama ben Arslan'a kapıya doğru el sallıyorum. Bu saçmalıkların hiçbirini komik bulmuyorum.

BELLE

Nikolai'nin ofisindeki sandalyeye tekrar bağlandım. Ama ipler ipek gibi yumuşak, sıcak tenimde bir esinti gibi fısıldıyor.

"Her şeye sahip olabilirsin," diye fısıldıyor Nikolai kulağıma. "Güzel Belle, sadece adını söyle ve senin olsun."

Adımı bir dua gibi söylüyor, sanki kutsal ve değerli bir şeymiş gibi. Günahkâr dudakları boğazımdan yukarı kayarak kulağımın altındaki hassas deriyi öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yangını kontrol altına almaya çalışıyorum. Eğer yapmazsam, ikimiz de yanacağız.

"Yapmamalıyım," diye fısıldadım. "Çalışmak için buradayım.

Çalışmam gerek." "Seni işe koyacağım," diyor Nikolai.

Gülümsüyorum. "Demek istediğim bu değil."

Nikolai önümde diz çöktü, kara kaşlarından biri kalkıktı. "Ama senin istediğin bu."

Bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve kravatların aniden yok olduğunu fark ediyorum. Ofisi de öyle. Onun yerine şimdi karanlık bir odadayız ve ben sonsuz bir yatağın kenarında oturuyorum. Nikolai sert bir elini göğsümün ortasına bastırıyor ve beni pelüş yatağa geri itiyor.

"Sen ne-"

Sonra elleri dizlerimin arkasında. Onları omuzlarının üzerine kaldırıyor ve sıcak nefesini kalçalarımın arasında hissediyorum.

Çıplağım. Kıyafetlerimi ne zaman çıkardığımı hatırlamıyorum ve umurumda da değil. Kendimi bundan mahrum etmek için tek bir neden bile hatırlamıyorum. Bu adamı neden reddedeyim.

Onun için acı çekiyorum, damarlarımdaki kan onun adını haykırıyor, onun için çarpıyor.

"Sana unutturabilirim," diye nefes alıyor. Bir parmağını yarığımdan aşağı sürüklüyor ve ben titriyorum.

"Bana neyi unutturacaksın?"

Parmağıyla beni ayırıyor ve üzerime vuran serin havadan ıslandığımı ve onun için hazır olduğumu anlıyorum. Bana daha yeni dokunmuştu ve ben çoktan uç noktadaydım.

"Bir Bratva'nın lideri olduğumu," diye Rusça hırlıyor. "Ve çıplak ellerimle bir adam öldürdüm."

Gözlerimi açtığımda yalnızdım ve otel odamın tavanına bakıyordum. Ama bacaklarım açık ve elim külotumun içinde.

Çabucak elimi çekip doğruluyorum ve rüyadan kurtulmaya çalışıyorum. Ya da... kâbustan. Bu bir kâbustu. Değil miydi?

"Sik beni," diye inliyorum.

Kafamın içinde Nikolai'nin derin rüya sesini duyuyorum. İstediğin bu, değil mi? Seni becermemi.

Hayır diyecektim ama yalan söylememem konusunda beni uyardı.

Battaniyeleri geriye atıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Üzerine ağırlık verdiğimde bileğim acıyor ama şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Nikolai'nin derme çatma bandajı şişliği indirdi ve eve döndüğümde bir iltihap giderici aldım. Ya da en azından otele döndüğümde -ki kendime sıkıca hatırlatıyorum, orası evim değil.

Ama bu saatler önceydi ve eminim ikinci bir doz için gecikmişimdir.

Geniş mutfığa girdiğimde oturma odası karanlıktı. Hap şişesini açıp iki tane daha patlatıyorum ve lavabodaki suyla yıkıyorum. Sonra tezgahdan telefonumu alıyorum ve Georgia'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Ne zaman dönüyorsun? Ofis çok sıkıcı.

Sadece birkaç dakika önce gönderdi. Her zaman ofise ilk gelenlerden biridir, sabah beş buçukta ayağa kalkar ve işinin başına geçer. Ben yediden önce kendimde bile değilim.

Bir cevap yazdım. Telefon kapandı. Roger'ı suçla. Umarım sadece birkaç gün daha.

Şimdi Oklahoma City'ye dönmeyi hayal etmek garip. Evime ve ofisime dönmek. Burada olanlardan sonra, hayatın bir daha normal olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ama tabii ki öyle olacak. Nikolai gibi adamlar ilgilerini çabuk kaybederler. Gözünün önünden uzun süre ayrıldığım an beni unutacaktır.

Bu beni rahatlattı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrattı emin değilim.

Georgia hemen mesaj atar. *Eminim evde olmaya hazırsındır. Zhukova en kötüsü.*

BELLE: *Şirketi mi yoksa CEO'yu mu kastediyorsunuz? İkisini de!!* diye cevap verir.

Bir mesaj yazdım ve sildim. Alarm zillerini çaldırmadan Georgia'ya Zhukova A.Ş.'de neler olup bittiğini nasıl sorabilirim? Nikolai beni öldürmeyi planlamadığını söyledi ama bunu yapabileceğini biliyorum. Kulağıma gerçeği fısıldadı.

Ve sonra onunla ilgili bir seks rüyası gördün, diye tıslıyor kafamın arkasındaki yargılayıcı ses.

Sonunda bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım.

BELLE: *Zhukova hesabı üzerinde çalışırken başınıza özel bir şey geldi mi?*

Tek bildiğim Nikolai'nin telefonumu izlediği. Şu anda da beni izliyor olabilir. Odanın köşelerinde parlayan kırmızı ışıklar olup olmadığını kontrol etmek için odanın etrafına bakıyorum.

Devam filmini çekmek ister misin? Şimdi bile, alaycı sorusunun anısı beni ateşlendiriyor. Ofisinde bağlıydım, ölüm tehdidi önümde belirliyordu ve yine de neredeyse evet diyordum.

Telefonum bir bildirimle çaldığında irkiliyorum.

GEORGIA: *Çok ısrarcıydılar ve baş belasıymışım gibi davrandılar. İşimi yapmam için bana güvenmediler. Temel ataerkil saçmalıklar. Bunu mu demek istiyorsun?*

"Hayır," diye mırıldanıyorum yüksek sesle, başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. "Hayır değil."

Ama Georgia'ya Nikolai'nin onu ofisinde parmaklayıp parmaklamadığını ya da bir sandalyeye bağlayıp kulağına iğrenç sözler fısıldayıp fısıldamadığını soramam. Bu yüzden telefonumu yüzüstü tezgâha bıraktım ve yüzümü kollarıma gömdüm.

"Bugün harap olacaksın."

Tekrar sırıyorum ve arkamı döndüğümde Elise'in kapısının önünde durduğunu görüyorum. Yorganı omuzlarına kadar çekmiş ve saçları uykudan dağılmış.

"Erken kalkmışsın."

"Geç oldu aslında," diyor. "Henüz yatmadım." "Ama güneş doğuyor!"

"Çalışmamanın güzelliği de bu," diyor omuz silkerek. "Ama çalışmak zorundasın ve dün gece geç geldiğini biliyorum. Seni duydum."

Tanrıya şükür benimle konuşmak için odasından çıkmadı. Ayak bileğimin etrafındaki buz torbasını açıklayamazdım.

"Ofisten birkaç kişiyle akşam yemeği yedim," diyorum, tüm gerçeğin etrafında dikkatlice dolaşarak. "Sonra dizüstü bilgisayarımı ofiste unuttuğumu fark ettim ve gidip almam gerekti. Her şey bir anda oldu."

Elise yanımdan geçip mutfığa giriyor ve mini buzdolabından bir şişe su alıyor. Tezgâhın üzerinden bana doğru uzattı. "Bunu içmelisin. Bok gibi görünüyorsun."

İşte bu Elise'in aramızdaki kırık çiti onarma yoludur. Fiziksel varlığımla bir nebze olsun ilgilendiğini gösterdi. Kollarını omzuma atıp ağlamış da olabilir.

"Milyonlarca teşekkürler," diyorum. Yine de kapağını çevirip uzun bir yudum alıyorum. "Bugün ne yapacaksın?"

"Uyu."

"Bu mı?" diye sordum. "Nikolai sana bir şoför verdi. Şehirde dolaşabilirsin. Müze falan ziyaret edersin."

Elise kapıyı işaret ediyor. Siyah Vans ayakkabıları kapının yanında yığın halinde duruyor. "Geçen gün ayakkabımın tabanı yırtıldı."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Zaten birbirlerine bantlanmışlardı," diyor. "Ama geçen gün lobiden çatı katına merdivenlerden çıktım ve parçalandılar. Yürüyüş turu için uygun değilim."

Alt dudağımı çiğniyorum. Banka hesabımda tam olarak ne kadar para olduğunu biliyorum: bizi eve geri götürmeye ancak yetecek kadar. Kesinlikle bizi eve götürmeye ve ona yeni bir çift ayakkabı almaya yetecek kadar değil.

Özellikle de Zhukova A.Ş.'ye geri dönmeyi reddedersem ve kovulursam.

Elise yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı ki elini umursamaz bir tavırla sallıyor. "Sorun değil. Bu bornozlardan birini çalıp internette satacağım. Hiç hissettin mi? Bulut gibiler."

Gülüyorum ama ikimiz de bunun bir şaka olmadığını biliyoruz. Eğer Elise yeni bir çift ayakkabı istiyorsa, bu tür saçmalıklara tenezzül etmemiz gerekecek.

Tabii Zhukova A.Ş.'ye geri dönüp işimi bitirmezsem ve işime devam edersem.

Sonuçta, zor bir seçim değil.

Bundan kaçamam. Küçük kız kardeşimi de yanımda götürmek istemiyorsam tabii.

Zhukova Incorporated'ın koridorlarında yürümek her zaman rahatsız edici olmuştur, ancak şimdi, tamamen başka bir seviyede.

Geçtiğim her yüzü inceliyorum - resepsiyonda Bridget, karanlık zindan ofisinde tıkr tıkr çalışan Arnold, Nikolai için her gün sessizce yalan söyleyen tüm insanlar.

Kaç tanesi burada neler olup bittiğini biliyor? Onlar da Bratva'nın bir parçası mı yoksa bu yılan çukuruna kazara düştüğümde benim gibi habersizler mi?

Başımı eğmeye ve zihnimi önümdeki işe vermeye çalışıyorum ama sonra göz ucuyla bir hareket yakalıyorum. Çalıştığım koridorun sonundaki konferans odasında üç kişi var.

İçlerinden biri Nikolai. Sırtı bana dönük, ama takım elbise ceketinin keskin kesimini, koyu renk saçlarının ipeksi dalgasını tanıyorum.

Diğeri ise Giorgos Simatou.

Hareket etmeye devam etmeliyim ama olduğum yerde donup kalıyorum. Giorgos bugün takım elbise giymiş, dövmelelerinin çoğu özel dikilmiş kumaşın altına gizlenmiş. Neredeyse prezentabl görünüyor. Kim olduğunu bilmeseydim, hiçbir şeyi sorgulamazdım.

Gerçi Giorgos'un yanındaki kadın birkaç sorudan daha fazlasına yol açabilirdi.

Uzun ve zayıf. Omuzları açık kazağı göğsünün üzerinden tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyor ve işle alakası olmayan miktarda göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Ve Nikolai'ye gözlerinde yıldızlarla bakıyor.

Biri ona kime söylemeli. Birisi ona ne yaptığını söylemeli. O zaman belki de ona doğru "sik beni" bakışları atmazdı.

İçimde kaynayan kıskançlığın çok altında, neden bu kadar önemsedığımı merak eden küçük bir ses var. Ama bu çok açık: Nikolai'yi bu kadar çok istememeyi dileyebilirim, ama dileklerin nadiren gerçekleştiğini çok iyi biliyorum.

Ben kendimi toparlayıp yoluma devam edemedem Giorgos bana bakıyor. Ağzı, tüylerimi diken diken eden meraklı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bir an sonra Nikolay da arkasını döner.

Soluk gri gözleri bana dikildiğinde yüz ifadesi okunmuyor. Ve bir kez daha, tam da uzak durmam gereken iğrenç şeylere kulak misafiri olduğumu fark ediyorum. Başımı eğiyorum ve neredeyse koşarak koridorun sonundaki konferans odasına giriyorum.

Yumuşak bir kıkırdama duyduğumda kalbim hızla çarpıyor, sistemime çok fazla adrenalin doluyor.

"Tam zamanında geldin," diyor tanıdık bir ses.

Kapıdan irkilerek uzaklaşıyorum ve konferans salonundaki masanın başında oturan patronumu görüyorum.

Üzerinde gülünç bir çiçekli düğme ve feci bir güneş yanığı var. "Roger?" Halüsinasyon görüyor olma karşı gözlerimi ovuşturarak nefes nefese kalıyorum. "Nerede?"

Burada ne yapıyorsun?"

"Sana sürpriz yapmaya geldim." Kollarını uzatıyor ve parmaklarını dokunaçlar gibi sallıyor. "Sürpriz!"

"Sürpriz," diye mırıldanıyorum, başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Sonra başımı sallıyorum. "Nikolai seni aradı mı?"

Roger'ın yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olur. "Bay Zhukova mı? Hayır, beni o aramadı. Aslında onunla hiç tanışmadım. Ama geçen geceki konuşmamızdan sonra, benim arkadaşlığıma ihtiyacın olduğuna karar verdim."

"Aruba'yı bana yardım etmek için mi terk ettin?"

Ödülünü almaya gelen bir kahraman gibi gülümsüyor. "Bu işi tek başına halletmen için seni köpekbalıklarının önüne attım sayılır. Artı, Aruba bana kendime ait bir arkadaşım olmasını diletiyordu."

Ve işte burada: Sevişecek birisinin olmasını diledi. Bunu çözmek için dahi olmaya gerek yok.

Yine de Roger'ın burada olması bir çeşit koruma, değil mi? Boğulurken, bir sandal bulma umuduyla bir parça odunu reddetmezsiniz. Alabileceğin her yardımı alırsın.

Roger, iyi ya da kötü, yardım ediyor.

"Vay canına," diyorum yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. "Bu harika. Senin uzmanlığına sahip olmak gerçekten güzel olacak. Ben... Şey, burada boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Roger yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. Başparmağı köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe dolaşiyor. "Beni gördüğüne sevineceğini biliyordum."

Tam uzaklaşmak üzereydim ki kapının yanında bir gölge gördüm. Bakmadan onun Nikolai olduğunu anladım. Ve hiç düşünmeden bir adım öne çıkıp kollarımı Roger'ın boynuna doluyorum.

Ter ve küf kokuyor, sanki gömleğini kurutmadan önce çamaşır makinesinde çok uzun süre bırakmış gibi. Ama o kollarını bana doladığında, elleri tehlikeli bir şekilde sırtımda gezinirken bile sarılmayı sürdürüyorum.

Ama pantolonumun kemerine ulaşmadan hemen önce geri çekiliyorum. "Tamam. Muhtemelen işe koyulmalıyız."

Roger masaya doğru döndü. Nikolai'nin koridorda hızlı adımlarla yürüdüğünü görmek için tam zamanında kapıya doğru dönüyorum.

BELLE

Roger en az beşinci kez, "Vay canına, gerçekten boyundan büyük işlere kalkışmışsın," diyor. "Yardıma geldiğim için şanslısın. Sonsuza dek burada kalacaktın."

"Şimdiden sanki sonsuza dek buradaymışım gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

Hafta uzadı ama ben özellikle bugünden bahsediyorum. Saat sekizi çoktan geçti ve ofisin geri kalanı boş. Ama Roger günü bitirmek istediğine dair hiçbir işaret göstermiyor.

"Telaflı etmemiz gereken çok şey var." Önümde duran hamburgeri işaret ediyor. "Yemelisin. Bu biraz uzun sürebilir."

Bir iniltiyi bastırdım. Elise'e yine geç kalacağımı bildiren bir mesaj attım bile. Roger'ın burada olduğundan bahsetmedim. Roger'la geç saate kadar çalıştığımı söylersem aklı olabilecek en kötü sonuca varırdı.

Ben de aklımın orada dolaşmasına izin vermemek için yeterince zorlanıyorum. Ama neyse ki kucaklaşmamızdan beri bütün gün elini sürmedi.

"Bu kadar geride kaldığım için özür dilerim," diyorum. "Tüm bu tutarsızlıklarla ne yapacağımı bilemedim."

Zhukova Incorporated'ın kitaplarındaki tüm hatalardan bugün birkaç kez bahsettim ve her seferinde Roger aynı yanıtı verdi.

"Pek çok şirket hayır işlerini bu şekilde halletmiyor, bu yüzden biraz karmaşık. Sizi uyarmalıydım."

Roger'ın söylediklerine inanıp inanmadığını ya da Nikolai'yi korumaya çalışıp çalışmadığını gerçekten anlayamıyorum. Bu noktada sormak istemiyorum, zaten çok fazla şey biliyorum. Roger'dan ne kadar hoşlanmasam da, onu da bu karışık ağına içine çekmek istemiyorum. Masumiyet mutluluktur, değil mi?

"Aslında seninle gelmeliydim," diyor yüzünü bana dönerek. Omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Hayır, değil." Roger tekerlekli sandalyesini bana doğru yaklaştırıyor. Dizi dizime değiyor ve ben geri çekiliyorum. Ama teması koruyarak takip ediyor. "Sana bu hesabı kendi başına halledebileceğini söylemiştim, ama bunun

Doğru. Gerçek şu ki, her gün seninle bu küçük odada oturmaya dayanabileceğimi sanmıyordum."

Olamaz. Tehlike. Kırmızı bayrak. Vücudumdaki tüm alarm sistemleri çalışıyor ama gürültüyü susturmaya çalışıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve gülüyorum. "Hey, endişelenme. Eğer sinir bozucu bir iş arkadaşınız yoksa, o iş arkadaşınız muhtemelen sizsinizdir, değil mi?"

Roger kuru dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Can sıkıcı olduğun için değil, Belle."

Hamburgerimi kapıyorum ve büyük, iğrenç bir ısırık alıyorum. Ben çiğnerken çenemden aşağı ketçap damlıyor ama Roger yılmıyor. Uzanıp parmağıyla damlayanları siliyor.

Sonra *parmağını yalıyor*.

Hissettiğim kadar iğrenmiş görünmemek için mücadele ediyorum.

"Çünkü sen kesinlikle çok lezzetlisin." Tatlı konuşmasından memnun olduğu belli ama kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Çalışmalıyız," diyorum çiğnerken. "Yapacak çok şey var."

"Bence ikimiz de bir molayı hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

Bugün neden etek giydim? Pantolon giymeliydim. Parka. Bir uzay giysisi. Tenimle Roger'ın parmakları arasında en az beş kat daha malzeme istiyorum.

"Değişiriz!" Masanın etrafında dolaşmak için ayağa kalkarak teklif ediyorum. "Sen biraz ara ver, ben de bir süreliğine verileri gireyim. Biraz rahatla ve-"

Roger elimi tutuyor, bileğimi sıkıca kavırıyor, böylece uzaklaşamıyorum. "Belle, kendini daha fazla inkâr etmek zorunda değilsin."

"Bu işe ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Bunu Roger'ın olduğu kadar kendi iyiliğim için de söylüyorum. Kendime neden hâlâ burada olduğumu, bu saçmalığa neden katlandığımı hatırlatmaya çalışıyorum.

Elise'in yırtık ayakkabıları. Çok pahalı dairemiz. Kahrolası *bakkaliye*.

Ödemem gereken faturalar var ve bu işe ihtiyacım var.

Roger başını sallıyor ve diğer eliyle kolumu okşuyor. "Biliyorum. Bu yüzden bu aramızda kalabilir. Hiçbir şey değişmeyecek."

Eli ön kolumdan yukarıya doğru kayıyor. Gömleğimin koluna sürtünüyor ve sonra beni kendine çekmek için parmaklarını omzuma doluyor. Direnmeye çalışıyorum ama Roger, üzerine tam oturmayan kıyafetlerinin altında şaşırtıcı derecede güçlü.

"Her şey değişecek," diye itiraz ediyorum. "Değiştiremeyiz.

Değiştirmemeliyiz." Ayrıca, *istemiyorum da*. Kendi kolumu çiğnemeyi tercih ederim.

"İkimiz de yetişkiniz," diye fısıldıyor Roger, yakınımı eğilerek. Nefesindeki soğan kokusunu alabiliyorum. "İşyeri aşkları her zaman olur, Belle. Ve ben buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim."

"Şirket için."

Başını sallar. "*Senin için*. Burada *seninle* olmak için Aruba'dan ayrıldım."

Sonra Roger bana doğru eğiliyor, gözleri kapanıyor, kuru dudakları büzülüyor. Korkunç bir an için ne yapacağımı bilemedim.

Bu işi kaybetmeyi göze alamam. Belki bir öpücük onu sakinleştirir. Belki hareketsiz kalırsam sıkılır ve başkasına eziyet etmeye devam eder. Direnmek sadece beni daha çok istemesine neden olur.

Ama kafamın arkasında Nikolai'nin sesini duyuyorum. *Kendini savun, Belle. Seni ezip geçmesine izin verme. Karşılık ver.*

Çabucak, avucumu Roger'ın göğsüne vurdum. Ciğerlerinden hava fişkırlıyor ve yarım adım geriye sendeliyor. Yüzü kaşlarını çatarak buruştu.

"Merak etme," diye mırıldanıyor yine vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi. "Kimse bilmeyecek. Yalnızız."

Yalnızız. Bu bir açıklama mı yoksa tehdit mi?

Her iki şekilde de işe yarıyor. Çünkü o haklı: Beni kurtaracak kimse yok. Çılgınlıklarımı duyacak kimse yok. Bunu doğru oynamalıyım yoksa tehlikeli olabilir.

"Ama ben bilirim," diye hırsıyla homurdandım. "Ben kendimi biliyorum Roger. İlişkimiz iş arkadaşlığının ötesine geçerse artık senin için çalışmam. Patron ve çalışanın ötesine. İş bırakmak zorunda kalırdım. Ama sana zaten bu iş ihtiyacım olduğunu söyledim. Yani... Yapamam."

Suratına yarısı yenmiş bir hamburger ve pantolonundan aşağı bir milkshake hak ediyor, ama yine de ona nazik açıklamamı sunuyorum. Roger birkaç sersemlemiş saniye boyunca bunu tarttı.

Sonra yüzü iğrenç bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Seni lanet olası alaycı."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bileğimi daha da sıkı kavırıyor. "Roger," diyorum, "özür dilerim, ama-"

"Üzgünüm ama kendimi sana atacağım ve son anda geri çekeceğim," diyor sesimin kötü bir taklidiyle. "Kollarımı boynuna dolayacağım ve göğüslerimi göğsüne bastıracağım, ama sen bunu yapmaya çalıştığında geri çekilip iffetli davranacağım."

"Ben namuslu değilim!" . "Ve sana sarıldım. Kucak dansı değil." "Böyle bir etekle arada pek fark yok," diye alay ediyor.

Gözlerindeki bakış, sinsice dolaşan vahşi bir yırtıcı gibi aç. İçimden bir ses beni süzdüğünü ve ilk olarak neremi ısırarak istediğine karar verdiğini söylüyor.

"Bak, bugünlük bu kadar yeter, tamam mı? Geç oldu. Yarın tekrar gelir ve yeni bir başlangıç yaparız."

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama Roger başını sallıyor. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bence bunu şimdi halletmeliyiz."

"İkimizin de biraz zamana ve boşluğa ihtiyacı var."

"İkisine de ihtiyacım yok," diyor boğuk bir sesle. "Ben hazırım."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Sonra aşağı bakıyorum. Pantolonunun önü açıktı ve Roger sırtıyordu.

"Ayrıca, sabahları burada çok fazla insan olacak," diyor. "Bu olamaz herkes bilirse küçük kirli bir sır olur. Peki bunun neresi eğlenceli?"

"Roger, hayır," diye yalvarıyorum, sesimdeki zayıflıktan nefret ederek. "Bunu yapmak istemezsin."

Roger beni masaya doğru döndürüyor ve sırtımı masanın kenarına çarpıyor. Bağırıyorum, omurgamda bir acı hissediyorum ama o beni görmezden geliyor.

"O küçük, sıkı kışını ofisime andan beri bunu yapmak istiyordum," diye homurdanıyor, diziyle kalçalarını ayırmaya zorluyor. "Alay ediyorsun, flört ediyorsun ama siz genç sürtükler ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Benim gibi erkekler size göstermek zorunda."

Ona pençe atmaya çalışıyorum ama Roger kollarımı masaya sabitliyor. "Kıpırdamadan yat, Belle. Ben seninle ilgileneceğim."

Kendini kalçalarının arasına sıkıştırıyor, böylece onu tekmelemek için uzanamıyorum ve bir eliyle iki kolumu da tutuyor. Önünde yayılmışım, lanet bir tepside domuz gibi servis ediliyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Lütfen," diye ağlıyorum, sıcak gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Lütfen bunu yapmayın. Lütfen."

Roger'ın gözleri artık tamamen kararmıştır. Dudaklarını yalıyor. "Muhtemelen çoktan ıslanmışsındır. Bunu istiyorsun. İsteddiğini biliyorum."

Hayal görüyor. Aslında deli.

Parmakları bluzumun düğmelerini buluyor. Birini çözüyor, bu da beni ürpertiyor. Fark ediyor ve sırtıyor. "Kendine engel olamıyorsun, seni küçük sürtük. Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun."

Birden ne diyeceğimi şaşırdım. Çılgılık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Bir düğme daha serbest kalıyor.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin," diye cilveleniyor. "Gerçeği biliyorum. Ne istediğini biliyorum. Bırak sana vereyim."

Başka bir
düğme.

Bir tane daha.

Neden çılgılık atamıyorum?

Başka bir düğme.

Serin hava tenime hücum ediyor ama bunu çok uzaklarda bir yerde hissediyorum. Karda çok uzun süre kalınca ayak parmaklarının uyuşması gibi. Roger'ın bana dokunduğunu biliyorum ama hissedemiyorum.

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdanıyor, gözleri göğüslerime kilitlenmiş. "Bu dantelli küçük numarayı benim için giydin, değil mi?"

Yaklaşıyor ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Bu, garip bir şekilde, büyümü bozan şey. O iğrenç, iğrenç dilin dışarı fırlayışını görmek. O kadar bedensel, o kadar gerçek ve mide bulandırıcı ki, niyetimin ne olduğunu bile anlayamadan bedenim hareket ediyor.

Elimin topuğu burnuna çarpıyor.

Geriye doğru savruldu. Artık tekme atacak kadar yerim olduğu için ayağımı kasıklarına doğru savuruyorum. Yumuşak bir şey yol verdi.

Ne olduğunu öğrenmek için

durmadım. Sadece yanından

geçip koşuyorum.

Bacaklarım lastik gibi. Her adımda titriyorum ve Roger'ı şimdiden duyabiliyorum. arkamda toplanıyor. "Seni lanet orospu!" diye kükredi. Çılgılığı boş ofis binasında yankılanıyor.

Asansörü tam önümde görebiliyorum ama zaman yok. Daha kapılar açılmadan bana yetişecek. Ama merdivenler de bir seçenek gibi gelmiyor. Son merdiven düşüşümden sonra bileğim hâlâ ağrıyor. Kendi ağırlığımı zar zor taşıyabiliyorum.

Ofis boş, kaçamıyorum ve Roger geliyor.

Ayak sesleri koridorda gürliyor. Önüme çıkan ilk kapıya dalıyorum. Çekip açıyorum ve bir depo dolabı buluyorum. Raflarda kâğıtlar, kalemler, bilgisayar kabloları ve şarj aletleri var. Hesap makinesi ve cetvel yığınları. Fazladan sandalyeler.

İçeri giriyorum ve tam kapı kapanırken aralıktan Roger'a bir göz atıyorum. Kolu çekip kapattıktan sonra yanımdaki sandalyeyi tutuyorum. Metal ayağı kavisli kapı kolundan geçirip çeviriyorum ve tam Roger diğer taraftaki kolu sallarken yerine kilitliyorum.

"Dışarı çık, seni amcık!" diye kükrüyor, kapıyı yumrukluyor. "Sonsuza kadar saklanamazsın."

Yanılıyor olması için dua ederek sandalyeyi sıkıca

tutuyorum. Çünkü saklanmak elimde kalan tek

seçenek.

NIKOLAI

"Düğün ne zaman?" Florian elindeki mezurayı bacağımın dış kısmına doğru uzatarak soruyor. Kel kafalı, yaşlı bir adam ve hiç bitmeyen kusursuz takım elbise rotasyonunun sonuncusu. Yıllardır benim terzimdir. Kendi başıma kazandığım ilk bin dolar, bana özel bir takım elbise karşılığında doğrudan onun cebine gitti.

"Yakında," diye homurdandım.

Zeyna ve Giorgos anlaşmayı resmileştirmek için sabırsızlanıyorlar. Bu sabah onlara devam edebileceklerini söyledim. Lanet olası bir düğün planlamıyorum, ama ihtiyacım olduğunda ortaya çıkacağım.

Yine de, görücü usulü ya da değil, hazır bir takım elbiseyle ortaya çıkmayacağım. "Bu parçayla üç ay daha geçirmeyi planlamıştım," diye iç geçirdi.

"Eğer acele bir işse size ödeme yapılmasını sağlayacağım. Her zaman yaparım." Kibarca başını sallıyor. "Evet, Bay Zhukova."

Florian hakkında en sevdiğim şey bu. Saçmalık yok ve çok az çene çalıyor. Ne iş yaptığımı biliyorsa bile bunu belli etmiyor. Sadece işini yapıyor ve soru sormuyor. Keşke daha fazla insan bunu yapabilse.

Özellikle Belle gibi insanlar.

Vücudum, onun düşüncesine karşı bile kendimi koruyormuşum gibi kenetleniyor. Ve bazı açılardan, kendimi korumam gerekiyor.

Tüm hayatımı Bratva'ya odaklanarak geçirdim. Büyükbabamdan çalınan imparatorluğu yeniden inşa etmeye. Battiato mafyasını dağıtmaya ve bu şehrin her karışına sahip olmaya.

Hiçbir kadın tüm bunları bir kenara atmaya değmez.

Florian aniden omuzlarımı sıktı. "Rahatlayın, Bay Zhukova."

Omuzlarımı düşürüyorum ve başımı iki yana çeviriyorum.

"Gergin misin?" diye kaba bir şekilde soruyor.

"Pek sayılmaz."

"Yani onu gerçekten seviyorsun, öyle mi?"

"Kimi seviyorsun?" Homurdanıyorum. Florian'ın en son ne zaman bu kadar çok söyleyecek şeyi olduğunu hatırlamıyorum.

"Nişanlın," diyor. "Ama sana hatırlatmak zorunda kaldığıma göre, belki de başka birini düşünüyorsundur."

"Ben kimseyi düşünmüyorum."

Şimdi homurdanma sırası onda. "Sayamayacağım kadar çok damat terziliği yaptım. Adamın dikkati dağıldığında anlarım. Başka biri olduğunda."

Belle bu mu - *başka* biri mi? Eğer bir şey varsa, Zeyna diğer kadın gibi hissediyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

Bandı önce sırtıma, sonra kollarıma doğru uzatıyor ve nefesinin altında sayılar mırıldanıyor. Sonunda omzumun üzerinden bakıyor ve aynada gözlerimi yakalıyor. "Çünkü eğer düğünden vazgeçersen, paramı alamayabilirim."

Sırıyorum. "Aklında her zaman sonuç var, değil ?"

"Bu kadar uzun süredir bu işi yapıyorum," diyor. "Bu diğer kadın bir sorun olacak mı?"

"Şimdiye kadar başka bir şey yapmadı," diye mırıldandım.

Belle radarımda bile olmamalıydı. Makinemdeki başka bir çark olmalıydı, üzerine düşeni yapıp gitmeliydi.

Ama işler çok ileri gitti. gereken bir karmaşa. Florian gözlerini kısıyor. "Ne dedin sen?"

İçimi çektim. "Hayır, o bir sorun . Yakında gidecek."

Özellikle de lanet Roger ona yardım etmek için ortaya çıktıktan sonra. Adam iğrenç olduğu kadar saf da. Kollarını ona doladığını, bir tür kurtarıcıymış gibi ona sarıldığını görmek... Sanki o zavallı bok çuvalı onu benden koruyabilirmiş gibi. Sanki benden korunmaya ihtiyacı varmış gibi.

Kirli ellerini ondan çekmeliydim. Belle masum olabilir ama Roger değil. Ona dokunduğunda gözlerindeki bakış beni kıpkırmızı yaptı. Orosu çocuğu hâlâ nefes aldığı için şanslı.

Florian bir kağıda ölçüleri not etmek için benden uzaklaşıyor. Telefonuma uzandım. Ofisten çıkarken kendime kameraları kontrol etmeyeceğimi söylemişim. Belle ve Roger hâlâ konferans odasındaydı, tek bir dizüstü bilgisayarın başına geçmiş, birbirlerine çok yakın oturuyorlardı.

Ama yine de kendimi uygulamayı açarken ve güvenlik görüntülerinin akışını çekerken buluyorum. Konferans Odası #3'e ilerliyorum ve canlı yayına tıklıyorum.

Oda boş. Bir an için bunun beni sakinleştirmesine izin verdim.

Sonra Belle'in çantasının masanın üzerinde durduğunu, dizüstü bilgisayarının açık olduğunu ve kâğıtların etrafa saçıldığını fark ediyorum. Oda boş ama o gitmemiş. Binanın içinde bir yerlerde.

Hızlıca tüm akışlara göz atıyorum, boş koridorlara ve ofislere bakıyorum, karanlık dinlenme odalarını ve ofisimi kontrol ediyorum.

Ama şeyi bana gösteren son kamera bu.

Lobi kamerası Bridget'in masasını ve ana koridorun bir bölümünü gösterir. Ve Roger ekranın hemen üst kısmında duruyor.

Hayır, ayakta durmuyor. Bir kapıya yaslanmış, tüm ağırlığıyla tekrar tekrar kapıya çarpıyor.

Ve kızgın görünüyor.

Kaydedilmiş kasete geçiyorum ve beş dakika geriye gidiyorum. Belle'in koridordan koşarak depoya girdiğini ve Roger'ın da peşinde olduğunu görecektim kadar geriye. Gömleğinin yakası açıktı, sütyeni ortadaydı.

"Gitmeliyim Florian," diye hırslanarak yükseltilmiş platformdan iniyorum. "Daha bitirmedim, efendim. Yapmak zorundasınız-"

"Git," diye bitiriyorum ve kapıdan çıkarken canlı yayına geri dönüyorum. Roger hâlâ dolaba girmedi. Kendi iyiliği için, umarım hiç içeri girmez. "Kıyafeti geri getireceğim."

"Tek parça halinde, lütfen," diye yalvarıyor.

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Bunun tutamayacağım bir söz olduğunu bilecek kadar mahvolmuş takım elbiselerimi gördü.

Güvenlik kamerası görüntüleri telefonumun ekranında hâlâ yanıp sönerken dışarı çıkıp koşmaya başlıyorum. Binadan iki blok aşağıdayım. Koşmak araba kullanmaktan daha hızlı olacak.

Ve Zhukova A.Ş.'ye ne kadar çabuk girersem, Roger'ı işe yaramaz uzuvlarından o kadar çabuk ayırabilirim.

Binaya girdiğimde güvenlik görevlisi "Her şey yolunda mı Bay Zhukova?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Roger'dan kurtulmama yardım etmesini isteyebilirim. daha kolay olurdu. Ama bir yanımda o pişin icabına kendim bakmayı dört gözle bekliyor.

"Doğduğum günden beri yardıma ihtiyacım olmadı Stan." Asansör

kapıları onun çatık kaşlı yüzüne kapandı.

Yolculuk acı verici derecede yavaştı. Ayaktan ayağa sıçırıyorum, bastırılmış enerjiyle titriyorum. Asansörde cep telefonum çekmiyor ama Roger hâlâ depoya girmeyi başaramadı.

Adrenalinin tanıdık nabzı içimde dolaşıyor. Bir dövüşten önce hep aynıdır.

Kapılar açılır açılmaz, kargaşaya doğru ilerliyorum. "Aç şu lanet kapıyı, seni kaltak!"

Roger o kadar yüksek sesle bağıyor ki asansörün geldiğini duymuyor. Benim geldiğimi kesinlikle duymuyor.

Bu da alnının sert ahşap kapıya çarpmasını daha da tatmin edici kılıyor.

Kafasının arkasını avuçluyorum, kırmak istediğim bir hindistan cevizi gibi tutuyorum. Ve lanet olsun, tam olarak bunu yapmak istiyorum. Onu kırıp açmak, hiçbir şey kalmayana kadar içindekileri dökmek.

"Bu da ne-" diye inliyor.

O sözünü bitiremeden kafasını tekrar kapıya çarptım.

Onu bırakıp geri çekiliyorum ve kapıdan sendeleyerek uzaklaşmasını izliyorum, yüzünden kanlar akıyor. Gözleri donuklaşmış, görmüyordu. İki koluyla bana saldırıyor ama korkunç bir şekilde ıskalıyor.

Farklı koşullarda, Roger'ı kıyma haline getirmekten zevk alırdım. Onu kanlı bir şekilde döverdim ve sonra biraz daha döverdim.

Ama Belle bir dolaba hapsolmuş, dehşet içindeyken değil.

Roger duvara doğru tökezledi. Ona tekrar yumruk atıyorum. Kafası yana savruldu ve dizlerinin üzerine düştü.

"Neden sen-" Dudağı yarılmış, çenesinden aşağı kan damlıyor. "Neden?" Bir açıklamayı hak etmiyor.

"Başka soru sormak yok, orospu çocuğu," diye tısladım, tam dizimi Çenesini.

Vücudu yere düşmeden önce bayılmış.

Onun üzerinden geçip kapıya uzanıyorum ama kolu tutamadan kapı açılıyor. Sonra Belle bana doğru atılıyor, kafasının üzerinde endüstriyel boyutta bir delgeç var.

"Uzak dur benden, seni sapık-"

Ona çarptığı anı görüyorum. Beni tanıdığı an, Roger'ın etkisiz hale geldiğini ve kapının diğer tarafındaki kişinin ben olduğumu anladığı an. Gözleri şok ve dehşet içinde açılıyor ama metal delgiyi yüzüme doğru indirmeye başlamış bile.

Ve bunu durduramıyor.

Eğilip sağa doğru kaçıyorum ama ağır metal parçası omzuma çarpıyor. Acı kolumdan aşağı yıldırım gibi yayılıyor.

Belle, Roger'ın topallayan bacağının üzerine düşen delgiyi düşürüyor ve tökezleyerek duvara çarpıyor. Avuçlarıyla kendini tutuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Hemen gözümün önünde bir görüntü belirdi. *Belle bir duvara yaslanmış. Ben onun içine girerken başını boynuma yaslamış.* Pantolonum anında sıkılaşıyor, Roger'ı durdurmadan duyduğum adrenalin tamamen farklı bir duyguya dönüşüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallayarak imgelemi temizliyorum. "Sanırım bunu sana sorması gereken kişi benim. Ne oldu böyle?"

Roger'a bakar. İçinden bir korku dalgası daha geçiyor. Başladığım şeyi bitirmek istememe neden oluyor.

"O... o üzerime geldi." Yüzü utanmış gibi kızardı. Sanki utanacak bir şeyi varmış gibi. "Onu geri çevirmeye çalıştım ama bana saldırdı."

Yırtık gömleğini tutuyor ve göğsünün üzerinde kapatıyor.

Öfke gözlerimin arkasını kıpkırmızı yakıyor, doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Çenemi sıkıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

"Kaçtım. Kaçtım," diye mırıldanıyor kalın dudaklarının arasından. "Oraya. Sen buraya geldiğinde savaşıp çıkmaya karar vermiştim."

"Sen de başarabilirdin. Bu şey çok ağır."

Delginin adamın bacağına yaslandığı yere bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Umarım kocaman bir çürük bırakır."

"Yapmaya çalıştığı şey için daha kötüsünü hak ediyor. Bunu hak ettiğini göreceğim."

İşlerin ne kadar kötü sonuçlanabileceğini hatırlaması gülümsemesini alıyor. Elleri titremeye başlıyor ve farkına varışının onu yıkadığını görebiliyorum. Bacakları titreyerek duvara doğru tökezliyor.

"Buradayım," diyorum uzanıp onu sabitlemek için kolunu tutarken. "Güvendesin."

"Ama bu işe ihtiyacım var," diyor hıçkırarak. "Oh, lanet olsun. Lanet olsun! O iyi olacak mı?"

Belle Roger'ı bakacakmış gibi eğiliyor, ama ben onu geri çekiyorum. "Hey," diye itiraz ediyor. "İhtiyacım var-"

"Bu tecavüzcü domuzdan uzak dur," diye bitiriyorum. "Roger'la ben ilgilenirim. Sonra da seninle ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek."

Yüzünde bana inanmadığını görebiliyorum ama mücadele edemeyecek kadar yorgun. Onu koridorda ofisime doğru götürmeme izin verdi. Yolda, güvenlik masasına bir mesaj gönderdim.

"Ona ne olacak?" diye fısıldıyor.

"Stan onu alacak," diyerek ofisimin kilidini açtım ve ona içeriyi gösterdim. "Davetsiz misafirlerle ilgilenmek güvenliğin işidir."

"Ama onu sen işe aldın."

"Ve şimdi, kovuldu. Al, otur." Onu deri koltuğa ittim ve mini buzdolabından bir şişe su aldım. Eline tutuşturuyorum. "İç."

Yapıyor, elleri hala titriyor. Ağzını siliyor ve bana bakıyor. Ela gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyor. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Güvenlik kameralarını kontrol ettim," diye açıkladım. "Roger'a güvenmiyorum. Binayı yalnız ve sağlam bir şekilde terk ettiğinden emin olmak için kontrol ediyordum. Onu depo kapısına vururken gördüm. Ne olduğunu anlamak için çok büyük bir mantıksal sıçrama gerekmedi."

Alt dudağı titriyor. "Sen gelmeseydin ne olurdu bilmiyorum Nikolai. Ben... Ben çok korkmuştum."

"Onu öldürmeliyim." Yumruklarım hazırlık için yanımda sıkışıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Hayır, zaten yeterince kötü. Artık bana asla tavsiye mektubu vermeyecek. Kovulacağım ve kara listeye alınacağım. Sence bunu yapabilir mi? Beni kara listeye alabilir mi? Böyle bir şey var mı?"

İçinde panik yükseliyor ve kontrolden çıktığını görebiliyorum.

"Ben her şeyi halledeceğim Belle. Sana bunu zaten söyledim."

Başını sallıyor. "Ne yapacaksın? Kasabayı terk ediyorum. Hemen, şimdi Roger'ı kovuyorsun. Eve dönmek zorundayım ama işim yok. Param da yok. Kız kardeşime bir çift ayakkabı bile alamıyorum, ama sen buradasın... smokin mi o?"

Çıldırılmış haline geri dönmeden önce gözleri takdirle üzerimde geziniyor. "Bunu kendim çözmeliyim, ama bilmiyorum-"

Zeyna Simatou'yu sadece kısa bir süre düşündükten sonra uzanıp Belle'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Sessizleşiyor, ben öne eğilip onu öpmeden önce gözleri kısa bir an için benimkilere odaklanıyor.

Vücudu gevşer. Gerginlik dağılır. Şu anda hayatında neler olup bittiğini bilmiyor olabilir ama bedeni ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

O da beni öpüyor. Açlıkla. Umutsuzca.

Belle dilini üst dudağımda gezdiriyor ve sonra alt dudağıma emiyor. Dışarıdan bakanlar için ilkel, çekingen bir kadın gibi görünüyor ama tüm bunların altında, alev almak için yalvaran bir fişek gibi.

Ben de kibriti çaktım.

Eğilip onu kucağıma alıyorum, sonra masama götürüp kenarına oturtuyorum. Kemerine uzandığımda öpüşmeyi kesiyor ve kalçalarını kaldırarak eteğini bacaklarından aşağı indirmeme izin veriyor.

Yoldan çekilir çekilmez bacaklarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Sıcak merkezi pantolonumun ön kısmına sürtünüyor ve ben tıslıyorum. Belle gülümsüyor ve smokinimin fermuarını açarak pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına itiyor. Sikim serbest kalıyor.

Bunu istediğim gibi çevirmeye çalışabilirim. Zeyna Simatou ile henüz evli değilim. Teknik olarak, biz evlenene kadar bu aldatma sayılmaz.

Ama başka bir kadınla düğünümde giymeyi planladığım smokin pantolonum ayak bileklerimdeyken Belle'in zonklayan boyumu avuçlamasına izin veriyorum.

Bu olabilecek en iyi şekilde berbat. Ve bunu durdurmak için hiçbir planım yok.

"Dün beni bir sandalyeye bağlamıştın," diye fısıldıyor Belle. Elleri kalınlığımı okşuyor.

"Seni tekrar bağlamamı ister misin? ." "Belki de bağlama sırası bende."

Ellerimi ipeksi kalçalarında gezdiriyorum ve sonra onu masama geri itiyorum. "Sanırım gayet açık bir şekilde ifade ettim: bu gece seninle ben ilgileneceğim. Şimdi ağzını kapat ve bacaklarını aç."

Belle yorum yapmadan dinliyor. Bu bir ilk olabilir, sanırım.

Ama sonra parmağımı dikişinin üzerinde gezdiriyorum ve orada bulduğum ıslaklıkla tüm düşüncelerim aklımdan gidiyor.

Eğilip dilimi az önce parmağımla açtığım yolun üzerinde kaydırıyorum, onun tadının ve titreyişinin tadını çıkarıyorum. Belle parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni yerinde tutmaya çalışıyor.

Ama ben kimseden emir almam.

Geri çekiliyorum ve onu masadan kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Ama biz-"

Başımı sallıyorum ve onu kalçalarından tutup çeviriyorum. "Kapa çeneni ve ellerini masanın üzerine koy."

Her iki elini de avuçlarımın içine alıp masamın yüzeyine yerleştirdiğimde küçük, lezzetli bir iniltiyle haykırıyor. Sırtını kamburlaştırıyor ve ben bunu görünce neredeyse inleyeceğim. Fantezilerim nadiren bu kadar çabuk gerçekleşir.

Yırtık pırtık gömleğinin geri kalanını açıyorum, ellerimi sütyeninin altına kaydırıyorum ve mükemmel göğüslerini avuçluyorum. Sanki benim için yaratılmışlar gibi ellerimi dolduruyorlar.

Belle kıcını bana doğru bastırıyor, sikimin ucuyla alay ediyor. Hiç sormadan elini uzatıyor ve beni açıklığına yerleştiriyor.

Onu bir hamlede dolduruyorum.

Bir iniltiyi bastırıyor, o kadar sarhoş edici bir ses ki içinden çıkıp tekrar yapıyorum.

Her itişte göğüslerini sıkıyor ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Ama çok geçmeden Belle bunu kendi başına yapmaya başladı. Her hareketimi kendi istekli hareketleriyle karşılıyor, ta ki vücutlarımız birbirine öyle bir çarpıyor ki yankılanıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu- Hissediyorsun-"

Elimin bacaklarının arasına düşmesine izin verdim ve parmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde dolaştırdım.

"Sihir," dedi sonunda.

Boştaki elimle kalçasını kavırıyor, vücudunu tam istediğim gibi açıyorum. Bir sonraki hamlemi yaptığımda, hedefimin mükemmel olduğunu biliyordum.

"Daha fazla. Tanrım, daha fazla, lütfen."

Tekrar itiyorum, parmağımı klitorisinin üzerinde dolaştırırken g-noktasına vuruyorum. Vücudunun büküldüğü ve kırıldığı anı hissediyorum. Etrafımda kenetleniyor, zevkinin ritmini dışarı atıyor.

İşi biter bitmez, gevşiyor. İçinden çıkıyorum ve sırt üstü çeviriyorum. Sonra tekrar içine giriyorum.

Her itişte masa sallanıyor ve inliyor. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorum. Doruk noktam yaklaştıkça bıraktığım herhangi bir öz kontrol parçası kayboluyor.

Sonunda içimdeki gerginlik gevşiyor ve ona doğru patlıyorum.

İçim kuruyana kadar yavaş ve tembel hareketlerle ilerliyorum. Bittiğinde, vücudum uçak tuvaletinde olduğumuzdan beri bilmediğim bir şekilde doydı.

Ondan ayrıldım ve bunun için hiçbir gerekçe olmadığını fark ettim. Gerçeğı değiştirmenin bir yolu yok.

Müstakbel karımı Belle ile aldattım.

Ve eğer istediğimi yaparsam -ki her zaman yaparım- bunu tekrar yapacağım.

NIKOLAI

"Onu ofisinde mi becerdin?" Arslan kıs kıs güler. "Onu bir sandalyeye bağladıktan sonra mı?"

"Onu bağlamam iki gece önceydi. Dün gece onu becerdim. Duvara karşı."

Islık çalıyor. "Bu tür sapıkça ön sevişmelerden sadece sen kurtulabilirsin. Ben böyle bir şey yapmaya kalksam, kadınlar beni polise şikayet eder."

"Aslında Belle tanıştığımız gün beni polise ihbar etti."

Arslan parmaklarını şıklatır. "Doğru ya. Neredeyse unutuyordum. Lanet olsun, harika bir sikiş olmalı."

Arslan'ın Belle'le seks yapmayı hayal etme ihtimali bile beni geriyor. "Asla öğrenmemeye razı olsan iyi edersin. Tabii seni hadım etmemi istemiyorsan."

"Öğrenmeme gerek yok; zaten biliyorum." Yüzümdeki ölümcül ifadeyi görüyor ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak gülmek için kendini zor tutuyor. "Biliyorum, çünkü buna değmeyecek olsa sana fırlattığı onca saçmalığa katlanmazdın. Yunanlılarla yaptığın anlaşma için oluşturduğu riskten bahsetmiyorum bile. Başka bir kadın olsa şimdiye çoktan gitmiş olurdu. Ama sen onu yanında tutuyorsun. Bir sebebi olmalı."

Arslan haksız değil. Belle'i etrafta tutmamın bir nedeni de merak. Karışık mesajları, beklenmedik sonuçları hep sevmişimdir. Ve Ovalar'dan gelen bu minyon genç kadının onu on bin fit havada becermem için bana yalvarması kesinlikle beklenmedik bir şeydi.

Ancak başka nedenlerin var olma ihtimali de bulunmaktadır.

"Şimdi onu yanımda tutuyorum çünkü patronu ona saldırdı. Bir işe ve paraya ihtiyacı var. Onu öylece kapı dışarı edemem."

"Peki neden olmasın?" Arslan soruyor. "İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Başımı salladım. "Haklısın. Ve şu anda dişlerini lanet bir sopayla kırmak istiyorum."

Arslan başını geriye atıp gülüyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni."

Çoğunlukla şaka yapıyorum. Gerçi en iyi arkadaşım rahatsız edici bir gerçeğe çok yaklaşıyor: Bratva'mı bir kadın için riske atıyorum. Hem de bunu yapmayacağıma yemin ettikten sonra.

Ve nedeninden tam olarak emin değilim.

Şoför Zhukova A.Ş.'nin altındaki kapalı otoparka giriyor.

Sonra, park eder etmez, yakındaki boşluklardan üç isimsiz siyah araba geri geri çıkıyor ve bizi engelliyor. Her birinden silahlı adamlar iniyor.

Arslan belindeki silaha uzanarak, "Dikkat et," diye uyarıyor.

Kapıdaki bir bölmeyi açıp kendi silahımı alıyorum.

"Üç araba, altı adam," diye sayıyor, yüzündeki tüm şakacılık gitmiş. "Bizi engellediler çünkü... lanet olsun, dikkat etmeliydim."

"Kimse bizi buraya getirecek kadar aptal olamaz," diyorum ona. "Her yerde kameralar var."

"O zaman kim o?"

"Şüphelerim var." Kolu tuttum ve sıraya girmesi için işaret ettim. "Beni takip et."

Arabadan çıktım ama arabamızın etrafını saran öfkeli adamlar kıpırdamadı. Daha azını beklemiyordum.

"Nerede o?" Hırlıyorum.

Arslan yanımda gergin, gerekirse önüme dalmaya hazır. Bu ilk kez olmaz.

Takım elbiseli adamlar hafifçe yer değiştirir ve arkalarındaki arabanın kapısı açılır. Ardından Giorgos Simatou dışarı çıkar ve kulaktan kulağa gülümser.

"Tanrı aşkına," diye tıslıyor Arslan, hafifçe gevşeyerek. "Sen lanet olası Papa değilsin, Giorgos."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bu oldukça gereksiz bir gösteri. Hem de tehlikeli bir gösteri. Sen kendini göstermeden önce adamlarının her birinin gözlerinin arasına bir kurşun sıkabilirdim."

"Sen bundan daha zekisin," diyor Giorgos. "Ya da ben öyle ." Arslan homurdanıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Giorgos bana bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. "Seninle paylaşmak ister misin? düşüncesizlik, Nikolai? Yoksa yapmalı mıyım?"

Göz açıp kapayıncaya kadar ileri atıldım ve silahımı adamın şakağına dayadım.

Adamları etrafımı sardı ama artık çok geç. Onlar bir şey yapamadan patronlarının kafasında bir delik açılacak.

Arslan'ın güldüğünü duyuyorum. "Siz daha silahlarınızı kılıfından çıkaramadan her birinizi teker teker öldüreceğim orospu çocukları. Patronum için bir hamle yaparken iki kere düşünürdüm."

Giorgos sinirli bir şekilde yutkunarak, "Yapmayın," diye tekrarlıyor onlara. "Geri çekilin. Bu benimle Don Zhukova arasında."

Adamları temkinli bir şekilde geri çekiliyor.

"Benimle bir daha çocuk gibi konuşursan," diye tıslıyorum, "seninle benim aramdaki tek şey bir metre toprak olur."

Arslan arka planda kıkırdıyor ama Giorgos Simatou gülmüyor. Sadece ciddiyetle başını sallıyor.

"Seni duyuyorum Nikolai. Anlıyorum. Ama sen anlaşmamıza karşı geldin. Hem birlikte oturduğumuz gün." Hayal kırıklığı sesinden belli oluyor ama yine de kendini dizginlemeye çalışıyor. Ne de olsa elimde hâlâ bir silah var. "Bana saygısızlık ettin. Karına saygısızlık ettin."

"O henüz benim karım değil, Giorgos."

"Kız kardeşim bunun nasıl bir fark yarattığını anlamayacak. Zeyna gururludur. Bunu biliyorsun."

"Bana neyi bilip bilmediğimi söyleme," diye uyarıyorum onu buz gibi.

"Peki. O zaman sana bildiklerimi anlatacağım," diyor. "Eğer aramızdaki bu anlaşma yürümezse, o zaman başka biriyle ittifak yapmaktan başka çarem kalmaz."

"Hadi ama, Giorgos," diye Arslan. "Açık konuş. Yüksek sesle söyle."

Gülümsememi geri alıyorum. Arslan'ın her zaman dünya standartlarında bir saçmalık detektörü olmuştur. Giorgos'un ne söylediğini o da benim kadar iyi biliyor. Adam sadece kendisi söyleyemeyecek kadar korkak.

İç çekiyor. "Battiato mafyası ortaklıkla ilgileniyor. Başka seçeneğim olmayabilir."

Sadece ismi bile tüylerimi diken diken ediyor. *Siktiğimin Battiatos'u*. "Senin de kafana silah mı dayadılar?" Feveran ediyorum.

Giorgos karanlık bir kıkırdamayla, "Kız kardeşimin gazabına uğramaktansa kafama bir kurşun yemeyi her gün tercih ederim," diyor. "Gözünü başka bir kadına dikmiş olman hoşuna gitmeyecektir."

"Gözümü neye diktiğimi bilmiyorsun."

"Daha önce birlikte olduğunuz kadının -Belle Dowan- dün gece geç saatlerde Zhukova Incorporated'dan çıkarken görüldüğünü biliyorum. Ne yaptığınızı tahmin etmek zor değil."

Giorgos'u durması için uyardığım halde yine hareketlerimi izlediğini görmezden geliyorum. Çünkü ben de sözümünden dönmüştüm.

Ama bir iş anlaşması uğruna kız kardeşine bir hayvan gibi zincirlenmesini affedemem.

"Evlilik şartlarını ortaya atan kız kardeşiniz. Bunu ortadan kaldırma gücüne sahipsin. O yüzden yap," diyorum ona. "Ben seninle çalışmak istiyorum, kız kardeşinle değil."

"Evlilik sözleşmesi olmadan birlikteliğimizin kalıcı olduğunu nasıl bileceğim?"

Omuz silkiyorum. "Beni bir daha gözetlediğin için beynini betona dökmeyeceğim için rahatlayabilirsin. Bu çoğu insana göstermeyeceğim bir merhamet."

Başını sallar. "Yapamam. Bu kız kardeşim için çok şey ifade ediyor. Ve eğer evlilik senin için bir şey ifade etmiyorsa, o zaman neden bunu yapmıyorsun? Bu kız gerçekten çok mu özel?"

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye bağıriyorum, Arslan'ın da beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bu bir kadınla ilgili değil; benimle ilgili. Tek eşlilikle ilgilenmiyorum. Ne kız kardeşinle ne de başka biriyle."

"Nişanı çoktan ilan ettim." "O zaman duyurma," diye çıktım.

"Kız kardeşim bu utancı kaldıramazdı. Aslında, almazdı. hepsini alırdı. Çok kızardı." "İyi ki patron sensin o zaman, değil mi?"

Giorgos gülümsüyor ama arkasında mizah yok. "Öyle görünüyor." "Kız kardeşlerinden korkan pek fazla erkek tanımıyorum," diyorum.

"Çünkü pek Yunanlı kadın tanımıyorsun." Giorgos elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Dinle Nikolai, gerekirse öldür beni ama sana karşı dürüst olacağım."

"Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat et Simatou," diye uyarıyor Arslan. "Çizgiyi aşarsan seni kendim öldürürüm."

Arslan'a el salladım. "Bugün kimse ölmeyecek. Size söz veriyorum. Bir merhamet daha sunuyorum."

Giorgos küçük bir selam vererek, "Bu iyiliğinizi unutmayacağım," dedi. "Bu anlaşmayı yeniden müzakere edemem ve geri adım atamam. Kan dökülmeden olmaz. İntikam almadan olmaz."

"İntikam mı? Ne için?" Havlıyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Bu anlaşma gelecekteki kâr vaadi üzerine yapıldı. Borçlu değilim."

Giorgos başını sallar. "Benim için değil. Ama kız kardeşim için öylesin. Nasıl hissedersen hisset, artık evli sayılırsın. 'Ölüm sizi ayırana dek' falan. Ama eğer ölüm seni ve küçük Belle'ini ayırırsa-"

Silahımı bir kez daha Giorgos'un şakağına dayadım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Titreyen bir nefes bırakır. "Umarım sözünün eri bir adamsındır Nikolai. Umarım yapmayacağına yemin ettikten sonra beni öldürmezsin. Ama öldürsen de öldürmesen de, çok fazla şey harekete geçti. Tehdit etmiyorum. Sadece bir uyarıda bulunuyorum."

Parmağım tetiği çekmek için kaşınıyor. Belki de Giorgos'u şimdi öldürmek her şeye bir son verebilirdi.

Ya da belki bir savaş başlatır ve iki cephede birden savaştığımı görürüm.

Silahımı indirip geri çekiliyorum. "Beni bir daha tehdit edersen beynini dağıtırım."

Arslan ve ben dönüp uzaklaştığımızda Giorgos hâlâ titriyordu.

BELLE

İşe gittiğimde, bir işim olduğundan bile emin değilim.

Nikolai bana saldırdıktan sonra Roger'ı kovdu ve ben Roger için çalışıyorum. En azından Roger için çalışıyordum. Yani artık Zhukova A.Ş.'de işim yok. Ya da başka bir yerde, bu konuda.

Nikolai'nin beni ciddiye alıp yeni bir iş ayarlama ihtimali de muhtemelen beni ofisinin duvarına yaslayıp becerdiği sırada ortadan kalkmıştı.

Ama Elise'e bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Bunu nasıl ifade etmeliydim? *Üzgünüm, küçük kardeşim. Ayakkabılarını tekrar bantla. Ablam işini kaybetti ve başka bir iş bulma şansını tepti.*

Hiç şansın yok.

Ben de kahve yaptım, kızarmış ekmek yedim ve herhangi bir günmüş gibi işe gittim. Belki de yeterince inkar edersem hafta sonunda maaş çekimi almaya devam edebilirim.

Ama Zhukova Incorporated'ın lobisine adımımı atar atmaz Bridget resepsiyonun arkasından ayağa kalkıyor.

"Affedersiniz," diye seslenerek beni aşağıya doğru salladı. "Alo?"

Göründüğü kadar sümüklü, sesi kısık ve kısa. Beni binadan atabileceği için çok heyecanlı olduğuna eminim. Stan'i ya da gündüz güvenlik görevlisi her kimse onu çağırıp bana dışarı kadar eşlik etmesini isteyecek ve bu sırada geçit törenindeki bir prenses gibi el sallayacak.

"Evet?" Ben de ona genişçe gülümsüyorum. Mükemmel, manken gibi, flörtöz Bridget bile kendi etrafımda inşa ettiğim inkâr kalesini yıkamaz.

"Bay Zhukova aşağıda sizi bir arabanın beklediğini bildirmemi istedi." Sanki verdiği haber özellikle tatsızmış gibi dudağı kıvrılmış.

Yine de nedenini anlamıyorum. Nikolai beni havaalanına geri gönderdiği için heyecanlanmalı. Eminim bir sonraki uçakla

Oklahoma City'ye.

"Araba mı?"

Gözlerini devirmeye zorlukla direniyor. "Bu doğru. Bir araba. Dört tekerlekli olanlardan. tekerlekler."

"Şimdi gitmeli miyim?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Evet. Yapmalısın."

Tereddüt ediyorum, koridorda koşup kendimi konferans salonuna kapatmakla Nikolai'nin beni nereye göndermeyi planladığını görmek için aşağı inmek arasında gidip geliyorum.

İkincisinde karar kıldım.

"Tamam. Teşekkürler," diye

mırıldanıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor Bridget isteksizce. Arkasından bir bavul çıkarır Masasına. "Bu da senin için."

Başımı salladım. "O benim değil."

"Senin olduğunu söylemedim," diye tersliyor. "Senin için olduğunu söyledim. Nikolai ona... 'hediye' dedi."

Bridget'in son iki kelimeyi söylemesi için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyor. Kadın patronuna sırlıslıkla aşık. Benden bu kadar nefret etmese, neredeyse onun için üzüleceğim.

Bavula uzanıyorum. Ağır geliyor. İçinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, ama Nikolai'yi tanıyorsam, bir ceset olabilir. Ya da bir bomba.

Her iki durumda da, onu arkamda asansöre götürüyorum ve aşağıya, ana lobiye iniyorum.

Bridget'in dediği gibi, binanın önünde beni bekleyen siyah bir araba var. Renkli arka camlardan birinin hareket ettiğini görüyorum. Nikolai olduğunu tahmin ediyorum.

Ama kapı açıldığında, genç bir kız dışarı kayar.

"Elise?" Ne olduğunu anlayamadan gözlerimi kırıştıyorum. "Sen... Seni yarım saat önce otelde bıraktım."

Omuz silkiyor. "Sen gittikten iki dakika sonra biri kapıyı çaldı."

Ona baktığımda, saçlarını taramaya vakti olmadığını söyleyebilirim. Üzerinde hâlâ şezlong pantolonu ve yumuşak uyku tişörtü var.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum.

"Bu iş için değil mi?" Elise aniden gergin görünerek sorar. "Düşündüm de, bilmiyorum. Bunun yine Nikolai olduğunu sanıyordum. Öyle değil mi? Ya da-"

"yok," diyorum ona çabucak. "Biliyorsun, dün bana bugün farklı bir şey yapacağımı söyledi. Ama net değildi. Yani, evet, her şey yolunda."

İnkâr benim dostumdur. İnkâr bizi güvende tutacaktır.

Şu anda tek seçeneğim de bu. Çünkü kız kardeşime dün gece olanları anlatamam. Bırakın önümüzdeki birkaç haftayı ve ayı, önümüzdeki birkaç dakika içinde ne yapacağımıza dair bile hiçbir fikrim olmadığını ona söyleyemem.

O köprüye geldiğimde geçeceğim. Şu an için önümdeki yol neyse onu izliyorum.

,"" diyorum, onu arabaya geri çağırarak. "çıksak iyi olur." "Nereye gidiyoruz?"

Omuz silkiyorum. "Birlikte öğreneceğiz. Bu... heyecan verici ."

Eğer paraşütsüz serbest düşüşe heyecan verici denebilirse.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Elise fısıldar.

Camdan dışarı bakıyor, manzara karşısında hayrete düşmüş durumda: özel bir pistte büyükçe duran özel bir jet. Bir dizi metal merdiven uçağın göbeğine çıkıyor ve kapının hemen içinde şık giyimli bir uçuş görevlisi görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz

şaşkınım. "Bir yere mi gidiyoruz?" diye

sordu.

Bir açıklama bulmak istiyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Tek bir makul hikaye bile. Onun yerine parmağımı kaldırıyorum. "Bana bir saniye ver."

Sonra arabadan indim ve uçağa doğru yürüdüm. Belki uçuş görevlisi bir şeyler biliyordur.

Ama daha merdivenlere varamadan birinin adımı seslendiğini duyuyorum.

"Belle."

Dönüyorum ve Nikolai'nin her zamanki rahatlığı ve özgüveniyle bana doğru ilerlediğini görüyorum. Üzerinde bir çift koyu yeşil chino pantolon ve düz beyaz bir cep tişörtü var. Her nasılsa, bu gündelik kıyafet içinde dün gece giydiği smokinden bile daha iyi görünüyor. Bu onu çok normal gösteriyor. Ama en iyi, en ulaşılmaz şekilde.

Bana doğru geliyor. Kılımlı bile kıpırdatmıyorum. Beni kovmak üzere olduğundan eminim ve kendi infazıma yürümek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden önümde durmasını bekliyorum.

"Şoförden direniş gösterdiğinizde dair bir telefon bekliyordum," diyor azımsanmayacak bir eğlenceyle.

"Reddetmiş olsaydım beni zorla arabaya bindirir miydi?"

Nikolai omuz silkiyor. "Elise'in arka koltukta olduğunu görünce buna gerek kalmayacağını düşündüm."

"Bu da bana şunu hatırlatıyor," diyerek parmağımı ona doğru uzattım. "Kız kardeşimi kaçırmayı bırak"

"Bu kadar isteyerek geldiğinde buna kaçırma demek zor. Eğer onu kaçırmamdan endişeleniyorsan, belki de ona kim olduğumu söylemelisin. Ne iş yaptığımı."

"Bu bir tuzak mı? Konuştuğum için beni öldürebilmek için sırlarınızı dökmem için beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz?"

Sırıttırıyor. "Sanırım bekleyip öğrenmeniz gerekecek."

Ağzının kenarının kalkmış, gözlerinin kirli vaatlerle parıldıyor olması yüzümün kızarması için yeterli. Nikolai'nin neden

dünya çapında bir suçlu. Adam cüzdanınızı çalabilir ve sonra sizi gülümseyerek cüzdanı ona isteyerek verdiğinizize ikna edebilir.

Tehlikeli biri.

"Muhtemelen fazla beklemem gerekmeyecek," diyorum uçağı işaret ederek. "Nedenmiş o?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Um... çünkü beni eve gönderiyorsun, değil mi? Yani, Roger'ı kovdun. Ve ben Roger için çalıştım, yani-"

"Sana göz kulak olacağımı söylemiştim."

"Ve sen yaptın." Ona alaycı bir alkış veriyorum. "Dün gece harikaydın. Beni Roger'dan kurtardığın için . Ama şimdi -"

Arabanın kapısı arkamdan çarparak kapandı. Elise bize doğru ilerlerken arkamı döndüm. İlk defa yeni bir çift beyaz spor ayakkabı giydiğini fark ediyorum.

Kaşlarımı çattım. "Nereden aldın bunları?"

"Onları benim için tezgahın üzerine , değil mi?" diye soruyor.

Hayır. Hayır, kesinlikle almadım. Bir çift beyaz deri spor ayakkabı alacak zamanı ya da parayı nereden bulabilirdim ki?

Tam ben de aynı şeyi söyleyecektim ki Elise Nikolai'ye dönüp şaşırtıcı derecede sıcak bir gülümseme sundu. "Burada ne işimiz var?"

Birden panik göğsümde alevlendi. Ona gerçeği söylemeliydim. Tüm bunları Nikolai'nin önünde değil de arabada açıklamak daha az utanç verici olurdu.

Nikolai bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben öne atılıp onun sözünü kesiyorum.

"Burada işim bitti," diye geveledim. "Ben... Ben dün gece bitirdim. Yani işimiz bitti."

Elise kaşlarını çatır. "Birkaç günlük daha işin kaldığını söylemiştin."

"Yanılmışım. Bitirdim. Şimdi gidiyoruz-"

"İzlanda'ya," diye araya giriyor Nikolai. "On beş dakika içinde. Uçağa binmeliyiz."

, ağzım bir karış açık. "Nereye?"

"Buraya geldiğimizde sana detayları vereceğimi söylemiştim," diyor. "Söyledin mi?"

Belki Roger dün ben farkına varmadan iyi bir vuruş yapmıştır. Beyin sarsıntısı bu durumu neden anlayamadığımı açıklıyor.

Başını sallıyor. "Seninle ilgileneceğimi söyledim. Ben de öyle yapıyorum. Yapacak işlerimiz var."

"İzlanda'da mı?" Elise soruyor.

"Orada yeni bir otel inşa ediyorum," diye açıklıyor Nikolai. "Beş yıldızlı bir otel ve tatil köyü. İşleri denetlemem gerekiyor."

Elise bana doğru döndü. "Peki ya Roger?" "Roger-"

"Önemli değil." Nikolai'nin sesinde bir öfke belirtisi seziyorum. "Artık onun patronu o değil. Ben patronuyum."

Nefes almamak için elimden geleni yapıyorum, sesi öksürükle gizliyorum. Ama Elise dönüp bana bakıyor. "Ne?"

"Ne ne?" Masumca sordum.

Gözlerini kısıyor. "İşini mi kaybettin?"

"Kız kardeşin istifa etti," diyor Nikolai. "Ona bir iş teklif ettim. Artık benim için çalışıyor."

Elise'in bir şeylerin ters gittiğini sezdiğini söyleyebilirim. Benden Nikolai'a bakıyor ve tekrar geri dönüp anlamaya çalışıyor. Bu çabasında ona katılmak isterim.

McFuck neler oluyor?

"Evet," diyorum acı dolu bir gülümsemeyle. "Ve şimdi İzlanda'ya gidiyoruz, o yüzden... git bavulunu al."

Elise arabaya doğru yürümeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. Kulak misafiri olmadığı anda Nikolai'a doğru döndüm.

"Ne oluyor be?"

"Bir değil."

"Sen iyi-?" Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Bana hiç iş teklif etmedin."

"Sana göz kulak olacağımı söyledim."

"Cinselliği kastettiğini sanmıştım!"

Bana şeytani bir gülümseme veriyor. "Senin için sadece bu muyum?"

Bir seks oyuncağı mı?" İstirap içinde gözlerimi kapatıyorum. "Bunu hiç konuşmamıştık."

"Bir işe ihtiyacın vardı. Artık bir işin var. Tekrar söylüyorum, rica ederim." "Bunu *istemiyorum!*"

Omuz silkiyor. "Tamam o zaman. O zaman havaalanına git ve Oklahoma City'ye iki bilet al."

Sırtımdan aşığı bir sıcaklık yayılıyor. "Yapamam."

"Ah, doğru ya. Eminim şirketiniz buraya gelmeniz için size ödeme yapmıştır, değil mi? Dün gece senin adına onu dövdükten sonra Roger'ın hâlâ cömert hissettiğini mi düşünüyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senden bunu yapmanı istemedim."

"Hayır, ama ben olmasaydım Roger senden istediğini alırdı ve sen de muhtemelen bugün aynı konumda olurdun" diyor. "Ama 'cinsel olarak ilgilenildiğini' hissetmek yerine, sen-"

"Bana ne yapmayı planladığını biliyorum," diye çıkışıyorum. "Görsele ihtiyacım yok."

"Öyle mi? Çünkü şu anda teklif ettiğim şey için özellikle minnettar görünmüyorsun."

"Peki sen ne öneriyorsun Nikolai? Neler olduğunu anlamıyorum."

Omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Başımı geriye doğru eğip dudaklarımı ayırıyorum. Her şeye rağmen, şu anda onu öpmek istiyorum. Eğer dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilirse, ona izin vereceğim.

Bende ciddi bir sorun var.

"Bir işe ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diyor sessizce. "Ben de sana bir iş veriyorum. Kız kardeşinin ayakkabıya ihtiyacı olduğunu söylemiştin. Ona biraz verdim."

"Ayakkabıları ona sen mi verdin?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Olan şu ki, sana ihtiyacın olan şeyi veriyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Nikolai, sanki bu onun için son derece normal bir şeymiş gibi sorar.

Elise'in arkamda bagajı karıştırdığını . Bunu çözmek için fazla zamanım yok. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bildiğim kadarıyla beni İzlanda'ya götürüyorsun, böylece beni bir buzuldan aşağı falan itebileceksin."

"Bunu neden yapacağımı hayal bile edemiyorum."

"Çünkü sırlarını biliyorum," diye tısladım. "Çünkü seni ihbar edebilirim ve-"

"Ve ne? Beni mahvetmek mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet."

Kıkırdıyor. "Sandığın kadar kontrol sahibi değilsin, güzel Belle."

"Bana öyle demeyi kes," diye çıkışıyorum, karnım zonklarken bile.

"Birine ne söyleyeceğin konusunda endişeli değilim. Sonuçları hakkında da endişelenmiyorum."

"O zaman neden o videoyu kaydettin?" Sesim kesiliyor. Ona "seks kaseti" demeye dilim varmıyor, her ne kadar tam olarak öyle olsa da.

Nikolai'nin gözleri arzuya çok yakın bir şeyle kararıyor. Bana böyle bakması çok garip. Özellikle de istediği her kadına sahip olabileceğinden emin olduğum için.

"Belli ki bunu kaydetseydin ne derdim diye endişelenmişsin," diye devam ediyorum. "Bu bir teminattı, değil mi?"

"Tüm temellerimi korumayı severim. Ama videonun benim için olduğunu hiç düşündün mü *lapochka*?"

Tüm vücudum titriyor. Nikolai daha yakına eğiliyor, naneli nefesi yüzümü yıkıyor.

"Tıpkı ofisimde yaptığın gibi: teslim ol, Belle," diye fısıldıyor. "Seninle ilgileneceğim. Her şeyin icabına bakacağım."

Birden Elise yanımda beliriyor, yanında daha önce hiç görmediğim yeni bir bavul. "Eee? Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Nikolai'ye bakıyorum. Bana bakıyor, karar vermemi bekliyor. Ama fazla seçeneğim yok.

Bir işim yok. Eve dönecek param yok. Nikolai'den şimdi ayrılırsam, kendime ve kız kardeşime nasıl bakacağımdan emin değilim.

Ama burada, bize yardım etmek istiyor. Belki de beni gerçekten bir buzuldan aşağı atacak. Bu noktada, bu riski almaya hazırım.

"Uçağa biniyoruz," diyorum kolumu omuzlarına dolayarak. "İzlanda, işte geliyoruz."

Elise bile heyecanlı görünüyor.

Uçuşa bir saat kala Elise kendini uçağın arka tarafındaki özel yatak odasına kilitledi ve Nikolai ile ben koltuklarımızda yalnız kaldık.

En iyi koşullarda bile gergin bir uçucuyumdur, ama özel jetle ilgili bir şey daha da tehlikeli görünüyor. Pilot kim? Onları görmedim. Peki uçuş görevlisi nereye gitti? Bir içkiye ihtiyacım var. Ya da on iki.

Nikolai aniden, "Geçmişe dönüşler yaşıyorum," dedi.

Başı koltuğuna yaslanmış ve gözleri kapalı ama yine de beni izlediğini hissediyorum. Adamın kafasının yanında gözleri olduğunu öğrensem şaşırmazdım. Başka nasıl her şeyi biliyor ve kontrol ediyor gibi görünüyor?

"Daha önce bir sürü rastgele kadını İzlanda'ya götürdün mü?"

Tek gözünü kırarak açıyor ve bana bakıyor. "Hayır, ama bu uçakta ikinci kez senin yanında oturuyorum. Ve ilk seferinde de aynı şekilde gergindin."

Dizimi zıplamaması için zorluyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Pilotunuz lisanslı mı?"

"Sence bir amatörle böyle bir uçağa biner miyim?" "Muhtemelen hayır."

"Kesinlikle olmaz," diye tersliyor. "En iyisini sağlamak için yeterli param var. Ama ben daha azıyla yetinin."

Göğsümdeki düğüm hafifçe gevşiyor ama yere indiğimizde daha iyi hissedeceğim.

Ancak zaman yabancı bir ülkede olacağım ve işimin ne hakkında hiçbir fikrim olmayacak.

"İndiğimizde sorumluluklarım ne olacak?" Ben soruyorum. "Açıkçası muhasebeci olarak eğitildim, ama istekliyim."

"Sonra görüşürüz."

Yüzünün yan tarafına kaşlarımı çatıyorum. Gözleri yine kapalı. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar rahat olabiliyor?

"Bunu daha sonra konuşmak istemiyorum. Şimdi konuşmak istiyorum."

"Ve bence listeye önemsiz şeyler eklemekten de endişelenecek yeterince şeyiniz var."

"İşim benim için önemli."

"İşinin ne olduğunu bile bilmiyorsun." "Kesinlikle!

Öyleyse aydınlat beni. Ne istiyorsun?"

Bunun üzerine Nikolai yüzünü bana döndü. Gülümsemesi ölümcül ve ben kemiklerime kadar işleyen, külotumu ıslatan bir hayal kırıklığıyla inliyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum. ". "

"Soran sendin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"mi?" Oturduğu yerden kayarak yere diz çöküyor.

İçgüdüsel olarak dizlerimi o kadar sıkıca birbirine bastırıyorum ki morluklarım olacağından eminim. "Evet."

"Anladığımdan emin değilim," diyor, elleri inciklerimden yukarı kayıyor. "Açık ol. Anlat bana."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve sesim nefes nefese ve düzensiz çıkıyor. "İş hakkında konuşuyordum. Benden ne yapmamı istediğin hakkında-"

"Rahatla," diye nefes alıyor, dudaklarını her iki dizime bastırarak. "Rahatlamamı istiyorum."

"Sen önümde böyle diz çökmüşken nasıl rahatlayabilirim ki?" Düşüncelerimi bu kadar açık bir şekilde ortaya dökmek istemezdim ama elimde değil. Adam beynime başka hiç olmadığı kadar kısa devre yaptırıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Eğer bu yardımcı olmuyorsa, yardımcı olabilecek bir fikrim var."

"Sen benim patronumsun. Sana 'yardım' etmem gerekmiyor mu?"

"İstediğin bu mu?" diye hırlıyor birden. "Siktiğimin Roger'ı gibi olmamı mı? Çünkü istersen seni banyoda köşeye sıkıştırabilirim. Seni zorlayabilirim _"

"Hayır, istediğim bu değil."

"O zaman çeneni kapa ve bacaklarını aç," diye emrediyor. "Ama bunu istediğin için yap, biri seni zorladığı için değil."

Sesi buz gibi, ama elleri tenimdeki markalar gibi. Vücudumda açtığı yolu hissediyorum ve elektrikleniyorum. Nikolai bacaklarımı ayırıp eteğimi kalçalarımın yukarı doğru kaydırırken uçuşla ilgili tüm endişelerim yok oluyor.

"Şimdiden ıslandın mı?" Dilini iç bacaklarımın hassas derisinde gezdiriyor.

Yalan söylemek istiyorum ama nasıl olsa yakında gerçeği öğrenecek. Çünkü bana ne isterse yapmasına izin vereceğimi zaten biliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Burada oturup benim için ıslanırken bile buna direndin," diye fısıldıyor hayretle tenime karşı. "Neden her zaman istediğin şeyle savaşıyorsun?"

"Çünkü hiçbir zaman istediğim şeye sahip olamadım."

Listem uzun değil. *Ölmemiş bir baba. Bana bakacak bir anne. Her şey için çabalamak zorunda olmadığım bir hayat.*

Hiçbirine sahip olamayacağım, bu yüzden hayal kurmanın bir anlamı yok. Nikolai, ilk defa kesinlikle uzun sürmeyecek bir şeyden zevk almama izin veriyor.

"Şu anda istediğin her şeye sahip olabilirsin. Tek yapman gereken istemek."

Bacaklarımı daha da ayırıyor, parmakları uyluklarımdan yumuşak derisine giriyor. Tüm bedenim arzuyla titriyor.

Sonra Nikolai öne eğiliyor ve dilini dikiş yerimde gezdiriyor. Birdenbire hiçbir şey komik gelmemeye başladı. İçimdeki arzu ciddi. Ve karşılanması gerekiyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum. Kendimden utanmalıyım ama o enerjiyi bulamıyorum. Oracıkta yanmamak için bu kadar enerji harcarken olmaz. "Tadıma bak."

Uçuş görevlisi her an geri gelebilirdi. Elise özel odasından çıkıp bize katılmaya karar verebilir. Her şey olabilir.

Ama Tanrı yardımcım olsun, buna ihtiyacım var.

"Bir şey istediğimizde ne deriz, güzel Belle?" Nikolai alay eder.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum ve onu merkezime doğru sürüklüyorum. "Lütfen."

Nikolai külotumu kenara itiyor. Nefesi ılık ve dili kızarmış tenime doğrudan temas ettiğinde tıslıyorum.

Kalçalarımı koltuğun kenarına doğru kaydırıyor ve beni açıyor. Dişleriyle orta yerimi ısıtır ve sonra diliyle acıyı yatıştırıyor.

Benimle birlikte olmak isteyen biriyle çıktığım birkaç seferde başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım. Çoğunlukla, kendimi bir erkek gibi hissettiğim gerçeğini saklamak için.

jinekolojik muayeneden geçiyor. Ama
Nikolai söz konusu olduğunda, başka
tarafa bakamıyorum.

Kısa süre sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve beni
orgazm çok hızlı geliyor.

"Bekle," diye nefes alıyorum, saçlarını sıkıca tutuyorum. "Bekle, ben gidiyorum-"

"Mesele de bu zaten Belle," diye fısıldıyor amımın içine doğru. "Gel. Benim için
gel. Parçalandığını duymama izin ver."

Hassas tenimi sertçe emiyor ve ben paramparça oluyorum. Bacaklarım başının
etrafında kenetleniyor ve içimden akan zevki kovalayarak kendimi onun
günahkâr ağzına doğru çekiyorum.

Ancak ben koltuğumda gevşediğimde Nikolai eteğimi tekrar yerine çekip ayağa
kalkıyor. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle tekrar yanıma çöküyor,
dudaklarını yalıyor ve göz kırıyor.

Pislik.

Güzel, güzel göt deliği.

NIKOLAI

"Aman Tanrım, Nikolai," diye inliyor Belle, korkuluklara tutunarak. "Bu... Burası harika hissettiriyor. Ve bu çok... vay canına."

"Sanırım manzarayı seviyorsun?" Eğlenerek söylüyorum.

Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi İzlanda'nın uçsuz bucaksız manzarasını eliyle işaret ediyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü yer. Ve hava çok berrak. İnanılmaz bir şey. Sanırım burada daha iyi nefes alabiliyorum."

Belle'i ilk kez bu kadar özgür ve serbest görüyorum. Endişelerini sikip attığım zamanlar hariç tabii.

Bir parçam, bir manzaranın onda benimle aynı tepkiyi tetikleyebilmesini kıskanıyor. Ama sonra onu buraya benim getirdiğimi hatırlıyorum. Bu hala benim işim.

"Daha sonra mavi lagüne dalabilirsin. Silisin iyileştirici olması gerekiyor," diyorum.

"Yüzebilir miyim?"

"Tabii ki. Neden olmasın?"

"Çünkü..." Sanki diğer ayakkabı her an üzerine düşecekmiş gibi etrafına bakıyor. "Çünkü çalışıyorum, değil mi? Düşünmedim-"

"Hayır, çalışıyorum," diyorum ona. "Otel ve tatil köyünün başarılı bir açılış haftası geçirmesini sağlamak için buradayım. Senin işin eğlenmek ve not almak."

Ve Giorgos Simatou'ya benim üzerimde kontrolü olmadığını göstermek için. İsteddiği her şeyi yapmam için beni tehdit edebileceğini mi sanıyor? Tekrar düşün, pislik. Sadece kimi istersem değil, nerede ve ne zaman istersem yaparım.

"Tatil köyünden ayrılabilir miyim?" diye soruyor.

"Burada tutsak değilsin. İstedğin yere gidebilirsin."

Kaşlarını çatıyor. "Kim keşfe çıkmak istemez ki? Yani, şu yere bir bakın."

Bakışlarını takip ediyorum ve önümüzde uzanan lav tarlasına bakıyorum. Kraterlerin ve vadilerin üzerinde canlı yeşil çimenler büyümüş ve arazinin her tarafına yayılmış serulean göletlere su .

"Çok güzel," diye nefes alıyor Belle. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yani, düşünsenize... tüm bunları lav yaratmış. Muhteşem, değil mi?"

"Broşürü sana yazdırmalıyım," diye kıkırdıyorum.

Homurdanıyor. "Size broşür yazacak kadar seyahat etmiş biri izlenimi veriyor muyum? Dünyevi görünüyor muyum?"

"O kadar da değil."

"Doğru," diyor parmaklarını şıklatarak. "Hiçbir yere gitmedim."

"Washington D.C. gezisine gitmiştin," diyor Elise. Neredeyse yanımızda olduğunu unutuyordum. Uçakta hiç durmadan film izlemiş ve uyumamıştı, bu yüzden uçaktan indiğimizden beri kışını sürüklüyordu. "Bir yerlere gitmişsin."

Belle gözlerini deviriyor ve bana bakıyor. "parasını babaannem ödedi ve beni de yanında götürdü. On iki yaşındaydım ve bütün günümü Kongre koridorlarında geçirdim. Eğiticiydi. Tüm iyi tatiller gibi."

Elise bunu komik bulmuyor. "Büyükanнем beni hiçbir yere götürmedi."

"Evet, ama Shari seni terk etmedi. Babam öldükten sonra büyükanнем terk etti. Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz üvey kardeşsiniz?" diye sordum. Belle başını salladı. "Aynı anne, farklı babalar."

"Şanslıyız," diye homurdanıyor Elise.

Belle'in bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum - belki de kız kardeşini en iyi şekilde davranması için uyarmak istiyor - ama kelimeleri yutuyor. Onun yerine derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor. "Daha fazlasını keşfedelim. Belki-"

"Yorgunum," diye araya giriyor Elise. "Odaya gidip biraz ." "Ama jet lag'i yenmemiz gerekiyor. Uyanık kalmalı ve-"

Belle sözünü bitiremeden Elise uzaklaşıyor.

Köşeyi döner dönmez Belle gözlerini kapar ve iç çeker. "Özür dilerim."

"Benden özür dileme. İyi vakit geçirip umurumda değil." Belle bir an beni inceliyor, sonra utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Peki ya ben?" "Peki ya sen?"

"İyi vakit geçirmem umurunda mı?"

Ona bir adım daha yaklaşıp korkuluklara yaslanıyorum. Bana bakmak için başını geriye doğru eğiyor ve bir an için onu odama geri götürmeyi ve İzlanda'nın manzarasını siktir et, keşfetmek istediğim tek şey *onun* manzarası demeyi düşünüyorum.

Her şeyi siktir et, vücudunun her yükselişini ve düşüşünü, ona dokunduğumda çıkardığı her sesi bilmek istiyorum.

Ama bunun için daha sonra zamanımız olacak. Şu anda günün bitmesine sadece birkaç saat kaldı.

Ve benim başka planlarım var.

"Yirmi dakika içinde lobide buluşalım," dedim. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Devam ," sesleniyorum. "Neredeyse ."

"Bunu otuz dakika önce de söylemiştin," diye homurdanıyor Belle. "Bunun için çok beceriksizim. Çocukken güvercin parmaklıydım, biliyorsun."

. "Sen neydin?"

"Ayaklarım birbirine dönük demek. Küçükken onlara çok takılırdım."

"Şaka yapıyorsun."

Alınan bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hiç komik değil! Bir süre diş teli ve tabanlık takmak zorunda kaldım. Şimdi tamamen düzeldim ama pek uyumlu değilim."

Geri uzanıyorum ve onu bir kratere düşmekten kurtarmak için kolumu uzatıyorum. "Merak etme. Düşersen seni tutarım."

"Evet, doğru," diye mırıldanıyor. "Burası muhtemelen beni kenardan atmayı planladığın yer."

"Bunu söylemeye devam edersen haklı olduğuna karar verebilirim. Seni bir buzuldan aşağı atmak, kışını bir dağa sürüklemekten çok daha az iş çıkarır."

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyor. Sonra keskinleşiyor, karanlık bir şeye dönüşüyor. "Belki bu benim için de daha kolay olurdu. Benim gibi çamura saplanmaktan iyidir."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Nereden biliyorsun?" diye tersliyor.

"Çünkü ben her zaman güçlü değildim," diye mırıldanıyorum.

Belle cevap vermeden önce tereddüt eder. "Bunu daha önce söylediğini unutmuşum. Elise'e. Fakir mi büyüdün?"

İç çekmeden önce uzun bir an duraksıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey, berbat çocukluğuma ve aileme dokunmak. Bu bok kirli bir yakıt. Sıcak yanar ama ardında kötü bir iz bırakır.

"Fark etmez," diyorum sonunda. "Mesele şu ki, hayat... yani bu lav tarlaları gibi olabilir. Daha önce söylediğin gibi. Bazen yıkım, güzelliği yaratmak için gereken şeydir."

Belle yürümeyi bırakıyor ve bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Ne?"

"Bu şiirseldi."

Sırıttıyorum. "Şaşırdın mı?"

"Tamamen," diye itiraf ediyor. "Belki sen de bu lav tarlalarına istediğinden biraz daha fazla benziyorsun."

Ona el sallıyorum ve uçuşuma doğru devam ediyorum. Yaklaştık. Büyük gösteriye sadece birkaç metre kaldı.

"Eğer bende kurtarıcı bir nitelik arıyorsan, dur derim. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Oh, bilmiyorum-" Belle söylemeye başlar, sonra sesi kesilir. Başını yana doğru eğiyor. "O da ne?"

Gülümsüyorum ve son atıyorum. Aniden, bir şaheseri sergilemek için çekilen bir perde gibi, lav alanı düşüyor ve bir uçurumun kenarında duruyoruz. Karşımızda yemyeşil ağaçlarla kaplı başka bir uçurum ve arasında bir uçurum var. Karşıdaki uçurumun kenarından en az elli farklı dere halinde su akıyor ve aşağıda bir dereye toplanıyor.

Belle'in nefesi kesilir. "Bu da ne böyle?"

"Hvatvíslegur Şelalesi," diyorum ona. "Anlamı 'uçurum'."

"Kontrol edildi. Çok yüksekteyiz." Yan taraftan bakıyor ve sonra gergin bir adım geri atıyor. "Su nereden geliyor?"

"Kar erimesi ve yağmur lav alanlarının üzerinden akıyor. Hepsi toprak üzerinde hareket eder ve buraya doğru yol alır."

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyor inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye fısıldıyor içtenlikle. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Ölmen için güzel bir yer seçtim."

Bir saniye sürdü ama Belle söylediklerimi kavrayınca gözleri dehşetle açıldı. "Bu hiç komik değil."

Sırıttıyorum. "Bu biraz komik."

Gözlerini deviriyor ve şelalenin üzerinden dışarı bakıyor. "Sırada ne var Nikolai?"

"Geri dönüyoruz."

Başını sallıyor. "Hayır. Yani... benim burada ne işim var?"

"Buradasın çünkü seninle ilgileneceğimi söyledim."

"Dahası da var." Yüzünü bana döndü. "Bana söylemediğin bir şey var."

Yine gülüyorum. Bugün bunu çok yapıyorum. Tuhaf. "Sana söylemediğim milyonlarca şey var."

"O zaman bana bir tanesini söyle."

Bilmek istediğini sanıyor ama hiçbir fikri yok. Yunanlılar ve Zeyna Simatou ve Battiato mafyası ve ailemin trajedisi ve daha neler neler. Karmakarışık bir ağ ve Belle bu ağa daha fazla dolanmadığı için minnettar olmalı.

Muhtemelen çok derine inmeden kaçmasına izin vermeliyim. Ama bunu yapma şansım yok.

"Sana her şeyi anlatabilmem için o kasetlerden çok daha fazla yapmamız gerekecek, güzel Belle."

Kıpkırmızı oldu ve benden bir adım uzaklaştı. "Beni aramayı kes-"

Ama daha sözünü söyleyemeden ayağı kayar. Bir anda sert bir şekilde yere çarpıyor. Zemin kaygandır, bu yüzden yokuş aşağı kaymaya başlar...

Uçuruma doğru.

Engibeli zeminde tutunmak için çırpınıyor ama türlü tutunamıyor. "Nikolai!" diye bağıyor.

Adımı söyleyiş şekli bana bir şeyler yapıyor. Tanımadığım bir panik canlanıyor ve onun peşinden koşuyorum. Kendi güvenliğim için hiçbir endişe duymuyorum, onunla birlikte uçurumdan düşüp düşmeyeceğime dair hiçbir endişe duymuyorum.

Öylece onun ölümünü izleyemeyeceğimi biliyorum.

Sert kayanın üzerine dalıp bir kolumu uzattım. Parmaklarım rüzgârlığının kayışına takılıyor. Ona tutunuyorum, parmak eklemlerim zorlamayla beyazlaşıyor ama kumaşın çözöldüğünü şimdiden hissedebiliyorum.

"Belle, yukarı tırman ve elimi tut," diyorum sesimi eşit tutmaya çalışarak.

Düşmesine bir adım kaldı. Onu bırakırsam düşeceğini biliyorum. Ela gözleri taşlı zeminde büyüyen yosunlar kadar yeşil.

Ve onları hiç görmediğim kadar korkmuşlardı.

"Nikolai," diye inliyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Bana doğru sürünmelisin. Eğer ilerlersem, kenara daha da yaklaşacaksın."

Ve şu anda sahip olduğum tutunacak yeri kaybederdim, botum iki kaya arasındaki dar bir alana sıkıştırdı.

"Yapabilirsin," diyorum. ", Belle."

Derin bir nefes alıyor ve sonra dirseğıme tutunarak kolunu yukarı kaldırıyor. Beni bir insan halatı gibi kullanarak yavaş yavaş vücuduma tırmanıyor. Kollarımı beline dolayabileceğim kadar yaklaştığında ona sarılıyorum ve vücudumun üzerinde yuvarlıyorum.

Bacaklarımın üzerine düşüyor ve dizlerimi sivri lav kayalarına daha da sert bir şekilde sürtüyor.

Ama umurumda değil. O ölmedi. Önemli olan da bu.

Artık güvende olduğuna göre, çıkıntıdan uzaklaşıyorum ve sert bir zemine çıktığımda dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Belle yakınlarda sırt üstü yatıyor, gözleri mavi gökyüzüne bakıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor.

"Vay anasını."

"Sakar olduğunu söylediğinde sana inanmalıydım," diye mırıldandım.

Homurdanıyor, eğlence ve rahatlamamanın bir karışımı. "Ve beni öldürmeyeceğini söylediğinde sana inanmalıydım."

Başka bir durumda, birine onu her an öldürebileceğimi hatırlattığımdan emin olurdum. Tahmin edilemez, güvenilmez olduğumu. İlham veren korkuyla beslenirim.

Ama Belle'in şu anda bana bakışında bundan daha iyi bir şey var.

Güvene çok benziyor.

BELLE

Nikolai beni kanepeye oturttu. "Isınman gerek. Hâlâ titriyorsun."

Ellerime bakıyorum. Haklı, parmaklarım titriyor. Ben fark etmedim ama onun fark etmesine şaşırmadım.

"Sadece adrenalin," diye mırıldanıyorum. "Ölüme yakın deneyimler bir kıza bunu yapar."

Olabileceklerin gerçekliği ortaya çıktıkça içimden bir ürperti daha geçiyor. Kesinlikle geri dönemeyeceğim bir düşüşün kenarından yarı sarkıyordum. En azından ölmek için güzel bir yer olurdu, değil mi?

Sonra Elise'in dünyada yapayalnız kaldığını düşünüyorum ve yine ürperiyorum.

"Bir içkiye ihtiyacın var," diyor kesin bir ifadeyle. Yakındaki içki dolabından bir şişe viski ve bir bardak alır.

"Sıcak çikolata yapmayı biliyor musun?" Ben soruyorum.

Nikolai kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden geriye bakar. "Ha?"

"Lütfen bana sıcak çikolatanın ne olduğunu bildiğini söyle." Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu göz önüne alındığında, hiçbir şey varsayamam. Nikolai'nin tost makinesini ya da çamaşır makinesini nasıl kullanacağını bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Tabii ki var. Sadece altı yaşımdan beri içmedim." "O zaman çok şey kaçırıyorsun."

Nikolai kıkırdıyor ve bana büyük bir bardak viski sonra kilere geri dönüyor. "Burada sadece toz halindeki şeyler var. Doğru dürüst sıcak çikolata istersen oda servisine sipariş verebilirim."

"Pudra iyidir," diyorum ona. "Aslında şimdiye kadar hep bunu kullandım."

Daha çok bildiğim tek şey gibi. Evde asla fazladan bir şey olmazdı. Gazoz yok, şeker yok, cips ve Top Ramen'den başka bir şey yok. Kalan paramız annemin ilaçlarına giderdi.

Bazı haftalar Elise ve benim market alışverişı için paramızın olmasının tek nedeni onun çantasından para aşırmaktı. Ama bir keresinde, on bir yaşındayken bir pijama partisine gitmişim ve içinde gerçek tarçın çubuğu olan bir sıcak çikolata içmişim. Tadı bana sihir gibi gelmişti. Dört kupa içtim ve bütün gece kendimi hasta hissettim.

Buna değdi, hem o zaman hem de geçmişe baktığımda.

Nikolai dolabı kapatır ve telefonunu eline alır. "O zaman bu işi çözer. Oda servisini arıyorum."

Bana karşı o kadar tatlı davranıyor ki daha fazlasını istemekten nefret ediyorum ama boğazımı temizliyorum. "Belki biraz da sandviç? Elise yemek yemedi ve-"

"Biz ayrıldıktan hemen sonra oda servisi istemiş," diyor telefonu kulağına .

"Bunu nereden biliyorsun?"

Telefonuna dokunuyor ve konuşmaya başlayana kadar ne demek istediğinden emin olamıyorum. "Birkaç sandviç -şefin seçimi- ve sıcak çikolata gönder." Telefonu kapatıyor ve tezgahın üzerine bırakıyor. "Resepsiyondan birinin hesabımdan para çektiğini bildiren bir mesaj aldım. Antrikot ve peynirli makarna sipariş etmiş."

"Sadaka almaktan hiç çekinmiyor, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Bunun için üzgünüm. Onunla konuşacağım."

"Utanmamalı. Bu bir hayır işi değil," diye Nikolai.

Omuz silkiyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Olan biten her şey için kendini kötü hissediyorsun, bu yüzden beni buraya getirdin ve-"

Nikolai sinsi adımlarla odayı geçiyor ve oturduğum kanepenin arkasında duruyor. Parmakları pelüş beyaz minderi parmak eklemleri bembeyaz olana kadar kazıyor. "Suçluluk duygusuyla hareket etmiyorum. Sana bir şey borçlu olduğumu hissettiğim için burada değilsin."

Yeterince samimi görünüyor ama ben pek . "Ben sadece..." "Lanet

bir azize gibi mi görünüyorum?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir tuzak gördüğümde anlarım. Buna cevap vermeyeceğim.

Bir de Şu rahatsız edici gerçek var ki, tepemde dururken, mutfaktan gelen ıŖık onu siluet haline getirirken, Nikolai Ŗimdiye kadar gördüğüm herhangi bir aziz, tanrı ya da melek yerine geçebilirdi. Uzun boylu ve geniş, mükemmel altın rengi bir teni ve mermeri biraz JellO-y gibi gösteren bir çene çizgisi var.

Cennetlik olmadığını bilecek kadar karanlık tarafını gördüm, hem de hiç. Ama yine de bu dünyaya ait olmayan bir Ŗey.

"Buradasın çünkü ben seni istiyorum," diye devam ediyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Endişelenmen gereken tek Ŗey bu. Önemli olan tek gerçek bu."

Kulağa hoş geliyor. Keşke yüz değerini alabilseydim. Ama sözleri üzerimden sekiyor, yıllardır inşa ettiğim duvarları delip geçemiyor.

"Hiçbir Ŗeyi sadece istediğin için yaptığını düşünmüyorum," diyorum ona. "Yapabilirsin... ama yapmıyorsun. Çok fazla sorumluluğun var. Her Ŗey bir amaca hizmet ediyor."

"Peki sen nereden biliyorsun?"

"Birini tanımak için biri gerekir," diyorum omuz silkerek. "Hm. Sanırım haksız değilsin."

"Aradım."

"Buradasın çünkü ben seni burada istiyorum," diyor ve dönüp kanepeye yaslanıyor. "Ama aynı zamanda başka biri seni burada istemediğ için de buradasın. Ve ben kimseden emir almam."

Göz kırpıyorum. İşte bu ŖaŐırtıcı. Bunu beklemiyordum.

"Beni burada kim istemiyor?"

Nikolai cevap veremeden kapı çalındı. Dönüp kapıyı açıyor ve çalıŐanlarından birinden yemeğimizi alıyor. MaaŐlarını ödediğ i halde, adama öyle büyük bir bahşış veriyor ki, adam minnetle eğiliyor.

Nikolai tekrar içeri giriyor ve yiyecekleri önümüzdeki sehpa ya diziyo. Bana kızarmış pastırmalı, rokalı, burrata peynirli ve ballı bir sandviç uzatıyor, tüm bunları sadece servis tepsisine iliŐtirilmiŐ el yazısı bir not olduğ için biliyorum.

Sonra bana paslanmaz elik termostan bir fincan sıcak çikolata dolduruyor. Sıvı koyu, sütlü çikolata renginde çıkıyor. Alıştığım sulu zırvalıklara hiç benzemiyor.

Bir yudum alıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. "Vay

." "İyi mi?" diye soruyor kıkırdayarak.

"Ötesinde," diyorum bir yudum daha alarak. "Willy Wonka'nın çikolata nehrinden içiyormuşum gibi hissediyorum."

Sözlerim yerine ulaşmayınca gözlerini kırıştırıyor.

"Sakın bana o filmi hiç izlemediğini söyleme." Nikolai omuz silkti. "O zaman bunu sana söylemeyeceğim."

"Sen bir uzaylısın," diye mırıldandım. "Kesinlikle lanet bir uzaylı."

Tekrar omuz silkiyor. "şeyler için fazla zamanım olmadı." "Savaş oynamakla çok mu meşguldün?"

"Hayatta kalmakla çok meşgulüm," diye karşılık veriyor.

"Belki de düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardır."

Nikolai kendi sandviinden bir ısırık alıyor ve sonra serçe parmağıyla benimkini bana doğru iterek sessizce yemem için beni cesaretlendiriyor. Dinliyorum, sandviçi iki elimle kavırıyorum ve bir ısırık alıyorum. Beklediğim gibi, inanılmaz lezzetliydi.

"Elise, ikinizin Norman Rockwell tablolarındaki gibi aileye sahip olmadığınızı söyledi," diyor.

Etkilendim. Genelde sözünü sakınmayan bir adam için oldukça diplomatik bir ifade.

"En azından," diye katılıyorum acı bir şekilde. "En azından." İçimi çekiyor ve yaslanıyorum. "Onun için her şeyi daha iyi hale getirmeye çalıştım. Ben çok daha büyüğüm. Ve en azından iyi bir ebeveynin nasıl olabileceğine dair bir fikrim vardı. Yani, ben..."

Sesim kayboluyor, kelimeler boğazımı sıkkan duyguların arasında kayboluyor.

"Neye sahiptin?" Nikolai dürtüyor.

"Babam," diye başardım sonunda, gözyaşlarını geri kırarak. "Babam vardı. En azından kısa bir süre için."

"Ona ne oldu?"

Çoğu insan babamın öldüğünü anladığında özür dilemek için kendini paralıyor. Onu gündeme getirdikleri için, üzüntü için, neden oldukları ya da benim neden olduğum garip durum için ya da her ikisi için. Ama Nikolai bunların hiçbirini yapmıyor. Hem yargılamadan hem de acımadan onun hakkında konuşmam için bana zemin hazırlıyor. Onun hakkında konuşmak... bu yıllardır yapmadığım bir şey.

"Bir... kaza oldu," diye tereddütle başlıyorum. "Noel zamanıydı ve alışveriş merkezindeydik. Orada ne yaptığımızı hatırlamıyorum. Çok sık gitmezdik çünkü paramız pek yoktu. Ama kocaman bir bebek evi buldum." Düşündükçe gülümsüyorum. Kafamda çok net. "Bir mağazanın vitrinindeydi. Çatı pencereleri olan dik bir çatısı, etrafını saran bir sundurması, minik sallanan sandalyeleri ve içinde yaşayabilen küçük insanları vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel evdi. Onu çok istiyordum."

"Senin için mi aldı?"

Başımı salladım. "Hayır. O zaman bile bunun için paramız yoktu. Ama Noel Baba'nın Noel'de getireceğine söz vermişti. Yemin etti. *'Yemin ederim ve ölmeyi umarım, Bellie. Noel Baba seni hayal kırıklığına uğratmayacak.'* Ben de ona inandım. Noel Baba'ya inanmasam da, çok paraya mal olduğunu bilsem de... Ona inandım. Ve sonra o öldü."

Yutkunuyorum. Nikolai sabırlı bir sessizlik içinde devam etmemi ya da durmamı bekliyor, hangisine karar verirsem. Onun açıklığını güneş yanığındaki sarı sabır gibi hissediyorum. Uzun, çok uzun zamandır canımı yakan bir şeyi yatıştırıyor.

"Bir araba kazası. Eve dönüş yolundaydı. Buzlu bir üst geçit." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Hâlâ her ayrıntıyı hatırlıyorum. Arabanın nasıl döndüğünü. Babam kolunu önüme attı, sanki beni koltuğumda tutmak ister gibiydi. Ama ben emniyet kemerimi takmıştım. O takmıyordu. Fırladı ve korkulukların üzerinden uçtu."

"Siktir," diye mırıldanıyor Nikolai.

Başka bir şey eklemiyor. Bu benim için sorun değil, hayatım boyunca hiçbir şeyi değiştirmeyen iyi dilekler aldım. Hiçbir sempati babamı geri getirmeyecek.

Başımı salladım. "Evet. Annem ondan sonra dağıldı. Yeniden evlendi ama adam tam bir çöplüktü. Annemi hamile bıraktı ve kaçtı. Annem Elise doğduktan hemen sonra uyuşturucu kullanmaya başladı. Elise'in bezini değiştiren bendim.

ona şişe verdi. Onunla ilgilenen bendim. Ona her zaman ben baktım."

"Bu çok şey var." "Birinin yapması gerekiyordu."

Sesim zehirli. Muhtemelen şu anda Nikolai ile konuşmadığım içindir. Annemle konuşuyorum. Elise'in babasıyla. Onunla ilgilenmek için adım atması gereken ama atmayan herkesle.

"Çocukları sevmek bir fedakârlıktır," diye devam ediyorum. "Babam bana bunu öğretti. Bu yüzden bana o bebek evini almak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Bu yüzden geç saatlere kadar çalışır ve erken uyanırdı." Gözyaşlarımın gözlerimin yaktığını hissediyorum, ama onları kırıpıştırıyorum. "Ben de Elise için o kişi olmaya yemin ettim. Ne olursa olsun onun için her şeyi feda edeceğime."

"Umarım her şey değildir."

Nikolai'nin gözleri loş ışıktaki parlıyor. Çıplakmışım ve her yerimi görüyormuş gibi hissediyorum. Aniden başıma bir battaniye atıp saklanma isteği duyuyorum. Bir erkeğin sana bu şekilde bakması yasadışı olmalı. Bu çok fazla. Çok fazla.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Her şeyi feda etmemelisin."

"Şey, her şeyi kastetmemiştim," diye kekeliyorum.

Nikolai bunu yutmuş gibi görünmüyor. "Eğer her şeyini feda edersen, ona senden geriye bir şey kalmaz. Ve bence ona satın alabileceğin her türlü saçmalık yerine sana sahip olmayı tercih eder."

"Her şey eşya değil," diye karşı . "umurumda değil."

"Ama onun ayakkabılarının olmasını sağlamak için Roger gibi bir pislik için çalışmaya razı oldunuz."

Gözlerimi kısıyorum. "O kadar basit değil."

"Belki , belki değil," diyor. "Ama istediğin ya da ihtiyaç duyduğun şeyi kimse için feda etmemelisin. Ne kız kardeşin, ne patronun. Hiç kimse için."

"Senin için söylemesi kolay."

Nikolai'nin bana döndüğünü hissediyorum ama görmezden geliyorum. Onun yerine sandviçten bir ısırık alıp yavaşça çiğniyorum, bir şekilde burada olduğumu unutmasını umuyorum. Böylece yoluna devam edecek ve benim koca ağzımı açmak zorunda kalmayacağız.

Ama hala beni izliyordu.

İç çekiyorum. "Dünya senin elinde, Nikolai. Belki de nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun-"

"Her zaman değildi."

Sesinde gerçek duygular var. Bütün cümleler, bölümler, satırlar arasında yazılmış romanlar. Ama anlayamadığım bir dilde yazılmışlar.

"Peki nasıldı?"

Sandviçini bırakıyor ve tabağı yavaşça itiyor. Her hareketi kontrollü, pratik, şimdi bile. Nikolai'nin kontrolünü kaybettiğini gördüğümü hiç sanmıyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "değil."

Söylemeyi planladığı tek şeyin bu olduğu açık. Yemeğe geri dönüyorum. Ama artık her lokma ağzımda talaş gibi. Birkaç lokma daha yedikten sonra tabağımı da itiyorum.

"Yemek için teşekkürler," diyorum usulca.

Nikolai bana bakmadan başını sallıyor. Gözleri yanan ateşe kilitlenmiş durumda. Yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ama aynı zamanda odanın geri kalanının sırtıma bastıran serinliğini de hissedebiliyorum. İki gerçekliğin arasında kalmak tuhaf bir şey. Sanki bana bir seçenek sunuluyor: Bildiğim soğuk yalnızlığa geri çekilmek ya da aramızdaki bu şey her neyse onun sıcaklığının derinliklerine inmek.

Ne yapacağınıza karar vermek zor değil.

"Her şey için teşekkürler," diye ekliyorum. "Beni ve Elise'i buraya getirdiğin için. Beni o yürüyüşe götürdüğün için."

"Neredeyse ölüyor olmana rağmen mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Neredeyse ölüyor olsam bile. Bu arada, hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

"İki kez."

Surat asıyormuş gibi yapıyorum. "Roger'ı alabileceğimi söylediğini sanıyordum."

"O delgeçle bence herkesi alt edebilirdin," diyor. "O herif çok ağırdı."

Ona yaklaşıyorum. Bu hareket pek de ince sayılmaz ve Nikolai her şeyi fark ediyor. Gördüğünü biliyorum.

"Roger konusunda bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmiştim." "Ettin mi?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "O gece. Senin ofisinde."

Şimdi Nikolai bana dönüyor. Dikkati ateşten bile daha yakıcı. "Ah. Demek olan buydu."

"Hayatım için adil bir takas olduğunu düşünüyorumSence de öyle değil mi?"

Ben daha sorumu tamamlayamadan Nikolai kolumdan tutup beni kucağına çekti. O belimi kavrarken dizlerim kalçalarının iki yanına sabitleniyor.

"Kendini feda etmekten bahsetmeyi kes."

Kaşlarımı çattım. "Ben-"

"Senin için hiçbir şey 'adil bir takas' değildir," diye homurdanıyor. "Sen teklif edilen her şeyden daha değerlisin."

Sesi kızgın geliyor ama bence tatlı davranıyor. Bu mümkün mü? Nikolai Zhukova tatlı olabilir mi?

"Yani istemediğini mi söylüyorsun-"

"Önemli olanın *senin* ne istediğin olduğunu söylüyorum," diyor beni biraz korkutacak kadar sert bir sesle. "Bunu sadece sen istiyorsan yapmalıyız. Yapmak zorundaymışsın gibi hissettiğin için değil. Peki sen ne istiyorsun, *lapochka*?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Hiç bir erkek benim için bu kadar endişelenmemiştir. Bu kadar nazık ol.

Ve bu adamın beni ofisinde bir sandalyeye bağlayan, şantaj için bizi ofisinde neredeyse seks yaparken kaydeden aynı adam olması? Delilik.

Tüm bunlara anlam verebilmemin tek yolu Nikolai'nin benim zavallı olduğumu düşünmesi. O gece konferans salonunda Roger'la telefonda konuşurken beni dinlediği andan itibaren bunu açıkça belirtti.

Bu bana olan sevgisinden ziyade zayıflığımı küçümsemesi. Bana istediğimi nasıl alacağımı, kendim için nasıl savaşacağımı öğretmeye çalışıyor. Muhtemelen benim sefil hayatımı tekrar kurtarmak zorunda kalmamak için.

Öğretmen/öğrenci dinamiği ateşli olmaktan çok utanç verici ama şu anda onun üzerindeyken ne istediğimi biliyorum.

"Öp beni, lütfen."

Nikolai çenemi yukarı kaldırıp beni öperken elleri belimde kenetleniyor. Dudakları sıcak ve yumuşak ve her biri bir öncekinden daha fazla açılıyor.

Öpüşme derinleştikçe kalçalarımı kavırıyor ve beni büyüyen ereksiyonuna doğru sallıyor. Ben bir kuklayım, beni hareket ettirmesine izin veriyorum, her vuruşta ikimizi de daha yükseğe çıkarmasına izin veriyorum.

"Üstünde ben varken bile kontrol nasıl sende oluyor?" Öpücük koptuğunda fısıldıyorum.

Beni ayağa kaldırdı ve pantolonumu indirdi. Beni tekrar kucağına çektiğinde tekmeleyerek çıkardım.

"Kontrol her zaman bende," diyor, tam elini kalçamın etrafında kıvrıp avucunu merkezime doğru iterken. Sürtünme yıkıcı. "Alış buna."

Kesinlikle deneyebilirim.

Eli külotumun içine kayıyor. Nasırlı parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde inliyorum. Sonra parmağını içime sokuyor ve başparmağıyla bana masaj yapıyor.

Her hareketi zarif ve kalp durdurucu. Tek yapabildiğim kıpırdamadan durmak ve onu almak.

"Böyle dokunulmadan yıllar geçirmemelisin," diye homurdanıyor ve bir parmağını daha içime sokuyor. "Vücudun dokunmak için yaratılmış. Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Bunu biliyor musun, güzel Belle? Benim için parçalandığında çok güzel görünüyorsun."

Omzunu ısırdım ve dalgaya binmeye çalıştım.

Ama Nikolai bunların hiçbirine sahip değil. Söylediklerinde ciddi. Beni parçalara ayrılırken görmek istiyor.

"Benim için gel, küçük kuzu," diye emrediyor, ben kucağında kıvranırken parmaklarıyla beni beceriyor. "Kendini bırak. İste onu. Al onu. *Gel*."

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Başımı arkaya yatırıyorum ve salya akıtan bir orgazm dalgası içimden geçerken haykırıyorum.

Hızlı ve acımasız. Beni bırakır bırakmaz gömleğimin eteğinden tutup başımın üzerinden kaldırıyorum. Daha yere düşmeden sütyenimin kancasını açıyorum.

"Henüz harcanmadın mı?" Nikolai kendini beğenmiş bir şekilde soruyor. "Büyük bir gün geçirdik."

Elimi aramıza soktum ve sert uzunluğunu avuçladım. "Yaklaşamadım bile."

Onu elime aldığımda gözlerinin büyümesini izliyorum. Gözbebekleri irislerinin grisini yiyip bitiriyor ama ifadesi aynı kalıyor. Sabit.

Benden.

Göğsüme dokunmak için uzandığında, kucağından kayıyorum ve bacaklarının arasına diz çöküyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ama hemen ardından kayboluyor.

Neredeyse sesli gülecektim. Sakin, soğukkanlı Nikolai. Şimdi bile. Böyle bile.

Ama ona kontrolünü kaybettiren kişi olmak istiyorum.

Eğiliyorum ve sıcak bir hamleyle onu ağızıma alıyorum. Onu boğazımın derinliklerine doğru iterken gözlerim yanıyor, ama tısladığını duyduğumda vücudumun onu tekrar dışarı itme dürtüsüne direniyorum.

Bu da bir şeydir. Bir cevap. Bundan daha fazlasını istiyorum.

Dilimi onun alt tarafı boyunca sürüklüyorum ve onu tekrar almadan önce ucunun etrafında daire çiziyorum. Nikolai başımın arkasını kavrayarak beni hafifçe yerimde tutuyor. Parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve yavaşça ağızıma sokmasına izin veriyorum.

"Siktir," diye inliyor, başını kanepeye yaslıyor.

Sonunda kalçaları sıkılıyor ve onu bu şekilde boşaltabileceğimi biliyorum. Ama amım yine zonkluyor. Benim de ihtiyaçlarım var.

Nikolai'nin dediği gibi, kimse için hiçbir şeyi feda etmemeliyim, değil mi?

Nefes nefese onu ağızımdan çıkardım ve sonra tekrar kucağına süründüm. Boynu kızarmış ve yüzünde yeni bir kararlılık var. İyi tanıdığım bir odaklanma.

Kendimi kucağında yukarı kaldırıyorum ve bir meme ucumu dudaklarına bastırıyorum. Hemen açıyor ve beni sıcak ağızına alıyor. Boyuna doğru kaydığım ben ısıyor ve ben de çenesini tutuyorum.

Ağızını diğer meme ucuma ve sonra dudaklarıma yönlendirmeme izin veriyor. Onu uzun, kolay vuruşlarla öpüyorum, sert horozunun üzerinde sürdüğüm yolla eşleşiyorum.

Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum. Kalçalarımı kavrayıp beni daha hızlı hareket ettirmeye çalışıyor. Beni zorluyor.

Ama kasıtlı olarak yavaş tutuyorum. Onun yontulmuş yüzündeki duygu oyunlarına bağımlıyım.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor sonunda dişlerini sıkarak.

"Delirdin mi sen?" Alay ediyorum. Üzerinden sonuna kadar kayıyorum ve sonra yavaşça geri çıkıyorum. Kendi doruk noktama direnmek için harcadığım çabadan bacaklarım titriyor. "Eğer kızgınsan, göster bana. Cezalandır beni."

Saçımın ucunu kavriyor ve başımı geriye itiyor. Sırtım dikleşiyor ve ağız göğsümün üzerine geliyor, ben nefes nefese kalana kadar dili meme ucumun üzerinde geziniyor.

"Benim cezamla başa ," diyor sonunda koptuğunda. "Bir de beni dene, sert çocuk."

Homurdanıyor ama kıpırdamıyor. Ben de eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Ciddiymişsin gibi sik beni."

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Seni zaten azdırdım," diye alay ediyorum, aramızdaki sert sikine bakarak. "Öyleyse neden kendini gururunun sunağında kurban etmeyi bırakıp beni ikimizin de istediğini bildiğimiz şekilde becermiyorsun?"

"Peki bu nasıl oluyor?"

Eğiliyorum ve dilimi yavaşça kulağının kenarında gezdiriyorum. Sonra tek bir kelime fısıldıyorum.

"Sert."

Nikolai bir anda ikimizi de koltuktan kaldırdı ve beni şöminenin önündeki halının üzerine fırlattı. Yüzündeki ifade hayvani. Yırtıcı. Tekrar içime giriyor, bir hamlede içimi dolduruyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Görünüşe göre pazarlık ettiğimden biraz fazlasını alıyorum.

Kalçasını kavrayıp içime gömülmesini sağlamak için uzanıyorum ama Nikolai elimi havada yakalayıp karnımın üzerine koyuyor. "Kendine dokun," diye emrediyor.

Bunu daha önce hiç başkası izlerken yapmamıştım ama tereddüt bile etmedim. Parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve inliyorum.

"Zaten çok yakını," diye fısıldıyorum gergin bir sesle.

Ellerini vücudumun altına sokuyor ve beni bir açıyla kaldırıyor, beni beline bağlıyor, böylece bana tekrar tekrar sokabiliyor. Vücutlarımız şiddetle birbirine çarpıyor. Ona direnmek, yarı yolda karşılamak ya da herhangi bir şey yapmak için çaresizim.

Tek yapabileceğim bunu kabul etmek.

Ama bu pozisyon bana onu izleme şansı veriyor. Çalışırken kaşlarının çatılışını görüyorum. Kaçınılmaz olanla savaşırken yüzünü buruşturuşunu, bu işkenceli zevki mümkün olduğunca uzatışını görüyorum.

Ve sonunda, kırıldığı anı görüyorum.

Şimdiye kadarki en sıkı sıkışma - ve sonra yüzü gevşiyor ve rahatlama onu yıkıyor. Gözlerini kapatıyor ve içimde seğirdiğini hissediyorum. Serbest bırakıyorum.

Ve beni tekrar uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey bu.

"Nikolai," diye . Kalçalarımın belini sıkıyorum ve kaslarım beni güçten düşürene kadar bizi bir arada tutuyorum.

Sonra Nikolai beni yavaşça yere indiriyor ve karnımdan göğsüme doğru öpücükler konduruyor. Ağzıma ulaştığında üzerinde

seksi sırtıı.

"Bu senin için yeterince zor mıydı?"

Tek yapabildiğim elimi kaldırıp onu güçsüzce terslemek.

Gülüyor ve sonra orta parmağımı bir saniyeliğine ağzına alıyor. "Zaten 'seni sikeyim' oyununu oynadık, Belle. Sırada ne var?"

Cevap vermemek için gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yapıyorum. Çünkü bir an için kontrolün bende olduğunu sanmışım. Ne yaptığımı bildiğimi sandım.

Ama şimdi gerçeği

anlıyorum. Hiçbir fikrim

yok... Ve buna bayılıyorum.

NIKOLAI

Belle içeri girdiğinde sade bir kahve ve bir tabak kızarmış ekmekle yemek odasıındaydım.

Dün gece kendi odasında uyudu. Onu benimkine davet etmedim, o da sormadı. Şimdi bana baktığında, sanki beni burada gördüğüne şaşırmış gibi.

"Günaydın." Masayı işaret ediyorum. "Aç mısın?"

"Aslında bu sabah kahvaltı sipariş ettim ve yatakta yedim," diyor suçlulukla. "Açlıktan ölüyordum. Özür dilerim."

"Yaptığını biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdanıyor.

Gün için giyinmiş ve kolunun altında siyah bir not defteri var. O gece Zhukova Incorporated'ın konferans salonunda tuttuğu defterin aynısı.

"Burada ne olduğunu bilmek benim işim. Ama mutfak bana az önce yemek sipariş ettiğinizi söyledi. Ne yediğinizi bilmiyorum."

"Diyette miyim?" diye sırtarak tabağıma bakıyor. "Çünkü ben senin gibi tereyağlı tost sipariş etmedim, bunu söyleyebilirim."

"Hafif bir kahvaltayı severim."

"Ben de fıstık ezmeli ve şuruplu waffle severim." Kaşlarını çatıyor. "Ama mutfakta fıstık ezmesi yoktu. Onun yerine bana sürülebilir çikolata verdiler. Fıstık ezmesi olmadığını biliyor muydun?"

"Fıstık ezmesi çoğunlukla bir Amerikan lezzetidir."

"Bu insanlar ne kaçırdıklarını bilmiyorlar" diyor. "Siz hiç waffle'ınıza fıstık ezmesi sürdünüz mü?"

"Hayır. Çünkü ben bir yetişkinim."

Sahte gaz çıkarıyor. "Senin yemek ayıplamayla ne alıp veremediğin var? Önce sıcak çikolata istediğim için beni yargıladın, sonra da toz sıcak çikolata sevdiğim için beni yargıladın."

Çikolata ve Şimdi de bu. Benzer koŐullardan gelmiŐ olabiliriz ama artık kendini beĐenmiŐsin."

"İyi bir zevke sahip olmak beni kibirli yapmaz." Ona gözlerimi kısıyorum ve o da bana bakıyor.

Sonunda sırtıyor. "Amerika'ya döndüğümüzde sana doğru şekilde bir waffle yapacağım. Fıstık ezmesi de dahil. Asla arkana bakmayacaksın."

Amerika'ya döndüğümüzde. Belki de sadece konuşuyordur, düşünmeden bir şeyler söylüyordur. Ama kulağa Belle'in ikimiz için planları varmış gibi geliyor.

"Birileri geri dönmek için acele ediyor," diye gözlemliyorum.

Gölümsemesi duraksıyor. "Özellikle değil. Ben... Ben her şeyi biraz dağınık bıraktım. Ama sanırım hayatım birkaç aydır pek de düzenli değil. Elise ortaya çıktığından beri."

"Ne zamandır sizinle yaşıyor?"

"Birkaç ay." Belle başı ağrıyormuş gibi alnına bastırıyor. "Öyle görünmeyebilir ama benimle yaşamak istedi."

"Ve annen bunu sorun etmedi mi?"

Belle yüzünü buruşturur. "Hayır. Azıcık bile değil." "Bir hikaye seziyorum."

"Sanırım öyle," diye kıkırdıyor. "Biraz *Mission Impossible*-esque gibiydi."

"Böyle bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Seni kaç kez beni gizlice dinlerken ve arabamı çalmaya çalışırken yakaladığımı düşünürsek, ama-"

"Hepsi baskı altındaydı!" diye savunuyor. "Plan yapacak zamanım yoktu." "O zaman bana hikayeyi anlat. Etkileyin beni."

Gözlerini deviriyor. "Bunu büyük bir şeymiş gibi gösterdin ama öyle değildi. Sadece annem üniversiteye gittiğimden beri Elise'in benimle herhangi bir temasta bulunmasını istemiyor. Tabii annem benden para koparmak istemediği sürece."

Başımı salladım. "Lanet sülük."

"Tam isabet. Bana Elise için kıyafet ya da yemek için paraya ihtiyacı olduğuna dair acıklı hikayeler anlatmayı severdi, ama hepsi kafasını bulmaya gidiyordu. Numaralarını biliyordum ve onu durdurdum. Ama zaman zaman Elise'e ihtiyacı olan şeyleri almanın yollarını buldum. Para paylaşım uygulamaları, hediye kartları, bu tür şeyler. Ama annemin fark edeceği bir şey olmamalıydı - kıyafet ya da cihaz değil - yoksa kapatırdı. Yani çoğunlukla okulda sıcak öğle yemeği alması için biraz para ve temel ihtiyaçlar, bir barınaktan ya da ücretsiz bir klinikten alabileceği türden şeyler. Deodorant, tampon, çamaşır sabunu."

"İşler o kadar kötü müydü? Ona tampon için para göndermek zorunda mıydın?"

Belle başını sallıyor ama utandığını söyleyebilirim. Neden utanması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok - kendi çocuğuna bakmayı reddeden o değil. Aksine, öne çıktı ve kimsenin yapmayacağı bir şeyi yaptı.

Takdire şayan. Başını dik tutmalı.

Ama ben daha bunları söyleyemeden Belle devam etti. "Altı ay önce annem bir alem yaptı. Kötü bir alem. Zorunlu tedaviden yeni çıkmıştı ve tekrar temiz olacağına yemin etmişti ama bir hafta geçmeden satıcısı eve geldi. Bu sefer Elise'e asıldı."

Ellerimi masanın altında kenetlenmiş buluyorum. "O-"

"Hayır," diyor hemen. "Hayır, Elise bir şey olmadan önce kaçtı. Onu adam hakkında uyarmıştım. O etraftayken gözlerden uzak durmasını söyledim. Adam sapıgın teki. Bana hiç dokunmadı ama... Etrafı koklamaya başladığında daha çocuktum, on üç yaşındaydım. Bir gece anneme takas teklif ettiğini duydum. Bir mal karşılığında beni."

Eğer adam şu anda karşımda olsaydı, onu gözümü kırpmadan öldürürdüm. Tereddüt etmeden. İşe yaramaz kafasını işe yaramaz omuzlarından ayırır ve kanına gülerdim.

"Böyle bir adam nefes almayı hak etmiyor," diye hırlıyorum.

Sesimdeki öfke karşısında Belle'in gözleri büyüdü. "Annem onu kabul etmedi, bilginiz olsun. Hayır dedi ama... Her zaman hayır diyeceğini bilmiyordum. Elimden geldiğince çabuk oradan çıktım. Elise'i terk etmekten nefret ediyordum ama-"

"Sen çocuktun. Onu yanında ."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Biliyorum. Sadece Elise'in bunu henüz anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Ama her zaman benimle iletişime geçebileceğinden emin oldum ve birkaç ay önce bunu yaptı. Beni aradı ve bir plan yaptık. Omaha'ya gittim, gecenin bir yarısı pencereden sıvıştı ve oradan ayrıldık."

"Annen onu aramıyor mu?"

"Bizi takip edecek parası yok," diyor. "Nerede yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok ve polisi de aramıyor. Zaten onu dinlemezler."

Belki Belle için bir güvenlik görevlisi bulabilirim. Ya da annesini gözetleyen. Olması gereken yerde kaldığından emin olurum. Gerçi bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum.

Arslan'a mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum, ama bunu yapamadan ekranım adamın kendisinden gelen bir aramayla aydınlanıyor.

"Affedersiniz," diyorum Belle'e. Ayağa kalktım ve cevap vermeden önce oturma odasına doğru yürüdüm. "Ben de tam sana mesaj atmak üzereydim. New York'ta gecenin bir yarısı değil mi?"

"Öyle, o zaman neden bana mesaj atıp beni uyandırmaya çalışıyorsun? Ayrıca, bu kadar özverili olduğun için rica ederim" diyor.

. "Hep ."

"Gerçek bu değil mi?" diye homurdanıyor. "Her neyse, bütün gece ayaktaydım çünkü Giorgos bir saçmalık peşindeydi."

"Ne oldu?"

"Dün gece, mahkemeye çıkmayı sevdiği Yunan restoranına uğradım. Sadece içeri bir göz atıp her zamanki gibi işlerin yolunda olduğundan emin olmak istedim ama orada değildi. İzini sürdüm ve şehrin öbür ucundaki Toxic Kate's'de olduğunu fark ettim."

"Battiato'nun takıldığı yer," diye homurdandım. "Orada ne işi vardı?"

"İçeri giremedim - bu kadar yakışıklı bir yüzü kimse unutmaz - ama birkaç yeni elemanımızı içeri gönderdim. Tanınmayacaklarını düşündüm. Giorgos'un oradaki herkesle oldukça samimi görüldüğünü söylediler."

sıkıyorum. "Piç kurusu."

"Belle'den kurtulmazsan onlarla ortak olacağını söylemişti," diye hatırlatıyor Arslan.

"Bana o orospu çocuğunu savunmadığını söyle."

"Tabii ki savunmuyorum. Sadece bizi uyardığını söylüyorum."

"Ve ben onu uyardım," diye karşılık veriyorum. "Belki de bana karşı silahlanırsa neleri kaybedeceğini bir kez daha hatırlamaya ihtiyacı vardır."

Ellerim intikam için kaşınmaya başladı bile. Battiato'larla ortak olmak bir tehdittir. Giorgos bunu anlıyor.

Ve kimse inşa ettiğim şeyi sonuçları olmadan tehdit edemez.

"Aklında ne var?" Arslan soruyor.

"Aklımda ne *yok* ki?" Karşılık veriyorum. "O piç kurusu koca kafasını bir kazığa geçirmeyi hak ediyor. Kız kardeşinin beni taşaklarımdan tutup çekiştirmesine izin mi verecek? Bakalım Giorgos onunki olmadan nasıl yaşayacak."

Arslan ıslık çalar. "Acımasız. Gereksiz yere görsel ama acımasız. O zaman geri gelip bununla başa çıkmayı mı planlıyorsun?"

Tam evet diyecekken Belle'in diğer odadan dalgın dalgın boğazını temizlediğini duyuyorum.

Dönüp ona bakıyorum. Siyah defterinin üzerine eğilmiş, kalemi sayfayı öfkeyle çiziyor. Buradan bile bana hiç dikkat etmediğini söyleyebilirim. Tamamen yaptığı şeye odaklanmış durumda. Elindeki işe dalmış.

Saçları kulağının arkasına toplanmış, dili ağzının kenarından dışarı fırlamış. Burada rahatlamış.

Ve ben de öyleyim.

"Hayır," diyorum, aynı anda karar vererek. "Sen . Sana güveniyorum."

Arslan neredeyse boğuluyor. "Bunu benim halletmeme izin mi vereceksin?"

"Bana hep bunun için yalvarmıyor muydun? Daha fazla eğlenmene izin vermem için?"

İkinci komutanımın karanlık bir şekilde kıkırdadığını duymadan önce kısa bir duraklama oluyor. "Sikeyim. Evet. Bu eğlenceli olacak."

"Unutma, ona bir uyarı veriyorsun," diye hatırlatıyorum. "Beni buna pişman etme."

"Bir uyarı atış1. Evet, evet. Biliyorum. Küçük bir ateşin çözemeyeceğı bir şey değil."

"Seni kundakçı," diye gülüyorum. "Eğer bir şeyi yakmak zorundaysanız, bunu onun işlerinden biri haline getirin."

"Onu mali olarak çökertmek mi istiyorsun? Bu bir uyarı atışından daha fazlası gibi geliyor."

"Bu bir hatırlatma," diyorum. "Gelir kaynaklarından biri kesilir kesilmez bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlayacak. Ve eğer akıllıysa, Giorgos da benim ona ne kadar az ihtiyacım olduğunu hatırlayacaktır."

Ars1an'ın mantık sınırları içinde kalacağından büyük ölçüde emin olarak telefonu kapattım ve yemek odasına geri döndüm.

Belle yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki arkasından yürüdüğümü bile fark etmedi.

"O da ne?"

Sarsılıyor ve sonra kollarını defterinin üzerine atıyor. "Hiçbir şey yok!" "Çok göze çarpmıyor."

Gözlerini bana diyor ve kapağı gelişigüzel kapatmaya çalışıyor. "Az önce beni şaşırttın."

"O zaman bir göz atmamın sakıncası yoktur." Defteri elinden kaptım ve başımın üzerinde tuttum.

"Hey! O benim!"

"Teknik olarak, burası benim süitim. Ve benim otelim. Buradaki her şeyin benim olduğunu söyleyebilirim."

"Bir şeyin senin çatın altında olması ona sahip olduğun anlamına gelmez," diye tıslıyor. "Bana sahip değilsin!"

Gözlerimiz buluşuyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: benim olsaydı, ikimiz için de ne kadar iyi olurdu.

Dün gece bana binişini hatırlayınca sikim diken diken oldu. Onu şömine ışığında halının üzerinde sikişimi. İçimde yarım bir

defterini bir kenara atıp masanın üzerine yaymayı akıl etti.

Ama sonra Belle yanakları kızarmış bir halde başka tarafa bakıyor. Ve kanım yeniden yukarı doğru pompalanmaya başlıyor, üst kattaki beynimle düşünmeme yardımcı oluyor.

"İstediğim her şeye sahibim," diye tekrarlıyorum kesin bir ifadeyle.

Defteri açıyorum. Yarım kalmış bir çizim bulmayı bekliyordum ama Belle'in bu çizim üzerinde bir süredir çalıştığı hemen belli oluyor.

Bu bir ev. Fantastik . Ortaçağ tarzı bir kulesi olan gotik bir katedrale açılan kapalı bir sundurması ve çatı pencereleri olan küçük bungalow tarzı bir ev. Sarmaşıklar ve narin çiçeklerle kaplı taş bir kulesi var. Kolayca aptalca veya karikatürize edilebilirdi, ancak Belle her şeyi ciddi ve sevgi dolu ayrıntılarla çizmiş.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

"Ben . Kendim öğrendim. Şimdi geri alabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bunu nasıl yapacağını kendin mi öğrendin?"

"Bu sadece bir çizim."

"Ama tüm sen buldun," diyorum. "Hayal ettin ve kâğıt üzerinde gerçeğe dönüştürdün. Bu bir yetenek. Bir yetenek."

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Çünkü sen bir muhasebecisin," diye homurdanıyorum.

Belle haklı olarak kırılmış görünüyor ama özür dilemiyorum. Kollarını kavuşturuyor. "Her zaman öyle değildim."

Omuz silkiyor ve çenesini kaldırarak daha fazla konuşmayacağını belli ediyor. Ama ben daha fazlasını bilmek istiyorum. Belle hakkında, onun hayatı hakkında.

"Bana hikayeyi anlattırsan kitabını geri veririm."

Çenesi sıkıştı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten mi?"

İç geçiriyor ve bu bilgiyi almak için çok uğraştığını söyleyebilirim. "Başlangıçta mimar olmak için üniversiteye gittim. Evleri hep sevmişimdir ve

tasarım-"

"Bebek evi," diye çıkarsadım. "Babanın sana söz verdiği." Parçalar yerine oturmaya başlıyor.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Evet, bebek evi. Ben de insanlara bu duyguyu verebilmek için eğitim almak istedim. Kendilerini güvende, korunmuş ve sevilmiş hissetmelerini sağlamak için. Kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak için. Ama işe yaramadı."

"Neden olmasın?"

"Param yoktu," diyor. "Eğer muhasebe eğitimi alırsam beni bekleyen bir burs teklifi vardı. Ama mimarlık için olan... hangi yeni başvuru sahiplerinin para alacağına karar veren bir profesörler paneli vardı. Ve ben giremedim."

"Seni reddettiler mi?"

Başını sallıyor ama yüzünde başka bir şey olduğunu görebiliyorum. Söylemediği bir şey.

Deftere uzandığında, onu tekrar geri çekiyorum. "Tüm hikayeyi istiyorum, *lapochka*."

"Önemli bile değil," diye mırıldanıyor. "Çok uzun zaman önceydi. Ölü bir rüya."

Deftere dokunuyorum. "Ölü gibi görünmüyor."

"Evet, öyle," diye tersledi. "Kuruldaki profesörlerden biri burs karşılığında onunla yatmamı istedi, ben de reddettim. Yani daha başlamadan bitmişti. Sorun değil."

Göğsüm öfkeyle geriliyor. "Siktir et. Hiç de iyi değil."

Saçlarını bilinçsizce kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Öyle. Ben bunu aştım." "Ben atlatamadım. Kimdi o adam?"

Gözleri büyüdü. "Sana onun adını söylemeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu öldüreceksin!" diye ağzından geçiriyor. "Ya da... Bilmiyorum. Ama bu iyi olmayacak. Ve bir anlamı da yok. Farklı bir diplomam, farklı bir işim var. Sorun değil."

"Her zaman yeniden başlamak için zaman vardır."

"Yeniden başlamak zamandan daha fazlasını gerektiriyor," diyor. "Artık düşünmem gereken Elise var. Hayatımı bir hayalin içinde yaşayarak, mükemmel bir evde yaşayan mükemmel bir ailem varmış gibi davranarak harcayamam. Gerçek dünyada yaşamak zorundayım. Ve gerçek dünyada paraya ihtiyacım var. Bu yüzden gerçek dünyada muhasebeciyim."

"Bu yüzden mi babandan sana o bebek evini almasını istedin? Hepinizin yaşadığı yermiş gibi davranabilmek için mi?"

Ela gözleri şimdi cam gibi. İstemedenden de olsa, hassas bir konuya girdim.

Elini uzatıyor. "Geri vereceğini ." "Haklısın. Verdim."

Bir adım öne çıkıp deftere uzanıyor. Ama o defteri kapamadan ben çekip alıyorum ve son çizdiği resmi yırtıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor. "O benim!" "O artık benim."

"Geri vereceğini ."

Siyah defteri uzattım. "Defteri geri vereceğimi söyledim. Ve veriyorum. Ama çizim benim."

Bir an için öfkeyle seğiriyor. Sonra Belle kaşlarını çatarak defterini geri alıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Elise kahvaltı istiyor mu diye bakmak için," diyor. "Çünkü sorumluluklarım var, unuttun mu? Bağımlılarım. Bütün gün oturup seninle evcilik oynayamam."

Duyamadığım bir şeyler daha homurdanıyor, sonra bir kapı çarparak kapanıyor.

Krokiyi katlayıp arka cebime koyuyorum. Aletim sertleşti ve ellerim titriyor.

Ama tam oturma odasındaki küçük ofise doğru döndüğümde Belle'in çılgınlığını duyuyorum.

"Nikolai!"

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Koşarak süite giriyorum ve Elise'in odasının kapısını açtığımda Belle'i boş yatağın yanında dikilirken buluyorum. Gözleri kocaman açılmış, tüm öfke belirtileri yerini saf dehşete bırakmıştı.

"O gitti."

"Her yeri kontrol ettin mi?"

"Duş, dolap, yatağı, balkon." Belle hıçkırıklarını bastırır. "Gitmiş. Oda anahtarını ve telefonunu almış. Ayakkabıları da gitmiş..."

"Onu gören olup olmadığını öğrenmek için resepsiyonu arayacağım. Her şey girecek."

Ben dışarı çıkıp resepsiyonu ararken Belle Elise'in odasında kalıyor. Beş dakika içinde, odamızın önündeki koridorda ve otoparkta çekilen tüm güvenlik görüntüleri e-posta kutumda yerini aldı.

Görüntüleri dizüstü bilgisayarında açtığımda Belle omzumun üzerinde duruyordu. "Bu saatler sürecektir," diye inliyor. "Zamanımız yok."

"Hareket algılama özelliği var," diyorum ona. "Tek yapmam gereken her hareket örneğine tıklamak ve-"

Ekranda süitin kapısı açılır ve Elise koridora adım atar. Zaman göstergesine göre saat sabahın altısı bile değildir.

Belle keskin bir nefes alır. "Saatler önce ayrıldı. Elinde ne var?" Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir."

"Ne var? Ne oldu?" Belle daha iyi görebilmek için omzumun üzerinden eğilerek soruyor. Vanilya ve gül gibi kokuyor.

"Onlar benim araba anahtarlarım."

Otopark görüntülerine geçiyorum. O görüntüde de yaklaşık aynı saate geliyorum ve kadının otoparkta hızla yürüdüğünü, arabamın kilidini açtığını ve içine atladığını görüyoruz. Bir dakika sonra, sarsak bir şekilde geri geri gidiyor ve garajdan hızla çıkıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım. Aman !" Belle her seferinde daha da sinirlenerek söylüyor. Sonra yüzü buruşuyor ve gözlerinde yaşlar birikiyor. "Aman Tanrım. Her yerde olabilirdi. Yolun kenarında bir çukurda olabilir. Olabilir-"

"Gayet iyi," bitiriyorum. "Güvende olabilir. Sadece gezintiye çıkmış aptal bir çocuk da olabilir."

Belle bana bakıyor ve bana inanmak istediğini söyleyebiliyorum ama bu çok zor.

Anlıyorum. Elise benim kanımdan bile değil ama bir şeyler hissediyorum. Belle onu o kadar çok seviyor ki kendimi ona karşı korumacı hissetmemek çok zor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum ve Belle'in eline uzanıyorum. "Gel .

Gidelim." "Korkuyorum..." diye fısıldıyor.

Ama çoktan elini benimkinin içine kaydırmaya başladı.

BELLE

"Arabanızda takip cihazı mı var?" Elimdeki telefona ve ekranda yanıp sönen küçük kırmızı noktaya bakarak soruyorum.

Otelin genel müdüründen "ödünç" aldığımız arabanın şoför koltuğunda başını sallıyor, Nikolai'ye anahtarlarını vermek için acele ederken neredeyse kendini kaybediyordu. "Arabanın çalındığını söylersem devreye giriyor. Şimdi tek yapmamız gereken onu takip etmek."

"Hareket etmediği için yeterince kolay." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz midem bulanıyor. "Kahretsin, nokta hareket etmiyor. Ya o-"

Göz ucuyla bana bakıyor. "Her zaman en kötüsünün olacağını mı varsayarsın?"

"Bu alışkanlık. Yani, geçen haftaki hayatıma bir bakın." "Açıkla."

Bunu, onu reddedebileceğime dair hiçbir beklentisi olmadan söylüyor. Nikolai sorar, Nikolai alır.

"Şey," diye başlıyorum, "uçakta yattığım adam şirketimin en büyük müşterisi çıktı. Sonra *da* bir tür mafya babası olduğu ortaya çıktı-"

"Bratva."

Ona döndüm. "Ne?"

"Bu bir Bratva," diyor. "Mafya değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, her neyse. Sonra patronum bana saldırmaya çalıştı ve işimi kaybettim. Bu en kötüsünü düşünmek için yeterli bir sebep mi?"

"Sanırım bazı önemli noktaları atlıyorsun."

"Ne gibi?"

"Öncelikle uçağın banyosu. Sonra ofisim, buraya geldiğimiz özel uçak, dün gece oturma odası..."

"İğrençsin," diyorum yüzüm kızarıırken bile.

Geçen haftanın en önemli olaylarının bunlar olduğunu ona asla itiraf etmeyeceğim. Çünkü bu adamın yatakta ne kadar dünyayı sarsacak kadar iyi olduğunun hiçbir önemi yok - hayatım o adım attığından beri kaos içinde.

Şu anda Elise'e odaklanmalıyım. O benim önceliğim. O her zaman benim önceliğim.

Tekrar telefona bakıp küfrediyorum. "Kahretsin, dönüş buydu!"

Nikolai frene basıyor, ikimizi de koltuklarımızda öne fırlatıyor ve sonra direksiyonu sertçe sola kırıyor. Lastikler gıcırıyor ve araba homurdanıyor ama Nikolai dönüşü yapıyor. Lastikler düzelir düzelmez, hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna geri oturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Kız kardeşine olabildiğince çabuk ulaşmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden koltuğumda kambur durup telefona bakıyorum. Kırmızı noktaya yaklaştıkça midem düğümlenmeye başlıyor.

"Eğer incinirse kendimi asla affetmem," diyorum usulca.

Nikolai'nin bana bu kadar endişeli olmayı bırakmamı söylemesini bekliyorum ama onun yerine uzanıp elini kalçama doluyor. Bu, herhangi bir kelimenin verebileceğinden çok daha fazla teselli.

Bu da kendi başına şu anda düşünmek için çok korkutucu.

Yol dik bir yokuşa tırmanıyor, gökyüzünden başka bir şey görünmüyor. Ama tepeye varır varmaz, tekrar yokuş aşağı inerken, aşağıya bakıyorum ve Nikolai'nin arabasının siyah noktasını görüyorum.

Yolun kenarında.

Ahşap bir çitin yarısına kadar.

"Sür, sür," diye nefes nefese kaldım, emniyet kemerimi çözmeye başlamıştım bile. "Kaza yaptı. Oh, lanet olsun. Ne yapacağız, birini aramalı mıyım? Ya İzlanda'da 911'in numarası neydi?"

Nikolai park etti ve tek kelime etmeden arabadan indi. Kalbim boğazıma düğümlenmiş halde peşinden dışarı fırladım.

Korkunç görüntüler kafamın içinde yanıp sönüyor. Elise yaralanmış, ölüyor ya da... daha kötüsü. Daha önce hiç yaşamadığım bir korku kaplıyor içimi ve aniden bir adım daha atacak gücü kendimde bulamıyorum.

Eğer o-oh Tanrım, kelimeleri söylemeye bile dilim varmıyor.

Yolun ortasında duruyorum, ayakkabılarım neredeyse kaldırıma yapışmış durumda. Nikolai'nin şoför kapısına yaklaşmasını ve sonra eğilip camdan bakmasını dehşet içinde izliyorum.

"O iyi mi?" Sesim titreyerek bağıriyorum.

Nikolai ayağa kalkıyor, yarı sırtıyor. "Ne yazık ki, bu küçük fiyasko onu değiştirmedii. Sadece beni tersledi."

Tanrı'ya şükür, ilk düşüncem bu oldu. Elise iyi. Elise güvende. Elise iyi. İkinci düşüncem, *onu öldüreceğim*.

Kızın hendeğe doğru tepiniyorum. "Elise Margaret Rowan, kışını o arabadan çıkar. Hemen!"

Kapı yavaşça açılır ve Elise dışarı çıkar. Sıkılmış görünme cüretini gösterdi. "Sakin ol, Belle. Sen benim-"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum. "Şu anda hiçbir şey söyleyemezsin. Karşılık . Bana annen olmadığımı söyleyemezsin. Çünkü ona en yakın şey benim. Ve senin tek yapman gereken orada oturup sana bağirmama izin vermek. Çünkü-Çünkü-"

Çizilmiş boyaya ve çatlamış kaputa bakıyorum ve arabanın tamirinin ne kadara mal olacağını hayal etmemeye çalışıyorum. Sahip olduğumdan daha fazla. Belki de hiç sahip olamayacağım kadar. Ama şimdi bunu düşünemem.

Elise suratını asar ve kollarını kavuşturur. "Bu çok aptalca. Ben sadece gezmek istemiştii. Ama o araba çok hızlı. Tepeden aşağı inerken kontrolü kaybettim ve-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Neredeyse nasıl kaza yapıp öldüğünü duymak istemiyorum. Bizimle gezmeye gidebiliridin!"

"Ve randevularınızda üçüncü tekerlek mi olacağım?" alay ediyor. "Hayır, teşekkürler."

Nikolai, zeki bir adam olduğu için o anı seçer ve çekişen Rowan kadınlarının arasından sıyrılıp bir eve doğru yola koyulur.

uzun bir yolun sonunda iki katlı bir çiftlik evi. Elise'in az önce ihlal ettiği mülkün sahiplerine ait olduğunu tahmin ediyorum.

"Bunlar 'randevu' değil. Nikolai için çalışıyorum," diye çıkıştım.

Elise'in yalanıma benden daha fazla ikna olmasını umuyorum. Nikolai onun için çalışacağımı, otelinde ona yardım edeceğimi söyledi. Ama şu ana kadar yaptığım hiçbir şey işe benzemiyor. Sadece çok güzel bir tatil oldu.

Ya da en azından öyleydi. Ta ki Elise bu sabah ortadan kaybolana kadar.

Dürüst olmak gerekirse, kaçışının geldiğini görmeliydim. Ne zaman işlerin iyiye gittiğini düşünmeye başlasam, soğuk ve sert gerçekliğin kıcıma bir tekme atacağına her zaman güvenebilirim.

"Bu arada, Nikolai geçen hafta bizimle ilgilendi ve sen de ona borcunu arabasını çarparak mı ödemeye karar verdin?"

Elise ilk kez suçlu görünme nezaketini gösterdi.

"Zaten araba kullanmamalıydın!" Devam ediyorum. "Acemi ehliyetin bile yok."

"Yıllardır araba kullanıyorum," diye tersliyor. "Bakkaldan alışverişi başka nasıl yaparım sanıyorsun? Sence *annem* beni oraya arabayla mı götürdü? Hadi Belle, aptal olma."

Bu itiraf beni hazırlıksız yakaladı. Tereddüt ettim.

Elise sessizliği dolduruyor. "Eskiden arabamı on blok öteye kadar çekerdim ama araba kullanmak daha kolaydı. Bagaja daha çok şey sığdırabiliyordum ve o kadar sık gitmem gerekmiyordu."

Ve işte böyle, öfkem dağılıyor. Küçük kız kardeşimin market alışverişi yaptığı ve onları küçük kırmızı arabasıyla eve taşıdığı görüntüsü... Bu çok fazla. Yıkılmak istiyorum.

Ondan çok şey alındı ve o neyi kaçırdığının farkında bile değil. Bu onun için çok normal.

Tanrım, bu yanlış.

Bir elimi yüzümde gezdirip kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Arabayı çalmamalıydın, Elise. Gezmek için bize sormalıydın. Eğer bizimle gelmek istemiyorsan Nikolai sana bir tur rehberi bulabilirdi."

"Doğru," diye hırlıyor. "İhtiyacım olan her şeyi Nikolai'den isteyebileceğimi unutmuşum. Aslında benimle ilgilenen o. Artık ona baba demeye başlamalı mıyım?"

Elise suratına bir tokat atmış olabilir. Ona bakıyorum, içimde tanımadığım bir öfke yükseliyor. Muhtemelen pişman olacağım bir şey yapmadan önce arkamı dönüyorum.

Nefes al. Nefes al. Bu kelimeyi nefesimin altında tekrar tekrar mırıldanıyorum, ta ki her nefes alışımda pil asidi emiyormuşum gibi hissetmeyene kadar.

Nikolai yoldan geri dönmek için o anı seçer.

"Şey," diyor onu duyabileceğimiz kadar yaklaştığında, "mal sahibi bir anlaşma yapmaya istekliydi. Çite verdiği zararı karşılayacaksın ve o da ödeşmiş olacağız."

"Ben mi?" Elise gözlerini kırptırarak sorar.

"İkimizden biri olmayacağı kesin," diye mırıldandım ona.

Bakışlarını bana çevirdi. "Ben bir yabancı için çalışmıyorum! İsterse polisi arasın, umurumda değil. Yasal bile değilim. Bana ne yapacaklar ki?"

"Seni götürmek mi?" Yüzüne sadece birkaç santim yaklaşıp kadar öne eğilerek öneriyorum. "Kimliğini kaçak olarak belirleyecekler. Seni Omaha'ya geri götürecekler. Annemin yanına. İstedğin bu mu?"

Elise bakışlarını kaçırmıyor ama gözlerinin ardındaki belirsizliğin titreşimini görebiliyorum. Dışarı vurmaya reddetse bile orada yaşayan korkuyu.

Bunu ona yaptığım için nefret ediyorum. Ama burada neyin tehlikede olduğunu gerçekten *görmesi* ve anlaması gerekiyor.

"Orada olmak istiyor olmalısın çünkü benimle olmak istemiyorsun," diye omuz silkerek devam ediyorum. "Elimden geleni yapıyorum ama bazen bunu çok zorlaştırıyorsun Elise. Belki çalışmak sana iyi gelecektir. Belki hayatın bir peri masalı olmadığını anlamayı sağlar. Kolay değil. Bunun için çalışmalısın."

"Evet, çünkü hayatım bundan önce gerçek bir peri masalıydı! Siktir git, Belle!"

Nikolai arkamdan usulca . "Bir kuşun tüyleri," diye mırıldandı.

Arkamı dönüp ona parmak atma isteğime karşı koyuyorum. Belki de bazen itiraf etmek istediğimden daha çok Elise'e benziyorum.

Onun yerine omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne zaman başlıyor?" "Sabah," diyor. "Gün doğumu."

"Harika. O zaman şimdi otele gidiyoruz, ama yarın döneceğiz-"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıkıyor Elise. "Burada kalıp çalışmayı tercih ederim."

Kolumu çiftlik evine doğru savuruyorum. "O zaman git! Kimse seni durduramaz!"

Burun delikleri alevlenir. Sonra Elise öfkeyle topuklarının üzerinde döner ve araba yolundan eve doğru yürümeye başlar.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Nikolai'ye döndüm. "Bu adam iyi görünüyor muydu? Onu tanıyor musun? Ya bir çeşit katilse ya da-"

"Yakında kalacağız," diyor.

Başımı salladım, bir an için rahatladım. Sonra suçluluk duygusu yerleşmeye başlıyor. "Ama sen buraya çalışmaya geldin, bebek bakmaya değil. Muhtemelen yapacak işlerin vardır. Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."
_"

"Özür dilemeyi kes."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ağzım hâlâ açık, dilimin ucunda söylenmemiş kelimeler var.

"Bunu sen yapmadın," diye devam ediyor. "Elise yaptı. Ve eğer başka bir yerde olmam gerekseydi, olurdu. Beni zorladığın için burada değilim. Burada olmak istediğim için buradayım. Anladın mı?"

Ses tonu sert ve pürüzlü ama kelimeler o kadar rahatlatıcı ki onlarla ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonunda, sadece başımı salladım. "Tamam."

"Tamam," diyor. "Şimdi, ata istiyor musun, istemiyor musun?"

BELLE

At gezintimizin üçüncü saatinde nihayet rahatlamaya başlamıştım. Nikolai sanki hayatı boyunca bu işi yapmış gibi yanımda tırıs gidiyor. Adam spor bir arabanın direksiyonunda, özel bir uçakta, bir atın üstünde her şeyi zahmetsizce yapıyor gibi görünüyor. Bu hiç adil değil.

"Sanırım sonunda dörtnala koşmaya hazırsın," diyor.

Elimi kısırağın boynunda gezdiriyorum. "Evet, hiç sanmıyorum. Bacaklarım şimdiden çok ağrıyacak."

"Neyden?"

"Neyden? Üç saat boyunca ata binmekten! Hepimiz kaslı yarı-tanrılar değiliz. Bazılarımız zayıf insan parçalarıyla çalışıyor, tamam mı?"

Kalçalarım gerçekten acıyor. Ama bu at terapisinde de bir şeyler var. Bu devasa hayvanın üzerinde otururken, üstesinden gelemeyeceğim bir şey olduğunu hayal etmek zor. Başaramayacağım bir şey. Bu duygudan kurtulmaya hazır değilim.

Özellikle de indiğimde beni neyin beklediğini bildiğim için.

"Burada çok fazla arazi var," diyor Nikolai. "Keşfetmekte özgürüz."

Arazi yumuşak çukurlar ve tepeler halinde uzanıyor, ufuk boyunca bir buzul halkası uzanıyor. Yeşil, gür ve güzel. Hatta bazıları romantik bile diyebilir.

"Tehlikeli hissettiriyor," diyorum usulca.

Gülüyor. "Dünkü gibi olmayacak. Uçurum yok." Ama

benim bahsettiğim tehlike bu değildi.

Nikolai atından kolaylıkla atladı ve bana doğru yürüdü. Bir eliyle kalçamı kavıyor ve diğer elini uzatarak inmemeye yardım ediyor.

Onun ellerinde, bir fanteziye düşme riskim her zamankinden daha fazla. Gerçek hayatımın neye benzediğini unutuyorum.

Asıl tehlike bu.

"Teşekkürler," diye

mırıldanıyorum.

Ayaklarım yere basar basmaz yürümeye başlıyorum. Sanki göğsümdeki bu garip duygudan kaçabilirmişim gibi.

Nikolai bana çabucak yetişti. "Nereye gidiyorsun?" "Keşfetmeye.

Dediğin gibi."

"Nereye gittiğinize dair bir fikriniz var mı?"

Durup etrafa bakıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, çiftlikteki birkaç bina dışında, başka hiçbir işaret yok. Sadece vahşi kırlar.

"Keşfetmenin amacı bu değil mi? Aklında bir hedef olmadan dolaşmak?" "Eğer başka bir uçurumdan düşmek istiyorsan, tabii ki."

"Ben kör değilim, biliyorsun."

"Hayır, ama dikkatiniz dağınık," diyor. "Ve bu neredeyse aynı şey. Rahatlamanız gerekiyor."

"Rahatım!" Yalan söylüyorum.

Nikolai bana dönüyor ve elini uzatıyor. O bana doğru gelirken ve ne planladığına dair hiçbir fikrim yokken donup kalıyorum. Sonra elleri omuzlarıma indi. Yavaşça, kulaklarımın etrafından aşağı doğru itiyor.

Bir anda vücudumun gevşediğini hissediyorum. İçimdeki baskı hafifçe azalıyor.

"Bu," diyor, "rahat değil. Gerginsin."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Elise'i düşünüp duruyorum. Bu sabah olanları. O benim sorumluluğumda, biliyor musun? Ve ben... ben onu hayal kırıklığına uğrattıyorum."

Nikolai'ye bakıyorum ve sonra uzaklaşıyorum, bana nasıl baktığını göremeyecek kadar gerginim.

"Biliyorum, acınası bir durum. Sen hiçbir şeyde başarısız olmazsın. Muhtemelen size saçma geliyordur. Ama-"

"Sadakati anlıyorum."

Nikolai'nin sesi ciddi. Kafamı kaldırdığımda onun ifadesi de . Kaşları birbirine kenetlenmiş, çenesi sıkılmış.

"Ailenizle ilgilenmenin önemini anlıyorum. Üzerinizdeki baskıyı biliyorum."

Elleri hala omuzlarımda ve aniden vücudunun sıcaklığına adım atmak istiyorum. Güçlü kollarının beni sarmasını istiyorum. Kulağımda onun derin sesi.

Saf, katıksız şehvet içimde bir şimşek gibi çakıyor ve şok geçirmiş gibi ondan uzaklaşıyorum.

"Gitmeliyiz," diye kekeliyorum. "Nereye gidelim, aklınızda bir şey mi var?"

Nikolai sırtıyor. İçimden geçenleri anladığına eminim. Ama bir değişiklik olsun diye, bu işin peşini bırakacak kadar iyi niyetli.

"Evet, aklımda bir şey var," diyor. "Beni takip edin."

Elimi tutuyor ve beni peşinden sürüklüyor. Ahırların arkasından dolaşıyoruz ve ilk kez taş bir patika fark ediyorum. Ahırdan uzaklaşıyor ve bir tepenin ardında kayboluyor. Ellerimi iki yanımda sıkıca kenetleyip onu takip ediyorum.

Aniden yol, ortasında dairesel bir havuz bulunan bir tür avluya açılıyor. Su soluk mavi ve yüzeyinden buhar çıkıyor.

Nikolai gülümseyerek bana dönüyor ve gömleğinin altından tutuyor. Tek bir hareketle tişörtü kafasına geçiriyor ve ben dilimi ağzımda tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Vay anasını, adam muhteşem. Geniş omuzlar, kesik bir bel ve ısırarak isteyeceğim karın kasları.

"Burası doğal bir kaplıca," diyor, pantolonunun düğmelerini açmaya başlamış bile. "At sürdükten sonra ağrıyan tek kişi sen değilsin. Islanmanın getirdiği bir şey."

"Ama ağrın yok," diyorum aptalca.

"Hayır. Ama biraz sertlik var."

Sonra pantolonunu indiriyor ve ne kadar sert olduğunu görüyorum.

Yine de Nikolai'nin ereksiyonunu göstermemesi beni şaşırttı. Boxerını üzerinde bırakıyor ve kaplıcaya giriyor. Yerleştikten sonra kollarını dudak boyunca uzatıyor ve arkasına yaslanıyor.

"Harika bir his. Sen de ."

Harika görünüyor. Ve gerçekten ağrım var. Ama o suya girersem, sonrasında olacaklardan sorumlu tutulamam.

"Dışarısı yüzmek için biraz soğuk."

"İşte bu yüzden kaplıca," diye kıkırdıyor Nikolay. Duraklıyor ve beni inceliyor. "Seni sinirlendiriyor muyum Belle?"

Evet, inanılmaz derecede gergin olduğumu kabul etmek yerine, gömleğimi çekip çıkararak karşılık veriyorum. Nikolai'nin giysileriyle birlikte yığının içine atıyorum ve kot pantolonumdan sıyrılıyorum.

Gözlerini üzerimde hissediyorum, ayak parmağımı suya ve sonra kaymamı izliyor. Ama ılık su beni sardığında her şeyi unutup iç çekiyorum.

"Güzel, değil mi?"

"İnanılmaz," diye katılıyorum. "Burada yaşamak istiyorum."

Gözlerden uzak, sessiz ve sıcak. Bir yanımda o ana dalmak, sorunlarımın milyonlarca kilometre ötede olduğunu hayal etmek istiyor.

Ama değiller. Benim sorunum yakınlarda. Yakınlarda bir yerde, muhtemelen kaşlarını çatmış ve bozuk bir çitle uğraşırken küfrediyordur.

Ve bir anda omuzlarımın kulaklarıma doğru yükseldiğini hissediyorum. "Belle."

Nikolai'ye bakıyorum ve göz kırpyorum. "Ha?"

Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Beynini kapat." "Sanki o kadar kolaymış gibi," diyorum.

"Elbette öyle," diye yanıtlıyor. "Derin bir nefes al, al ve ver. Bir kaplıcadayız İzlanda'da. Kaslarınızı serbest bırakın. Endişelerinizi serbest bırakın."

Dediğini yapıyorum ama bitirdiğimde daha da sıkı sarılıyorum. İnledim. "Şimdi stresliyim çünkü stres atma konusunda iyi değilim."

"Düşünmeyi bırak."

Gözlerimi kısıyorum. "Düşüncelerim bir anahtarmış gibi konuşmayı kes. O şekilde çalışmıyorlar."

"Bunu daha önce de yaptın."

"Evet, ama sadece biz-" Kendimi durduruyorum, kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Nikolai vahşı bir yoğunlukla beni izliyor. "Biz ne?"

Sanırım *bir uçak tuvaletinde çılgınca seks yapmıştık*. Ama kendimi getiremiyorum söylemek için.

Onun yerine başımı sallıyorum. "Sen tehlikelisin."

Konu değişikliğime şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. "Öyle ?"

"Çok," diye ısrar ediyorum. "Riskli bir işe bulaşamam. Elise'i düşünmem gerekirken olmaz. Sabit bir iş arıyor, eve döndüğümüzde bir sonraki adımımın ne olacağını planlıyor olmalıyım."

"Yapmalı, yapmamalı. Yapamam, yapmayacağım." Nikolai omuz silkiyor. "Düşünmen gereken şey *"Beni ne mutlu eder?"* olması gerekirken çok fazla analiz yapıyorsun gibi geliyor."

Sessiz kalıyorum, o bana yaklaşırken göz kırpmıyorum. Çenesi avının etrafında dönen bir avcı gibi suyun altına iniyor.

"Ne istiyorsun Belle?" diyor usulca.

Parmaklarının suyun altında bileğime dokunduğunu hissediyorum ama geri çekilmek yerine daha da yaklaşıyorum.

Diğer her şeyde olduğu gibi, Nikolai fark eder.

"Ne istediğini biliyorsun," diyor. "Ben de senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Peki neymiş o?" Sessizce soruyorum.

Parmakları kalçalarımın altından geçiyor ve bacaklarımı ayırıyor. Bir saniye sonra, bacaklarımın arasında, göğsünü benimkine bastırıyor.

"Dikkat dağıtıcı."

Dudaklarımız buluştuğunda, sanki uzun zamandır suyun altındaymışım ve o benim ilk temiz hava soluğummuş gibi hissediyorum. Bacaklarımı beline doladığımda ciğerlerim yanıyor ve göğsüm kabarıyor.

Nikolai enseme kavırıyor, beni kendine yakın tutuyor. Diliyle dudaklarımı ayırıyor ve içeri giriyor.

Kolay, doğal hissettiriyor. öpmek, tadına bakmak. Sanki uzun zamandır yapıyormuşum gibi ve aynı zamanda yepyeni bir şeymiş gibi. Her saniye heyecan verici. Vücutlarımızın suyun altında sürtünmesi, ellerinin omurgamdan aşağı inip belimi kavraması.

Nikolai beni kendine doğru çekip, ağrıyan merkezimi sikine doğru salladığında, bir saniye daha bekleyemiyorum.

"Seni içimde istiyorum," diye soluyarak ellerimi boxer'ının içine sokuyorum.

Malzemeyi tekmeliyor ve sonra külotumu kenara itiyor. Hızlı bir hamleyle kabzasına kadar içime girdi. Başımı kaplıcanın taş kenarlarına yaslıyorum, zihnim sonunda mutluluktan bomboş.

Bu kadar iyi hissettirirken başka şeylerin ne önemi olabilir ki?

"Sonunda," diye nefes alıyor Nikolai, içime yavaşça girip çıkarken. "Şimdi rahatlamaya başlıyorsun."

"Görünüşe göre, gereken bu."

Sığ ve hızlı bir şekilde iterken boynumu öpüyor. "Yapmak istediğim bir fedakarlık."

Sakallı yüzünü kavriyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Onu tüm gücümle öpüyorum ve son stresimin de suyun içinde eriyip gitmesine izin veriyorum.

"Ama rahatlamak düşük bir çıta, sence de öyle değil mi?" Nikolai karanlık, baştan çıkarıcı gözlerle beni izliyor. Başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladı. "Bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Aklında ne vardı?"

Cevabı tek bir nefes: "Ecstasy."

Oh, Tanrı aşkına.

Parmaklarımı boynunun dibindeki saçlara doluyorum. Yeterince yaklaşamıyorum, bu yüzden kendimi ona daha sert sokmaya, daha hızlı sürmeye razı oluyorum. İkimiz de nefes nefese kalana kadar kalçalarımı suyun altında tekrar tekrar döndürüyorum.

Nikolai dilinin düz kısmını meme ucuma bastırıyor ve ben tekrar tekrar onun sertliğinin üzerine düşerken ağzına doğru eğiliyorum. Bu bir kaos ve zevk senfonisi ve ben bunun bitmesini istemiyorum.

Ama olacak.

Olmak üzere.

"," diye soluyarak başını kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Göğüs. "Ben gidiyorum-"

"Gel," diye emrediyor, parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Yapıyorum. Sertçe. Dalga dalga içimde yuvarlanırken inliyor ve sarsılıyorum, Nikolai'yi benimle aynı ritimde titreştiğini hissedene kadar sağıyorum. İçime boşalırken beni kendisine doğru tutuyor.

Ve bu sürdüğü sürece, düşünmüyorum. Stres yapmıyorum.

Özgürüm.

NIKOLAI

Bu kadın bana bir şeyler yapıyor.

Şimdi bile, aşınmış toprak patikadan çiftlik evine doğru yürürken, hala sıcak küvetin dumanı tüterken, onu yere yatırıp tekrar doldurmak istiyorum. Hâlâ tatmadığım yerler var. Henüz denemediğim pozisyonlar.

Ama akıllı başka yerde. Asi kız kardeşinde, eminim. "O iyi olacak," diyorum ona.

"On dört yaşında."

Omuz silkiyorum. "On dört yaşımıdayken zaten tek başıma yaşıyordum." Bana dönüyor, gözleri kocaman. "*On dört* yaşında tek başına *mı* yaşıyordun?" "Bu benim seçimimdi."

Bunun sadece bu şekilde olduğunu eklemiyorum çünkü diğer seçenek işe yaramaz babamla yaşamaktı. Kendi başımın çaresine bakmak, hem kendime hem de onun uyuşturulmuş kıkırına aynı anda bakmaktan daha kolaydı.

Dişlerinin arasından nefes almaya zorluyor. "Elise'i birçok şeyden korudum... belki de çok fazla şeyden. Ve şimdi, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Onu başka bir ülkedeki bir çiftçi için çalıştırmak mı? Kulağa gotik romanlardaki kötü kalpli üvey annelerin yapacağı bir şey gibi geliyor, değil mi?"

"Kötü üvey anneler hakkında pek bir şey bilmem," diyorum. "Ama ellerinden gelenin en iyisini yapan endişeli ablalar? Bu konuda biraz deneyimim var."

"Peki senin fikrin nedir?"

Sırıtiyorum. "Onu çok... esnek buldum."

"Tanrım," diye inliyor. "Bunu bir seks şakası haline getiriyorsun." "Bana durmamı söyle, duracağım," diyorum.

Gülümsüyor ama bir şey söylemiyor. İkimiz de onun bundan hoşlandığını biliyoruz.

Eve giden uzun yolu yarılamiştık ki bir figür verandadan atlayıp bize doğru koşmaya başladı. Bir için kim olduğunu anlayamadım.

o. Bol kot pantolon ve flanel gömlek giymiş ufak tefek biri. Ama sonra arkasında atkuyruğu şeklinde sallanan çilek sarısı saçlarını görüyorum.

"Elise?" Belle soluk soluğa, şüphesiz benimle aynı şeyi düşünüyor.

Bu çiftçi ona ne yaptı?

Elise yaklaşırken gerçekten gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme, alaycı bir genç gülümsemesi değil. Ve sonra gerçekten *el sallıyor*.

"Merhaba!" diye cıvıldıyor kolayca.

Belle şaşkın şaşkın ona bakıyor. Sessizliği bozmak zorundayım. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Sadece ikinizi bekliyorum. Bugünlük işim bitti. Einar bana bu kıyafetleri verdi." Kollarını uzatıyor ve kendine gülümsüyor. "Bunlar karısının. Ve benim üzerimdekilerden daha kolay taşınıyorlar."

"Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?" Belle sonunda başarır.

Bunun üzerine Elise gözlerini devirir.

"İşte " diyor Belle. "Hâlâ orada bir yerde olduğunu bilmek güzel."

"Tanrım, çok utanç vericisin." Elise yanımdan geçip arabaya doğru yürüyor ama yüz ifadesinde bir eğlence belirtisi var.

Belle onun peşinden gidiyor. "Einar sana ne ?"

"Hayvanlarla ilgilenmek. Koyunları besledim ve kümesten yumurta toplanmasına yardım ettim."

"Bunun bir ceza olduğunu sanıyordum. Neden bu konuda mutlu görünüyorsun?" Belle soruyor.

Elise omuz silkiyor. "Eğlenceliydi. Hayvanlar çok sevimliydi. Ve Einar yarın bazı atlara binebileceğimi söyledi. Görünüşe göre kızı çiftliğe yardım ediyormuş ama geçen yıl taşınmış. Çitlere kızgın bile değil; sadece yardım ettiği için memnun. Harika değil mi?"

"Evet, harika," diyor Belle. Ama bana baktığında çenesi düşüyor.

Sadece başımla onaylıyorum. Eğer öyle yaparsanız her şey yolunda gider.

Tam arabaya binerken Arslan'dan bir mesaj aldım. Tek bir kelime: *Bitti*.

Günümü İzlanda kırsalında güzel bir kadınla sevişerek geçirdim, genç kız kardeşi sonunda tavrından vazgeçti, tüm bunlar olurken Arslan Amerika'da benim adıma Bratva adaletini dağıtıyordu.

Ben olmak için her zaman güzel bir gün. Ama özellikle bugün, hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Oturma odasına girdiğimde Belle kanepeye kıvrılmış, üzerine battaniye örtmüştü. Kucağında açık bir kitap var ama okumadığını söyleyebilirim.

"Elise nerede?"

Sesimi duyan Belle kitabı kapatıyor ve bana rahat bir gülümseme veriyor.

"Duş almak ve erken yatmak istedi. Buna inanabiliyor musun?" Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Genelde sabaha kadar ayakta olur ve bütün gün uyur. Ama bir gün el işi yapıyor ve saat dokuzda yatıyor."

"Görünüşe göre onu işe almak iyi bir karardı." "Evet, senin iyi kararın," diyor.

"Onun çitin dışında çalışmasını isteyen çiftçiydi."

Belle çenesini indiriyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Ve sen beni adamlarla konuşup vazgeçiremediğine ikna etmeye mi çalışıyorsun? Ona anında nakit ödeme yapabilirdin. Ya da daha büyük olasılıkla, arabayı park etmek istediğin yere çitini koyduğu için senden özür dilemesi için gözünü korkutabilirdin."

Gülüyorum. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Senin hakkında bildiklerim bunlar," diye düzeltiyor. "Ama onun koşullarını kabul ettin. Elise'in çalışmasını istedin. Her nasılsa, onun için en iyisinin ne olduğunu ben bilmezken sen biliyordun." Yüzüne bir bulut yerleşiyor ve gülümsemesini azaltıyor.

"Bir sorunun dışındayken onu çözmek her zaman daha kolaydır," diyorum huysuzca. "Duygusal yatırım yapmıyorum."

"Kız kardeşim olduğu için mi yoksa hiç duygusal bir kurmadığınız için mi?"

"Mantığa dayalı kararlar vermeyi erken öğrendim. Bana en iyi neyin hizmet edeceğine dayanarak." Omuz silkiyorum. "Duygularım beni kontrol etmiyor. Beni sadece ben kontrol ederim."

"Güzel olmalı," diye alay ediyor Belle. "Her şey tarafından kontrol ediliyorum. Duygularım, kız kardeşimin duyguları, para ve güvenlik ihtiyacı... Kahretsin, şu anda sadece bir çörek düşünmeden duramadığım için uyanığım."

"Çörek mi?"

"Ya da bir muffin," diye iç geçiriyor. "Belki reçelli bir pasta. Ooh, ya da dondurma. Ya da çikolata."

Gözleri hülyalı, orta mesafeye odaklanmış, sanki gözlerinin önünde süzülen tatlılardan oluşan bir seraba bakıyor.

. "Şeker. Şeker istiyorsun." "Umutsuzca."

"O zaman oda servisini ara."

"Denedim ama mutfak bu gece erken kapandı." "Ve?"

Belle bana göz kırptıyor, ela gözleri bu gece karamel kahverengisinin uygun bir tonunda. "Ve... kapalı. Yemek yapacak ya da teslim edecek kimse yok. Pijamalarımı çıkarıp başka bir yerde fırın aramak istemiyorsam, tek yazdığı bu."

"Dürüst olmak gerekirse, alındım."

Yüzü kırışıyor. "Ne? Neden?"

"onca şeyden sonra," diyorum başımı sallayarak, "gördüğün onca şeyden sonra... gerçekten kilitli bir kapının beni durdurabileceğini mi düşünüyorsun?"

Gergin bir gülümsemeyle dudağını ısırtıyor. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Hadi gel."

Binadaki -aslında dünyadaki- hiç kimse hakkım olan bir mutfağa girmemi engelleme yetkisine sahip olmasa da Belle kapıyı açarken bir hırsız gibi fısıldamakta ısrar ediyor.

"Belki de aldığımız her şeyi sabah süit hesabına yazabiliriz," diyor. "Ben arayıp ne aldığımı söylerim. Ya da belki yapabilirsin. Ya da-"

"Tanrı aşkına, kadın. İçeri gir ve ne istiyorsan al."

Işıkları açıyorum. Belle yakalanmış bir fare gibi endüstriyel boyuttaki donduruculara doğru koşturuyor. Özellikle de çok kışkırtıcı bir ipek pijama takımını giymiş bir fare. Şortu kalçalarına kadar iniyor ve parıldayan kumaşın altındaki daracık kışına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Belle'e duygularımın beni kontrol etmediğini söyledim. Ama şu anda, bu bir yalan gibi geliyor.

Çünkü tek düşünebildiğim o ipeği üzerinden yırtıp mutfak tezgâhının üzerinde mideye indirmek.

"Kaseler nerede?" diye soruyor, kafasını dondurucunun kapısının arkasından çıkararak. "Buradaki dondurma kutuları kocaman. Ben sadece bir kase istiyorum. Küçük bir kase. Sonra da belki bir torba dolusu malzeme. Çikolata parçaları var mı?"

Metal bir tekerlekli arabayı alıp içeri götürüyorum. Sonra da yüklemeye başlıyorum. "Bir galon vanilya ve bir galon çikolata alabiliriz. Bana şu krem şantiyi ver. Çikolata şurubu mu yoksa karamel mi istersiniz?"

"Nikolai! Bu kadarı da fazla!"

Arabaya iki kavanoz ev yapımı sos eklerken kendi soruma cevap olarak "İkisi de o zaman," diyorum. Sonra arabayı mutfağa geri götürüyorum ve kilere yöneliyorum.

"Bu kadar yeter," diye tıslıyor Belle. "Nikolai, hadi!"

"Çörekler, hamur işleri ve çikolatayla ilgili özlem dolu bir konuşma hatırlıyorum."

"Hayır, bu yeterli. Ben iyiyim."

O kadar hızlı dönüyorum ki Belle bana doğru koşuyor. Bir kolumu beline doladım ve onu sıkıca göğsüme çektim. Nefes nefese kaldı ve bana baktı.

Kirpikleri uzun ve kıvrık, her göz kırpışında yanaklarına çarpıyor.

"Bu lanet otelin sahibi benim Belle," diye hatırlatıyorum ona. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin."

Alt dudağını ağzına götürüyor. "İstediğim bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Herhangi bir şey."

Uzun süre bunu düşünüyor, gözleri yüzümü ezberliyor. Acaba o da benim gibi mi düşünüyor? Tadının ne kadar güzel olacağını, şu anda sikimin üzerinde ne kadar iyi hissedeceğini.

Ama sonunda gülümsüyor. "Pasta istiyorum."

Geri çekiliyorum ve ona el sallıyorum. "O zaman git al."

O geçerken, dayanamayıp kışına vuruyorum. Omzunun üzerinden şakacı bir uyarı bakışı dışında Belle aldırıyor gibi görünüyor.

Bu saçmalığa alışık değilim. Porno yıldızlarının inlemelerine ve bana istediğimi sandıkları şeyi vermek için umutsuzca çabalayan estetikli kadınlara alışkınım.

Ama bu? Belle'in sıcak gülümsemesi, gerçek güveni? Garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Uzun zamandır kimsenin onunla ilgilenmediğini hissediyorum.

Bunu yapabilen kişi olmayı seviyorum.

Süitte, Belle krema dolu bir çöreği ısıırken inliyor. "Bu o kadar güzel ki yasadışı olmalı."

Alt dudağında biraz krem var. Uzanıyorum ve kendi ağzıma çekmeden önce parmağımla sıyırıyorum. Gözleri açılıyor ve yanakları kızarıyor ama hemen bir ısırik daha alıyor ve bir inilti daha çıkarıyor.

"Eğer bu sesleri çıkarmayı bırakmazsan, bir pastayı kıskanacağım."

Gülüyor. "Olmalısın. *Hiç ama hiç* bu kadar mutlu olmamıştım. Çok memnunum. Bu çörek beni hiç olmadığı şekilde doyuruyor."

"Sakin ol," diye araya giriyorum. "Hiçbir meydan okumayı geri çevirmedi. Bu seferkini kabul etmeye hazır olduğundan emin değilim."

Belle gülümsemesine geri dönmeye önce uzun bir esneme sesi çıkarır. "Bu konuda haklı olabilirsin. Çok yorgunum."

"Çünkü ben, gerçek bir erkek, bir pasta değil, seni kaplıcada aptal gibi becerdim," diye hatırlatıyorum.

Yüzü tekrar kızarıyor ve bunu bir ısırığın arkasına saklıyor. Yutkunduktan sonra memnun bir iç çekişle koltuğa yaslanıyor. "Tatlılar için teşekkürler. Genelde bu kadar tatlıya düşkün değilimdir."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Az önce bir dondurma ve üç çörek yedin."

Gözlerini kısıyor. "Takip etmemize gerek yok sanıyordum, Bay Sahip? Envanter tuttuğunuzdan haberim yoktu."

"Birisi şekerlemeleri içine çekerken durup dikkat kesilmemek çok zor."

Belle koltuğa doğru atılarak koluna bir tokat attı. "Şunu bilmeni isterim ki, çocukluğumda çoğu yıl doğum günümde pasta bile istemezdim. Genellikle kızarmış tavuk ya da alfredo ve galeta isterdim."

"Ne kadar süslü," diyorum. "Okuldaki çocuklar bana fakir olduğumu söyleyene kadar tereyağlı ve şekerli beyaz ekmeğin normal bir doğum günü ikramı olduğunu sanıyordum."

Belle'in yüzü düştü. Bana doğru uzandı. "Özür dilerim." "Özre gerek yok."

"Bana anlattığına sevindim," diye yumuşakça ekliyor. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek hoşuma gidiyor."

Tam da bu yüzden hiçbir şey söylememeliydim. Genelde söylemememin sebebi de bu. İnsanlar Nikolai Zhukova'dan korkuyor, Zhukova Bratva'nın Don'u ve Zhukova Incorporated'in CEO'su.

Ama doğum gününde şekerli sandviç yiyen ve on dört yaşında kendi başına taşınan zavallı küçük Niko? O bücür acınacak halde.

Ve acımak peşinde olduğum son şey.

"Sizi bugün olduğunuz kişi yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum" diye devam ediyor.

"Kendimi ben yarattım," diyorum sertçe. "Deneyimlerim bana zorla kabul ettirildi. Ama ben bunların üstesinden geldim."

"Ne boku?" diye soruyor usulca.

Omuz silkiyorum. "Bir sözlükte 'işlevsiz' kelimesini bulun ve yanında Zhukova klanının bir resmi olacaktır."

"Mafyalar, yani Bratvalar," diye düzeltiyor, "genellikle ailevi şeyler değil mi? Senin baban da bir Bratva'da değil miydi?"

Başımı salladım. "Kısaca. Büyükbabam Don'du ve babam görevi devralacaktı. Ama bu gerçekleşmeden Bratva'yı kaybettiler."

"Böyle bir şeyi nasıl kaybedersin?"

"Bunun pek çok yolu var. Ama bu olayda tedarik zincirleri yok edildi, zula evleri yerle bir edildi ve büyükbabamla birlikte adamların yarısı öldürüldü."

Belle'in nefesi kesilir. "Oh, üzgünüm, Nikolai. Bu-"

"Hayat," diye bitiriyorum. "Bir Bratva'da hayat budur. Ama babam bununla başa çıkamadı. Fakirliğe iyi uyum sağlayamadı. Özellikle de annem hastalandığında ve tedavi masraflarını karşılayamadığında."

Belle'in gözleri benimkilere kilitlendi. Onun bağlılığını hissetmek hoşuma gidiyor. Parmağını tenimin üzerinde dalgınca gezdirmesi de hoşuma gidiyor.

"Sonra annem öldü ve babam bir şişeye balıklama atladı." Çenemi ona doğru salladım. "Bu konuda bir iki şey biliyorsun."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Babam trafik kazasında öldükten sonra annem dağıldı."

"Elise'in sana sahip olduğu gibi bana sahip çıkacak büyük bir kardeşim yoktu," diyorum ona. "Sonumun babam gibi olmaması için kendime nasıl bakacağımı bulmam gerekiyordu. Ve ben de tam olarak bunu yaptım."

"Bunu kolaymış gibi söylüyorsun. Ama on dört yaşında kendi başına yola çıktın. Ve... Bratva'yı nasıl kurtardın? Kaybolduğunu söylemiştin."

"Benim dünyamda sadakat çok derindir. Ortaya çıkıp yeniden inşaya yardım etmek isteyen pek çok üye vardı. Sadece bir lidere ihtiyaçları vardı."

"Ve seni mi seçtiler?"

Başımı salladım. "*Ben* kendimi seçtim. Kimse yıkılmış bir Bratva'ya liderlik etme onuru için savaşıyordu, bu yüzden ben öne çıktım. Zhukova adını tuğla tuğla, kurşun kurşun yeniden inşa ettim. Ve bunu tek başıma yaptım."

Belle mırıldanıyor, "Herkes böyle bir şey yapamaz. Herkes geçmişinin üstesinden gelemez."

Elini geri çekiyor, ama ben uzanıp onu tekrar tutuyorum. Parmaklarımız birbirine değdiği anda gözleri benimkilere kayıyor.

"Herkes lider olmak için yaratılmamıştır," diyorum. "Ama kimi takip edeceğini bilmek hakkında söylenecek bir şey var. Ve sen beni buraya kadar takip ettin."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil miydi?"

Gülümsemesi kararsız. "Hâlâ karar vermeye çalışıyorum." "Ben karar vermiyorum. İşte bu yüzden iyi bir liderim."

"Neden?"

Elini dudaklarıma götürüyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum. "Çünkü senin için neyin iyi olduğunu sen daha bilmeden ben biliyorum."

BELLE

Gözlerimi açtığım anda, onun yokluğunu hissediyorum.

Doğrulup üzerimi saran pelüş beyaz yorgana bakıyorum. Bu yeni bir şey. Nikolai ben uyuduktan sonra getirmiş olmalı. Cam kaplı sehpanın üzerinde duran not da yeni.

Katlanmış kâğıt parçasına uzanıyorum. Nikolai'dan geldiğini sanıyorum ama sonra Elise'in sıkışık karalamasını fark ediyorum.

Kalbim hastalıklı olasılıklarla sıkışıyor. Yine kaçtı. Bu onun veda mektubu. Dün geceki tavrının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bu bir numaraydı. Ben şeker/Nikolai komasındaiken kaçıp gidebilmesi için bir oyun.

"Nefes al," diye fısıldıyorum kendime.

Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra Elise'in yazdıklarını okuyacak kadar sakinleşiyorum.

B-

Gittiğimizde baygındın (cidden, salyaların akıyordu), o yüzden seni uyandırmadık. Nikolai bugün beni çalışmak için çiftliğe götürecektir. Öğleden sonra benim için bir araba göndereceğini söyledi. Sonra koklaşırız!

-E

Tanrıya şükür. O güvende. Onunla .

Bir an , bu sabah Elise'le benim yerime bir başkasının ilgilenmiş olmasının keyfini çıkarıyorum. Eğer şu anda kendimi bu kadar rahat hissetmeseydim, bu kadar rahat hissettiğim için kendimi suçlu hissederdim.

Kız kardeşime bakmak benim seçimimdi ve bunu binlerce kez tekrar yapardım. Ama lanet olsun ki zor bir iş değil.

Yüzüme göz gezdiriyorum ve salya kabuğunu hissettiğimde irkiliyorum. "Ah canım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "bu hiç hoş değil."

Yorganı omuzlarıma sararak kanepeden uzaklaşıyor ve odama giriyorum. Ama kapıdan içeri girdiğim anda duruyorum.

benim parçalarım.

"Bu da ne-" Yavaşça yatağa doğru sürünüyorum, yorganın üzerine yayılmış sanat malzemeleri yığının kaybolacakmış gibi göz kırptıyorum. "Kim yaptı-"

Sonra ikinci bir not görüyorum. Bunun ön yüzünde geniş, köşeli bir adım yazıyor. Tanrım, el yazısı bile kendinden emin.

İstediğin kadar inkar et, ama sen yeteneklisin. Cüzdanımda katlanmış bir kanıt var. Bugün bütün gün çalışmak zorundayım. Rahatla ve sanat malzemelerinin tadını çıkar.

-N.Z.

Okumayı bitirdiğimde, yüzümde bir türlü silemediğim aptal bir sırıtış vardı. Nikolai burada olup buna şahit olsaydı, kesinlikle en utanç verici anlar listemde yer alırdı. Ama neyse ki yalnızım.

Masa sandalyesine çöküyorum, yeni deri eskiz defterimin sırtını kırıyorum ve ince kalemlere uzanıyorum.

Çizimlerime o kadar dalmışım ki kapının çaldığını duymuyorum. Ya da belki de duyuyorum ama beynim bunu dert edemeyecek ya da sesin ne anlama geldiğini çözemeyecek kadar meşgul. Çok daha acil bir konu, evin sağ tarafına ikinci kattan çıkan bir balkon mu inşa edeceğim yoksa birinci kata dört mevsimlik bir oda mı ekleyeceğim.

Sonra biri tekrar kapıyı çaldı ve ben doğruldum.

"Ah," diye inleyerek bir elimi ağrıyan belime bastırıyorum.

Ayağa kalkmayalı ne kadar oldu? Midem gurulduyor. Ya da yemek yemeyeli?

Mini mutfaktaki ocağın üzerindeki saate bakıyorum ve neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. "Nasıl oluyor da öğleden sonra saat neredeyse dört oluyor?" Kimseye haykırmıyorum.

Duş almadım, yemek yemedim ya da üstümü değiştirmedim. Bütün gün oturdum ve eskiz yaptım. Eskiz defterimin üç sayfasını kenarından kenarına doldurdum.

Bir yandan bütün bir günü boşa harcadığıma inanamıyorum. Öte yandan, en son ne zaman istediğimi yapabileceğim bir gün geçirdiğimi hatırlayamıyorum.

En son bir görevde o kadar kayboldum ki etrafımdaki dünya yok oldu. Nikolai burada olmadığına bile, beynimi kapatmama yardım edebiliyor.

O aptal gülümseme geri dönüyor. En azından yansımanın yanından geçene kadar. giriş holündeki aynada.

"Eyvah." Parmaklarımı hızla başımdaki kuş yuvasında gezdiriyorum ve biraz renk vermek için yanaklarımı çimdikliyorum.

Kapıyı çalan kişinin çılgık atarak kaçmayacağından emin olarak sonunda kapıyı çekip açıyorum.

Neyse ki Nikolai değil.

"Size bir teslimat var, Bayan Belle." Üzerinde otelin logosu bir polo giymiş sarışın genç bir kadın bana bir yığın paket uzatıyor.

Kaşlarımı çattım. "Benim için mi? Ben bir şey sipariş etmedim."

"Bay Zhukova'dan," diye açıklıyor kız. Paketleri neredeyse kollarıma itiyor. "Saat tam dörtte teslim edilmelerini sağlayacağıma yemin ettim. Böylece hazırlanmak için zamanın olacaktı."

"Hazır mısın?" Ben soruyorum. "Ne için?"

Kutular kollarıma girer girmez arka cebinden üçüncü bir not çıkarıyor ve hiç konuşmadan bana uzatıyor.

"Elbette," diye mırıldandım. "Bir not daha."

Kız eğilir ve süitin kapılarını kapatır.

Tamam o zaman. Görünüşe göre, aynı posta kodunda olsun ya da olmasın, herkes Nikolai'den her zaman korkuyor. Büyük paketleri beceriksizce tezgâhın üzerine kaydırıyorum ve son notu açıyorum.

Bu akşam otel personeli ve yatırımcılar için büyük bir açılış galası olacak. Bunlar sen ve Elise için. Seninle orada buluşuruz.

Not kısa ve öz, tipik Nikolai tarzında. Ama bir şey büyük hissettiriyor.

İlk kutuya dönüp kapağını kaldırıyorum. İçinde güzel bir serulean mavisi tonunda, özenle katlanmış bir balo elbisesi var. Elise'in saçları ve teni mükemmel görünecek. Yakası mütevazı, ama eteği Elise'in giyebileceği kadar kısa.

çok fazla şikayet etmemeli. Bir çift çıplak topuklu ayakkabı kutunun alt köşesinde duruyor.

Kutuyu kenara koyup diğerini açıyorum. Benzer bir şey bekliyorum.

-Güzel bir parti için güzel bir elbise. Hiçbir zaman balo elbiselerine ya da prenses rollerine düşkün olmadım. Üniversiteden mezun olup ilk yetişkin işimi alana kadar iş kıyafetleri bile bana ulaşılmaz geliyordu.

Ama ikinci kutunun kapağını açtığımda kalbim neredeyse duracaktı.

Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim.

Elbisenin bedeni altın renginde ve üzerinde karmaşık bir desenle işlenmiş minik boncuklar var; altın rengi nakışlar koyu bordo eteğe kadar devam ediyor. Elbiseyi kutusundan çıkarıyorum ve bele bağlanan treni fark ediyorum. Kalçaların etrafına bir büzgü ekliyor ve elbiseyi iyice geçiyor. Şimdiye kadar gördüğüm tüm gelinliklerden daha güzel.

Kapı aralığından gelen hızlı, tiz bir ısıklık dikkatimi çekiyor. Elise orada duruyor, gözleri kocaman açılmış. "Bu kimin için?"

Ona göz kırpyorum ve sonra elbiseye dönüyorum. "Ben, sanırım."

Elise homurdanıyor. "Taç giyme töreniniz için mi? Sen ve Nikolai İzlanda'nın Kral ve Kraliçesi mi olmak üzeresiniz?"

"İzlanda'da monarşi olduğunu sanmıyorum."

Çamura bulanmış ayakkabısıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve ellerini kot pantolonunun önüne siliyor. "Mavi elbise kimin için?"

"Senin için," dedim ona. "Sanırım bu akşam bir gala var."

"Gala mı?"

"Bir balo," diye açıklıyorum. "Bir parti. Bilmiyorum. Nikolai bunları gönderdi ve onunla orada buluşmamızı söyledi."

Son birkaç aydır sürekli bir ergen öfkesi ve iğneleme silsilesi vardı. Ama birden kız kardeşimin yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Partiye mi gidiyoruz?" diye ciyaktı.

Ben de sırtımdan edemedim. "Otelin büyük açılışı için. Orada kimler olacak bilmiyorum. Muhtemelen bir sürü yaşlı insan olacak."

Sıkıcı müzik. Havasız bir konuşma. Eğer gitmek istemiyorsan-"

"Ben gitmek istiyorum." Elise elbiseye uzanıyor ve sonra daha iyi düşünmüş gibi görünerek ellerini geri çekip kirli tırnaklarına bakıyor. "Duş almalıyım. Ve... saçımı yapabilir misin?"

Elbiseyi görünce kalbim duracak gibi olduysa da, Elise hazırlanmasına yardım etmemi istediğinde neredeyse patlayacaktı.

"Will I-Evet!" Biraz fazla hevesli bir şekilde söylüyorum. Biraz daha nazik bir şekilde tekrar deniyorum. "Tabii ki. Evet. isterim." Elise'in kaşları havaya kalkıyor, ben de omuz silkiyorum. "zgnm ama seni aldığımdan beri saçlarını Fransız rgs yapmak için can atıyorum. Seni son gördüğümde çok kısaydı."

Çocukken, annemden kaçmak için odamızda saklanırken, Elise'in saçlarını karmaşık şekillerde rmeyi severdim. Ama ben gitmeden bir yıl önce saçlarını kulaklarının üstünden kesti.

"Annem onu satmaktan bahsediyordu," diyor sessizce. "Birisi peruk yapan bir arkadaşı olduğunu söyledi. Saım için üç yüz dolar alabilirdi."

Bir elimle ağzımı kapattım. "şaka yapıyorsun."

"Ben ," diyor. "Bu yüzden okulda kendim kestim, böylece o kesemedi."

Annemizin fazladan para kazanmak için ne kadar ileri gidebileceğine neden hala şaşırabildiğimi bilmiyorum. Bu durum midemi bulandıran tanidik korku yaratıyor.

Ama annemizin bu geceyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Zaten yeterince mahvetti.

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Bu gece saçını yapmayı çok isterim. Artık kesinlikle yeterince uzun. Git duş al ve sonra hazırlanmaya başlayabiliriz."

Elise sırtmasını engelleyemez. Odasına doğru gitmeye başlar ama son bir kez geri döner. "Ne olursa olsun, Belle... Bence Nikolai iyi biri."

Bu tam olarak övgü dolu bir söz değil, ancak Elise'in standartlarına göre, Nikolai'nin heykelini dikti ve onun adına ulusal bir tatil yaptırdı.

Söyleyebileceğim çok şey var. Onun hakkında bildiklerim, yaptıkları ve hala yapabilecekleri hakkında ona anlatabileceğim çok şey var.

Ama karşısında -kız kardeşimle bana bağ kuracak, hakkında konuşacak bir şey verirken- Nikolai'nin yaptığı başka hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor.

NIKOLAI

"Sizi aramızda görmekten çok mutluyuz Bay Zhukova," diyor Margrét. "Bize katılıp katılmayacağınızı bilmiyorduk, bu nedenle planlanmış bir şey yok, ancak bir konuşma yapmak isterseniz ya da-"

"Hayır." Otel müdürünün fikrini nazikçe geri çeviriyorum. "Benim hesabıma hiçbir şeyi değiştirmeyin. Sadece giyinmek için bir bahane istedim."

Margrét gülümsüyor ve kıyafetlerime bakıyor, resmi kıyafetler giymemi takdir ettiği belli. Yüzü kızarıyor ve sonra bir içki almak için izin istiyor.

Başka bir evrende olsaydım, Margrét'i bara kadar takip eder ve partinin ortasında hoş bir sevişme için zemin hazırlamaya başlardım.

Ama söylediklerim yalandı. Tek istediğim Belle'i giydirmek için bir bahaneydi. Onun ve Elise'in güzel kıyafetler giymesine ve ikisinin de ulaşılabilir olduğunu düşündükleri peri masalına kaçmalarına izin vermek.

Sonra tam Belle ve Elise partiye girerken arkamı dönüyorum... ve motivasyonlarımın o kadar da özverili olmadığını fark ediyorum.

Şaşırmamalıyım. Hiç .

Belle hayal ettiğim kadar iyi görünüyor. Hatta daha iyi. Altın ve bordo içinde bir tanrıça gibi. Elbise kıvrımlarını sarıyor ve uzun treni kraliyet ailesindenmiş gibi arkasından uzanıyor. İnsanlar yolundan çekilmek için acele etmek zorunda kalıyorlar ama bunun tek nedeni onu gördükleri anda yürümeyi bırakacak kadar büyülenmiş .

Beni fark ediyor ve endişeyle gülümsüyor. Saçları ensesinde gevşek bir düğüm halinde geriye doğru toplanmış, dalgalı dallar omzunun üzerinden sarkıyor.

Yaklaştığımda ellerimi kendime saklamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. "İkiniz de inanılmaz görünüyorsunuz," diyorum küçük bir selamla.

Belle'in yüzü zevkle kızarır ama saç tokalarıyla oynamak için kız kardeşine döner. "Öyle değil mi? Muhteşem bir kız."

Elise kardeşinin elini itiyor ama o da mutlu. Bugün çenesini biraz daha yukarıda tutuyor. Olması gerektiği gibi. Mavi elbisesi solgun tenini dengeliyor.

ve saçındaki kızıl tonları ortaya çıkarıyor. Neredeyse parlıyor.

Muhtemelen bu yüzden pasta şefinin ergenlik çağındaki oğlu gözlerini ondan .

"Affedersiniz," diyor Elise. Dönüyor ve doğruca genç adama doğru yürüyor. Adam onun kendisine doğru geldiğini fark edince gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Tanrım," diye iç geçiriyor

Belle. "Ne?"

"Ona bir bakın. İsteddiği şeyin peşinden gidiyor. Utanma yok, şüphe yok. Bu... bu inanılmaz. Takdire şayan. Asla yapamazdım."

"Belki sen de denemelisin. Erkeklerin gözlerini de bu şekilde kafalarından çıkarabilirsin. Eğer istersen."

"Sadece bu kadar. İstedığimin bu olduğundan emin değilim... en azından herhangi bir erkek değil."

"Aklınızda belirli biri var mıydı?"

Belle'in dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşür. "Bakalım gece nasıl geçecek. O zaman bana bu elbisenin içinde mi yoksa dışında mı daha göz kamaştırıcı olduğumu söyleyebilirsin."

Aletimin smokinimin fermuarına dayandığını hissediyorum. Belki de parti ortasında sevişmek tamamen ihtimal dışı değildir.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Beni kışkırtma Belle, yoksa seni hemen yukarı sürükler ve partideki herkes iniltilerini duyana kadar sikerim."

"Beni iki saat önce görseydin bu kadar baştan çıkmazdın," diyor, yanakları kıpkırmızı. "Bugün bıraktığın diğer hediye dikkatimi biraz dağıttı. Elbise gelene kadar düş bile almadım."

"Sanırım sanat malzemelerini buldun."

"Gözden kaçırmak zordu. Bir servet harcamış olmalısınız."

Elimi umursamazca sallıyorum. "Bunu yaptığım için mutluydum."

Bu kadarı doğru. Belle'i gülümsetmeyi seviyorum. Ona bir zamanlar imkansız görünen şeyleri vermekten zevk alıyorum. Tuhaf bir şekilde sihir gibi hissettiriyor. Havadan umut yaratmak gibi.

Belle başını sallar ve odanın içinde etrafına bakınır. "Bunların hepsi inanılmaz. Gerçek dışı."

Otel, Belle ve benim dün ıslandığımız gibi bazı doğal jeotermal kaplıcaların etrafında inşa edilmiştir. Ana etkinlik odası, doğal havuzlara ve yükselen lav kayası oluşumlarına bakan tabandan tavana pencereleri ile bu satış noktası düşünülerek tasarlanmıştır. Buhar sudan bulutlar gibi dalgalanıyor ve kırılmamış cam bölmelere kazınmış ince tasarımları ortaya çıkarıyor.

"Burada olmak fazlasıyla yeterli," diye devam ediyor. "Bana başka bir şey almanıza gerek yok. Burada geçirdiğim son birkaç gün... Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye oldu."

Gözleri duygusallıktan cam gibi. Ciddi biliyorum. "Özür dilerim o zaman."

"Ne için üzgünsün?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Elimi cebime attım ve yassı, dikdörtgen siyah bir kutu çıkardım. "Paramı başka bir hediye için boşa harcadığımı."

Yüzündeki endişe kayboluyor ve yerini yarı kızgın, yarı eğlenmiş bir gülümsemeye bırakıyor. "Nikolai, bu hiç komik *değil*."

Sırtarak kutuyu açıyorum ve ortasında büyük bir yakut bulunan altın bir kolye çıkarıyorum. Renkler elbisesine mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Ben... Ben bunu kabul edemem," diye

kekeliyor. "İyi ki seçme şansın yok."

Etrafında dolanıyorum ve zinciri kumral saçlarının altından geçiriyorum. Nazıkçe tokayı sıkarken mücevheri parmaklarımla tutuyorum.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"O zaman hiçbir şey söyleme. Hadi dans edelim."

Gözleri parlıyor. "Müzik yok."

"Merak etmeyin. Olacak." Elini tuttum ve onu dans pistinin ortasına götürdüm.

Kolumu beline doladığım anda orkestranın aceleyle enstrümanlarını almaya çalıştığını görüyorum. Birkaç dakika sonra çalmaya başlıyorlar.

Belle kıkırdar. "İstediğin her şeyi istediğin anda mı elde " "Bazen daha da erken."

"Güzel olmalı."

Vücudunu kendime doğru çekerek ona daha sıkı sarılıyorum. "Sana söyledim Belle: Tek yapman gereken istemek. Ne istersen sana vereceğim."

Belle bana bakıyor. Şu anda ikimizin de aynı şeyi istediğine dair bir his var içimde.

Eli kolumu kavıyor ve dudakları yumuşak bir nefesle ayrılıyor. Nerede olduğumuz önemli değil - bir galanın ortasında, bir restoranın köşe kabininde, bir uçak tuvaletinde tıkış tıkış - bu kadın bana bir şeyler yapıyor.

Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ama tam eğilip onun dileğini gerçekleştirecekken, kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor. Şöyle bir baktım ve birinin dikkatini çektiğimi gördüm.

Burada olmaması gereken biri.

BELLE

Bu kırık öpücük, ondan önce gelen her şeyden daha çok acıtıyor.

Belki de etrafta çok fazla insan olduğu içindir. Uçakta, ofisinde, kaplıcalarda hep yalnızdık. Yaptığımız şey kirli küçük bir sır, gizli bir suçlu zevk gibi hissettiriyordu. Tanık yoktu. Olduğu anda unut.

Ama burada? Şimdi mi? Bir partinin ortasındayız, etrafımız kız kardeşim, Nikolai'nin çalışanları ve Tanrı bilir başka kimlerle çevrili.

İki saniye öncesine kadar bana bakışından bunu anlayamazdınız. Tek gördüğünüz Nikolai'nin yüzü olsaydı, odada sadece ikimizin olduğunu düşünürdünüz.

Ne istersen, sana vereceğim. O küçük cümlenin bana ne yaptığını açıklayacak kelimelerim yok.

Ama sonra Nikolai başka tarafa bakıyor. Gözleri kararıyor, başımın üzerindeki bir şeye odaklanıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Nikolai?" Şaşkınlıkla sordum.

Bana bakmıyor. Gözleri baktığı şeye sabitlenmiş durumda. "Burada kal," diye emrediyor. "Geri geleceğim."

Dönüp Nikolai'nin odayı geçip doğruca başka bir kadına yönelmesini izliyorum.

Sıradan bir kadın değil ama. Onu tanıyorum. Roger'ın Zhukova Incorporated'da bana sürpriz yaptığı gün Nikolai'yi bu kadın ve Giorgos Simatou ile bir toplantıda gördüm.

Bugün çok daha farklı görünüyor. Elbisesi alev kırmızısı ve göğsüne doğru tehlikeli bir şekilde iniyor. Göbek deliğini göremediğime gerçekten şaşırdım. Saçları sıkı, gösterişli bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış ve odanın diğer ucundan bile dudaklarının parlak kırmızı rujla kaplanmış olduğunu görebiliyorum. Sürekli özel jetlerden ve beyaz kumlu plajlardan paylaşım yapan bir Instagram modeline benziyor.

Nikolai onun önünde durdu ve duyamadığım bir şeyler fısıldamaya başladı.

Dans pistinin ortasında tek başıma dururken kendimi savunmasız hissediyorum, bu yüzden diğer herkesle birlikte odanın kenarına doğru ilerliyorum.

Elise hâlâ geldiğinde kendisini tanıştırdığı sarışın çocukla birlikte duruyor ama onun da beni izlediğini söyleyebilirim. Aslında *bizi* izliyor. Gözleri Nikolai'den bana ve tekrar bana dönüp duruyor.

"Şampanya, bayan?" Bir garson, Nikolai ve kadını görüş alanımdan çıkararak, yüzümün önünde bir tepsi şampanya kadehi tutarak soruyor.

Bir tane alıyorum, çünkü sesimi aniden kaybetmiş gibiyim ve sevgilimin başka bir kadınla konuşmasını izlerken yudumluyorum.

Ama eli Nikolai'pazusuna gelip sonra yavaşça kolundan aşağı indiğinde... Neredeyse bardağımı odanın diğer ucuna fırlatacaktım.

O benim, bağırarak istiyorum, göğsüme vurarak. Nikolai'nin benim olmaması dışında. Gerçekten değil.

Bir hafta önce ondan nefret ediyordum. Onu polise ihbar edecektim. zimmete para geçirme. Birlikte yemeğe çıktığımız sırada bir adamı öldürdüğünü ve yaptığı diğer tüm korkunç şeyleri bildiğim halde yine de onunla yattığımı düşünürsek, bu şimdi gülünç geliyor.

Eğer polise gitseydim, ben de onunla birlikte bir hücreye düşerdim. Belki deli gömleği bile giyerdim.

Kırmızılı kadın parmak uçlarında yükseliyor ve Nikolai'nin yanağına bir öpücük konduruyor. Kalbim öyle sıkışıyor ki kusmak istiyorum. Onu itmesini, geri çekilmesini bekliyorum.

Ama Nikolai kıpırdamadan duruyor. Bunu kabul ediyor.

Elise'e bakıyorum. Bana bakıyor, gözleri kocaman. Oda'nın öbür ucunda ama sesini kafamın içinde duyabiliyorum. *Bir erkeğin sana böyle davranmasına izin veremezsin.*

Gerçekten çıkmıyoruz, ona söylemek istiyorum. *Nikolai bana hiçbir şey için söz vermedi.*

Ama sonra kafamın içinde onun sözlerini de duyuyorum. *Ne istersen, sana vereceğim.*

Ben *bunu* istemiyorum.

Gelinliğimin kuyruğunu ellerimle kavrayıp Nikolai ve kadına doğru odanın içinde yürüyorum. İçten dışa doğru ateşli bir duygu kokteyli ile yanıyorum. Öfke ve utanç, iğrenme ve şehvet.

Ama hepsinden *önemlisi, dürüstlük*. Çocuklar için ne derler, hep izlerler mi? Küçük kız kardeşime -ve en az onun kadar önemli olan kendime- saygıya layık olduğumu göstermeliyim. Bana bir çöp parçası gibi davranılmayacağını. Kadınların güçlü erkeklerin oyuncağı olmaktan daha fazlasını hak ettiğini.

Nikolai ve kadın ben yaklaşıırken başlarını kaldırıp bakmıyorlar, bu da her şeyi daha da acıtıyor. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki beni fark etmediler bile. Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizlemem gerekiyor.

Ancak o zaman bakar. Ama beklendiği gibi, ifadesi nötr. Sakin. Bu adamın tüylerini diken diken eden ne olabilir acaba? Nükleer patlamalar mı? Gökyüzündeki domuzlar mı?

"Merhaba." Gelirken söyleyecek daha iyi bir şey düşünmeliydim, ama zaman yoktu, bu yüzden şirret, kedi dövüşü öncesi yüzleşmeler tarihindeki en ezik açılış sıkışıp kaldım.

Kadın şimdi bana bakıyor. Makyajı mükemmel bir dumanlı göze dönüşmüş ve elmacık kemikleri yüksek ve keskin. Nikolai'nin birlikte olmasını beklediğim türden bir kadına benziyor. Kusursuz, tıpkı onun gibi.

"Merhaba," diyerek kaşlarını çatıyor, sanki ayakkabısının üzerinden bir böcek geçmiş gibi. "Siz kimsiniz?"

"Belle Dowan. Sen kimsin?"

Yüzünde tanıma gibi bir şey titreşiyor. Sanki adımı daha önce duymuş gibi. Nikolai benden bahsetti mi? Bu düşünceyle aptalca bir umut göğsümde alevlendi.

Aptal, aptal umut.

"Sana döneceğimi söylemiştim Belle," diye araya giriyor Nikolai. "Her şeyi sonra açıklayacağım-"

"Açıklanacak bir şey yok," diye araya giriyor kadın.

Nikolai çenesini sıkıyor. "Haber vermeden geldin, Zeyna. Bu bir açıklamayı hak ediyor."

Zeyna. İsmi bile kulağa ilginç ve eşsiz geliyor. Egzotik. En azından "Belle "den daha egzotik.

"Nişanlanmamız yeterince açıklayıcı değil mi?"

Sanki biri sırtımdan aşağı bir kova buz dökmüş gibi hissediyorum. "Özür dilerim... Ne?"

"Belle." Nikolai'nin sesi bir uyarıdır. "Yapman gerek-"

"Nişanlandık," diye ağzından kaçırıyor Zeyna.

"Sen-" Başımı sallıyorum. "Ne zamandan beri?"

"Bir süredir üzerinde çalışıyorduk," diyor hain bir gülümsemeyle. Bunun beni ne kadar incittiğini görebiliyor. Bunu pek iyi sakladığım söylenemez. "Ama geçen hafta resmiyet kazandı."

Görüşüm dalgalanıyor. Bir an için bayılabileceğimi düşündüm.

Evli bir adamla yatıyordum. Ya da en azından yakında evlenecek bir adamla. Nikolai başkasına söz verdi ve bir hafta boyunca beni aptalca becerdi.

Sanırım gerçekten de küçük kirli sır bendim.

Belki Nikolai tam o sırada bir şey söyler. Emin olamıyorum çünkü kulaklarım çınlıyor. Damarlarımda kan dolaşıyor ve ağlamak istiyorum.

Ama burada ağlamayacağım. Onun önünde olmaz. Tüm bu insanların önünde olmaz. Buradan çıkmak zorundayım.

Her şey .

Bir garson elinde bir tepsi aperatifle geliyor. Mükemmel zamanlama. Minik krakerlerin üzerinde yumuşak beyaz bir peynir ve bir çeşit reçel var. Her ne ise, dağınık görünüyor. Aklımdaki şey için mükemmel.

Tepsiyi garsonun elinden çekip alıyorum ve Nikolai'nin göğsüne çarpıyorum.

Tepsi yere düşerken kalabalığın nefesi kesiliyor. Gözlerimi Nikolai'nin takım elbisesinin önüne bulaşmış kırmızı reçelden daha yukarı kaldıramıyorum. Kaldırırsam gri gözlerini göreceğim ve o zaman kesinlikle ağlayacağım.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve çıkışa doğru koştum. Bana kalırsa bu parti bitmiştir.

NIKOLAI

Asansörün kapıları çoktan kapanmıştı ama düğmeye bastığımda kapılar tekrar açılıyor.

Ve işte Belle.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri kızarmış ve şişmiş. Ağlıyor. Beni görür görmez omurgası dikleşiyor. "Benden uzak dur."

"Belle-"

"Çığlık atacağım," diye uyarıyor. "Öyle bir çığlık atacağım ki, yemin ederim."

Kapılar kapanmaya çalışıyor ama ben onları açık tutuyorum. "Tamam. Yap .

Çığlık at." "Sağır mısın? Ben-" dedim.

"Çığlık atacaksın, biliyorum." Başımı salladım. "Peki ne düşünüyorsun? Buradaki herkes benim için çalışıyor Belle. Seni kurtaracaklarını düşünüyor musun?"

Ne kadar yalnız olduğunu anladığında gözlerindeki korku tam anlamıyla dehşete dönüşüyor.

"Benimle İzlanda'ya gelme kararını yeniden mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Her şeyi yeniden düşünüyorum. Ben... Ben çok aptaldım," diye fısıldıyor, yumrukları iki yanında sıkılı. "Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyordum ama yine de seninle geldim. Daha iyi bilmeliydim."

"Peki ben kimim?" Asansöre doğru yürüyorum.

Belle kendini arka duvara yasladı. "Pis, yalancı bir suçlu." "Ben bir suçluyum.

Bunu sana vereceğim."

"Ve bir yalancı."

Başımı sallıyorum. "Sana ne zaman yalan söyledim?"

"Sen nişanlısın!" diye bağırıyor. "Sana uçakta evli misin nişanlı mısın diye sordum."

"Seviştikten sonra sorman ne kadar asilce."

Yüzü buruşuyor. "Bunun bir önemi yok. Nasıl olsa yalan söyleyecektin. Bana bekar olduğunu söylemiştin."

Omuz silktim. "O zamanlar öyleydim."

Ağzı açık kalıyor. "Yani o zamandan zamana, nişanlanmak için zaman mı buldun? Ne oluyor, Nikolai?!"

"Bunu olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getiriyorsun. Doğru zaman geldiğinde sana Zeyna'dan bahsetmeyi planlıyordum."

"Zeyna," diye tükürüyor. "Hatta kulağa açık bir ilişkiden memnun olacak türden modaya uygun bir kaltak gibi geliyor."

. "İnanın bana, kesinlikle değil."

Aslında Zeyna'nın şu anda asansörün kapısında dikilip neler olduğunu öğrenmek istememesine şaşırdım. Gerçi muhtemelen Belle'in bir servis tepsisini göğsümün her tarafına sürdüğünü görmenin etkisinden hala kurtulamamıştır. Sebep olduğu sahneye bakılırsa, eminim bunu kendisinin yapmış olmasını diliyordur.

"O zaman neden beni buraya getirdin ve bana bu elbiseyi aldın? Neden beni onun önüne böyle çıkardın?"

"Seni kimsenin önünde 'paça yapmadım'."

Şu anda bir yanım bekâr bir hayatın o kadar da kötü olmayabileceğini düşünüyor. Özellikle de bu tür sinir bozucu dramalarla uğraşmak zorunda kalmamak anlamına geliyorsa.

Ama bu parçam ekvatorumun kuzeyinde var. Güney yarımküre, kuşağın altı, bekarlık fikrinden pek hoşlanmıyor.

Özellikle de Belle hâlâ elbisesini giydiği için... Ve

öfkesini çok ama çok iyi kullanıyor.

"Peki neden Elise'i bu işe karıştırdın?" Kız kardeşinden sesi titriyor. "Tanrı aşkına, senden hoşlanmaya başlamıştı. Burada mutluydu ve şimdi, hepsi... hepsi... Her şeyi mahvettin!"

"Zeyna'nın burada olacağını bile bilmiyordum. Neden geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Nişanlısını ziyarete geldi, seni pislik!"

Asansörün kapıları arkamızda açıldı. Dönüyorum ve binmek için bekleyen iki adamla yüzleşiyorum. "Merdivenleri kullanın," diye bağırdım.

Gözlerini kocaman açarak geri sıçıyorlar ve ben de "Kapılar Kapansın" düğmesine basıp ardından acil durdurma düğmesine basıyorum. Uzun bir alarm sesi duyuluyor ama aldırmiyorum ve Belle'e dönüyorum.

"Zeyna Simatou umurumda bile değil. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O sadece-"

"Giorgos'un kız kardeşi," diye nefes nefese kalıyor Belle. Noktaları birleştirdiğini görebiliyorum. "O diğer mafya adamıyla akraba, değil mi? Yani bu bir çeşit... anlaşma falan mı?"

Başımı salladım. " yukarı. Giorgos ve ben birlikte çalışıyoruz ve-"

"Ve kız kardeşini sana mı pazarlıyor?" Kadın burnunu kırıstırıyor. "Bu iğrenç, Nikolai. Kız kardeşini ne için pazarlıyor? Para için mi?"

"Koruma," diyorum. "Erişim. Ve evet, para. Ama sözleşmenin bir parçası olarak aramızdaki evliliği talep eden Zeyna'ydı. Ben bunu istemedim."

Belle homurdanır. "Tabii ki yapmadın. Evliysen rastgele kadınları uluslararası seyahatlere çıkarıp uçak tuvaletlerinde beceremezsin, değil mi? Belki de yapabilirsin! Çünkü nişanlısın, ama ben yine de buradayım. Aptal gibi."

"Seni buraya sır olsun diye getirmedim," diye homurdandım. "Bu gizli bir ilişki değildi. Giorgos nerede olduğumu biliyordu."

Eminim Zeyna'yı buraya bu yüzden göndermiştir. Onların isteklerine karşı Belle'i buraya getirerek ve sonra da onun binalarından birini yakarak cesur bir hareket yaptım. Bu yüzden kız kardeşini buraya hayatımı yakması için gönderdi, tabiri caizse.

Şimdiye kadar sinir bozucu derecede iyi bir iş

çıkardı. Ama bunun bedelini daha sonra

ödeyecek.

İlgiyle.

Belle'in gözleri büyür. "Yani ben sadece müstakbel kayınvalidenin önünde sallandırdığın bir oyuncak mıyım?"

"Bunların hiçbirisi seninle ilgili değil. Eğer sadece dinlersen-"

"Zaten çok fazla dinledim!" Yanaklarından öfkeli gözyaşlarını siliyor. "Benimle ilgileneceğini söylediğinde dinledim. Bana ne istersem vereceğini söylediğinde dinledim. İstedığimin *bu* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Xena ile olan bu şey-"

"Evlilik mi demek istiyorsun? 'Bu şey' derken bunu mu kastediyorsun? Gerçekten daha açık olmalısınız."

"Zeyna'yla olan bu evlilik bir iş," diye mırıldandım. "Hepsi bu. O umurumda bile değil."

Belle gözlerini devirir. "Sanki bir fark yaratacakmış gibi. Onunla nişanlısın. Onunla evleneceksin!"

Asansörün acil durdurma düğmesini açmak için beni geçmeye çalışıyor ama bileğini yakalıyorum.

"Bırak," diye tersliyor.

Elini kurtarmaya çalışıyor ama benim gücümle boy ölçüşemez. Onu asansör duvarına doğru yürütüyorum. Gözleri açılıyor. Çok yeşil. Derin, derin, derin bir göletin yüzeyi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye hırlıyorum usulca.

"Bunun için artık çok geç." Sesi takılıyor, belli belirsiz ama fark ediliyor. "Hiçbir şey değişmedi. Her şey aynen eskisi gibi."

"Benim için değil."

"Neden? Bunun farkı ne?" Meydan okuyorum. "Zeyna'yı eşyalarını toplamaya göndereceğim ve geri dönebiliriz-"

"Birlikte bir geleceğimiz varmış gibi davranmak için mi?" Alt dudağı titriyor.

Bu büyük bir itiraf. Belle birlikte bir gelecek istiyor. Ya da en azından on dakika önce istiyordu.

İç çekiyorum. Benim dünyamda, gelecek için plan yapmak aptalca bir iştir. İnsanlar öldürülür ya da size ihanet eder. Sizden istediklerini alırlar ya da denerken ölürler ve oyun böyle devam eder.

Belle ona veremeyeceğim bir şey istiyor, kesinlik.

"Sana hiçbir zaman söz vermedim," diyorum açıkça.

Yüzünde şimşek gibi hızlı bir acı belirliyor. Sonra gülümsüyor.

Gözleri soğuk ve cansız kalırken ağzının bir sırtışı dönüşmesi çok itici. Onu tanımakta bile zorlanıyorum.

"Haklısın. Yapmadın," diye . "Yani kızamam, değil mi?" "Kızacak bir şey yok.

Bu bir iş, başka bir şey değil."

Belle derin bir nefes alır. Şimdi daha sakın görünüyor, ama sadece yüzeyde. I derisinin hemen altında kopan fırtınayı hissedebiliyor. "Ama sen ve - sen ve Zeyna evlendiğinizde, birlikte mi yaşayacaksınız?"

"I-"

"Etkinliklerde ve galalarda senin eşin olur muydu? Toplum içinde kolunuzda mı olacaktı? Zeyna, kamuya açık her şekilde eşiniz olan kişi mi olacaktı?"

Artık gerçekten sormuyor. Açıklıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu hayatın nasıl işlediğini anlamıyorsun. Evlilik bir araçtır. Bu benim Bratva'mı daha güçlü kılacak."

"Ve bu önemli mi?"

"Önemli olan tek şey bu," diye karşılık veriyorum.

Çok uzun zamandır - *çok* uzun zamandır - bu doğrudu. Yoksulluk içinde büyürken, açlığım midemde kükrerken babamın en alt raftan içki alacak kadar bozuk parayı bir araya getirmesini izlerken, kendi kendime her şeyi tersine çevireceğime yemin ettim. Bir gün, bir şekilde, tüm bunlar değişecekti.

Ve başardım. Her şeyi yoktan var ettim. Dünyayı kendi suretimde yeniden yarattım ve yol boyunca beni durdurmaya çalışan herkesi öldürdüm.

kadar geldim. Ve şimdi zirveye o kadar yakınım ki, hiçbir şeyin ya da *hiç kimsenin* dikkatimi *dağıtmasına* izin veremem.

O bile.

Belle soğuk bir ifadeyle, "O zaman senin önceliklerin var gibi görünüyor," dedi. "Benim de kendi önceliklerim var."

"Peki bunlar ne?"

"Kendime ve kız kardeşime bakmak için."

. "Oh, elbette. Ben gelmeden önce harika bir iş . 'Önceliklerine' geri döndüğünde Roger'a elimden gelenin en iyisini vermeyi unutma."

Yüzü allak bullak oldu. "Roger mı? Onunla ne ilgisi var-"

"Ve eğer o değilse, o zaman sen nefret ettiğin bir işte çalışırken sana pençe atan bir sonraki yırtıcı patron olacak. Nasıl bir hayatı koruyorsun."

"Bazılarımızın başka seçeneği yok!" diye bağırıyor ve yumruklarını göğsüne vuruyor.

Daha da yaklaşarak onu asansörün duvarına yapıştırıyorum. Tutsak bir şimşek gibi, artık içinde tutamadığı duygularıyla titriyor ve seğiriyor.

Yakınına eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirdim. Nefesi kesiliyor, göğsü sıkışıyor, kıvranan elleri hareketsizleşiyor.

"Seçme şansın var, Belle."

Bana bakmadan başını sallıyor. Saçları şık düğümünden dökülüyor. "Hayır, istemiyorum. Bunu benden aldın."

Duvarı itiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Belki de bu hayat için biçilmiş kaftan olmadığını bilmeliydim."

"Oh, sorun *ben miyim*?" Delirecekmiş gibi gülüyor.

"Evet, öylesin." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu dünyada hayatta kalamazsın. Buraya ait değilsin."

Gözleri yeni yaşlarla parlarken bile, "Belli ki değil," diye hırlıyor.

"Ben Bratva'mı yönetmek için varım. Benim hayatım bu iş. Ve eğer Yunanlılarla bağlantı kurmanın bana -hayatıma, Bratva'ma- nasıl fayda sağladığını göremiyorsanız, bunu size açıklayarak zamanımı boşa harcamayacağım."

Çenesi sallanıyor, sonra onu kaldırıp omuzlarını bana doğru dikiyor. "Senin hayatın bu iş. Ve ben artık senin hayatının bir parçası değilim. Yani ikisiyle de ne istersen yapabilirsin. Beni hepsinin dışında say."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Belle'in yanından uzandığımda irkildi. Ta ki acil durum alarmının sesi kesilip asansör yeniden hareket etmeye başlayana kadar.

Bulunduğumuz katın kapısı açılana kadar bana bakıyor. Kapılar açıldığında dışarı çıkıyor, sanki bir sonraki adımın ne olacağından emin değilmiş gibi yavaşça hareket ediyor.

Ama o artık benim sorunum değil. Ne yaptığı umurumda değil.

Hiçbir şey umurumda değil.

BELLE

Kapı alındığında her şeyi bavullara tıkıştırıyordum.

Bir an için cevap verip gerektiğinden emin olamadım. Nikolai mi? Nikolai olmasını istiyor muyum?

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Hayır."

Aramızdaki bu şey bitmeli. En başta başlamamalıydı bile. Onun kim olduğunu biliyordum ama yine de kendimi kaptırdım. Ve şimdi, evimden yarım dünya uzaktayım ve nasıl ya da ne zaman geri döneceğimize dair hiçbir fikrim yok.

Nikolai beni burada bırakmazdı. Bırakır ?

"Evet, yapardı," diye homurdanıyorum kendi kendime. Bana hediye ettiğı elbiseyi bir köşeye fırlatıyorum. Şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi. Muhtemelen gördüğüm en güzel şey, nokta.

Ama hayatıma uymuyor. Onu takabileceğim bir yer yok. Tıpkı

Nikolai gibi. O muhteşem, ama biz uymuyoruz. Uyuşmuyoruz. En iyisi bu.

Burada bulunanlara cevap vermeye giderken, bir gün bunu söyleyebilmem ve buna inanabilmem için dua ediyorum.

Kapıyı çekip açıyorum, Nikolai'ye buz gibi soğuk bir bakış fırlatmaya ve onu kol mesafesinde tutmaya hazırım. Bundan daha yakını tehlikelidir. Ama kapı açıldığında, diğer taraftaki Nikolai değildi.

Bu Zeyna.

Dudakları sımsıkı büzülmüş. "Belle Dowan."

Adımı hatırlıyor. Bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değilim. "Evet. O benim."

"Sormadım ki." Sesi tam olarak soğuk değil, ama sıcak olmaktan da uzak. "İçeri girebilir miyim?"

Tereddüt ediyorum, elim kapının kenarını kavırıyor. Şiddet yanlısı bir mafyaya bağlı bir kadınla aynı odada yalnız kalmak -ki muhtemelen benden nefret eden bir kadın, bir hafta önce nişanlısıyla çılgın bir tatil seksi yaptığımı düşünürsek- iyi bir fikir değil.

Yine de beni öldürmek istiyorsa kapalı bir kapı onu durdurmayacaktır. Tek yapabileceğim bunu istememesini ummak.

Geri çekilip kapıyı açıyorum. "Misafirim ol."

Odaya adımını atar ve adaya doğru ilerleyerek taburelerden birinin kenarına özenle tünar, elbisesini kırışmaması için yeniden düzenler.

"Partiye geri dönmeyecek misin?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum ve yırtık kot pantolon ve tişörtten oluşan kıyafetime bakıyorum. "Hayır. Hayır, giymeyeceğim. İşim bitti."

"Evet, öylesin." Direkt konuya giriyor. Nikolai ne isterse söyleyebilir ama bu kadın tam ona göre.

Yutkunuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ve ben buraya geçmeye gelmedim," diye . "Beni zaten diğar konukların önünde utandırdın. Bana aptalmışım gibi davranma."

İç çekiyorum. Bu insanlardan ve onların şişirilmiş egolarından çok sıkıldım. "Dinle, Zeyna... Nikolai ve benim aramda gerçekten hiçbir şey yoktu. Buraya onun için çalışmaya geldim."

Böyle çirkin bir yalan söylediğim için bir şimşegin beni oracıkta çarpmamasına şaşırdım. Zeyna'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da buna inanmıyor.

"Fahişeler artık uluslararası seyahat ediyor mu?" diye soruyor.

Öfke içimde lav gibi kabarıyor. Kendimi savunmaya hazırım... Çok uzakta olmadığını fark etmeden önce. Utanç, öfkemle yer değıştiriyor ve başımı eğiyorum.

"Bunun senin bakış açından nasıl görüldüğünü biliyorum. Senin yerinde olsaydım, kendimden nefret ederdim," diye itiraf ediyorum. "Ama... Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

"Bu mu?" diye soruyor, ikimizin arasında eliyle işaret ederek. "Bunu öğrenmemi hiç istemedin mi? Ya da hiç istemedin-"

"Herhangi biri," diyorum aceleyle. "Senin varlığından bile haberim yoktu. Şey... Ben var olduğunu biliyordum. Bir gün seni Zhukova Incorporated'ın ofisinde görmüştüm. Hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Hatırlıyorum."

"Nikolai'nin seninle nişanlı olduğunu bilmiyordum."

Söylenecek çok fazla kelime ve işlenecek çok fazla duygu boğazımı tıkıyor. Sakin kalmaya çalışarak temizliyorum. Hissettiğim her neyse bastırmalı ve buradan çıkabilmek için bunu atlatmalıyım.

"Ben asla 'diğer kadın' olmak için yola çıkmadım. Ben yuva yıkan biri değilim ve seni incittiysem özür dilerim."

". "

Başımı salladım. "Ne?"

"Bana zarar vermedin."

Kaşlarını çattım. "O zaman neden buradasın?"

Eteklerini yeniden düzenliyor ve dudaklarını büzüyor. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Biliyorum..." Farkına varma bir anda gerçekleşir. "Ah. Her şey, sanırım. Evlilik anlaşmaları, mafyalar, Bratvas. Evet."

"Güzel. O zaman açıkça konuşabilirim." Zeyna bunu rahatlamış gibi söylüyor. Bu insanlar yaşadıkları şekilde yaşamak için kaç tane yalan söylemek zorundalar? Hayal bile edemiyorum. "Beni incitemezsin çünkü Nikolai ile duygusal bir ilişkim yok."

Başımı salladım. "O da öyle dedi. Ama ben buna inanmıyorum. Evlilik evliliktir. Eğer beni üçüncün falan olmaya ikna etmek için buradaysan-"

"Daha bitirmemiştim." Sesi emredici ve ben içgüdüsel olarak ağzımı kapatıyorum. "Nikolai ile duygusal bir ilişkim yok ama bir anlaşmaya vardık. Buna saygı gösterilmesini bekliyorum."

"Peki bu nasıl bir anlaşma?"

"Evliliğimiz Yunan mafyası ile Nikolai's Bratva arasındaki anlaşmayı resmileştiriyor. Ve bu özel bir anlaşma. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sevmediğin biriyle evlenmeyi anlayamıyorum. Neden sadece... Bilmiyorum, bir sözleşme imzalamıyorsun?"

Başını sallıyor. "Bu şekilde kendimizi birbirimize bağlıyoruz. Benim mutluluğum onun, onun mutluluğu da benim. Hayatlarımızı teminat olarak düşün. Anlaşma bozulursa, ikimiz de onunla birlikte batırız. Bu bir sigorta."

"Sigorta için ödenecek yüksek bedel."

"Belki de," diye kabul eder Zeyna. "Ama ben aileme daha iyi bir gelecek sağlamak için kullanılacağımı bilerek büyüdüm. Uzun zamandır bunun için hazırlandım."

"Böyle bir şeye nasıl hazırlanıyorsun?" Burnumu kırıştırıyorum ve sonra ona özür dileyen bir gülümseme atıyorum. "Ben... yani, seni yargılamamaya çalışıyorum."

"Uzun zaman önce evliliğimin aşk evliliği olmayacağına, en azından saygı evliliği olacağına karar verdim. Kendimin aptal yerine konulmasına izin vermeyeceğim. Ve daha da kötüsükocam evimizde fahişelerle sikişirken ben acı ve bıkkınlık içinde oturmayacağım. Bunu yapmayacağım."

"Bu... aslında çok mantıklı."

Zeyna bana bakıyor. Ve onu süite aldığımdan beri ilk kez, eğer isterse beni öldürebilecek kapasiteye sahip olduğunu hatırlıyorum. Gözlerindeki bir şey savaş ya da kaç içgüdülerimi harekete geçiriyor.

İkisi arasında bir soru bile yok. Ben "uçuş" alayım, lütfen ve teşekkürler. Tercihen direkt Oklahoma City'ye, Go'yu geçmeyin, 200 dolar almayın.

"Bu yüzden Nikolai ile işinizin bittiğini bilmem gerekiyor," diye bitiriyor. "Temelli olarak."

Şimdi tereddüt etme zamanı değil, ama yine de tereddüt ediyorum. Neyden vazgeçtiğim konusunda net olduğumdan emin olmak istiyorum.

Düşündükçe gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. Hiçbir zaman gelecek hakkında hayal kuran biri olmadım. Şimdiki zamanım plan yapmak için her zaman çok kaotik olmuştur. Ama bir an için Nikolai ile bir tane gördüm.

Sonunda, yapabileceğim her şeyi yaptım: Başımı sallıyorum. "Benden bu kadar," diye söz veriyorum ona. "Temelli."

"Bu sadece benim iyiliğim için değil," diye ekliyor Zeyna. "Bunu senin için de yapıyorum. Kardeşim bu anlaşılmaya müdahale ettiğini düşünürse seni öldürür."

Tehdidi o kadar gelişigüzel yapıyor ki ilk başta fark edemiyorum. Ama anladıkça kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Affedersiniz?"

Zeyna onaylarcasına başını sallar. "Senin ve tüm ailen için gelecek. Bunu daha önce de yaptı."

Kalbim sıkışıyor. Elise'in düşünceleri aklımdan geçiyor. Ne düşünüyordum ki? Nikolai ile ilişkiye girmek, Elise'i bu dünyaya getirmek... Aptalca. Çok pervasızca.

Tüm hayatımı beni ve Elise'i tehlikeli bir ortama soktuğu için annemi suçlayarak geçirdim ama sonra dönüp ben de aynı şeyi yaptım.

Daha da kötü olabilirim.

"İşte." Zeyna küçük kırmızı çantasına uzanıyor ve küçük bir zarf çıkarıyor. Bana doğru uzatıyor. "Bu senin için."

Ellerim iki yanımda, ona bakıyorum. "Bu sus payı falan mı? Çünkü almak istemiyorum. Nikolai beni bilgilendirdi ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. FBI'ın kapımı çalmasını istemiyorum çünkü-"

"Bunlar uçak biletleri." Zeyna zarfı açıyor ve içindekileri gösteriyor. "Sen ve kız kardeşin için. Oklahoma City'ye mümkün olduğunca çabuk dönmek isteyeceğini düşündüm." Yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Zeyna gülümsüyor. "Yaşadığın yeri bulmak zor olmadı."

Önümüzdeki haftalarda ve aylarda endişelenmem gereken uzun listeme zihinsel olarak "yeni bir daire bulmayı" da ekliyorum.

"Koşulsuz," diye devam ediyor Zeyna, biletleri daha da uzatarak. "Senin hayatımdan çıkmak istediğinden emin olduğum kadar ben de senin hayatımdan çıkmanı istiyorum."

Zeyna kapıyı çaldığında, nereye gideceğim ya da Elise'le oraya nasıl gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen çoktan toparlanmaya başlamıştım. Bu cennetten gelen bir kudret helvası. Elise ve ben bir uçağa binebiliriz ve Nikolai'nin hoşuna gitse de gitmese de tüm bunlar sona erebilir.

, bu bir seçim değil. *Onun için yap. Elise için yap.*

Biletleri aldım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Uçak birkaç saat içinde kalkıyor," diyor Zeyna.

Zihnimde Nikolai'nin yüzünü görüyorum. Kare çenesi ve gri gözleri. Kulağıma gelen derin, çakıllı sesi. Birlikte çıplak yatarken, birbirimizin teriyle kızarmış, bronzlaşmış, dövmele teninin benimkine bakışı.

Zeyna ayağa kalkıyor, elbisesini düzeltiyor. Ve sonra, bana doğru son bir acıyan bakışla, dönüp gidiyor.

Sersemlemiş bir halde yatak odasına geri dönüyorum ve eşyalarımı toplamayı bitiriyorum. Elise hâlâ alt katta ama bavullarımızı hazırladıktan sonra onu almaya gideceğim. Havaalanına giderken her şeyi açıklayacağım - ya da en azından ona güvenle anlatabileceğim kadarını.

Yatağın üzerindeki sanat malzemeleri yığınınına uzanıyorum. Keçeli kalemlemlerim ve kalemlemlerim, daha bu sabah uyandığımda kendimi güvende ve korunmuş hissettiğimde doldurmaya başladığım defterim.

Şimdi bile, her şeyi bildiğim halde, hain bir yanıml bunun bitmesine hazır değil. İçten içe, safça bu işi çözebileceğimizi düşündüm. Gitmek zorunda kalmayacağımı.

Ama bu . İlerlemenin başka yolu yok.

Defterleri yatağın üzerine bırakıyorum. Başka hiçbir şeye yer yok.

Nikolai Zhukova'nın gitmesine izin vermeliyim.

NIKOLAI

ALTI HAFTA SONRA

Arslan yanımdaki bar taburesine çöktü. "Yine mi gündüz içiyorsun?"

"Öğleden sonra oldu," diyorum barın üstündeki saati göstererek. Akrep on ikiyi ancak geçiyor. "Ve ne zamandan beri bu tür şeyler umurunda?"

"Bilmiyorum. Sadece dün gece bara gelmediğin için şimdi burada şaşırdım."

"Yapmadığıma gerçekten şaşırdın mı?"

Arslan omuz silkiyor. "Sanırım hayır. Ama ben öyle umuyordum. Buradaki ruh hali... kasvetliydi."

Haksız değil, ama cevap vermek yerine uzun bir içki daha alıyorum.

"Hadi ama dostum," diye inliyor Arslan. "Döndüğünden beri bana hiçbir şey vermedin. Çenemi kapalı tuttum ve sana yer verdim-"

Bir kahkaha attım. "Evet, doğru. "Uzay. O lanet kelimenin anlamını bile bilmiyorsun."

İzlanda'da olanlar hakkında her gün beni rahatsız ediyor. Ancak bunların hiçbirisi Bratva'nın resmi planlarını etkilemiyor, bu yüzden bir şey söylemek için bir neden yoktu.

"Sadece Belle ile aranızda neler geçtiğini bilmek istiyorum," diye iç geçirdi.

Onun adını duymak beni rahatsız etmemeli. O bir hiçti. Gözden kaçan bir şey. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama ilgilenmem gereken gerçek sorumluluklarım var. Yönetmem gereken bir Bratva.

Ama yine de Arslan az önce sırtımdan aşağı soğuk su dökmüş gibi hissediyorum.

"İşte böyle," diyor parmağını yüzüme doğru uzatarak. "Ne oldu da suratın bu hale geldi?"

Elini geri ittim. ". "

"Yok artık." Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı. "Burada arkadaş olmaya çalışıyorum. Arınman gerek. Bu hatunu sisteminden çıkar."

"O benim sistemimde değil," diye .

Oturup duygular hakkında sohbet edecek biri değilim, ama ben bile hikayeyi bir kez anlatıp bitirmek fikrinde bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundayım. Belki de her şeyi yüksek sesle söylemek, paravan şirketimin saf muhasebecisine bulaşmakla ne kadar aptallık ettiğimi daha iyi anlamamı sağlar.

"Biraz eğlendik," diye homurdandım. "Bana her zaman daha fazla rahatlamam gerektiğini söyleyen sensin."

"Senin var! Senin tatile tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacın var."

"Sanırım ben de öyle yaptım," diyorum. "Bir tatil."

"Ama...?" diye dürtüyor.

"Ama sonra Zeyna ortaya çıktı." Yüzümü buruşturuyorum.

Arslan aniden kollarını göğsünün etrafında çılgınca sallıyor. Bir an için nöbet geçiriyor sandım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Dişi şeytanın adını söyledin. Kendimi kutsamaya çalışıyordum," diye açıklıyor. "Bu haç işaretiydi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sarhoş bir Macarena'ya benziyordu." "Ayık bir Macarena var mı? Ben hiç görmedim."

Başımı sallıyorum ve kadehimi yere bırakıyorum. Viskinin tadı birkaç dakika önce olduğu kadar rahatlatıcı değil. "Her neyse, Zeyna ortaya çıktı ve hepsi bu kadar. Belle nişanlı olduğumu bilmiyordu."

Arslan ıslık çalar. "Kahretsin. Bir muhasebeciyle çıkarsan böyle olur işte. Onlar düğmeli tiplerdir. Bir aşk üçgenine düşecek bir sonraki sayı ineği ilk olacak."

"Biz çıkmıyorduk. Sadece... ."

Gözlerini deviriyor. "Doğru. Bu mantıklı. Son altı haftadır gerginsin çünkü bu kadın senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Alaycılık sana hiç yakışmıyor," diye mırıldandım.

"O zaman saçmalamayı bırak ve bana gerçeği söyle," diye karşı çıkıyor. "Onu ."

"Siktir git. Her neyse, bu onunla ilgili değil. *Onunla* ilgili." "Kim?"

"Dişi Şeytan," diye kaşlarımı

çatıyorum. "Zeyna." Arslan tekrar haç

çıkartıyor.

"Bu, hayatım üzerinde söz sahibi olduğunu düşünmesiyle ilgili," diye devam ediyorum.

"Ve kendini duyurmadan ortaya çıktı. Sanki buranın sahibiymiş gibi vals yaparak otelime girdi."

"Bir gün olacak. Bir ." "Sakin bana hatırlatma."

Konuşmayı tekrar rayına oturtuyor. "Belle kızgındı o zaman?"

Başımı salladım. "O kadar kızdı ki aynı gece eşyalarını toplayıp gitti. Sabah gidip onunla konuşurum ve kız kardeşiyle birlikte eve dönmelerine yardım ederim diye düşündüm ama gitmişti."

"Oklahoma'ya geri mi

döneceksin?" "Hiçbir

fikrim yok."

Arslan kaşlarını kaldırıyor. "Kontrol etmedin mi? Bu senin yapacağın bir şey değil."

"O bir tehdit değil," diyorum huysuzca. "Her nerede olsun, fark etmez."

Arslan homurdanmadan önce kısa bir duraklama oluyor. "Seni fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattığıma inanmıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin ağır bir orospu çocuğu olduğun anlamına geliyor." Barın üzerinden uzanıp iki bardak alıyor ve her birimize birer shot tekila dolduruyor. "İkincisi, bu onun senin için önemli olduğu anlamına geliyor."

"Hayır, öyle değil. Onun var."

Arslan kadeh kaldırmak için bardağını kaldırıyor. "Evet, öyle. Ama alkolün güzelliği, hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar içebilmemiz."

"Bu gece için planlarımız var, mu?" Shot bardağıma uzanırken bile soruyorum.

"Tabii ki hatırlıyorum." geri atıyor, yüzünü buruşturuyor ve şişeyi tekrar eline alıyor. "İçmek için bir neden daha."

Arslan'la birlikte şehir merkezindeki Yunan restoranına girdiğimizde ayıklıktan sarhoşluğa geçmiştik. Ayakta dik durmasının tek nedeni, kahveyi bir manda gibi cezveden hüpletmiş olması.

Kapıdan içeri girdiğimizde garson kız "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Gölgeli köşelerde pusuya yatmış Yunan askerlerinin sayısını saymak için omzunun üzerinden bakıyorum.

"Viski," dedim. "Duble."

Arslan da aynısını sipariş ediyor. İçkilerimiz teslim edilir edilmez, Giorgos bizi fark ediyor.

"İyi şanslar." Arslan sırtımı sıvazlıyor ve normalden biraz daha fazla sallanarak uzaklaşmaya başlıyor.

"Ne sağ kolmuşsun sen."

Gülüyor ve barın etrafında duran birkaç kadınla sohbetে dalıyor.

Giorgos elini uzatarak bana doğru geliyor. Elini tutuyorum ve tokalaşıyoruz ama aramızda gerginlik dalgalanıyor. Haftalardır birbirimizi görmemiştik. İzlanda'dan döndükten sonra onunla sadece bir kez görüştüm, o da kısa ve özdü.

"Büyük gün," diye belirtiyor.

"Hayır. O yarın," dedim ona. "Bu prova yemeği."

İnce ince gülümsüyor. "Bana hatırlatmana gerek yok. Eğer düğününü bu yemek odasında yapsaydım Zeyna taşaklarımı koparırdı."

"Çok geç. Sanırım onları çoktan aldı."

Giorgos'un gülümsemesi düştü. Keyif alabileceğimiz kısa bir an varsa da, onu öldürdüm. İyi ki kurtulduk.

"Bu anlaşmayı ikimiz de kabul ettik

Nikolai." "Keşke unutulseydim."

"Ve hala başka seçeneklerim de var" diye ekliyor.

Ona döndüm, kaşlarımı kaldırdım. "Yap ve ne olacağını gör."

Ama Giorgos bunu zaten biliyor. Son görüşmemizde ona Battiato mafyasıyla işbirliği yaparsa, bundan onu öldüreceğimi açıkça söyledim. Bunu kendi ellerimle yapacağım.

Ya bu Battiato'larla savaşa yol açarsa? Öyle olsun. Zaten uzun zamandır geliyordu. Doğduğum günden beri ailemi mahveden orospu çocuklarıyla bir çarpışma rotasındayım.

Ağzı yüzünü buruşturacak şekilde geriliyor. "O zaman

buradayız." "İşte buradayız, gerçekten."

Onu geçip odaya bakıyorum. Zeyna'yı göremiyorum. Muhtemelen büyük bir giriş yapmak için bekliyordur. İkimizin birlikte içeri girdiğimizde bir konuşma planlamamızı önerdi, ama ben ona boğulmayı tercih edeceğimi söyledim. O bunu "hayır" olarak algıladı ve ayrı ayrı gelmemiz gerektiğini söyledi. Bunun için teşekkürler.

Telefonum çaldığında Giorgos'tan ayrılıp bir içki daha almaya gitmek üzereydim.

Ekranımdaki isim beni şaşırttı. İki kez okumak zorunda kaldım. Ama iki seferde de, gün gibi ortada, işte orada.

Elise Dowan.

İyi bir fikir olup olmadığını bile düşünmeden cevap veriyorum.

"Nikolai?" Elise o kadar alçak sesle fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. "Bu doğru numara mı?"

"Benimle konuşmak istiyorsan konuşabilirsin."

İç çekiyor. "Başka kimi arayacağımı bilemedim. Belle'in telefonundan senin numaranı aldım."

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki kasanın çatladığını duyuyorum. Giorgos yakınlarda duruyor, meraklı piç kurusu. Kulak misafiri olmasın diye ona sırtımı dönüyorum. "Nerede o? Aradığınızı biliyor mu?"

Elise homurdanıyor. "Hayır. O... şey, konuştuğumuzu bilseydi iyi olmazdı. Çok kızardı."

"O zaman belki de aramamalıydın."

"Önce beni dinle. Lütfen." Elise'in yalvarmak için gerçekten çaba sarf ettiğini söyleyebilirim. Sesindeki gerginlik çok açık.

"Dinliyorum. Ama uzun sürmeyecek, o yüzden et ve git."

"O hasta," diye ağzından geçiriyor Elise. "Eve geldiğimizden beri daha da kötüleşiyor. Yemek yiyemiyor, çok yorgun. Gittikçe kötüleşiyor."

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Adını koymayı ya da kabul etmeyi reddettiğim bir şey. "Hayatında ters giden her şey için beni suçlayamaz," diye

homurdanıyorum. "Bunun nedeni onu aldatmış olman değil," diye tersliyor Elise.

"I-"

Elise acı acı güler. "Nefesini boşa harcama. Kendi gözlerimle gördüm, tamam mı? Onun kalbini kırdın ve bunun için senden nefret ediyorum."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "O zaman neden aradın?"

"Çünkü yardım edebilecek aklıma gelen tek kişi sensin."

"Bir telefon rehberi al ve bir doktor bul. Bana Oklahoma'da bile böyle doktorlar olduğu söylendi."

"Gitmeyecek! Ona söylüyorum ama iyi olduğuna yemin ediyor."

"Belki de öyledir."

Elise, "Onu görebilseydiniz, öyle olmadığını anlardınız," diyor. "Bir şey var Yanlış. Yurtdışından bir şey aldı mı bilmiyorum. Belki uçakta. Virüs mü, ne bilmiyorum. Ama bir sorun var ve gittikçe kötüleşiyor. Seni aramamın tek nedeni bu. Çaresizim."

Giorgos hâlâ gözlerinde hoşlanmadığım bir parıltıyla beni izliyor. Birden aklıma bir fikir geldi.

Bunu yapmış olabilir mi?

Eğer Yunanlılar Belle'i öldürmüş olsalardı, bilirdim. Ama uzun bir oyun oynadıysa, onu yavaş yavaş zehirledilerse... Şaşırdım ama şok olmazdım. Bizim dünyamızda insanlar bir anlaşmayı bir arada tutmak için garip yollara başvururlar. Belki Belle, Giorgos'un yaşamaktan rahatsız olduğu bir engeldi.

"Yemek yemediğini mi söyledin?"

"Bir lokma bile yemiyor," diye iç geçiriyor Elise. "Sürekli hasta ve çok solgun. Ve iyi uyuyamıyor. Kabuslar görüyor sanırım."

Hay sikeyim. Her şey olabilir. Zehir, korkakların oyunudur ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum - kasıtlı olarak. Öldürme işimi yüz yüze yaparım.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu anlaşmayı tamamlamama bir gün kaldı. Annesinin cesedine bakan kırık dökük küçük bir çocukken güvence altına almak için yola çıktığım geleceği güvence altına almaktan.

Belle'in dağıtmasına bir kez izin verdim. Bunu tekrar yapamam.

Ama benim yüzümden zehirleniyorsa.

"Lütfen, Nikolai." Elise'in sesi kırılır. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Seni hemen arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve Arslan yanımda belirirken web tarayıcımı açıyorum.

" oluyor?" diye soruyor. "Normalden daha gergin görünüyorsun."

"İş."

Omzumun üzerinden bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. "Burada işleri halledebileceğine güvenebilir miyim?"

"Neyi halledeyim?" diye tısladı. "Kendi *düğününün* yerine başkasını getiremezsin Niko."

"Çabuk olacağım," diyorum. Önümüzdeki iki saat içinde OKC'ye giden bir uçak görüyorum. Bileti aceleyle alıyorum. "Ama gitmem gerek."

Arslan kolumu tuttu. "Atlarınızı yavaşlatın. Telefondaki kimdi? Ne haltlar dönüyor burada? Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Bilmem gerek-"

"Bilmeniz gereken tek şey, ben yokken her şeyin dağılmasını engelleme görevini size verdiğimdir. Geri döneceğim. Sakın berbat etme."

Arslan beni durdurmak için başka bir şey söyleyemeden dönüp gidiyorum.

BELLE

Nemli, küflü bar bezinin kokusu midemi bulandırıyor. Ama bu durum bugünlerde pek de benzersiz değil.

Elise'e iyi olduğumu söyleyip ama . Haftalardır değilim.

Sekiz ya da daha fazla saat boyunca ayakta durmak ve taburelerinde zar zor dik durabilen insanlara içki dağıtmak hiç tahmin edemeyeceğim kadar yorucu. Ama cüzi de olsa güvenilir bir maaşı olan bir iş. Hiç yoktan iyidir. Yine de çok değil.

Barın sonundan gelen cılız bir ses "bir tane daha" diye sesleniyor ve ben de itaat ediyorum. İlk gecemde, olması gerekenden en az iki kat fazla içki içen bir adamın önünü kesmeye çalıştım ama patronum bunun benim kararım olmadığını söyledi.

"Bu insanlardan biz sorumlu değiliz. Eğer ölene kadar içmek istiyorlarsa, önce hesaplarını kapattıklarından emin olun," dedi Tony.

Şu Tony çok çekici biri. Ama Roger'aksine, bana hiç asılmadı. Beni arka dolapta köşeye sıkıştıracağından endişelenmiyorum.

İyi bir patronun nasıl olması gerektiğine dair çıtam o kadar düşük ki Tony bu çıtayı ayağa bile kalkmadan aşabilir.

İzlanda'dan ilk döndüğümde içgüdüsel olarak eski hayatımı geri kazanmaya çalıştım. Belki son birkaç haftayı silebilir, her şeyin eskisi gibi olduğu günlere dönebilirdim.

Ama sonra kafamın içinde Nikolai'nin sesini duydum.

'Önceliklerinize' geri döndüğünüzde Roger'a elimden geleni yaptığımdan emin olun.

İğrenç bir şekilde haklıydı: Roger için çalışmaya geri dönemezdim. Nişanlı bir adama bulaşmak ve onun beni isteyebileceğine inanarak kendimi kandırmak yeterince acınası bir durumdu. En azından patronun bana saldırmaya çalışmadığı bir iş bulmalıyım.

Bu yüzden en küçük kot şortumu giydim ve Tony'ye işleri artırabileceğimi, daha fazla erkek müşteri getirebileceğimi falan söyledim.

Yine de bunu daha az umursayamazdı. Nedenini anlamam ilk vardiyamda yaklaşık dört saniye sürdü.

Tony's Watering Hole diğer tüm barlardan kovulmuş sarhoşlar içindir. Karşımda oturan insanların motivasyonu küçük şortlar ya da flört etmek değil; motivasyonları sonsuz içkiler ve soru sormamak. Tony's hakkında söyleyebileceğim en iyi şey sessiz olması.

Bu yüzden kapının üstündeki zil çalar çalmaz kafamı kaldırıyorum.

Ve sönük neonların altında duran tanıdık figürü gördüğümde kalbim duruyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor Roger, Cheshire kedisi gülümsemesiyle bara doğru ilerlerken.

Birdenbire, müşterilerle aramdaki on sekiz inçlik masif ahşap çubuk yeterli gelmemeye başladı. Neredeyse yetmiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Bir içki alacağım. Bu konuda bana yardım edebilir misin? Şu anda yaptığın şey bu, değil mi?"

Çenemi sıktım. Onu dışarı atmaya çalışabilirdim ama Tony çok kızardı. Biri barı dağıtmadıkça ya da ödeme yapmayı reddetmedikçe, Tony kimseyi dışarı atmaz. "İş için kötü olur," der hep.

"Ne olacak?" Zorla söyledim.

"Saticının seçimi." Roger muzipçe sırtıyor. "Sen profesyonelsin. Bunun için eğitim aldın mı? Sana şişeleri dökmeden çevirmeyi öğrettiler mi?"

Ona düz, köpüklü bir bira dolduruyorum ve yapışkan barın üstünde kaydırıyorum. "Hayır."

Bana bakmakla o kadar meşgul ki içkisine dokunmuyor bile. "Yeni patronuna beni aratmalıydın. Ona bir tavsiye verebilirdim. Parlayarak tabii ki."

Roger benim düşüşümü seviyor. Kafasında bir bardak kırmak istiyorum. Onu son gördüğümde, Zhukova A.Ş.'de yerde baygın yatıyordu.

Onu bu şekilde tercih ederdim.

"Ya da belki ona başka bir aday seçmesini söyledim," diye tıslıyor. "Bu kadar alaycı olmayan birini. Bir kızı memeleri için işe alacaksınız, ortaya çıkmaya istekli olsa iyi olur."

Barın sonundaki kır saçlı adam bir içki daha istiyor ama ben gözlerimi Roger'dan ayıramıyorum. Ona sırtımı dönmek vahşi bir hayvana sırtımı dönmek gibi geliyor. Ne yapacağı belli olmaz. Odaklanmak zorundayım.

Yapmazsam fiyatının ne olacağını zaten biliyorum.

"Ben seninle hiç dalga geçmedim," diye çıkıştım. "Beni defalarca taciz ettin ve ben de sana hak ettiğin şekilde tekme atmayacak kadar nazık davrandım. Ama bunun bile o kalın kafana mesajı iletebileceğinden emin değilim: Seninle seks yapmak istemiyorum."

Roger'ın yüzü öfkeyle kızarır. Alnında bir damar şişkinleşir. "Yeni erkek arkadaşın da mı bu yüzden seni terk etti?"

Nikolai'yi hatırlayınca içime bir acı saplanıyor. Son altı haftadır beni ayakta tutan ve ilerlememi sağlayan tek şey aktif olarak onu düşünmemek oldu. Buna "agresif kaçınma" demeye karar verdim. Bu kolay oldu çünkü ikimizden haberdar olan diğer tek kişi Elise'di.

Sanırım Roger'ı unuttum. "O

benim erkek arkadaşım

değildi."

Barın sonundan dikkatimi çeken tembel bir alkış sesi geliyor. "Sordum Bir tane daha," diye bağıyor adam.

Roger . "Tabii ki değildi. Eminim sen de onu yönlendiriyordun. Ama inan bana, senin adına başka bir adamı dövmeye gönüllü olan herkes bundan biraz amcık almayı bekler. Ve Zhukova denen adam cömert denebilecek biri değildi. Ödeme bekliyordu."

saklamak zor. Çünkü Roger yukarı haklı.

Nikolai, nişanlısı onu beklerken beni ofisinde beceriyordu. Muhtemelen büyük gün ve sonsuza dek mutlu yaşamadan önceki son eğlencesi bendim.

Kalbimdeki ağrıyı ve midemdeki rahatsız edici girdabı görmezden geliyorum. "Biranı iç ve defol git buradan."

"Peki ya yapmazsam?" Roger aptal yüzüne aptal bir gülümseme yayarak soruyor. "Eğer şehre döndüysen ve burada çalışıyorsan, bu Nikolai'nin artık resmin içinde olmadığı anlamına gelir. Koruman ülkenin yarısından uzakta. Muhtemelen şimdiye kadar seni tamamen unutmuştur."

Öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyor. Haftalardır bir çöküşün eşiğindeyim. Duygusal kuyularımın her biri her an patlamaya hazırmiş gibi hissediyorum.

Ama Roger'ın önünde ağlayamam. Ona bu zevki tattırmayacağım.

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok," diye tükürdüm. "O zaman ya da şimdi. Seni kendim hallederim."

Roger gülüyor ve ayağa kalkıyor. Ellerini barın üzerine koyuyor, yüzü benimkine çok yaklaşıyor. "İşte yine benimle alay ediyorsun. *Beni idare* etmek istiyorsan Belle, tek yapman gereken sormak."

Belime doğru uzanıyor ama ben onu itmeden Roger'ın omzunun üzerinde bir gölge belirliyor.

"Sakın ona dokunma."

Kısa bir an için Nikolai olduğunu düşündüm. Her nasılsa, rağmen, beni kurtarmak için burada. Söz verdiği gibi beni korumak için burada.

Ama sonra barın sonundaki adam olduğunu fark ediyorum. Ayakta dururken tabureye yığılmış halinden farklı görünüyor. Sırık gibi ama uzun boylu ve Roger hemen geri çekilecek kadar korkak.

" ol, dostum. Biz eski arkadaşız," diye kekeliyor Roger.

"Kim olduğun umurunda değil. Hizmeti yavaşlatıyorsun. Yola koyul dostum."

Bana saldırmakla mı tehdit ediyorsun? Kimsenin umurunda değil. Ama sonsuz içki akışını yavaşlatmak?

Bu, dostlarım, affedilemez.

Roger sarhoş adamın gözüne tekrar girmenin bir yolu olmadığını anlamış olacak ki bardan uzaklaşıyor. Bana son bir kez baktıktan sonra ön kapıdan çıkıp geceye karışıyor.

Adam yeni bir bar taburesine oturur ve tezgâha bir tokat atar. "Şimdi, son kez söylüyorum: Bir *tane daha*."

Ona bir bardak daha uzatıyorum ve sohbet etmekten vazgeçiyorum.

Üç saat sonra, bar nihayet kapandı. Ön kapıyı arkamdan kilitliyorum ve geceye adım atıyorum.

İşin tek güzel yanı tam da bu an. Vardiyam bittiğinde ve kimsenin dışarıda olması için hem çok geç hem de çok erken olduğunda. Kaldırımlar boş, sokak lambaları ürkütücü bir şekilde sarı yanıyor ve dünya sessiz. Mübarek, mutluluk verici bir sessizlik.

Gözlerimi kapatıyorum ve gecenin berrak havasından derin bir nefes alıyorum... Ve bir el ağzımı sarıyor.

Gözlerim açılıyor ama kimseyi göremiyorum. Beni tutan her kimse arkamda duruyordu. Çırpınmaya başladım, dirseklerimi geriye ittim ve arkamdaki bacaklara tekme atmaya çalıştım.

Sonra güldüğünü duydum.

"Bu kadar geç saatte dışarı çıkmamalısın," diye kulağıma tıslıyor Roger. "Sokaklarda güzel kadınlar için güvenli değil."

Onu görmeyeli saatler oldu. Neredeyse onu unutmama yetecek kadar zaman. Beklediğine inanamıyorum.

Onunla tartışmak istiyorum. Yalvarmak. Mantık yürütmek. Her şey başarısız olursa, kanlı cinayet çılgılığı atmak. Ama terli eli ağzımı öyle sıkıca kapatıyor ki dudaklarımı bile ayıramıyorum. Çenem güçten ağrıyor.

Çırpınıyorum ama Roger bir kolunu göbeğime dolayarak kollarımdan birini yanıma sabitliyor. Sonra beni ara sokağa doğru sürüklemeye başladı.

Vay anasını. İşte bu kadar. Haberlere çıkan o kadınlardan biri olacağım. Kırılıp karanlık bir sokağa bırakılmış ya da çöpe atılmış biri.

Ve Elise... Elise'e ne olacak?

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik içime işliyor. Savaşmak istiyorum ve deniyorum ama Tanrım, çok yorgunum. Vücudum ağrıyor ve karnım dönüyor.

İyi bir günümde bile Roger'la dövüşmek dengesiz olurdu. Ve en az altı haftadır iyi bir gün geçirmedi.

Roger beni döndürüyor ve tuğla duvara çarpıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ama o bileklerimi başımın üstündeki duvara sabitliyor ve kalçalarını benimkilere sürüyor. Sertliğini hissediyorum ve neredeyse ağzıma kusacaktım.

"Beni utandırabileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırlıyor kot pantolonumun kemerini kurcalarken. "Sen özel değilsin, Belle. Düşündüğün kadar seksi değilsin. Ve sana iyi olduğun her şeyi göstereceğim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı serbestçe akıyor. İşe yarar bir şey söyleyemeyecek kadar hıçkırma hıçkırma ağlıyorum.

Zaten fark etmeyeceğini biliyorum. Rogera akıl sır erdirmek mümkün değil. Sonra, bir anda, Roger düşer.

Sanki ayaklarının altında bir delik açılıyor ve onu yutuyor. Ama aşağıya baktığımda, kanayan bir sefalet birikintisine dönüşmüş olsa da hâlâ orada.

Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve önümde duran yeni bir figür görmek için başımı kaldırıyorum. Bu uzun boylu. Ve geniş.

Ve çok, çok tanıdık.

"Nikolai," diye nefes nefese kaldım, gözlerime inanamıyordum.

Sağ elinde bir tuğla tutuyor. Omuz silkiyor ve Roger'ın karnının üzerine bırakıyor.

"Üç delikli bir zimba değil ama işimi gördü."

Roger ayaklarımızın dibinde inliyor. Ona, Nikolai'a, ona, Nikolai'a, sonra da kendi titreyen ellerime bakıyorum. Sonunda "Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldanmayı başardım.

"Seni kurtarıyorum. Yine," diyor. "Bu tam zamanlı bir işe dönüşüyor."

Yüzüne dokunmak ve gerçek olduğundan emin olmak istiyorum ama parmaklarımı koyarsam olacıklardan korkuyorum. Onu içimden söküp atamayabilirim.

sistemi ikinci kez.

"Ama nasıl oldu da -ne zaman oldu da- neler olduğunu anlamıyorum. Neden buradasın?"

"Bu konuşmayı başka bir yerde yapalım." Çenesini daha önce fark etmediğim siyah bir arabaya doğru salladı. Pis sokak lambalarının arasına park etmiş, gölge bir cebe gizlenmişti. Ondan daha azını beklemezdim.

Başımı sallıyorum. Buradan bile onun narenciye ve nane kokusu çok baskın geliyor. Kapalı bir arabada, bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

"Hayır. Hayır, burada kalalım. Hadi... Sen gitmelisin. Teşekkürler ama ben iyiyim. Senin gitmen gerek."

"Gitmem gerekiyor," diyor Roger'ın bedenine hançer gibi bakarak. "Ama bunun tek nedeni, eğer o adam kılını bile kıpırdatırsa, onu öldüreceğim. Buna tanık olmak istemiyorsan, buradan gitmeliyiz."

"Gidebilirsin. Ben kalıyorum."

"Onunla mı kalıyorsun?"

"Tanrım, hayır! Bu gece ortaya çıktı. Onu o *zamandan beri* görmedim-" *kalbimi kırdı*. "Ben burada kalıyorum. Yaşadığım yer burası. Çalıştığım yer." Kapının üstündeki solmuş *Tony's Watering Hole* tabelasını gösterdim. "Seninle gelemem."

Nikolai'nin yüzünde okuyamadığım bir duygu belirliyor ve ilk kez başımı kaldırıp ona baktığımı fark ediyorum. Gri gözleri benimkilere kilitlenmiş, ay ışığında gümüş renginde ve çenesi çalışıyor. Rahatsız olmuş.

Roger yüzünden mi?

Yoksa benim yüzümden

mi?

"Neden buradasın?" Daha iyi içgüdülerime rağmen tekrar soruyorum. "Sadece arabaya bin, Belle."

"Bana neden olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Elise beni aradı," diye . "Birkaç saat önce beni aradı ve hasta olduğunu söyledi. Korkmuş."

Beynimde çok fazla düşünce dönüyor. Herhangi birine tutunmak çok zor.

"Elise seni aradı mı? Birkaç saat önce mi?" Kaşlarımı çattım. "Ve sen şimdiden burada mısın?"

Nikolai, Roger'a bir bakış atıyor ve sonra sanki bir kol mesafesine yaklaşırsa kendini kontrol edemeyeceğinden endişeleniyormuş gibi geri çekiliyor. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Roger uyandığında, Nikolai onu gerçekten öldürecektir.

İç çekiyorum. "Peki. Ama... ama gitmek zorundasın. Beni eve götürebilirsin ama sonra gitmek zorundasın."

"Ne istersem yapabilirim Belle," diyor.

Ona baktığımda, hissettiğim kadar kırılmış görünüp görünmediğimi merak ediyorum. "Lütfen Nikolai. Gitmek zorundasın."

Bana bir kez baktı. Sanki bir değerlendirme gibi. Sanki beni hasar için kontrol ediyor.

Sonra arabasına doğru yürümeye başladı. ". "

Hayatta öyle anlar vardır ki, hayatınızı değiştirecek bir hata yaptığınızı bilirsiniz ama yine de yaparsınız. O anın elini tutmaktan ve sizi uçurumun kenarına götürmesine izin vermekten başka bir şey yapamadığınız anlar.

Şimdiye kadar, her biri Nikolai ile oldu.

Şimdi onun yolcu koltuğuna kayıyorum, etrafımda onun kokusu var, yine yaptığımı biliyorum. Ama Tanrım, düşmek çok iyi hissettiriyor.

Bir an için sanki uçuyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

NIKOLAI

Belle'i paslı metal merdivenlerden dairesine kadar geçirdim.

"Şey, bu benim," diyor kapının önünde duraksayarak. "Um... için teşekkürler _."

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan, sandığımdan daha da hastasın demektir."

Anahtarı elinden kaptım ve kapıyı kendim açtım. "Hey!" itiraz ediyor. "Evime öylece giremezsin."

"Çok geç," diyorum eşikten. "İçeri gel."

Yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuş olsa da bu onun ne kadar güzel olduğunu göstermiyor. Ama Elise haklıydı, bir şeyler ters gidiyordu. Belle'in elmacık kemikleri normalden biraz daha keskin ve köprücük kemiği eskisinden daha fazla çıkık.

Acınacak kadar küçük mutfığa giriyorum ve bir dolabı açıyorum. İçinde bir kutu şekerli çikolatalı mısır gevreği, protein barları ve yarısı boş bir torba kahve telvesi var. Tam olarak Whole Foods değil.

"Yemek yedin mi? Açlıktan ölüyorum."

"O zaman git bir restoran bul. Burada olamazsın."

Arabadan indiğimizden beri Belle benden hep bir metre uzakta durdu. Sanki çok yaklaşırsa onu kendi çekim gücümle saracağımdan korkuyor.

Korkusu o kadar da değil. Vücudunu ellerimde hissetme, onu kendi gözlerimle yakından inceleme arzusu çok güçlü.

Tehlikeli derecede

güçlü. "Neden

olmasın?" Ben

soruyorum.

"Çünkü... Çünkü..." Koridora doğru bir bakış atar ve ardından dikkatini tekrar bana verdi. "Çünkü Elise uyuyor, birincisi. İzlanda'ya uçmak ve sonra bizim yaptığımız gibi ayrılmak... Çok şey yaşadı. Kafasını karıştırmak istemiyorum."

"Gelmemi isteyen Elise'di," diye hatırlatıyorum ona. "Tekrar dene."

Dudakları birbirine öyle sert bastırıyor ki bembeyaz oluyor. "İkincisi, nişanlın muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

"Neredeyse kesinlikle."

Bildiğimden ya da umursadığımdan değil. Telefonumu Rahatsız Etmeyin ayarına getirdim. Arslan bu ayarı aşıp bana ulaşma yetkisi verdiği tek kişi ve bunun sadece acil durumlar için olduğunu biliyor.

"Ona geri dönmelisin," diye bitiriyor. "İyi olduğundan emin olana kadar olmaz."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden umursuyorsun ki? Ben senin dünyana ait değilim, değil mi?"

"Eğer bunu durdurmak için bir şey yapabileceksem, oturup ölmene izin vermeyeceğim." "Ölmüyorum," diye inliyor. "Sadece bazen hastalanıyorum. Önemli bir şey değil."

"Açıkla."

Yanakları utançtan kızarıyor ve ellerini arka ceplerine sokuyor. "Öğleden sonraları işe gitmeden önce midem bulanıyor. Muhtemelen sadece anksiyetedir."

"Neyin kaygısı?"

"Ah, bilmiyorum," diye yakınıyor. "Belki de işimi kaybettiğim, neredeyse tecavüze uğradığım ve birkaç hafta içinde tüm hayatımın alt üst olduğu gerçeğidir. Şimdi de geçimimi sağlamak için bir barda çalışıyorum. Belki de bununla bir ilgisi vardır! Ama kim bilebilir ki? Sadece tahmin yürütüyorum."

Alaycılığı her zamanki gibi alıngan, ancak eskiden olmayan bir çaresizlik akımı var. Bu beni rahatsız ediyor.

"O zaman bırak," diye öneriyorum.

"Öylece bırakamam. Paraya ihtiyacım var. Bu kavrama aşına olmadığınızı biliyorum ama 'para', 'normal' insanların 'yiyecek' gibi şeyler satın almak, 'kira' ve 'faturaları' ödemek için kullandıkları şeydir. Çılgınca, biliyorum."

"Başka bir yerde iş bul. Sen zekisin. Çekicisin." Bu sıradan iltifat karşısında gözlerinin nasıl parladığını kaçırmıyorum. "İşe alınabilirsin

başka bir yerde."

"Bunu daha fazla yapamazsın Nikolai. Hayatıma bana nasıl yaşayacağımı söyleyemezsin. Bu ayrıcalığı kaybettin."

"Oh, ve ne büyük bir ." Bir elimi göğsüme bastırıyorum, sesim aşırı sahte bir samimiyetle sırlıslam. "Kesinlikle hayatımın onuru."

Gözleri yarıklara kadar daraldı. "Çık dışarı."

"Senin sorununun ne olduğunu bulana kadar olmaz."

"Benim hiçbir sorunun yok!"

Uzanıp elimi köprücük kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. "O zaman neden kemiklerinin derinin arasından çıktığını görebiliyorum?"

Belle anında sertleşiyor. Nefesini tutuyor ve sonra parmaklarımın boğazının dibinde ona dokunduğu yere yavaşça bakıyor.

"Elise korkuyor," diye ekliyorum sessizce. "Beni aradı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu."

Bir anda içindeki mücadelenin tükendiğini görüyorum. Belle benden uzaklaşıyor ve kendi içine çöküyor. Yorgunluk yüzünün her çizgisinde yazılı. Mutfak tezgahına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki onu tek parça halinde tutan tek şey buymuş gibi.

"Sadece endişe," diye mırıldanıyor. "Ve yorgunluk. Son birkaç hafta... zor geçti." Bana endişeyle bakıyor ve sonra alt dudağını çiğniyor.

"Belirtileriniz neler?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, hastalanıyorum. Çoğunlukla öğleden sonraları. Genellikle vardiyamdan önce. Bir kez kusarım, bazen iki kez."

"Yemek yiyor musun?"

"Protein barları," diyor dolabı göstererek. "Mısır gevreği, midem kaldıracı. Ama o kadar çok çalışıyorum ki zaten çok fazla zamanım olmuyor. Çalışmadığım zamanlarda uyuyorum. Muhtemelen Elise'in en çok endişelendiği şey de bu. Çok fazla yalnız kalıyor."

Başımı salladım. "Hayır. Senin için endişelendi. Bir doktora gitmeni istiyor."

"Tony bize sağlık sigortası yaptırmaya karar verir vermez hemen işe koyulacağım," diye homurdanıyor.

"Tanrı aşkına Belle, böyle kaçıp gitmemeliydin. Sana bir iş verirdim. İlk seferinde Roger'la olanlardan sonra sana göz kulak olacağımı söylemiştim ama sen gitmeye karar verdin ve kendini ve Elise'i tehlikeye attın. Neden peki? Önemsemediğim bir kadını kıskandığın için mi?"

"Hiçbir şey için gitmişim gibi davranma," diye tersliyor. "Ayrıca, kavgamız orada başlamış olabilir ama ben Elise'i korumak için oradan ayrıldım."

"Kız kardeşini bahane olarak kullanmayı bırak."

"Delirmişim gibi davranmayı bırak! Senin dünyanın bir parçası olmak onun için güvenli değil. Zeyna senin hayatındayken değil. Seninle ve Yunanlılarla yaptığım bir anlaşmanın ortasında kaldığımda da değil. Bu güvenli değil."

"Bu şekilde koşmak da güvenli olmayabilir."

Belle'in gözleri yüzüme kaydı. Birden irileştiler, az önceki yorgunluğu yeni bir adrenalin patlamasıyla silinip gitmişti. "Bu da ne demek oluyor? Biri peşimden mi geliyor?"

"Bu yüzden buradayım," diye açıklıyorum. "Sen hastasın. Nedenini bilmem gerek."

Belle yavaşça başını sallar. "Demek bu yüzden buradasın. Çünkü değil... Sadece suçluluk. Suçlu hissediyorsun. Sanki bunların olmasının sebebi senmişsin gibi."

Çıkardığı sonuçları görmek zor değil. Onu umursamadığımı. Sadece ellerimin temiz olduğundan emin olmak için buradayım, böylece ölürse benim suçum olmayacak.

Onu bu fikirlerinden kolayca vazgeçirebilirim. Tek yapmam gereken fermuarı açmak ve onu o bok çukuru barın dışında belinden tutup Roger'ın bilinçsiz bedeninin üzerine kaldırdığımdan beri inatla sertleşmiş olan sikimi ona göstermek.

Ama daha kolay. Umursamadığımı düşünmesi daha iyi. Çünkü umursamamalıyım. Umursayamam.

"Hayatımda bir gün bile suçluluk hissetmedim," diye kaşlarını çatıyorum. "Ama Yunanlılar beni manipüle etmek için seninle taşak geçiyorsa, bunu bilmem gerek."

Belle gözlerini devirir. "Ben senin çocuğun değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Birden aklıma bir şey geldi. *Çocuk*. Sertçe yutkunuyorum. "En son ne zaman regl oldun Belle?"

Ağzını açtı ve sonra sözsüzce kapattı. Benden uzaklaşıyor. "Bilmiyorum. Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Soruya cevap ver, Belle."

Zihinsel hesaplamalar yaparken gözlerinin kaymasını izliyorum. Yüzünün rengi soluyor ve benim düşündüğümü düşündüğünü biliyorum.

"Kusuyordun," diyorum. "Yorgunsun. Duygusalsın."

"Gizli metresin olduğumu yeni öğrendim ve işimi kaybettim," diye tıslıyor. "Tabii ki duygusal davrandım."

Bir adım öne çıkıyorum. Geri çekilmeye çalışıyor ama gidebileceği hiçbir yer yok. Sırtını tezgâha dayamış, köşeye sıkışmış durumda.

Önünde durup yere bakıyorum. "Belle." Sesim nazik ama yine de irkiliyor. "Hamilesin."

"Hamile değilim," diye tükürüyor. "Hamile değilim. Çünkü... Hamile olamam. Olamam, tamam mı? Hamile değilim. Böyle bir şey olmayacak."

"En son kiminle yattın?"

Bana ters ters bakıyor. "Kim? *Kim*? Sen kim olduğunu sanıyorsun, Nikolai?"

Yanıt olarak bir kaşımı kaldırıyorum, ancak ellerimi arkamda birleştirmek zorunda kalıyorum, böylece başka bir adamın ona parmağını bile sürdüğü düşüncesiyle şiddetli bir şekilde titrediklerini görmüyor.

"O sendin! Sen son kişisin." Kollarını göbeğinin üzerinde sıkıca kavuşturuyor, neredeyse gerçeği kollarıyla gizleyebilecekmiş gibi. "Ve bir ay önce regl olmalıydım... ama kendimi hasta ve stresli hissediyordum, bu yüzden bir ay atladığımı düşündüm. Belki de atlamışımdır. Belki de bu bir şey değildir."

"Bir doktora görünmen gerek."

"Eğer bunu yapmak istiyorsam, kendim yaparım."

Onu görmezden geliyorum, zihnim şimdiden yarışıyor. "Benimle şehre geri geleceksin ve ben de en iyi kadın doğum uzmanından randevu alacağım. Sonra da sana daha fazla kilo vermemeni sağlayacak bir şefin olduğu güzel bir yer ayarlayabilirim. Bu bebek için iyi olmaz."

"Bir bebek olup olmadığını bile bilmiyoruz!"

"Ve tabii ki Elise de gelecek. İkiniz de benimle geleceksiniz ve-"

"Seninle gelmiyorum!" Belle bağıyor. Gözleri Elise'in odasının olduğunu tahmin ettiğim koridora kayıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Seninle gelmiyorum. Burada kalacağım. Hamile olup olmamam önemli değil. Seninle olmak istemiyorum. Bu bebeği tek başıma büyütmeyi tercih ederim."

"Çocuk için şanslıyız ki, bu konuda bir seçeneğiniz yok."

"Yok artık! Bu bebek benim ve-"

"Bu bebek *benim*," diye homurdanarak onu tekrar tezgâha yasladım. Belle Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama yer yok. Gidebileceği hiçbir yer yok. "Bu bebek benim. Ve onu taşıdığın sürece, sen de benimsin."

Umursamadığımı düşünmesini sağlamak için çok fazla. Yine de "ilgisiz" olmayı hiç . Ilıman bir seçenek değil. Ya sıcak ya da soğuk davranırım.

Ve konu Belle olunca, diri diri yanıyorum.

BELLE

Nikolai'nin vücudu benimkine bastırıyor. Karın kaslarının sert, düz genişliği ve kollarının çelik kirişleri bir kafes de olabilirdi.

"Bu bebek benim," diye homurdanıyor, gri gözleri daha önce hiç görmediğim bir sahiplenmeyle parlıyor. "Ve onu taşıdığın sürece, sen de benimsin."

Ve işte orada. Diğer ayakkabı.

Barın önünde belirdiğinden beri bunu bekliyordum. Neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordum. İzlanda'dan beri ne değişti? Zeyna ile olan ilişkisini bitirecek mi? Ve eğer bitirmezse, "diğer kadın" olmakla iyi miyim?

Cevaplar sırasıyla: hiçbir şey, hayır ve kesinlikle değil. Asıl soruya dönelim: O neden burada?

Ve işte son bir cevap. Bunun için burada. Bu belki-bebek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yumruklarımı göğsüne indiriyorum. Temas yüzünden ellerim acıyor. Beton bir duvarı yumruklasam bile bu kadar işe yarayabilirdi.

Ama *bir şeyler* yapmalıyım. Hiçbir şey yapmamaktan bıktım. Dünyanın benimle uğraşmasına izin vermekten bıktım.

"Ben. Değilim. Senin değilim!" Her kelimeyi bir yumrukla noktalayarak bağıyorum.

"Yanlış, *Kiska*," diye mırıldanıyor. "Sen her şekilde, her yerde benimsin. Karada, suda, havada. Bir dağın tepesinde, sen benimsin. Sen benimsin Belle Dowan, başka kimsenin değil."

Onu bir kez daha yumrukluyorum, çünkü bu kadar büyük, sahiplenici, bir şekilde kalp eriten küçük bir konuşmaya ne demem gerekiyor ki? Yumruklamak tek mantıklı cevap.

Yine de yaklaşık olarak sıfır işe yarıyor. Nikolai irkilmiyor bile, ama elimdeki bir şey hoş olmayan bir şekilde çatırdıyor.

"Ah!" Elimi salladım. "Kahretsin."

Nikolai neredeyse şefkatle elimi havadan çekip alıyor ve parmağımı düzeltmek için başparmaklarını kullanıyor. Bu şefkat karşısında o kadar şaşırıyorum ki kıpırdamıyorum. Sadece gümüşü gözleriyle elimi inceleyerek çalışmasını izliyorum.

"Kendini güvende tutmak için biraz çaba gösterir misin?" diye homurdanıyor. "Bunu senin için yapmak çok yorucu."

Elimi çektim. "Benden uzak durur musun?"

Bir kez daha onu üzerimden itmeye çalıştım ve bir kez daha başarısız oldum.

Nikolai bana doğru eğildiğinde yanaklarım alev alev yanıyor. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Hayır. Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın."

"Seninle 'sıkışıp kalmak' istemiyorum. Bu yüzden ayrıldım. Başka biriyle evleniyorsun. Gidip Zeyna'ya yapışıp kalabilirsin."

"Ona yapışıp kalmama gerek yok. Bir saniye bile kafamı çevirdiğimde neredeyse kendini öldürtmüyor," diyor karanlık bir şekilde. "Ve öyle olsa bile, umurunda olmazdı."

Kalbim küt küt atıyor. Ama umut yükselir yükselmez, onu bastırıyorum.

Bebek. Bebeği önemsiyor, hepsi bu. Bratva soyunu taşıyan her kadına bu kadar ilgi gösterir. Ben damızlık kısrakım, başka bir şey değilim. Bir amaç için bir araç.

"Hamile olup olmadığımı bile bilmiyorsun. Kadınlar her adet görmezler." "O zaman gidip kesin bir cevap alalım."

"Hayır!"

Bir kaşını kaldırıyor. "Neden olmasın?"

İyi bir nedenim yok ve o da bunu biliyor. Tekrar göğsünü itiyorum ve sonunda bana biraz yer açıyor. Nikolai geri adım atıyor ve sonunda derin bir nefes alabiliyorum.

"Peki, ben... Ben bir doktor çağırırım," diyorum ona. "Yarın sabah ya da her neyse. Ama gitmen gerekiyor. Burada kalamazsın. Ya da yakınımda."

Çok acıtıyor.

Bu dört küçük kelime dilimin ucuna geliyor ama onları ısıtıyorum. Beni ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyorum. Şimdi bile. Her ne kadar

kör edici derecede açık olmalı.

Bir hevesle onunla dünyanın öbür ucuna uçtum. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde ofisinde beni parmaklamasına izin verdim. Nikolai Zhukova'nın beynimin rasyonel kısımlarını kapattığı çok iyi biliniyor.

Tam da bu yüzden uzak durması gerekiyor.

"Seni uzaktan iyi koruyamam, Belle. Bunu zorlaştırmayı bırak."

"Korunmaya ihtiyacım olmasının tek nedeni senin yüzünden! Bu yüzden ilgi göstermeyi bırak. Uzak dur ve kimse bana iki kez bakmasın."

Zeyna, ortadan kaybolursam Giorgos'un bana aldırış etmeyeceğini düşünüyor gibiydi. Bu yüzden bana uçak biletlerini verdi. Ama şimdi, Nikolai burada ve herşeyi mahvediyor. Zeyna bir keresinde neredeyse düğününü mahvettiğim için beni affetmişti. Beni tekrar affedecek mi?

Ve eğer yapmazsa... ödeşmek için ne yapmaya hazır? "İnsanlar sana her zaman iki kere bakacak, Belle."

Yine kalbim sıkışıyor ama gerçekte ne demek istediğini biliyorum. "Sadece Yanlış kişiye bulaştım. Alnıma "APTALIM" dövmesi yaptırmış olmalıyım."

İfadesi soğuk ve okunamaz, ama sanki düşüncelerimin her birini okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Sanki beni anlıyormuş gibi, içimi dışımı. Tek bildiğim, anladığı.

Aramızdaki hissedilir kimya her zaman çok güçlüydü ama şimdi gerçekten başım dönüyor. Nikolai bir tsunami gibi hayatıma geri döndü ve aniden, hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum.

"Belle."

Adımı söylüyor ama sesi çok uzaklardan geliyor. Yakışıklı, sinir bozucu yüzü gözümün önünde bir girdap gibi dönüyor. Ona doğru uzanıyorum. Elim güçlü pazusunun etrafında kenetleniyor, tırnaklarım derisine batıyor, ama o zaman bile, his uzak, ruhani.

"Belle."

Görüş alanımın köşelerinde siyah noktalar belirirken bile ona bakmak için mücadele ediyorum. Eli yüzümün yan tarafını yumuşatıyor. Nasırlı başparmakları

yanaklarım o kadar yumuşak ki bunun bir rüya olması gerektiğini biliyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor.

Bir anda kafamdaki sis . Baş dönmesi geçti. "Ne?" Sinirli bir şekilde bağıyorum. "Ben iyiyim."

Nikolai üzerimde diz çöküyor. Bir tutam siyah saç alnına düşmüş. Bir şekilde yere düştük ama şimdi kollarına sarılmış durumdayım.

Bir nefes boyunca, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. Hiç söylemediği ve asla söylemeyeceği sözler beynimin vadilerinde yankılanıyor. *Seni yakaladım. Seni hep yakalayacağım.*

Ama sonra ne olduklarını anlıyorum: bir aptalın fantezisi.

Ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum. "Yemek yemeyeli uzun zaman oldu. Ben iyiyim."

Nikolai yanımdan uzanıp dolaptan bir protein bar alıyor ve elime tutuşturuyor. "Ye," diye emrediyor.

Gözlerimi deviriyorum ama ben bile bu sefer ona tükürmenin aptalca olduğunu biliyorum. Ambalajı açarken ellerimi mümkün olduğunca sabit tutmaya zorluyorum. İlk ısırığın tadı tebeşir gibi. İkincisinin tadı kül gibi. İkisini de yutmak kolay değil. Bütün bu süre boyunca beni izliyor, gözünü bile kırpmıyor.

"Üstüme gelmeyi bırakabilirsin. Ben iyiyim." "Hayır, yapamam. Ve hayır, değilsin."

Yarısı yenmiş çubuğu tezgahın üzerine bırakıyorum. "Ne olmuş yani? Sadece gidiyorsun Burada oyalanmak için mi? Bana göz kulak olmak için mi? Hiç sanmıyorum. Geri dönmek gereken bir hayatın var. İşletmen gereken bir Bratva, hatırladın mı? Burada takılıp bebek bakıcılığı yapamazsın. Burası İzlanda değil. O gezi bitti. Bu gerçek hayat."

"İzlanda gerçektir, Belle."

Acımasız bir kahkaha attım. "Hayır, değildi. Koca bir yalandı. Peki sen burada benimle olabiliymişsin gibi mi davranıyorsun? Bu da bir yalan. Buna kanmayacağım. Burada kalamazsın. Burada istenmiyorsun."

Az önceki baş dönmesi geri dönüyor. Göğsüm kabarıyor, nefesim büyük, ağır soluklarla geliyor. Nefesimi tutmakta zorlanıyorum ve nedenini biliyorum.

"Sadece... sadece git," diye yalvarıyorum kısık sesle. "Git."

Avucunu kalbimin üzerine koyarak karşılık veriyor. "Nefes al, Belle."

Omuz silkmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamayı reddediyor.

"Sakin ol," diyor. "Panik atak geçireceksin. Nefes al."

Söylediklerine uyuyorum, söylediği anda nefes alıp veriyorum ve tüm bu süre boyunca gri gözlerine bakıyorum. Hızla çarpan kalbim nihayet sakinleştiğinde ve ciğerlerim göğsümde aşırı şişmiş balonlar gibi hissetmediğinde geri çekiliyorum.

"Şimdi, git."

"Hayır."

İnledim. "Neden olmasın? Eminim karın sana bir sürü çocuk verecektir. Bunun için burada kalmana gerek yok. Sensiz de iyi olacağız."

Hayatımın neye benzeyeceğine dair görüntüler aklımdan hiç çıkmıyor. Kendime zar zor bakabiliyorken Elise'e ve bir bebeğe bakmak. Her dolar, her lokma yemek için didinmek.

Ama panik atağı zar zor önleyebildim. Şimdi bir başkasını davet edemem. Düşünceleri elimden geldiğince uzaklaştırıyorum, onları daha sonra yalnız kaldığımda kullanmak üzere bölümlere ayırıyorum.

"Hissettiğin garip sorumluluk duygusu her neyse, artık özgürsün," diyorum ona. "Seni affediyorum. Geri dön ve bizi unut. Ben-"

Birden Nikolai etrafımı sardı. Kollarını bana doladı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Ve içgüdüsel olarak biliyorum - hastalıklı ama inkar edilemez bir gerçek - eğer beni şimdi öperse, teslim olurum. Son altı haftadır yaşadığım acıyı dindirmek isteseydi, ona izin verirdim.

Keşke bu doğru olmasaydı. Ama bazı mantık yürütülemez.

"Sakin bir daha iyi olduğunu söyleme Belle," diye hırlıyor korumacı bir tavırla. "Sakin buna cüret etme."

"Bırakın gideyim," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Tekrar ve tekrar, kendi çıkarların doğrultusunda hareket etmeyi reddediyorsun," diye iç geçiriyor. "Doğru olanı yapacağın konusunda sana güvenemiyorum. Eğer sen yapmazsan, ben . Ne olursa olsun

ne düşündüğünüzü."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne-"

Ben daha soruyu sormadan ön kapı açıldı. Bıyıklı, huysuz, orta yaşlı bir adam odaya girdi. Tamamen siyah giyinmiş ve elinde bir şırınga taşıyor.

"Nikolai," boğazım panikten daralmaya başlamadan önce bunu başarıyorum.

"Sana göz kulak olacağımı söylemiştim Belle. Şu anda, bu böyle görünüyor."

Adam mutfağa girdi. Sarsılarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama Nikolai'nin beni tutuşu çok güçlü. Hiç şansım yok.

Adam şırıngayı kaldırıyor. Çıglık atmak için ağzımı açıyorum ama Nikolai dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Öpücüğü sert ama nazik ve birkaç mutlu saniye boyunca vücudunun benimkine olan aşinalığına gömülüyorum. Bunu özlemiştim. Buna ihtiyacım vardı.

Sonra kolumdaki iğneyi hissettim.

"Neden?" Açık ağzının içine doğru mırıldanıyorum. Ama gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı.

Ensemde kocaman, sıcak bir el hissediyorum.

Kan damlasının dirseğimin kıvrımına sızdığını hissediyorum. Ve sonra hiçbir şey hissetmiyorum.

BELLE

Donuyorum.

Titreme uzuvlarımda yukarı ve aşağı hareket ediyor, kemiklerimden yayılan bir karıncalanma gibi görünüyor. Ama hareket edemiyorum. Küçük bir kızken böyle uyku felci geçirirdim. Uyanmadan uyanırdım ve ne zaman olduğunu hep bilirdim çünkü çok üşürdüm.

Sadece uyuyorum, hepsi bu. Bu iyi bir şey. Gördüğüm çılgın rüyayı anlamlandırırđı. Roger'ın Tony'nin evine gelmesi, ardından Nikolai'nin gelmesi. Nikolai'nin beni eve bırakması, şırınga, bir bebek.

Hepsi bir rüyaydı.

Aslında, bir daha düşündüm de: Nikolai'nin bebeğine hamile olan ben mi? Onu boşver, hepsi bir kabustu.

Tıpkı küçükken olduğu gibi, yavaş yavaş uyanmaya başlıyorum. Felç kayboluyor. Önce sesler geri geliyor; hava akımı, uzaktan gelen korna sesleri, bir klimanın çıtırtısı.

Sonra hareket. Bir parmağımı oynatıyorum ve yanımdaki soğuk deriye dokunuyorum.

"Alo?" diye sesleniyor bir erkek sesi önümde bir yerden. "Sonunda hayatta mısın?"

Gözlerimi zorla açıyorum, güneş ışığına karşı gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Bu olumlu, o yaşıyor. Tekrar hoş geldiniz," diyor aynı adam, sesinin kenarında bir kahkaha pırıltısı.

Görüşüm nihayet düzeldiğinde, bir arabanın arka koltuğunda olduğumu fark ediyorum. Benimle konuşan adam sürüyor. Yalnızdım. Nikolai'den ya da bana enjekte eden kişiden iz yok... Bana ne enjekte edilmişti? Sormaya çalışıyorum ama kelimeler karmakarışık çıkıyor.

"Hâlâ sakinleştiricinin etkisindesin," diye açıklıyor adam dikiz aynasından şaşkınlığımı görünce. "Nikolai sana rahatlamayı söylememi istedi. Güvendesin."

Onun için söylemesi kolay! Çılgılık atmaya çalışıyorum. Gerçekte, kulağa daha çok "Kolay- fhim-seh" gibi geliyor.

Bir kavşakta duruyoruz ve adam beni incelemek için dönüyor. Sonunda onu tanıdım, Zhukova A.Ş.'de merdivenlerden düştüğüm geceden. Nikolai'nin ofisinde konuştuğu adamdı.

"Arslan," diyor tanıştırmak için, parmaklarını şımarık bir şekilde sallayarak. "Patronuma yaşattığın onca şeyi düşününce, henüz resmi olarak tanışmadığımıza şaşırdım."

Boğazımı temizliyorum ve tekrar konuşmaya çalışmadan önce dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarım bu sefer biraz daha işbirlikçi. "Ona yaşattığım onca şey?" Törpüledim. "Daha çok onun..."

Arslan sırtıyor. "İki dakikadır uyanıksın ve şimdiden tartışmaya başladın. Sana ilaç vermek zorunda kalmasına şaşmamalı."

"Bana ilaç vermesine gerek yoktu! Sadece beni yalnız bırakması gerekiyordu. Ne haltlar dönüyor burada?" Göğsümdeki emniyet kemerini pençeliyorum, aniden beni kısıtlayan her şeyden kurtulmak için çok istekliyim.

"Yerinizde olsam onu açık bırakırdım. Şehirde trafik çok kötü ve ben de programa uymaya çalışıyorum. Hâlâ uykulusun."

"Şehir mi?"

Arslan sırtıyor. "Büyük Elma'ya tekrar hoş geldin, bebeğim."

Pencereden dışarı bakıyorum. Çelik binalar caddeye doğru yaklaşıyor. Kaldırımlarda koşuşturan insan orduları. Bir metro istasyonu girişi görüyorum ve göğsümün daraldığını hissediyorum.

"Ben nasıl-? Nerede-? Ne yaptı-?" Tüm sorular ben bitiremeden sönüp gidiyor.

"Kahretsin," diyor Arslan, "bu işte iyi değilim. Kötü bir hasta bakıcı olduğum söylendi. Birden fazla kez. Ama bir bakalım, temel şeylerle başlayalım... İyisin, tamam mı? Sana zarar vermeyeceğim. Kimse vermeyecek. Nikolai endişelendiği için buradasın."

Buradayım. New Yorkta. Buradayım. Peki nerede...? "Kız

kardeşim," diye nefes nefese kaldım. "Elise nerede?"

"Başka bir arabada. O da iyi. Ama Nikolai seni zil zurna sarhoş görmesini istemedi. Uyanman ve sakinleşmen için sana bir şans vermek istedi."

Öfke içimde dalgalanıyor. "Sakinleşmemi mi istiyor? Beni kaçırdıktan sonra mı? Hayal mi görüyor?"

"Ne diyebilirim ki? Çok çekici biri." Arslan kıkırdıyor ama bu konuda hiçbir şey komik değil.

"Bana ne yapmayı planlıyor? Doktora gitmediğim için beni hapse mi atacak?"

Arabayı sürmeye devam ederken dikiz aynasından bana bakıyor. "Böyle şeyler hakkında şaka yapmamalısın."

Sırtımdan aşağı buz gibi bir korku süzülüyor. Buraya en son geldiğimde, belli bir seviyede korumam vardı. Bir işveren, iş arkadaşları, vesaire. Eğer şimdi ortadan kaybolursam, Tony neden vardiyayı kaçırdığımı öğrenmek için cep telefonumu aramaz bile. İki dakika içinde yerime geçecek ve yoluna devam edecek. Şu anda onu kafamın içinde duyabiliyorum: *Ölü barmenler iş için kötüdür.*

"Beni gerçekten hapse atacak mı?"

Arslan omuz silkiyor. "İşbirliği yaparsan olmaz. Ama senin için gerçekten endişeleniyor." Homurdanıyorum. "Evet, doğru. Endişelenseydi bana ilaç vermezdi."

"İnan bana, Nikolai'yi tanıyorum. Seni uyuşturmak aslında iyiye işaret. Ölü olmaktan çok daha iyi, sence de öyle değil mi? Önemsemediği insanlara böyle olur."

İstemsizce titriyorum ve birden ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. "Burası neden bu kadar soğuk?"

"Oh." Arslan klimaya uzanıyor. "Seni uçaktan indirdiklerinde ateşin biraz yükselmiş. Nikolai serin olduğundan emin olmak istedi."

"Şey, şimdi, donuyorum. Isıtıcıyı . Lütfen."

Arslan tekrar havaya uzanmadan önce tereddüt ediyor. "İyi. Birazcık. Ama iki kez söylediğim gibi Nikolai senin için endişeleniyor. Gergin. Senin ya da bir başkası için kendimi ateşe atmayacağım."

"Yani o ne onu mu yapıyorsun? Emirlerini körü körüne mi uyguluyorsun?"

Sırıttıyor. "Bu 'Nikolai uçurumdan yuvarlansa peşinden gider miydin' türünden bir soru mu?"

"Peki, sen?"

Arslan bunu düşünmez bile. "Evet. Kesinlikle." "Ciddi misin sen?"

"Ölümçül," diyor.

"Ama neden?"

Gözleri bu kez aynada benimkilerle buluştuğunda, tüm mizah belirtileri kayboldu. Gerçekten çok ciddiydi. "Çünkü Nikolai'nin iyi bir nedeni olmadan bir şey yaptığını hiç görmedim. Gizli hamile metresini evine götürerek Yunan mafyasının tüm gazabını üzerime çekme riskini almamın tek nedeni de bu. Çünkü şeye rağmen ona güveniyorum."

"Keşke senin güvenine sahip olsaydım," diye homurdanıyorum. "Ve henüz hamile olduğumu bilmiyoruz."

"Bu da başka bir şey," diyor Arslan. "Onu hayatım boyunca tanıdım. Cehennemin iç çemberinde birlikte büyüdük ve yıllarca Bratva için yan yana savaştık. O *asla* yanılmaz."

Midem bulanıyor. Sanki bütün bunlar geçecekmiş gibi kollarımı göbeğimin etrafında kavuşturuyorum.

Ama keşke hamile olmasaydım demeyi kendime yediremiyorum. Her şeyin ne kadar zor olacağını düşünürken bile göğsümde bir heyecan pırıltısı var. Tony's'deki vardiyama başlamak için yola çıkmadan önce her gün başımın üzerinde asılı duran örs artık yok.

"Eğer tavsiyemi istersen..." Arslan başlar.

"Bilmiyorum."

Yine de devam ediyor. "Ona güvenin. Henüz hissetmeseniz bile ona güvenin. Bunu hak edecektir."

"Evet, hayır teşekkürler. Onun yerine ondan nefret etmeye devam edeceğim." Buna kahkahalarla güldü.

"Ondan nefret etmiyorsun."

"Sen nereden biliyorsun ki?"

Aynada tekrar göz göze geliyoruz, tek kaşını kaldırıyor. "Çünkü bazen ben de bazı konularda haklıyım. Ve nefretin neye benzediğini biliyorum. Nikolai ile aranızdaki bu şey? Öyle değil, tatlım."

Sarsıntılı araba yolculuğu ve Arslan'ın ucuz marka terapi seansı midemi bulandırıyor, bu yüzden başımı arkaya yaslayıp rahatlamaya çalışıyorum. Eninde sonunda savaşıarak kendimi ve Elise'i buradan çıkarmaya çalışacağım.

Ama şu anda beklemekten başka yapacak bir şey yok.

NIKOLAI

Ön camdan Belle'in arabadan inip Elise'e koşmasını izliyorum. Sanki onu bir daha göremeyeceğini düşünmüş gibi küçük kız kardeşine sarılıyor.

Sanki masum küçük bir kızı incitecek bir şey yapabilirmişim gibi.

"İyi misin?" Belle ellerini Elise'in saçlarında gezdirerek soruyor.

Belle'in dudaklarını okuyabiliyorum ama Elise benden uzağa bakıyor. Kız kardeşine el sallayışından, ona özel uçağın ne kadar güzel olduğunu ve İzlanda'daki süiti gölgede bırakacak kadar güzel bir misafir odasına çoktan yerleştiğini anlattığını tahmin ediyorum.

Yine de Belle onu uzun, umutsuz bir sarılma için daha kendine çeker. Sanki bu son kez olacakmış gibi yüzünü kız kardeşinin çilek sarısı saçlarına gömüyor.

Bir dakika sonra pencereden uzaklaşıp ön kapının pervazına yaslanıyorum. Buradan Belle'i mükemmel bir şekilde duyabiliyorum.

"Çok özür dilerim. Her şey berbat oldu. Seni bu işe bulaştırdığıma inanamıyorum... bu her neyse. Evde olmalıydın, her yerde gezinmemeliydin-"

"Gezmeyi seviyorum," diyor Elise. "Ayrıca, seyahat etmek bir tür eğitimidir, öyle değıl mi?"

Belle kaşlarını çatar. "Bu Nikolai'nin söyleyeceğı bir şeye benziyor." "Çünkü ben söyledim."

Sesimi duyunca Belle dikkatini eve yöneltiyor. Onun bütün Vücudum katılaşıyor. Her kıvrımına hayranlıkla bakarak bir saniye geçiriyorum. Onu ezberliyorum, tadını çıkarıyorum.

Sonra üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılır.

Başımı sallıyorum ve yumuşak bir sesle, "Bu konuşmayı burada yapmak istemezsin," diyorum.

"Cehenneme kadar yolum var!"

Hatırlatmak için çenemi kız kardeşine doğru sallıyorum. "Bundan emin misin?"

Belle'in yüzünde farkındalık titreşir. Bir an için öfkesini gizliyor, sonra intikam hırsıyla geri dönüyor. Ağzını tekrar açıyor ama bir şey söyleyemeden kolundan tutup ön kapıya doğru sürüklüyorum.

"Hey!" diye bağılıyor. "Bırak beni!"

Onu görmezden geliyorum ve topuklarını ahşap zemine vurmaya çalışsa da onu koridordan aşağı çekiyorum.

Sağ taraftaki kapıya doğru dönüyorum. Öfkesinin paniğe dönüştüğü anı hissediyorum. Kasları geriliyor ve inliyor.

"Yapma... beni kilitleme."

Kapıyı açıyorum ve onu içeri itiyorum, ardından içeri girip kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Belle gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınır. "Beni bir kütüphaneye mi kilitliyorsunuz?"

"Seninle bir kütüphanede konuşuyorum," diye düzeltiyorum. "Konuşma kötü giderse, seni kilitlemeye geri döneceğiz."

Birkaç saniye boyunca, odayı çepeçevre saran tavandan tabana rafların büyüüne kapılır. Her biri binlerce kitapla dolu.

Bana dönüp baktığında, gerçekliğe geri göz kırpmak gibi. Soğuk, sert gerçekliğe. Yüzündeki şaşkınlık kayboluyor.

"Bana ilaç verdin."

"Beni kızdırdın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tüm gereken bu mu? Ben seni kızdırıyorum, sen de beni sakinleştiriyor musun?"

"Eğer bu doğru olsaydı, tanıştığımız andan itibaren sakinleştirici almış olurdunuz."

Ela gözleri artık çoğunlukla yeşil. Öfkeden neredeyse nükleer olmuşlar. "Hayatımı kontrol edemezsin. Ben senin Bratva'nda değilim. Ben... Ben Arslan değilim."

O kadar şaşırdım ki bir kahkaha attım. "Bunun için şükürler olsun. Berbat bir ikinci komutan olurdun."

"Canın cehenneme."

"Gerçekten alındın mı?"

Kollarını kavuşturuyor ve bana doğru adım atıyor. "Düşündüğün kadar işe yaramaz biri değilim."

"Tartışılır," diye . "Tüm zamanımızı ya kavga ederek ya da sevişerek geçiriyoruz."

Ağzı bir karış açık kalıyor. Kızarıklığın göğsünden yanaklarına doğru süzülüşünü izliyorum.

"Bu doğru değil," diye fısıldıyor.

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Yaptığımız şey bu, Belle. Kavga ederiz, sevişiriz ve sonra hepsini tekrar yaparız. Genellikle aynı anda."

"Çünkü tartışmayı hiç bırakmıyorsun," diye . "Asla!"

"Bunu, burada olmak bile istemeyen ama yine de Bratva hiyerarşisindeki hayali yeri hakkında tartışan kadın söylüyor."

Belle'in yanakları kızarır. "Buradayım çünkü bana ilaç verip kaçırdınız. Benden bıktıysanız, beni eve geri gönderin."

"Kendini aç bırakasın diye mi? Ya da bayılıp merdivenlerden yuvarlanasın diye mi? Ya da bir ara sokakta eski patronun tarafından saldırıya uğrayasın diye mi?" Başımı salladım. "Hayır prenses, sanırım seni burada tutacağım."

Belle gömleğimi avuçluyor ve beni kendi seviyesine indirmeye çalışıyor ama kıpırdamıyorum. Oflayarak parmak uçlarına doğru uzanıyor. "Benden sen sorumlu değilsin. Hayatım boyunca kendi başımın çaresine baktım. Bana göz kulak olan hiç kimse olmadı."

"Ah, işte burada."

"Ne?" Şüpheli görünüyor.

"Birinin seninle ilgilendiğini anlamada bu kadar kötü olmanın nedeni. Çünkü bunu daha önce hiç kimse yapmadı."

Çenesi sabit, gözleri bana dikilmiş. "Yaptığın şey bu mu?" Başımı sallıyorum. "Hayatımda hiç bu kadar inatçı biriyle tanışmamıştım."

"Oh, gerçekten mi? Sizinle tanışmış mıydık?" Gülümsemiyor ama gözlerinde bir eğlence var.

"Touché."

Yavaşça yumruğunu açıyor. Eli göğsümde düzleşiyor ve uzun bir iç çekiyor.
"Kavga etmekten yoruldum Nikolai."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tek bir hareketle onu kollarımın arasına aldım ve sırtını kitap raflarına yasladım. "O zaman sevişme zamanı."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Anında kollarımda yumuşadı. Bir süre mücadele ettikten sonra beni tekrar öpüyor ve vücudunu bana doğru kaldırıyor.

Yine de öfkesinin kalıntıları var. Omuzlarımı tırmalıyor ve ayaklarının topuklarıyla sırtımı kazıyor. Kenarlarından şiddet sızan bir sevişme bu.

Ağzımı çenesinden boynuna doğru kaydırıyorum. Nabzının dudaklarıma çarpışını hissedebiliyorum.

"Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor," diye söylendi, tırnaklarını boynuma geçirerek.

Kot pantolonunu çıkarmak için aramıza uzanıyorum. "Asla özür dilemedim," diye hatırlatıyorum ona, elimi külotunun yumuşak malzemesinin altına kaydırarak. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve görünüşe göre, özür dilememe gerek yok. Zaten sırlısıklam olmuşsun."

"Kapa çeneni," diyor iki eliyle yüzümü kavrayıp beni tekrar öpmeden hemen önce.

Ben bir parmağımı içine sokarken o da dilini ağzıma sokuyor. Sıkışıyor ve sonra bana alıştırken gevşiyor. Başparmağımı klitorisini daire içine almak için yukarı sürüklediğimde, ağzını ayırıyor ve nefesini kesiyor.

"Ne kadar iyi olabileceğini gördün mü?" Fısıldıyorum, sıcaklığına ikinci bir parmak daha ekliyorum. "Sen ve ben..."

"Peki ya karın?"

Parmaklarımı onun içinde kıvrıyorum. Onun eriyişini izlemek bir mucize. İnatçı, umursamaz küçük veledin kendini ellerime teslim edişine tanık olmak.

"Unut onu," diyorum. "Onun işi bitti. Her şey bitti." Belle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bitti," diye tekrarladım. "Düğün iptal oldu."

Belle yüzümün her santimini inceliyor, gerçeği arıyor. Ama ben de ona tam olarak bunu verdim.

Ve uzun bir anın ardından bunu fark eder.

Sonra pantolonumun fermuarını açıyor ve yumuşak elini zonklayan şaftımın etrafına sarıyor. "Becer beni," diye fısıldıyor.

Bana iki kez sormasına gerek yok. Kotunu bacaklarından sıyrıp kendimi onun açıklığına bastırıyorum. Sonra bir elimle çenesini tutuyorum ki sadece ve sadece bana bakabilsin.

"Kendimi sana gömdüğümde beni izle prenses," diye törpüledim. "Yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Senin de benimkini görmeni istiyorum."

Tek yapabildiği sızlanmak ve başını sallamak.

Ona bastırıyorum. Bir inç, üç inç, altı, sekiz, tüm benliğim. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum ona, yüzünü hâlâ avuçlarımın içinde sıkılı tutarak. "İyi bir kız gibi her şeyimi alıyorsun."

Dudağını ısıırıyor ama yine de emirlere uyuyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. Bacakları belimin etrafında sıkılaşıyor ve ben onu sonuna kadar dolduruyorum.

Orada sonsuza dek sürmesini istediğim bir an var. Tamamen onun içinde olduğum zaman. Gözleri erimiş yeşil ve şehvetle parladığında. Her hücrem bu çıldırtıcı kadını ne kadar çok arzuladığımla titreşirken.

Kayan bir yıldız gibi havada sonsuza dek asılı kalır. Sonra yere çakılıyor.

Onu sert ve acımasızca sikmeye başladım. Her itiş tatlı dudaklarından başka bir kırık inilti çıkarıyor. Meme ucunu ağzıma alıp ısırıyorum. Omuzlarımı pençeliyor. Acıyı ve zevki eşit ölçüde birbirimizden koparıyoruz.

Raflar sevişmemizin gücüyle sallanıyor. Kalçalarını öyle sert avuçluyorum ki, burada işimiz bittikten kısa bir süre sonra teninde on mor morluktan oluşan mükemmel bir set olacağını biliyorum.

Güzel. Onu benim olarak işaretlediğimi bilmek hoşuma gidiyor.

"Boşalacağım," diye inliyor Belle. Ben onu doldururken kendini bedenime doğru itiyor ve kendi boşalmamı engellemek için tüm gücümü harcıyorum.

Bir baraj gibi patlıyor. Ağzından çıkan ses aynı hem yeni hem de tanıdık. Kahretsin, bu kadının sikimin üzerine boşalmasını izlemek şimdiye kadar yaşadığım en seksi şey olmayacak mı?

Şu anda onun için savaşa
giderdim. Onun için adam
öldürürdüm.

Dişlerimi sıkıyorum ve karnımda kükreyen ateşi görmezden gelerek kendimi tutuyorum. Onunla işim henüz bitmedi. Uzun bir atışla değil.

Çılgınca, kesik kesik nefes alıp verişini durulmaya başlar başlamaz içinden çıkıyorum, onu döndürüyorum ve ellerini rafa yerleştiriyorum. İçgüdüsel olarak itaat ediyor, tekrar girmem için kalçalarını geri itiyor.

Benim için damlıyor. "Çok sıkıydın," diye homurdanıyorum kulağına. "Bu şekilde bitirebilirim."

Omurgasını dikleştiriyor ve koyu renk saçlarından oluşan şelale sırtına dökülüyor. "O zaman yap."

"Benim için tekrar parçalanana kadar olmaz."

Bir elimle klitorisini bulmak için uzanıyorum. Diğer elim kalçasına yapışık kalıyor, böylece onu tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar sikime sokabiliyorum. Ben terliyorum, o damlıyor, ikimiz de acımasızca nefes nefese kalıyoruz. Ama inlemelerinin yükselen perdesinin ne anlama geldiğini biliyorum.

"Benim için gel," diye emrediyorum. "Şimdi."

Sanki iznimi bekliyormuş gibi, gitmesine izin veriyor. İlki ani ve şiddetliyse, bu daha yumuşak, daha yumuşak, ama sonunda daha da güçlü. Orgazm onu titreyen ayak parmaklarından, titreyen kalçalarına, elektrik çarpmış gibi kitap rafında dans eden parmak uçlarına kadar tüketirken içine girmeye devam ediyorum.

Düşüyor, düşüyor, .

Ve bu sefer, kendimi onunla birlikte düşmeye bıraktım.

Hayatımda hiç o anki kadar sert boşalmamıştım. Sanki lanet olası ruhumdan geliyor ve içimi öfkeyle parçalıyor. Giderken yakıyor.

Sonunda gittiğinde, bitkin düşünüyorum.

Yavaşça kendimi Belle'den çekip geriye doğru adım atıyorum. O da aynı yavaşlıkla dönüyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyor. Bir eli sanki destek olmazsa düşecekmiş gibi rafların üzerinde duruyor.

Yüzünün her yerinde yazdığını görebiliyorum: Buna ihtiyacı vardı. Bunu istiyordu. Beni özlemişti.

Şimdi de benden aynısını ona söylememi istiyor.

Yapabilirim. O dört küçük kelime: *Ben de seni özledim*. Çok basit olurdu. Tanıştığımızdan beri her ne bök diyorsan onun temelini oluşturan düşmanca kafa tokuşturmanın tam tersi.

Sonunda tam olarak bunu söylemek için ağzımı açtım. Ama onun yerine "Giyin." dedim. Yüzü düşer. "Nikolai..."

"Yapacak işlerim var." Arkamı dönüyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. "Arslan sana yolu gösterebilir odanı ve-"

"Nedir bu?" diye soruyor. "Aramızda kalsın, nedir bu? Neredeyiz biz?"

"Tam buradayız, Belle. Geldim ve seni aldım. Seni evime geri getirdim."

"Peki ya hamile olmasaydım?"

Altında yatan sorular pek de ince değil. Yüzüme karşı bağılıyor da olabilir. *Bu bebek olmasaydı, beni hâlâ istiyor olur muydun? Hala burada olur muyduk?*

Birkaç dakika içinde ikinci kez, tüm bunları düzeltme fırsatı tam karşımda duruyor. *Yap şunu, seni piç, diye* hırlıyor içimden bir ses. *Bu kadar korkak olma. Ona senin için ne ifade ettiğini söyle.*

Ama birkaç dakika içinde ikinci kez yapamıyorum.

Yüzünde acı ifadesi beliriyor. "Bana bir cevap borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Beni kaçırdın!"

"Ve seni becermem için bana yalvardın. Ahlaki üstünlüğünü kaybettin."

Keskin bir şekilde nefes alıyor. "Bu muydu yani? Ben... senden etkilendiğim için yaptığın her şeyin normal olduğunu mu kanıtlıyorsun? Kendini *duyuyor* musun?!"

"Kimseye kanıtlayacak şeyim . Özellikle de sana."

Bana göz kırpmıyor, ağzı sert ve öfkeli bir çizgi halinde. Ondan uzaklaşıyorum.

"Giyin ve odanı bul," diye omzumun üzerinden homurdanıyorum. "Yapacak işlerim var."

"Hangi , Zhukova?" Giorgos telefona bağıyor.

Ofisimdeyim ve kapı kilitli. Belle'in yirmi dakika önce yatak odasının kapısını çarparak kapattığını duydum ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım.

"Kilisede değilim," diye cevap veriyorum acımasızca. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Dün gece ortadan kaybolduğundan beri sana ulaşmaya çalışıyoruz," diyor. "Kız kardeşime böyle davranamazsın-"

"Ne istersem yapabilirim," diyorum sakince. "Bu yüzden düğünü iptal ediyorum."

Hattın diğer ucunda sessizlik var.

"Herhangi bir anlaşma için hayatımı kız kardeşine devretmeyeceğim. Düğün iptal."

Homurdanıyor. "Şu önceki kaltak mı? Adı neydi onun? Zeyna bundan hoşlanmayacak."

"Bu benden başka kimseyle ilgili değil. Kız kardeşinle evlenmek istemiyorum. Hiç istemedim."

"Bir sürtük için tüm anlaşmamızı bozacak mısın?" Giorgos alay ediyor. "Bu kadar zayıf olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bu hakareti ölmeye hazır olduğun zamana sakla," diye hırslıyorum. "İstersem seni öldürebilirim, Giorgos. Tehdidim hâlâ geçerli. Eğer bana sırtını dönersen, bunun meyvelerini toplamaya fırsat bulamadan seni öldürürüm."

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim," diye iç geçiriyor Giorgos. "Arkanı kolla Nikolai. Seni uyardım."

Sonra hat kesiliyor.

BELLE

Alarmımı daha çalmadan kapatıyorum. Gecenin bir yarısı ama saatlerdir uyanığım.

Eve döndüğümde, bardaki vardiyamdan sonra eve gidip yatağa girecek kadar uzun süre gözlerimi açık tutamazdım. Şimdi ise çok gerginim. Nikolai'nin evinde olduğumu her hatırladığımda, damarlarıma adrenalin pompalanıyor.

Ama uzun süre burada kalmayacağım.

Yataktan kalkıyorum, telefonumu ve kıyafetlerimi çantama atıyorum ve koridoru geçip Elise'in odasına gidiyorum. Kapısı kilitli değildi. Kapıyı itip açıyorum ve karanlığa adım atıyorum.

"Belle?"

Elise'i yatakta uzanmış, yüzü telefon ekranından parlarken görüyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

"Neden hala uyanıksın?"

"Neden öcü gibi odama giriyorsun?" diye karşılık veriyor. "Haklısın," diye iç geçiriyorum. "Ama sessiz olmamız gerekiyor da ondan."

Ekranındaki her neyse onu durduruyor ve lambasını yakmak için uzanıyor. Bunu yapamadan onu durduruyorum. "Hayır. Işık yok. Kimse uyanık olduğumuzu bilmemeli."

"Belle?" diye fısıldıyor endişeyle. " oluyor?" "Biz gidiyoruz."

"Ama... ama biz buraya daha yeni geldik."

"Önemli değil." Odasındaki çekmeceleri karıştırıyorum ve bulabildiğim kadarını çantama tıktırıyorum. Nikolai ona yeni kıyafetler almıştı ve ben de alabildiğim kadarını yanıma almak istiyorum. Bir sonraki maaşımın nereden geleceğini Tanrı bilir. "Buradan çıkmamız gerek."

"Ama... ama..." diye inliyor. "Kızma, tamam mı? Ama Nikolai'yi arayan bendim. Gelip bizi almasını ben söyledim. Burada olmamızın sebebi benim."

"Biliyorum."

Elise tereddüt eder. "Biliyor musun?"

Başımı salladım. "Nikolai gece bana söyledi. Benim için korktuğunu söyledi."

"Öyleydim. Öyleyim," diyor.

"Ve bunun için üzgünüm. Kendime daha iyi bakmalıydım. Ben sadece-"

"Kalbi kırık mı?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni ağlarken ve bir kutu dondurma yerken gördün mü?"

Elise gözlerini devirir. "Filmlerdeki insanlar böyle yas tutar. Biz yapmayız. Bizim ailemizde olmaz. Biz sadece... devam ederiz."

Onun ürkek sesi kalbimi kırıyor. Elise kısa hayatında çok şey . İkimiz de yaşadık. İlk günden beri yas tutuyoruz.

Kaybettiğimiz babalarımızın

yasını tutuyoruz. Sahip

olduğumuz annenin yasını

tutuyoruz.

Çok ihtiyacımız olan ve bize asla verilmeyen korumanın yasını tutuyoruz.

Ama bana kalırsa, Elise bir daha hiçbir şeyin yasını tutmak zorunda kalmayacak. İşte bu yüzden onu buradan götürmeliyim. Bu yüzden Nikolai ile kütüphanede olanlar fikrimi değiştiremez.

Günün sonunda, aramızda ne olursa olsun, hiçbir şey benim için kız kardeşimi korumaktan daha önemli olamaz.

"Ve şimdi yola devam etmeliyiz," diyorum ona, olabildiğince az kelimeyle olabildiğince şiddetli bir anlam ifade etmeye çalışarak. "Seni güvende tutmak için elimden geleni yapıyorum. Senden bana güvenmeni istiyorum."

Elise alt dudağını kemiriyor.

"Nikolai'nin bize... yani her şeyi verdiğini biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama inan bana, bilmediğin daha çok şey var. Size söyleyemeyeceğim şeyler."

Elise benimle gelmeyi reddederse ne yaparım bilmiyorum. Nikolai'ın aksine, çantama bir Bratva doktoru ve tortu dolu bir şırınga koymadım. Onu bayıltmam.

Taşıyabilsem bile, benim için çok ağır. Ve eğer tekmeleyip bağırırsa, Nikolai daha kapısı açılmadan peşimize düşer. Benimle gelmeyi kabul etmesine çok ihtiyacım var ama çaresizliğimi gizlemeye çalışıyorum.

Sonunda Elise başını sallar.

"Tamam." "Tamam mı?"

Rahatlamış bir şekilde soruyorum.

"Evet," diyor. "Sen benim kardeşimsin, B. Tabii ki sana güveniyorum. Ama... döndüğümüzde bir doktora görüneceğine söz vermelisin. Sana ihtiyacım var."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Başımı salladım. "Anlaştık. Anlaştık. Kesinlikle."

Elise bir çift ayakkabı giyiyor, telefonunu ve kitaplıktaki kristal kağıt ağırlığını cebine atıyor. Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Biraz para için rehin verebiliriz," diye açıklıyor.

İki elimle el sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Bu fikrin nereden ve neden aklına geldiğini bilmek bile istemiyorum."

"Geri koyayım mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Tanrı'dan daha çok parası var. Paha biçilmez birkaç bibloyu kaçırmayacaktır. Ama bu, hırsızlığa göz yumacağım tek an. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum *anne*."

Birkaç hafta önce Elise'in bana alaycı bir şekilde "Anne" demesi beni deli ediyordu. Ama şimdi, bunun bir iltifat olduğunu görüyorum. Bu sevginin küçük bir simgesi. Yıllardır vermeye çalıştığı ama başaramadığı bir şey.

Ben alırım.

Elise'in odasından sessizce çıkıp koridora geçerken onun elini kendi elime alıyorum. Elini tutmama izin verdi, şaşırdım.

Yol boyunca antika görünümlü bir biblo tabağı, bir bar arabasından birkaç kristal cam eşya ve koridordaki bir masadan yaldızlı bir mektup açacağı aşırıyoruz. Çabucak bir rehinci dükkânı bulabilirsek, bu bize kiralık bir araba bulmaya yetecektir.

Arka koridordaydık, arka bahçeye açılan bir kapı gördüğüm evin arka tarafına doğru ilerliyorduk ki bir hareket duydum.

"Sessiz ol," diyorum Elise'e, parmak uçlarımla köşeyi dönüp arka avluya doğru ilerlerken.

Kapıyı olabildiğince sessizce açıp Elise'i dışarı çıkarıyorum. Sonra da kapanma gürültüsünden kaçınmak için kapıyı aralık bırakıyorum. Elise'le evin köşesine varır varmaz kolundan tutup onu durduruyorum.

"Beni takip et, tamam mı?"

Başını sallıyor.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyorum, "kim ortaya çıkarsa çıksın ya da ne söylerse söylesin, sessiz kal ve beni takip et."

"Planladığınız bir şey var mı yoksa-?"

"Sadece dinleyeceğine söz ver," diye araya giriyorum. "Hazır mısınız?"

Tekrar başını sallıyor ve evin yanından ana caddeye doğru ilerliyoruz. Görünüşe göre, araba yolundan çıkıp yürümeye devam edersek, Prospect Park'a gireceğiz. En azından bana öyle söylendi. Bizimle orada buluşacaklar.

Araba yolunun kenarlarındaki manzaraya sadık kalıyoruz, ağaçtan ağaca geçiyoruz ve gölgelerin arasına karışmak için elimizden geleni yapıyoruz. Caddenin karşısındaki ağaçlarla kaplı refüje geçtiğimizde, bunun işe yarayabileceği konusunda ihtiyatlı bir iyimserliğe kapılıyorum.

Sonra yanımıza bir araba yanaştı ve kapılar açıldı.

Siyah bomber ceketli, koyu renk dalgalı saçlı bir adam yolcu koltuğundan inerken, başka bir adam direksiyonun arkasında kalıyor. Başparmağını arka koltuğa doğru uzatıyor. "Atla."

Elise gömleğimin arkasından tutup beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum, her ne kadar bunun böyle olmaması gerekse de. Nikolai'nin evine hâlâ çok yakınız. Bizi görebilirdi.

Adama döndüm. "Kimsin sen?"

"Benim kim olduğum önemli değil" diyor. "Önemli olan senin kim olduğun. Belle Dowan, değil mi?"

Elise nefes nefese kaldı. "Senin kim olduğunu nereden biliyor? Neler oluyor?"

Onu görmezden geliyorum ve başımı

sallıyorum. "O benim." "Atla."

"Hayır," diyorum omurgamı dikleştirerek. Sesimi sert ve sabit tutmaya çalışıyorum. Elise'in sırtını yaslayabileceği bir şeye ihtiyacı var. O şey olmayı çok ama çok istiyorum.

Yolcu indi ve arabanın arkasına geldi. Benden bir baş daha uzun ve çantama uzanıyor. "Atlayın kızlar. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin."

Elise arkamda ağır ağır nefes alıyor. "Belle?"

Onu kucaklamak istiyorum ama odaklanmam gerekiyor. Tam olarak böyle olacağını düşünmemiştim ama doğaçlama yapabilirim. Ama bunu doğrudan Nikolai'nin evinin önünde yapacaksak daha hızlı hareket etmeliyiz.

"Arabanıza öylece tırmanmayacağız," diyorum, hem rolümü oynuyorum hem de bu adamlara işlerinin ne olduğunu hatırlatıyorum. Adam kaçırılanların kibarca rica etmemesi gerekiyor ve kameralar izliyor, bu yüzden repliklerini doğru okumaları gerekiyor.

Uzun adam sırtlıyor. "O zaman seni içeri atacağım."

Kolumdan tuttu ve beni arabaya doğru çekti. Elise bağırıyor ve diğer kolumu tutuyor. Elimi kazağının koluna sokuyorum. Kaçamaz. Benimle kalmak zorunda. Bunun işe yaraması için kalmalı-

Karanlık sokakta bir silah sesi yankılanıyor.

Kalbim boğazıma kaçtı. Yanımdaki adam yere düşerken arkamı döndüm.

Kafasının yanında kocaman bir delik vardı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bir el silah sesi daha duyuldu. Sürücü yere yığıldı, ön koltuğa yığılmadan önce çenesini arabanın kapısının üstüne çarptı. En az ilki kadar ölü.

"Aman Tanrım!" Elise çığlık atıyor. Kolumu tuttu ve beni uzaklaştırdı.

Bu sefer ben de onunla gideceğim. Tartışamayacak kadar şaşkınım. *Bunların* hiçbirinin olması gerekmiyordu.

"Kim yaptı bunu?" Etrafıma bakarak
fısıldıyorum. Zaten biliyor olmama rağmen.

Nikolai'nin evine doğru dönüyorum, tam o kaldırımdan inerken. Silahını kaldırdı ve hazırdı. Arabadaki iki adamın öldüğünden ve yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra silahını indiriyor. Az önce iki kişiyi öldürdüğü düşünülduğünde ifadesi şaşırtıcı derecede nötrdür.

"İyi misin?" diye sorar. "Sana zarar verdiler mi?"

Elise koşarak onun arkasına saklanır. "Hayır, iyi falan değilim. Ne haltlar dönüyor?"

Küçük kız kardeşim hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Zar zor hareket edebiliyorum. Zar zor düşünebiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Bir saniye sonra Arslan olay yerine doğru yürür. "Yine temizlik görevi," diye homurdanıyor. "En sevdiğim."

Sesi alaycı ama şaşırtıcı bir şekilde şok ve dehşetten yoksun. Muhtemelen ne şok olduğu ne de dehşete kapıldığı içindir. Bu onun için normal. İkisi için de.

"Polisi aramak zorundayız, değil mi?" Elise soruyor. Benden Nikolai'ye bakıyor. "O adamlar. Onlar-"

"Artık ölüler," diye bitiriyor Nikolai. "Sana zarar vereceklerdi ve ben onları durdurdum. Polisin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bana göz kırpmıyor. Sadece başımı sallıyorum. Açıklanacak çok şey var. Ona anlatmadığım çok şey. Nikolai'yi dinlerse en kolayı bu olacak.

"Beni takip edin," diye homurdanıyor.

Elise Nikolai'ye tutkal gibi yapışmış. Ona göre, Nikolai onun hayatını kurtarmıştı. Ama ben geride kalıyorum ve Nikolai fark ediyor.

"Çabuk olun," diye bağırıyor. "Kimse bizi fark etmeden içeri girmeliyiz."

Onu eve kadar takip ediyoruz, araba yolundan yukarı doğru yürüyüp ön kapıdan giriyoruz.

Bizi ne kadar zamandır izliyordu? Evinden "gizlice" çıktığımız süre boyunca gözleri üzerimizde miydi? Belki de biz yeşilliklerin arasına dalarken gülmüştür bile. Biz *Pembe Panter* benzeri aptallar gibi sürünerek ilerlerken, güvenlik ekranlarından yüzü ışıltılı parlarken kıkırdadığını hayal edebiliyorum.

hepsi çok aptalcaydı, değil mi?

İçeride Nikolai beni Elise'e doğru itti. "Onu yatağına götür ve benimle burada buluş."

Elise'i odasına götürmeye başlıyorum ama beni silkeliyor. "Hayır. Konuş. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben... Ben iyiyim."

Kolunu sıktım. "Az önce gördüğün şey iyi değildi. Şok geçiriyorsun."

"Belki de. Ama ben iyiyim. Seninle sabah konuşuruz."

Güçsüzce koridordan geçip odasına girdi. Kapısı kapandığı anda Nikolai'ye dönüyorum.

"İki kişiyi öldürdün. Hem de onun gözleri önünde! Senin derdin ne lan?"

"Neyin var *senin*?" diye kükrüyor, patlamaya hazır, gürleyen bir volkan gibi üzerime geliyor. "Konuştuğumuz onca şeyden sonra, seni buraya getirmek ve güvende tutmak için yaptığım onca şeyden sonra, dönüp kendini ateş hattına atıyorsun. Neden?"

"Bizi ateş hattına sokan sensin!"

"Çünkü Yunan mafyası bana şantaj yapmak için sizi rehin almak üzereydi. Ya da daha kötüsü, sizi ortadan kaldıracaklardı."

Başımı salladım. "Onun kim olduğunu bilmiyorsun. Ya da ne yapacaklarını."

"Sorunlar karşısında böyle yaparlar Belle. Ve sen de kocaman bir problemsin. Al benden de o kadar."

Elim ona vurmak için kaşınıyor ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Tepeden tırnağa, derisinden ruhuna kadar çelik ve taştan. "O zaman bırak bizi gidelim! Tek yaptığın başıma ne kadar bela olduğumdan yakınmak. Öyleyse neden kendini buna bulaştırıyorsun?"

"Ben kendimi hiçbir şeye zorlamıyorum," diye tıslıyor. "Beni zorluyorsun. Kendini de zorluyorsun. Ve Elise."

"Özgür olmaya çalışıyordum!"

Homurdanıyor. "Seni bu lüks, güvenli malikaneden özgür mü? Evet, eminim herkes durumunuza çok sempati duyacaktır."

"Yaldızlı kafes yine de kafestir."

Hiç şüphe yok: Nikolai ile hayat böyle olurdu. Güzel bir evim ve isteyebileceğim her şeyim olurdu; harika seyahatler, güzel elbiseler, çizim ve tasarım yapmak için zamanım ve malzemelerim.

Ama önemli olan tek şeye sahip olamazdım.

Nikolai'a bu kadar yakın yaşayıp da onun tamamına sahip olamamak... Bu hapisanenin en kötüsü olurdu. Açlıktan ölmek üzere olan bir kadını açık büfenin ulaşamayacağı bir yere zincirlemek gibi.

"Burada olmanın tek sebebinin kendine bakmayı reddetmen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye tersliyor. "Oklahoma City'ye uçtum. Yardım etmeye çalışmak için evine geldim. İsteseydim Arslan'ı seni alıp bana getirmesi için gönderebilirdim."

"O zaman ne yapıyoruz?" Hıçkırıklarımı bastırarak soruyorum. "Neden beni buraya getirmeye ya da evime gelmeye zahmet ediyorsun? Görünüşe göre ikimiz de perişan haldeyiz."

"Çünkü sevdiğim birini korumak için her şeyi yaparım."

Ben aptal değilim. Bebekten bahsediyor. Bebekten bahsediyor.

Kalbim sıkışıyor ama acı beklediğim gibi nefesimi kesmiyor. I Sanırım Nikolai'nin ilgisizliğine alışıyorum. Belki bir gün, hiç acımayacak.

Ama o gün bugün değil.

"Sana yalan söyledim," diye geveledim. "Seni son gördüğümde beri kiminle yattığımı sorduğunda yalan söyledim."

"Bu doğru mu?" Sesi bir tehdit gibi.

"Evet. Bir sürü seks yaptım. Hem çok. Bardaki müdavimlerle. Roger'la. Ve Tony ile de."

O terli, alkole bulanmış pisliklerden birine dokunma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Nikolai'nin fark etmesini engellemek için azı dişlerimi sıkıyorum.

"Harika. Ne demek istiyorsun?"

"Bebek muhtemelen senin bile değil. Babası herhangi biri olabilir. Kim olduğunu bile bilmiyorum. Yani tüm bu sorumluluk ve sevdiğin insanlara bakmakla ilgili konuşmalar..." Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Bunu unutabilirsin. Beni sadece çocuğuna olan sevgin yüzünden burada tutuyorsan, tüm bunları Tony'nin bebeği için yapıyor olabileceğini bilmelisin. Kim bilir?"

"Bunu bebek için yaptığımı hiç söylemedim," diye tükürüyor.

Kaşlarımı çattım. "Evet, söyledin. Az önce korumak için her şeyi yapacağını söyledin-"

"Sevdiğim birini korumak için, evet," diye bitiriyor. "Ama ben bebekten bahsetmiyordum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama farkındalık üzerime çökünce kelimeler kuruyor. Hareket etmekten ve anı bozmaktan korkuyorum. Tutunamadan elimden kayıp gitmesinden korkuyorum.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Nikolai gözlerini kırpmıyor. Gözleri ıslıl ıslıl, karşı konulmaz. "Bebekten bahsetmiyordum," diye tekrarlıyor. "Senden bahsediyordum."

NIKOLAI

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını anlıyorum. Günlerdir, haftalardır, aylardır yüzeyin altında kaynıyorlardı.

Başka biri olsaydım, kendi yüzüme gülerdim. Ne tür bir kendine zarar veren aptal, bu kadar sinir bozucu biri için onlarca yıllık emeğini riske atar? Parmaklarımı şıklatarak istediğim kadına sahip olabilirim. Dünya benim, içindeki herkesle birlikte.

Ama hep şüphelendiğim gibi, aşk bir virüstür. Seni kuruturken bile yalvardığın bir zayıflık.

Ve bu beni kesinlikle hasta ediyor.

Belle sersemlemiş bir halde bana göz kırpmıyor. Çalıştığı barın önünde belirdiğimden beri tutkulu ve öfkeliydi. Ama şu anda tamamen bomboş.

Sessizlik uzadıkça, her şey daha da saçma geliyor. "Sen... beni seviyor musun?" diye kekeliyor.

"Düğünümü iptal , değil mi?"

Belle başını sallar. "Benim sorum bu değildi."

"Seni bir tecavüzcüden kurtarmak için bir çırpıda yüzlerce mil uçtum," diye bağırdım. "Kız kardeşin kaçtığında onu kovaladım, hem de iki kez. Arabamı bir at tarlasına çarptı ve ben hiçbir şey söylemedim."

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur," diyor Belle yumuşak bir sesle.

"Benimki ise başından beri kristal kadar berraktı," diye karşılık veriyorum. "Gitmeyi seçen sendin."

"Çünkü evleniyordun!" "Ve şimdi, evlenmiyorum."

"Ne olmuş yani?" Belle çılgınca göz kırpmıyor. "Benden ne istiyorsun Nikolai? Ne söylemem gerekiyor?"

Ne soru ama. Ne imkansız bir soru.

Ama cevabını bilmeme gerek yok. Soruyu sormak bile yeterli bir cevap. Bu yüzden arkamı dönüp uzaklaşıyorum ve yaptığım en kötü hatayı arkamda bırakıyorum.

Geriye bakmadığımdan emin oluyorum. Bakmamak beni öldürse bile.

NIKOLAI

SAATLER SONRA

Saat gece yarısını geçti ama umurumda değil. Giorgos Simatou'nun ön kapısına olabildiğince sert vuruyorum.

"Aç kapıyı, seni omurgasız piç!" Bağırıyorum. "Uyanık olduğunu biliyorum. Adamlarının bir ödülle dönmesini bekliyorsan, daha çok beklersin."

Kapı açıldığında eşikte tanımadığım bir adam duruyor. Genç, yamalı sakallı ve geniş, ürkek gözlü. Kelimenin tam anlamıyla bir uşak.

"Patronunu görmek istiyorum," diye bağırdım. "Şimdi."

"Don Simatou müsait değil." Aksanında kalın bir Yunan aksanı var.

Kapının tabanına sert bir tekme attım. Adam tökezleyerek geri çekildi, ben de onun yanından geçerek girişe doğru yürüdüm.

"Alo?" Sesim yüksek tavanlarda ve mermer zeminlerde yankılanıyor. "Burada seni bekleyen biri var, Giorgos."

"Giorgos müsait değil," diyor adam arkamdan telaşla yaklaşırken. Nefes nefese kalmış, belindeki silahı karıştırıyor.

Silahı elinden kaptığım gibi saldırgan bir *yumrukla* onu duvara yapıştırdım. "İşlerime karıştıkları için iki arkadaşını öldürdüm. Üçüncüsü olmak için gerçekten bu kadar hevesli misin?"

Arkamda bir silah sesi duyuyorum. Tam dönüyorum ki ikinci bir adam silahını göğsümün ortasına doğrultuyor. "Bela istemiyoruz, Don Zhukova," diyor adam.

Hızlı bir hareketle uzanıp, namlusu adamın boynuna bakacak şekilde çeviriyorum.

"Ben de öyle," diye tıslıyorum. "İşte bu yüzden bana patronunu getireceksin. Şimdi."

Adamın gözleri yuvalarından fırlıyor. Şimdiden titriyor, korkak herif. Acınacak halde. "Patron müsait değil. Geç oldu."

"Kadınımı kaçırmak için evime iki adam göndermesi için çok geç değil, değil mi?"

Benim kadınım. Kelimeler istemeden ağızından kaçıyor. Belle benim değil. Olmasını istediğim şekilde değil. Ama Giorgos bunu bilmiyor. Ve yine de onun için geldi.

"Giorgos burada değil," diyor adam bir kez daha, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Patron dışarıda."

Arkamdaki ilk adam silahına davrandı ama ben elimdeki askerin etrafında dönerek elimdekini arkadaşına doğrulttum. İkisi de dondu kaldı.

"Giorgos görgü kurallarına daha fazla önem vermeli. Karışık ortamlarda her zaman onun uygun unvanını kullanmalısın. Eğitimine de daha fazla önem vermeli. Seni öldürmek çok kolay."

Şimdi iki adam da titriyor. Gergin bir bakış paylaşıyorlar. Acınası bir durum ama bilmem gereken şeyi söylemeye yetiyor: O gerçekten burada değil.

Silahı yere bırakıyorum ve tekmeleyerek girişe doğru fırlatıyorum. İki adam da biraz daha rahat nefes aldı.

"Giorgos'a onunla konuşmak istediğimi söyle," diye omzumun üzerinden hırlıyorum. Sonra sinsice dışarı çıkıyorum. Arabama döner dönmez Arslan'ı arıyorum.

"Lütfen bana daha fazla insan öldürmediğini söyle," diye yalvarıyor cevap verdiğinde. "Son ikisinden daha yeni kurtuldum. Ve eğer Yüce Bratvaness için sorun değilse, biraz gözümü yummak istiyorum."

"Başka kimse ölmedi. Denemediğimiz için değil."

"Oh, benimle dalga geçiyor olmalısın. başka ahmaklar mı gönderdi?"

"Hayır. Ben ona geldim."

Arslan bir dizi anlaşılmaz küfür tıslıyor. "Şimdi, benimle dalga geçtiğini *biliyorum*. Gecenin bir yarısı Giorgos'un evine mi girdin? İki adamını öldürdükten *sonra* mı? İntihara mı meyillisin?"

"Hayır. Cinayete meyilli."

Nefesini dışarı üflüyor. "Beni arayabilirdin, Nikolai. *Aramalıydın*. beni çağırdı."

"Seni şimdi arıyorum."

Arslan'ı söylemek istediği daha çok şey olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama o beni, bunları duyacak havada olmadığını bilecek kadar iyi tanıyor.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir. Şimdi hangi tedbirsiz maceraya atılıyoruz?" "Az önce bana dikkatsiz olmam konusunda ders vermiyor muydun?"

"Hayır, sana tek başına pervasız olman konusunda ders veriyordum," diye açıklıyor. "Dışarıda bırakılmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Normal bir günde, gülebilirim. Bu gece mi? Hiç şansım yok. "Bu tek başına bir iş. Arslan'ın nerede olduğunu bilmem gerek."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor ama Arslan'ın hâlâ orada olduğunu biliyorum. Ona düşünmesi için zaman veriyorum.

"Gerçek bir aslandan bahsediyoruz, değil mi?" diye soruyor sonunda. "Bir hayvanat bahçesi kaçağı falan mı?"

"Benimle taşak geçme Arslan. Şu anda olmaz. Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Konuşmamız gerek."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Belki de gerçekten intihara meyillisin."

"Dünyada bana zarar verebilecek son kişi o," diye alay ediyorum.

"Ben öyle demedim-" Nefes nefese kaldı. "Neden kendini bu duruma sokuyorsun? Hem de bu gece?"

"Yerini biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?"

"Evet, evet, tabii var," diyor. "İstedigine emin misin?" "Emin olmasaydım sormazdım."

"Sadece emin olmak istiyorum."

"Hâlâ patron musun?" Sözünü kestim. "Son kontrol ettiğimde öyleydim. Bana yerini mesaj at."

Telefonu kapattım ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım. Çenemdeki kaslar o kadar sıkı tutulduğu için ağrıyor.

Bir dakika sonra telefonum titriyor. Adres yirmi dakika uzaklıktaki bir rehabilitasyon merkezine ait. Adresi GPS'e giriyorum, ama ayarlayamadan

Telefonumu indiriyorum, tekrar titriyor.

Ben de o tarafa gidiyorum. Uzak duracağım, ama bana ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım.

Ona uzak durmasını söylemeyi düşünüyorum, ama sonra zahmet etmiyorum. Arslan tam bir baş belası olabilir ama sadıktır. Bunun için onu asla suçlamam.

Kısa bir yolculuk yaptım. Rehabilitasyon merkezi eski bir apartman. Tuğlaları solmuş ve ön basamakları çatlıyor ama büyüdüğüm yere kıyasla burası bir saray.

Gariptir ki, şimdi onun oturduğu binayı satın alabilirim. Güzel bir duygu.

Adalet gibi geliyor.

Gece müdürü beni içeri almakta isteksizdi. "Sabaha kadar bekleyemez mi? Ziyaret saati bitti." Sanki o bakmıyorken saatler değişmiş olabilirmiş gibi duvardaki tabelayı kontrol ediyor.

"Ailevi acil durum. Bu gece halletmem gerekiyor. Ya senin yardımıyla hallederim ya da onu bulana kadar her kapıyı çalarım," diyorum sakince. "Seçim senin."

Adam her kelimemde ciddi olduğumu hissedebiliyor. İç çekti. "Kimi arıyorsunuz?"

"Ioakim." Adını tahta gibi söylüyorum. Uzun oldu. "Ioakim?" Kaşı alınının çatısına çarpıyor.

Orospu çocuğu. Arslan'ın kötü istihbaratı var. O burada değil. Kefaletle serbest bırakıldı. ve sokaklara geri döndü. Ya da belki çoktan aşırı doz aldı ve benim haberim yoktu. Tanrının unuttuğu bir hastanede tek başına öldüğü düşüncesi beni üzmeli ama hiçbir şey hissetmiyorum.

"Evet. Ioakim Zhukova."

Adam kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturuyor. Başparmağını omzunun üzerinden geçirerek arkasındaki odayı işaret ediyor.

"İşin tuhafı, aslında uyanık. On dakika önce onu dinlenme odasına girerken gördüm."

Cevap verme zahmetine girmeden dönüp .

"Dinlenme odası" yontma ahşap zeminli ve birkaç iskambil masasının bulunduğu büyük bir oda. Geri çekilebilir basketbol kaleleri tavana sıkıştırılmış, ancak jantlar ve fileler eksik.

Boş alan, kısmen açık pencereden sarkan koyu renk giysili figürün fark edilmesini kolaylaştırıyor. Başını arkaya doğru eğmiş ve uzun bir sigara dumanı üflüyor. Ötedeki karanlık gökyüzüne karşı hayalet gibi görünüyor.

"İnsanların bu tür yerlere temizlenmek için geldiğini sanıyordum," diyorum.

Sesimi duyunca şaşkınlıkla irkildi ve başını pencerenin çerçevesine çarptı. Arkasını döndüğünde ağzı derin bir kaş çatmayla aşağı çekilmişti. Savunmacı, temkinli. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Ama beni görünce yüzü sıırtmaya başladı.

"Nikky."

Babamla yüz yüze görüşmeyeli uzun zaman oldu. On yıldan fazla. Bu süre içinde iki kat yaşlandı. Bir zamanlar dolgun olan yüzü şimdi zayıflamış, derin kırışıklıklarla buruşmuş, dumandan solgunlaşmış. Benimkiyle aynı soluk tonda olan gözleri derin ve kapüşonlu. Saçlarından geriye kalanlar ince ve gri.

Bir yabancıya benziyor.

Pek çok açıdan, o tam olarak öyle biri.

"Nikolai," diye düzeltiyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Oğlum beni görmek için burada olduğuna göre daha iyi." Sigarasını pervazda eziyor ve pencereden dışarı fırlatıyor. "Ve ben zor şeyleri bırakmak için buradayım. Tüm bunlarla kıyaslandığında sigara o kadar da kötü değil, anlıyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

Hızla başını sallıyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Muhtemelen böylesi daha iyi. Temiz kaldın o zaman?"

"Sonumun senin gibi berbat olmasını istemedim. O yüzden evet, temiz kaldım." "Yeterince adil," diyor dudaklarını büzerek. "Ayık olmana sevindim." "Ayık değilim. Sadece seçtiğim zehirle nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Ellerini kaldırdı. "Yine, yeterince adil."

"Kendini savunmayacak mısın?" Tersledim. "Eskiden kitaptaki her bahaneyi uydururdun. Bana bunun DNA'mızda olduğunu söylemiştin."

"Artık değil. Ben de bahaneleri bırakıyorum. Hatalarımı sahiplendiğim bu yeni şeyi deniyorum."

Homurdanıyorum. "Tüm zamanını alıyor olmalı."

"Çoğunu," diyor esprisiz bir gülümsemeyle. "Terapistim onun en isteksiz hastası olduğumu söylüyor. Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

Büyükbabam oğlunun terapi gördüğünü bilse mezarında ters dönerdi. Kaşımı kaldırmam yeterince şaşırtıcı. Ioakim fark etti.

"Odanızı burada tutmanız gerekiyor," diye açıklıyor. Etrafı işaret ediyor. "Burası bulunduğum en güzel yerlerden biri, bu yüzden buna katlanmaya hazırım."

Etrafıma bakıyorum, tavandaki su hasarını ve duvarlardaki soyulan boyayı fark ediyorum.

"Belki biraz yıpranmış olabilir ama bu yüzden seviyorum. Anlayabiliyorum," diye kıkırdıyor.

Arslan'a ne beklemem gerektiğini daha fazla sormalıydım. Oraya gittiğimde babamı bir uyuşturucu evinde yığılmış ya da bir çukurda uyurken bulmayı bekliyordum.

Ama karşımda ayakta duruyor, giyinik ve tutarlı bir şekilde konuşuyor. Annem öldüğünden beri bu üç şeyin aynı anda kaç kez gerçekleştiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

Tedirgin edici.

"Kendin mi giriş yaptın yoksa bir yargıç seni tekme tokat içeri mi attı?" diye sordum.

"Bir yıl önce kendimi bekleme listesine koydum. Bir burs programları var. Eğer seçilürseniz, sizi içeri almadan önce üç ay boyunca kendi başınıza temiz kalmanız gerekiyor."

"Ve bunu sen mi yaptın?"

"Zar zor," diye itiraf ediyor. "Cehennem gibiydi. Bir gece bir köprünün altında o kadar kötü titriyordum ki neredeyse yürüyüp kendimi tepeden aşağı atacaktım. Eğer yürüyebilseydim, bunu yapabilirdim."

"Yazık," diye hırlıyorum. "Hepimiz daha iyi durumda olurduk."

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ama omuz . "Bunu hak ediyorum."

"Çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

"Bu ziyareti bile hak etmiyorum," diye kabul ediyor. "Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Bu fikirden vazgeçmiştim."

"Elini uzatmaya çalışmış gibi değilsin."

Ne halt ediyorum ben? Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Belki de nasıl bir baba olmak istemediğimi kendime hatırlatmak içindir.

Belle'in nasıl hissettiği önemli değil. Babamın beni terk ettiği gibi çocuğumu asla terk etmeyeceğim.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Başını sallar. "Hayır. Ama seni takip ettim. En azından gazeteler ne diyorsa. Sen bir iş adamısın."

"Tıpkı büyükbabam gibi," diye ekliyorum.

Sırıttıyor ve bir an için yeniden on yaşıma dönüyorum, elinde birayla mutfak kapısına yaslanmış babama bakıyorum.

O zaman bana çok büyük görünmüştü. Şimdi daha uzunum.

"Aile mesleğini öğrendiğini tahmin etmiştim. Hiç şaşırmadım."

"Ailemizle işin bittikten sonra, toparlayacak bir şey kalmadı. Büyükbabam öldü, annem öldü ve sen ortadan kayboldun," diye homurdanıyorum. "Ben hiçbir şeyi 'toparlamadım'. Arkanda bıraktığın paramparça parçaları süpürdüm ve hepsini tekrar yapıştırdım. Teker teker, teker teker."

"Battiato'lar saldırdığında yetkili ben ," diyor savunmacı bir tavırla.

"Hayır. Sen de olaydan sonra devreye girmeyi reddettin."

"Karşı koysaydım, tıpkı büyükbabana yaptıkları gibi beni de öldüreceklerdi."

"Belki de böylesi daha iyi olurdu. En azından bu lanet çöplükte içten dışa çürüyüp gitmek yerine onurunla ölebilirdin."

Çenesi sertleşiyor ve ilk kez insanların neden birbirimize benzediğimizi söylediklerini anlıyorum. "Hayatımı bir kenara atamazdım," diye fısıldıyor. "Düşünmem gereken sen ve annen vardı."

. "Bizim için tek bir düşünce bile ayırmadın."

Öne atıldı ve elimi avucunun içine aldı. "Tek düşündüğüm ikinizsiniz Nikolai. Her zaman. Bratva'da kalmamın tek sebebi bu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Başını sallıyor. "O hayatı yaşamak istemedim. Bu babamın hayaliydi, benim değil. Dışarı çıkmak ve kendi yolumu çizmek istedim ama... Annenle tanıştım."

"Bana burada kalmanı istediğini söyleme. Onu suçlama. Bana yalan söyleme."

Annem, ona ilk yıllarını, ailemizin nasıl kurulduğunu sorma fırsatı bulamadan öldü. Sonra babam gitti. Yani sorularım olduğunda, etrafta onları cevaplayacak kimse yoktu.

"Hayır." Buruşuk bir parmağını göğsümün ortasına koyuyor. "*Senden* hamile kaldı. Bratva'nın sunabileceği paraya ihtiyacım vardı. Güvenilirliğe. Kendi başıma yola çıkmanın zamanı değildi."

"Yani onunla evlendin mi?"

"Sadece hamile olduğu için değil," diye ısrar ediyor aceleyle. "Sırf onu hamile bıraktığım için onunla evlenecek kadar onurlu değilim. Hayır, onunla her halükarda evlenirdim. Onu seviyordum. Tanıştığımız andan itibaren bunu biliyordum." Bir elini seyrelmiş saçlarında gezdiriyor. "Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim. İhtiyacım olan tek şey oydu. Önemli olan tek şey. Bratva çıktığında ve beş parasız kaldığımızda, ona sahip olduğum sürece bunun bir önemi yoktu. Ve sana sahip olduğumuz sürece."

"Ne kadar dokunaklı," diye mırıldandım.

Ama hepsi saçmalık. Eğer bunlardan herhangi biri doğru olsaydı, gitmezdi. Kalırdı.

Beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Ama sonra hastalandı. Ve ben onu korumak için hiçbir şey yapamadım."

Bu kısmı tecrübelerimden biliyorum. Anneme teşhis konuldu ve altı ay sonra öldü. Bu dünyadaki diğer her şey gibi hızlı, kalpsiz ve acımasızdı.

"Beni kırdı," diye fısıldıyor kısık sesle. "Ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama... o zamanlar gitmemin sana bir faydası olduğunu düşünüyordum. Sana ne sunabilirdim ki?"

"Bratva'yı yeniden inşa edebilirdin," diye öneriyorum. "Ya da en azından deneyebilirdin. Ailemizin adını geri getirmeye çalışabilirdin. Annemi gururlandıracak bir şey yapabilirdin. Yaptığın şey dışında her şeyi yapabilirdin."

"Bu tür şeyler bana göre değil," diye iç geçirdi. "Başarısız olurum. Muhtemelen Battiato'nun dikkatini kapınıza daha fazla çekecektim. Hayır, olsa olsa boynunda bir yük olurum. Ayrılmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Ona dramatik bir yavaş alkış öneriyorum. "Çok özverilisin. Sorunlarından kaçmak için ergenlik öncesi çocuğunu terk edip her gün ateş etmeye gidiyorsun. Kahrolası bir kahramansın. Senin heykellerini dikmeliler."

Öne doğru eğilir. "Çocuğun var mı Nikolai? Çocuk mu?"

"Fark etmez. Onlarla asla tanışmayacaksın."

Sanki bu şimdiye kadarki en sert darbeymiş gibi yüzünü buruşturuyor. Neredeyse onun için üzüleceğim, ama sadece pencereye uçan bir kuşa acıyacağınız şekilde.

"Yaptıklarım için beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Ya da yapmadıklarım için," diye ekliyor. "Ama anneni kaybetmek beni yıktı. Ona ihtiyacı olan tedavileri yaptıracak paramız yoktu ve o seninle her zaman benden daha iyi anlaşırdı. Seninle nasıl konuşacağını biliyordu. O gittiğinde, bunu yürütemedim. Ve bunun için üzgünüm."

Ondan ne beklediğimden emin değilim. Özür diliyor. Hayatımın bazı dönemlerinde ondan tek istediğim buydu. Yaptığı şeyin farkına varması. Pişmanlık.

Ama artık yeterli değil.

Asla yeterli olmayacak.

Ona el sallayıp kapıya doğru geri dönüyorum. "Üzülme."

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sesleniyor arkamdan, gözlerinde vahşi bir umut var.

"Yok artık," diye homurdanıyorum. "Senin gibi zayıf olmayı reddediyorum demek."

BELLE

O beni seviyor.

Bunu aklım almıyor.

Dün gece Nikolai hışımla odadan çıkar çıkmaz, tökezleyerek odama döndüm ve yatağıma girdim. Tavana baktım, gölgelerin derinleşmesini ve sonra gün ışığı tül perdelerin arasından süzülürken kaybolmasını izledim.

Şimdi sabah oldu ve ben hâlâ yatağımda uzanmış tavana bakıyorum. "Bunu geri söylemeliydim."

Sesim uykusuzluktan ve kullanılmamaktan dolayı kısık ama zihnim haftalardır olmadığı kadar berrak.

Nikolai cevap vermemi istedi. Benim de karşılık vermemi istedi. En azından ben öyle düşünüyorum. İnsanlar duygularını itiraf ettiklerinde bunu isterler, değil mi?

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Basit. Karmaşık olmayan. Ama Nikolai ile aramızdaki şeyler hiçbir zaman basit olmadı. Kelimenin tam anlamıyla karmaşık bir ilişkimiz var.

"Beni seviyor," diyorum usulca.

yüksek sesle duymak daha fazla anlamlandırmama yardımcı olmuyor. Yatağına uzanıp günün boşa geçmesine izin vermek de yardımcı olmuyor. Harekete geçmem gerekiyor. İlerlemeye devam etmeliyim.

Kalkıp Elise'le konuşmalıyım. Dün gece sindirmem gereken çok şey vardı ve Nikolai'nin Bratva'ya liderlik ettiğini ve mafyaların peşimizde olduğunu zaten biliyordum. Yani Elise tanık olduğu şiddet karşısında inanamayacağı kadar şaşırmış olmalı.

Ama ona gidemem. Şimdi olmaz. Bildiğimi sandığım her şey alt üst oldu ve kendimi bile teselli edemezken ona teselli verecek durumda değilim.

Ayrıca, daha erken. Umarım hala uyuyordur. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Yataktan kalkıp komodinden telefonumu alıyorum. Nikolai'nin odama kamera ya da böcek yerleştirip yerleştirmedğini ya da nereye yerleştirdiğini bilmeden telefon etmek büyük bir risk ama başka seçeneğim yok.

Karanlık gömme dolaba adım atıyorum ve ana odadan biraz ortam ışığı girmesi için kapıyı aralık bırakıyorum. Sonra da sesimi hafifletmek için yepyeni kıyafetlerden oluşan bir rafin arasına yerleşiyorum.

Hat açıldığında usulca "Benim," diyorum. Bir iç çekiş. "Yalnız mısın?"

"Evet, yalnızım."

"Şüphelenmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hiç sanmıyorum. Ama... gönderdiğin iki adam öldü. Olanlar hakkında ne duydun bilmiyorum ama onları öldürdü."

"Elimden gelenin en iyisini göndermediğim için bunu alıyorum," diyor Zeyna. Sesi özellikle sinirlenmiş gibi çıkmıyor. Kendi mafya üyelerinden ikisini ölüme göndermekten çok arabasının anahtarlarını kaybetmiş gibi.

Onunla haftalarca konuştuktan sonra çok da şaşırmadım. Anladığım kadarıyla, Bratvalar, mafyalar ve ölümle dolu bir cehennem olan bu dünyada yaşamak, duygusal yelpazenizi ilgisizliğe doğru çarpıtıyor. Her zaman üzölmek için çok fazla korkunç şey oluyor.

"Ama sen iyi misin?" diye ekliyor. "Yaralı değilim."

İzlanda'dan beri "iyi" değilim. Zeyna bunu biliyor. Bu yüzden bana Oklahoma City'ye iki uçak bileti verdikten sonra bile iletişimde kaldı.

Telefonumu ilk aradığında, "Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum," dedi. "Kardeşim Nikolay'ın hâlâ sana asılı olduğunu düşünürse ne yapar bilmiyorum. Bu yüzden Nikolai sana ulaşırse bana haber vermelisin."

"Onu görmezden gelemez miyim?" diye sormuştum. Adamla gereğinden fazla deneyimim olmasına rağmen hâlâ saftım. Bir şekilde Nikolai Zhukova'yı görmezden gelmenin mümkün olduğuna ikna olmuştum.

"Hayır," dedi Zeyna, "yapamazsın. Eğer tekrar ulaşırsa, bana haber ver. Ben icabına bakarım."

İşte bu yüzden, Nikolai beni kaçırıp New York'a geri getirdiğinde, bunu söylediğim tek kişi Zeyna oldu. Ona olabildiğince çabuk bir mesaj gönderdim ve o da bir saat içinde bir plan yaptı.

"Sesini duyduğuma çok sevindim," diyor şimdi. "Arayacağını umuyordum ama bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum. Nikolai'nin sana daha yakından göz kulak olmasını beklerdim."

". Ya da muhtemelen yapardı. Bir şey ." "Ne?" Zeyna sorar.

Bana olan aşkını itiraf etti ve ben orada dilsiz ve şaşkın bir şekilde durdum.

"Emin değilim," diye yalan söyledim. "Ama evden çıktı. Bu yüzden aradım. Hâlâ her şey yolunda mı?"

"Tabii ki. Küçük bir sorun yaşadık ama seninle ilgileneneğime söz verdim."

Nikolai'nin de aynı şeyi söylediğinin yankısını duyuyorum. Dün sabah, bunun hamile olduğum için olduğunu düşünmüştüm. Nikolai sadece bebeğini taşıdığım için benimle ilgilenmek istiyordu. Muhtemelen kan bağıyla ve bir varis yaratmakla ya da her ne haltsa onunla ilgili bir şeydi. Ben bir amaç için bir araçtım.

Ama şimdi? Şimdi, ne düşündüğümü bilmiyorum.

O beni seviyor.

Bu bir şeyleri değiştirir mi?

"Yani plan değişmedi mi?" diye sordum.

"Hayır," diyor Zeyna. "Açıkçası senin için başka bir karşılama ayarlamam gerekecek, ama plan aynı."

Yeni kimlikler. Kanada'da yeni bir hayat. Yeniden başlamak için para.

Zeyna bu fikri ilk ortaya attığında, onu geri çevirdim. "Kanada'ya taşınamam. Daha Ortabatı'dan bile yeni çıktım," diye karşı çıktım.

"Gitmek için bir neden daha," diye ısrar etti Zeyna. "Bu seni takip etmeyi zorlaştıracak. Ve inan bana-izlenmesi zor olmak istiyorsun."

Nikolai ve Zeyna'nın bana anlattıkları arasında, Giorgos'un güç kazanmak için neler yaptığını öğrendim. Patron olmak için kendi ailesini öldürebiliyorsa, bana ne yapmaya istekli olabilirdi?

"Orada mısın, Belle?" Zeyna sorar. "Senin için kendimi tehlikeye atıyorum. Geri çekilip çekilmeyeceğini bilmem gerek."

"Çekilmeyeceğim."

İç çekiyor. Yüzümü görmeden bile kararsız olduğumu anlayabiliyor. "Artık onun evinde yaşıyorsun. Seni etkilemesine izin veremezsin. O manipülatif biri."

Derin bir nefes alıyorum. Nikolai'nin dün geceki itirafı bu muydu? Beni yakınında ve işbirlikçi tutmak için bir manipülasyon mu? Eğer öyleyse, o şeytani bir dahi.

Daha da kötüsü, işe yarıyor.

"Biliyorum. Beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim."

"Sanki böyle bir şey olduğunu biliyormuşsun gibi söylüyorsun," diye mırıldanıyor. Sesindeki acılığı fark etmemek zor.

"Düğün için özür dilerim," diyorum sessizce. "Önemli olmayabileceğini biliyorum ama ondan iptal etmesini falan istemedim. Gitmeme izin vermesini istiyordum. Ona ulaşamadım. Burada olmak istemiyorum."

"Ayaklarına bırak," diye tersliyor

Zeyna. "Özür dilerim."

"Özür dilemen bitti, tamam mı?" diye ekliyor, sesi biraz daha yumuşak.

Zaman. Bu dersi daha önce de almıştık, hem de birden fazla kez. "Sen ve ben, biz aynıyız. İnsanlar bizden bir şey beklemez. Eğer izin verirse bizi ezmeye çalışırlar."

"Biliyorum. Kahretsin, biliyorum."

"Bizim gibi insanlara bizden başka kimse sahip çıkmayacak, değil mi?"

Zeyna'nın başından beri bana söylediği buydu. Nikolai beni korumak istiyor, ama ben kendi başıma olmayı öğrenmeliyim. Gerçekten özgür olabilmemin tek yolu bu. Ve Zeyna bunun gerçekleşmesi için bana yardım etmeye istekli.

Bunun bir şey olduğunu biliyor. Hayatı boyunca ailesindeki erkekler tarafından kontrol edilmiş. Ama kendisi için her şeyi daha iyi hale getirme arzusu var.

Ve Şimdi, nihayet, ben de yle.

Bu Nikolai'ye olan hislerimi inkar etmek anlamına gelse

bile. Kaçıp yeniden başlamak anlamına gelse bile.

Eğer Elise'e bakabilirsem, her Şeye değecek.

"Nikolai'nin evden çıktığını söylemiştin, değil mi?" diye sorar.

"Sanırım yle. Dn geceden beri onu görmedim. Gitti ve geri döndüğünü hiç duymadım. Ama henüz odamdan çıkmadım."

Hayal kırıklığıyla kısa bir i geçiriyor. Bu iŐlerde onun kadar iyi değilim.

"Tamam. Evden çıktığından emin olduktan sonra ofisine girmelisin."

Kaşlarımı attım. "Neden? Bu daha fazla Şüphe uyandırmaz mı? Burada yaşamaktan memnun olduğumu, kaçmaya çalıŐmadıęımı düşünmesini istiyorum."

"Bu artık sadece seninle ilgili değil, Belle." Sesi bir kırbaç gibi Őaklıyor ve irkilmekten kendimi alamıyorum. "Düğünü iptal etti. Nikolai ve Bratva'yı tekrar kendi tarafımıza ekemezsek ailemin onunla yaptığı anlaşma boka sardı. Bunu yapmak için de kaldıracı ihtiyacımız var."

Parçaları birleŐtirmem bir saniyemi aldı. "Onu gzetlememi mi istiyorsun?"

"Sadece ofisine bak ve bana kullanabileceğim bir Şey bulmaya alıŐ."

İnledim. "Bilmiyorum."

"Sadece . Herkes nasıl bilir."

"Ben sinsi değilim ve berbat bir yalancıyım. Ne aradığımı bile bilmiyorum."

"Biraz motivasyona ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Kardeşime faydalı olman, seninle kız kardeşin ve kesin ölüm arasında duran tek Şey."

Gözlerim açılıyor. Zeyna ölümden bahsetmeye alıŐkın olabilir, ama ben etrafa savurdıkları sıradan tehditlere asla alıŐamayacaęım.

"Ama kaçmama yardım edeceğini söylemiştin."

"Ve bunu yapmaya çalışmaya devam edeceğim," diye beni temin ediyor. "Ama yapabileceğim çok şey var. Eğer sen de kendine biraz yardım edebilirsen her şey çok daha kolay olur."

Kaşlarım çatıldı. "Senin var olduğunu öğrendikten sonra ayrıldım. Ondan uzak durdum. Elimden geleni yapıyordum, ama beni uyuşturup bir uçağa atmaya karar verdiğinde, yapabileceğim çok şey var, Zeyna."

"Biliyorum, biliyorum, tatlım. Sadece söylüyorum... Kendini işe yarar hale getir. Bizim tarafımızda olduğunu göster. Belki o zaman, her şey ters giderse ve kardeşime seni öldürme şansı verilirse, onun yerine seni bağışlamayı seçer."

Artık kimin tarafında emin değilim. Nikolai bir suçlu olabilir, ama Simatous'lar da daha iyi değiller. Öyle oluyor ki Zeyna kaçmama yardım etmeyi teklif eden kişi.

Ve gerçekten, Simatous denklemde hiç olmasaydı, bence her şey farklı olurdu. Nikolai'nin aşkını itiraf etmesi işleri değiştirebilirdi. Belki burada onunla kalabilirdim. Belki birlikte yaşayabilirdik. Çocuğumuzu büyütmem ve Elise'e bakmama yardım edebilirdi.

Belki... mutlu olabilirdik.

Belki, belki, belki. Her biri bir öncekinden değersiz bir "belki" ler tarlası.

"Tamam. Yapacağım," diyorum usulca. "Ama yakalanma riskini göze almayacağım. Bunları yapmamın tek nedeni kendimi ve kız kardeşimi korumak. Eğer işler tehlikeli bir hal alırsa, ben yokum."

Zeyna alçak bir ıslık çıkarır. "Aferin kızıma. Biraz omurga bulmanın zamanı gelmişti."

İltifatı, ne kadar ters olsa da, benim için önemli olmamalı, ama yine de kendimi gülümserken buluyorum.

"O dışarıdayken etrafı kolaçan edin, toplayabildiğinizi toplayın ve yarın tekrar buluşmayı deneyelim."

"Yarın mı?" Bir dakika önce hissettiğim güven kayboluyor. "Bu kadar erken tekrar denemenin riskli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bu kez, işi düzgün bir şekilde yapabilecek daha yetenekli birini gönderiyorum."

İki ölü adamın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Çabucak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Başka birinin kafasına kurşun yemesinden sorumlu olmak istemiyorum. "Kim?"

"Kendim," diyor.

"*Sen mi?* Zeyna, bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer Nikolai seni yakalarsa-"

"Yapmayacak," diye araya giriyor. "Tüm bu işe yaramaz adamların arasında yaşamak bana önemli bir ders verdi: Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsam, onu kendim yapmalıyım."

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Dolapta oturup uzun uzun nefes alıyorum ve az önce söz verdiğim şeyi yapmak için kendimi zorluyorum.

Daha fazla bekleyemeyeceğim zaman ayağa kalkar ve çalışmaya başlarım.

Koridorda ilerlerken ev sessiz. Nikolai'nin kapısının önünde duruyorum. İçeriden herhangi bir hareket duymuyorum. Kulağımı kapıya dayayıp bir dakika bekledikten sonra nihayet kapıyı açacak kadar kendime güveniyorum.

Oda karanlık ama buruşuk yatak takımlarını ve arka duvarda duran şık ahşap şifonyeri seçebiliyorum. Yatağın boş olduğunu da söyleyebilirim. Bu iyi bir şey, ama uyuyan bir Nikolai görmek beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Onu kaşlarını çatmadan görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Odasına bakmayı düşünüyorum ama kapıyı açar açmaz onun nane ve narenciye kokusuyla dolup taşıyorum. Yatak odasının kapısında durmak onun kollarına sarılmak gibi.

Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. Öldüğümde bu kokuyu özleyeceğim.

Gözlerimden gülünç yaşlar akıyor ve onu içime çekmek için yatağına yüzüstü uzanmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce koridora geri dönüyorum.

Kütüphanenin boş olduğundan emin olduktan sonra -ve daha dün Nikolai'nin beni ittiği rafları gördüğümde yüzüm kızarıyor, el izim hâlâ tozun içinde-koridoru geçip onun ofisine gidiyorum.

Yatak odası gibi ofisi de kendisi gibi kokuyor ama bu koku deri ve eski kitap kokusuyla gizlenmiş. Oda, Zhukova Incorporated'daki ofisine oldukça benziyor. Odanın ortasında büyük bir masa var,

Arka duvar boyunca kitap rafları ve yan tarafta bir dosya dolabı ve bar arabası.

Zhukova A.Ş.'deki ofisi gibi burası da üst düzey bir sahip. Bir yerlere "Sadece Teşhir Amaçlı; Dokunmayın" tabelası dikildiğini görmeyi bekliyordum.

"Hiçbir şeye dokunma," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Pelüş halının üzerinde hafifçe adım atmaya çalışıyorum. Arkamda bıraktığım ayak izlerini muhtemelen fark edecektir.

Kapıyı büyük ölçüde kapatıyorum, yakalanma ihtimalime karşı makul bir inkar için küçük bir aralık bırakıyorum ve sonra parmak uçlarımla masasının etrafından dolaşıyorum.

Sağ üst çekmecenin ortasında bir kilit var, bu yüzden önce ona gidiyorum. Sürpriz bir şekilde, çektiğimde hemen açılıyor. İçinde bir zimba, birkaç boş yapışkan not ve bir demet fosforlu kalem var. Normal bir insanın masasına benziyor. Eski masam gibi, sıradan bir muhasebeci olduğum ve adi bir barmen olmadığım zamanlardaki gibi.

Çekmecelerin geri kalanı da aynı derecede sıradan. Bir yığın yazıcı kağıdı, birkaç boş klasör, bir pul defteri. Eğer daha iyisini bilmeseydim, bu masaya bakar ve Nikolai'nin aslında bildiğim katil Don'un aksine, olduğu gibi davrandığı CEO olduğunu düşünürdüm.

Aramaya beş dakika kala, Nikolai'nin işlediği onca günahın belgeleri her neredeyse, burada olmadığı anlaşılıyor. Bu oda hiçbir şey vermiyor.

Bir inilti ile masasındaki sandalyeye geri yaslanıp etrafımda dönüyorum. Ve işte o zaman onu gördüm.

Tam orta rafta çerçeveli iki resim var. Aslında çizimler. Eskizler.

Eskiz defterimden.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve sanki çok hızlı hareket edersem çizimler kaybolacakmış gibi raflara doğru sürünüyorum.

İlki Nikolai'nin Zhukova Incorporated'daki konferans odasında benden çaldığı eskiz. Sadece sinirlerimi yatıştırmak için yaptığım yarım kalmış bir karakalem çizim. Nikolai'nin kağıdı dörde katlayıp cebine soktuğu yerdeki kırıksıklıkları hala görebiliyorum.

Daha sonra çıkarıp, açıp, bir çerçevenin içine yerleştireceği düşüncesi... Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bir sonraki karedeki eskiz İzlanda'da üzerinde çalıştığım eskiz. Fizik kurallarına meydan okuyan fantastik bir ev. Çünkü o otelde onunla birlikte olmak böyle hissettiriyordu. Muhteşem kırsalda yürüyüş yapmak, kaplıcalara girmek ve gece yarısı atıştırmalıkları için mutfığa gizlice girmek çok gerçek dışı hissettirdi. Normal hayatımdan çok uzaktaydım.

Kendimi bildim bileli ilk defa rahatlamıştım. Mutluydum.

Ve Nikolai çizimleri sakladı. "Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum.

Ne anlama gelmesini *istediğimi* biliyorum. O benim bir parçamı yanında tuttu. Hamile olduğumu bilmeden önce. Çerçeveletti ve her gün görebileceği bir yere, ofisine koydu.

Belki de beni manipüle etmeye çalışmıyor. Belki beni gerçekten seviyordur.

Belki Zeyna onun hakkında yanılıyor olabilir. Belki onun hakkında yanılıyor olabilirim.

Nikolai Zhukova'nın tüm kaşlarının, alaylarının, kan lekelerinin ve karanlığının altında aslında bir kalbi olabilirdi. Ve belki, sadece belki, ona giden yolu bulmayı başardım.

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Tam o sırada koridorda Nikolai'nin sesini duyuyorum.

BELLE

Odadan çıkmak için zaman yok.

Nikolai koridorda. Ve seslere bakılırsa çok yakın. Beni burada yakalayacak. Yani tek seçenek hissettiğim kadar suçlu görünmemek.

Açtığım son çekmeceyi kapatıyorum, sandalyesini masasının altına itiyorum ve köşedeki kâğıt yığını düzeltiyorum. Sonra köşedeki deri koltuğa çöküyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve ikna edici bir gülümsemeyle bekliyorum.

Kapı açıldığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Ama çene hattının yıkıcı kesimi ve odaya girerken kaslarının sıkı çekimi göz önüne alındığında, sanırım kalbim ne olursa olsun çarpacaktı.

Beni hemen fark etti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum." Yalan kulağa hoş geliyor. En azından ben öyle düşünüyorum.

Kapıyı arkasından iterek kapatıyor. Mandalın yerine oturması son ses. Birdenbire oda klostrofobik derecede küçük geliyor.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?" Masasının arkasına oturmak yerine, bana en yakın dudağına yaslanıyor. Dizi dizime değiyor. Temasla irkiliyorum, sonra da bunun için kendime sessizce küfrediyorum.

"Uzun sürmedi. Senin odanın da boş olduğunu fark ettim." Kaşlarını çattı. "Neden benim odamdaydın?"

"Ben, uh, ben . Ben sadece... içeri baktım. Seni ararken."

Hayal mi görüyorum yoksa eğlenmiş gibi mi görünüyor? Dün geceden sonra, onun gülümsemesini bir daha görebileceğimden emin değildim.

"?" Ekliyorum. Yanaklarımın kızarıp kızarmadığını merak ediyorum. Kırmızı hissediyorum. Kırmızı olduklarına eminim.

"Dışarı."

Bütün gece mi? Nerede uyudu? Bir yanım bilmek istemiyor ama çok daha kıskanç olan diğer yanım her şeyi bilmek istiyor.

"Yunanlılarla bir ilgisi var mıydı? Giorgos'u görmeye mi gittin?"

Arkasına yaslanıp beni izliyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve hain düşüncelerimin her birini okuyabildiğini hissediyorum.

"Elise nasıl?" diye , sorumu duymazdan gelerek.

Uzun vadede Elise'le ilgilenmeye o kadar odaklanmışım ki, kısa vadede onunla ilgilenmeyi neredeyse unutuyordum. Nikolai'nin onu düşünüyor olması çok tehlikeli bir şekilde kalbimin tellerini koparıyor.

"O... aslında, bilmiyorum. Sanırım hala uyuyor. Onunla henüz konuşmadım."

Ayak bileklerini çaprazlayıp arkasına yaslanıyor. "Umarım onu çok fazla travmatize etmemişimdir."

"Ben de öyle umuyorum. Ama çocukların dirençli olması gerekir, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse Elise için endişelenmiyorum. O benden daha dayanıklı. Aslında dirençli *olacağımı* umuyorum. Gözlerimi her kapattığımda, arabanın camına sıçrayan beyinleri görüyorum.

"Öyleydim," diyor. "Sekiz yaşındayken büyükbabamın bir adamı öldürdüğünü gördüm. Şimdi bir de bana bakın; görünürde hiç duygusal yüküm yok."

Gözlerim yuvalarından fırlamış olmalı çünkü Nikolai detaylandırıyor. "Sanırım beni bir toplama işine götürmek onun bağ kurma fikriydi. Bunun ölümcül olmasını planlamamıştı ama olduktan sonra da üzerime titremedi. Bunu sorun etmemem bekleniyordu."

"Peki ya sen?"

Omuz silkiyor. "Tek bildiğim buydu."

Bir nefes üfledim. "Bu... bu çılgınlık, Nikolai."

"Hayat bu," diyor. "İlerlemek, sevdiğiniz insanları korumak ve istediğinizi elde etmek için ne gerekiyorsa yaparsınız. Acımasız ama böyle-"

"Sevgi. Sevgiyi böyle gösterirsiniz."

Nikolai bana, beni sevdiğini söyledikten sonra takındığı aynı arayış ifadesiyle bakıyor. Geçen sefer yere yapışmış, şoktan dilimi yutmuştum.

Ama şimdi önünde diz çöküyorum.

Gümüş gözleri erimişti. Titreyen parmaklarımla pantolonunun düğmelerini açarken parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. Büyüyen ereksiyonunu okşarken ve onu ağzıma alırken, aklımın arkasında sorular dönüp duruyor. Bu benim gizliliğimin bir parçası mı? Bunu, ofisinin etrafında dolandığım gerçeğinden onu uzaklaştırmak için mi yapıyorum?

Yoksa başka bir nedeni mi var?

Gerçek göğüs kafesime çarpıyor.

Onu

istiyorum.

Onu

seviyorum.

Dilimi ucunda gezdirirken Nikolai zevkten inliyor. Yalıyorum ve emiyorum, güçlü kalçaları parmaklarımdan altında esneyene kadar onu çalıştırıyorum.

Saçlarımdan tutup beni nazıkçe çekiyor. Ayağa kalkar kalkmaz belimi kavırıyor ve dönerek beni masasının kenarına oturtuyor.

"Çıkar şunları," diyor ve kot pantolonumu tutup aşağı çekiyor. Sonra gömleğimin eteklerini çekiştiriyor. "Bunu da."

O daha sormadan gömleğimi başımdan geçirip sütyenimi çıkarıyorum. Bekleyecek zaman yok. Her şey çok hızlı geliyor ama bu inebileceğim bir yolculuk değil. İnmek *istediğim* bir yolculuk da değil.

"İyi kız," diye mırıldanıyor. Başparmaklarını sivrilene ve ağrıyana kadar meme uçlarımdan üzerinde gezdiriyor.

Öne eğilir ve birini ağzına alır. Sonra diğerini. Sonra, acı verici bir şekilde yavaşça, vücudumdan aşağı bir çizgi yalıyor.

Bacaklarımı ayırıyor. "Benim için iyice aç."

Tüm vücudum ihtiyaç ve beklentiyle titriyor. Kendimi dengelemek için avuçlarımla sıkıca masasının üzerine koyuyorum. Ama Nikolai başını bacaklarımdan arasına daldırdığında ve kirli sakalı hassas tenime değdiğinde, dünyada beni hazırlayabilecek hiçbir denge kalmıyor.

Uzun, lüks vuruşlarla tadıma bakıyor. Dişleri klitorisimi sıyırdığında, yıldızlar görüyorum.

"Nikolai," diye nefes nefese kaldım, kalçalarım başının etrafında kenetlenmişti. "Yapamam, ihtiyacım var, istiyorum."

"Biliyorum, güzel Belle. Biliyorum." Bir parmağını içeri kaydırıp okşuyor ve içimde bir patlamaya yol açıyor.

Adını haykırıyorum ve tükenene kadar ağzına yapışıyorum.

Ayağa kalktığında kendimi onun sıcak bedenine bırakıyorum. Ellerimi göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum ve sikinin sert uzunluğunu okşuyorum. O kadar sert, o kadar *burada*, o kadar canlı ve gerçek ki ona yapışıyorum çünkü bunu yaptığımda dünya daha anlamlı hale geliyor.

Bu bir yalan olarak başladı.

Bu bir kaza olarak başladı.

Şimdi mi? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bacaklarımı beline doluyor ve beni masanın kenarına doğru kaydırıyor. "Hiç yatakta sevişecek miyiz?" Sayıklıyorum. "Uçaklar, kütüphaneler, yer... Bir gün güzel, yumuşak bir yatak denemek iyi olabilir."

Nabzımı öpüp köprücük kemiğimin üzerinden geçerken ağzı boynuma karşı sıcak. Sonunda geri çektiğinde dudakları şişmiş ve muhteşemdi. "Belki bir gün."

"Öyle mi?"

"Evet." Ciddiyetle başını sallıyor. "Ama bugün değil."

Sonra bir hamlede içime kayıyor ve aniden nerede olduğumuzun bir önemi kalmıyor. Önemli olan tek şey onun Nikolai olması.

İşte.

Benimle
gel.

Tekrar içime girdiğinde, tamamen doluyorum. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve ağızımdan daha önce hiç duymadığım sesler dökülüyor.

"Etrafıma çok iyi uyuyorsun *kotyonok*," diye hırlıyor. "Sanki benim için yaratılmışsın."

Ona inanmak çok kolay. Başka biriyle nasıl bu kadar iyi olabilir ki? Bundan, ondan uzaklaşmam. İkimiz hakkında her şey bu kadar doğru hissederken olmaz.

Doğruluyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ağızlarımızı tekrar bir araya getiriyorum. Ben kendimi ona doğru sallarken Nikolai dilini benimkinin yanından geçiriyor. Sadece birkaç vuruşla boynuna karşı nefes nefese kalıyorum.

"Bu doğru. İhtiyacın olanı al." Bir eliyle omurgamı okşuyor. "Seninle ilgileneceğim."

İhtiyaçtan aklımı kaçırana kadar kendimi onun uzunluğuna bırakıyorum, serbest kalmak için nefes nefese kalıyorum.

"Çok yaklaştım." Sakallı çenesini kavriyorum ve onu sertçe öpüyorum. Sonra alınlarımızı birbirine bastırıyorum. "Benimle gel. Lütfen."

Nikolai'nin göğsünden alçak bir gümbürtü geçiyor ve sonra parmaklarını kalçalarımın içime giriyor. Zevkim artıyor, bedenim geriliyor ve yaklaşmakta olan güzel yıkıma hazır hale geliyor.

Tekrar tekrar içime giriyor, nefesi her bağlantıda daha da ağırlaşıyor. Dişlerimi sıkıyorum, serbest bırakma ihtiyacına karşı koyuyorum, bana katılmasını bekliyorum.

"Nikolai," diye alıyorum. "Yapamam-"

Aleti tekrar yerine kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Vücudunun sıkılaştığını hissediyorum.

"Gel," diye mırıldanıyor.

Ve ben. Tanrım, ben.

"Nereye gidiyoruz?"

Yolcu koltuğunda kayıyorum, Nikolai fark etmeden telefonuma uzanıp bir mesaj yazıp yazamayacağımı merak ediyorum. Muhtemelen fark etmez. O her şeyi fark eder.

"Neden? Gergin misin?"

Bu yetersiz bir ifade olurdu. Son yirmi dört saat zevk dolu bir rüya gibiydi. Eskiden icat ettiğim için kendimi azarladığım türden bir fantezi. Çünkü asla sahip olamayacağın bir şey üzerinde durmanın ne anlamı var?

Ama bendeydi. Bir günlüğüne.

Nikolai masasının üzerinde benimle sevişti ve sonra beni duşa taşıdı. Saçlarımı şefkatli parmaklarıyla yıkadı ve beni yorgan büyüklüğünde kabarık beyaz bir havluya sardı. Sonra ben kahvaltımı ederken, Elise'e söylemek istediklerini anlattı.

"O senin kız kardeşin. Gerçeği bilmesi gerekir," dedi. "Ya da en azından temellerini. Ona ikinize de zarar vermek isteyebilecek düşmanlarım olduğunu ve bu yüzden o adamları öldürdüğümü açıklayacağım. Onu korumak için."

Hayal edebileceğim en kötü konuşma için onunla oturduğumuzda Nikolai nazik ve sabırlıydı. Onun sorularını cevapladı, bana da katılmam için alan açtı. Kolay hissettirdi. Birlikte çalışma şeklimiz neredeyse ikinci doğamızdı ve yardım edemedim ama bebeğimizle nasıl olacağını hayal ettim. Birbirimizi nasıl dengeleyeceğimizi.

Sonra bu sabah güneş doğdu ve Zeyna'dan gelen bir mesajla uyandım.

Bu sabah 10'da, o isteyken. Onaylayın, ben de size ihtiyacınız olanı getireyim.

Nikolai Tony'nin evinin önünde belirip beni eve bıraktığı andan beri ondan kaçmayı planlıyordum. Kaçmak ve yeni bir hayata başlamak için eski nişanlısıyla birlikte çalışıyordum.

Ama belki de bunca zaman yanılmışım.

Belki de Nikolai benim yeni hayatımdır.

Belki de benim geleceğim buradadır.

Nikolai bana bakmaya devam ediyor, gümüş gözleri parlıyor. Diğer tüm düşüncelerimi bir kenara itmeye ve onunla bu anın içinde kalmaya çalışıyorum.

"Hayır, gergin değilim," diyorum. "Sadece şu anda işte olman gerekiyordu. Ama değilsin. Ki her zaman öylesin. Ama gergin olmalı mıyım?"

Gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Benimle mi? Her zaman."

On dakika sonra bir hastanenin otoparkına girdik. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Nikolai?"

Motoru durdurdu ve bana döndü. "Bir doktora görünmelisin, Belle."

"Bana en son sürpriz yaptığında İzlanda'ya gitmiştik. Bu biraz daha az heyecan verici."

"Neler olduğunu bilmemiz gerekiyor. Seni, Elise'i ve bebeği korumak için planlar yapacaksam, bir bebek olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Dudağımı ısırđım. Onunla dövüşebilir ve doktor tarafından görülmeyi reddedebilirdim. Sonra sıvışıp Zeyna ile buluşabilirim.

Ama ben de bir doktorla konuşmak istiyorum. Son yirmi dört saattir içinde yaşadığım fantezinin gerçek hayata dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmek istiyorum.

Ben de başımı salladım. "Tamam."

Arabadan atladı, yanıma geldi ve kapıyı açtı. "Güzel. O zaman gidip bebeğimizi görelim."

Sanırım Nikolai'nin burada torpil şaşırmamalıyım, ama yine de bekleme odasında duraklamadığımız zaman iki kere düşündüm.

İçeri girer girmez bir hemşire bize arka tarafa kadar eşlik etmek için bekliyor. Kilomu ve tansiyonumu ölçtükten sonra bizi ultrason odasına götürüyor. Işıklar loş ve duvarlarda büyük ekranlar asılı.

Hemşire, "Masaya uzanın, ultrason teknisyeni hemen gelecek," diyor.

Beklerken dizim gergin bir şekilde zıplıyor. Nikolai onu sabitlemek için uzanıyor. "Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor. "Ne olursa olsun."

Ona ne demek istediğini sormak istiyorum. Eğer hamile değilsem, ne olacak? Aramızda mı?

Ama zaten yeterince gerginim. Bu tür mide bulandırıcı sorular için daha sonra zamanımız olacak.

İçeri giren ultrason teknisyeni, sıcak kahverengi saçları ve geniş bir gülümsemesi olan orta yaşlı bir kadın. "Siz anne ve baba mısınız?" diye soruyor.

"Anne," diye nefes alıyorum. "Vay canına.

Bu çok garip." "Biz ebeveyniz," diyor

Nikolai sert bir şekilde.

Kadın ellerini çırpıyor. "O zaman bebeğini görelim, tamam mı?"

Gömleğimi yukarı kaydırıyorum ve karnıma ılık bir jöle sıkıyor. Asa karnımın üzerinde kayıyor ve duvardaki iki ekranda bir görüntü yanıp sönüyor, bilerek başka tarafa bakıyorum.

Hayatta öyle anlar vardır ki, bir sonraki saniyenin tüm geleceğinizi yeniden düzenleyeceğini bilirsiniz. Bu da onlardan biri.

Sadece birkaç dakika daha mutlu bir cehalet istiyorum. "Önce", "Sonra "ya dönüşene kadar son bir nefes. Teknisyen, bilgisayarına dokunurken çubuğu döndürüyor, bastırıyor ve dürtüyor. Sonra tavandaki ekranı işaret ediyor.

"Şuradakini görüyor musun?" diye soruyor, ekranın köşesindeki küçük beyaz topu işaret ederek. "O senin bebeğin."

Sadece benim duyabildiğim *bir vınlamayla* tüm vücudum gevşiyor. "Bu... bu gerçek bir bebek mi?"

"Gerçek bir bebek," diye kıkırdıyor.

"Her şey yolunda mı? Her şey normal mi?"

"Daha fazlasını görmek için daha iyi bir makineye ihtiyacınız varsa, bir tane satın alabilirim," diye teklif ediyor Nikolai. Dehşetle gülüyorum. İçimden bir ses, bütün hastaneyi satın alabileceğini söylüyor.

"Şu anda söyleyebileceğim kadarıyla her şey normal," diyor teknisyen nazikçe. "Henüz erken, bu yüzden size söyleyebilecekleri tek şey ne kadar ilerlediğiniz ve bebeğin kalp atışlarının olup olmadığı." Tekrar ekranı işaret ediyor ve tırnağıyla demetin ortasındaki küçük titreşime dokunuyor. "Şuradakini görüyor musunuz? Bu bebeğinizin kalp atışı. Güzel ve sabit."

Bize daha fazla ayrıntı ve ölçümden bahsediyor, ben de dinliyorum ve başımı sallıyorum ama tek kelime bile anlamıyorum. Nikolai dalgınca saçlarımı okşuyor. Bastıramadığı bir gülümseme yüzüne yayılıyor.

Teknisyen makineyi kapattıktan sonra beni temizlenmem için ektaki banyoya yönlendiriyor. Kapı kapanır kapanmaz telefonumu çıkardım.

BELLE: *Yardımanız için teşekkürler, ama bugün buluşamayacağım. Ben de sana daha fazla yardım edemem.*

Sonra telefonumu bir kenara bırakıp nefes almaya çalışıyorum.

NIKOLAI

Masamın üst çekmecesini açıyorum ve siyah beyaz sonogram fotoğrafına bakıyorum.

Arslan'ın bu durumla ilgili bir esprisi vardır şüphesiz, ama buna bakmak, tüm bunların gerçekten olduğunu kendime kanıtlamak için ihtiyacım kolumdaki çimdiktir.

Baba olacağım. Bir *baba*.

Randevudan sonra Belle'i eve götürmek ve isteği üzerine onu bir kez olsun güzel, yumuşak yatağında becererek kutlamak istedim. Ama çok uzun zamandır ofisten uzaktaydım. Bridget'in benim için birikmiş çok sayıda mesajı var ve gelen kutum dolup taşıyor.

Bridget aradığında e-postalarımı karıştırıyordum. "Bay Zhukova, lobide sizinle konuşmak isteyen iki kişi var."

"O zaman iki hayal kırıklığına uğramış insan var. Onlara meşgul olduğumu söyle."

"Bugün herhangi bir toplantıya katılmak istemediğini söylediğini biliyorum ama-" "Onlara meşgul olduğumu söyle."

"Bekle," diyor Bridget ben telefonu kapatamadan. "Bay Zhukova, sanırım bu insanlar dedektif."

Kahretsin. "Ne için burada olduklarını biliyor musun?"

"Benimle konuşmayacaklar. Sadece seni görmek istiyorlar."

Her neyse, harika değil. Arslan'a mesaj atıyorum. ***Dedektifler burada.***

"Peki," dedim ona. "İçeri gönder."

Bir dakika sonra ofisimin kapısı sertçe çalındı. "İçeri gel."

Dedektif Andrews benim yaşıma daha yakın ve ortası daha yuvarlak. adını unuttuğum daha genç bir dedektifle birlikte içeri giriyor. Masamın karşısındaki sandalyeye otururken başını sallıyor. "Nikolai."

"Dedektif Andrews." Diğer adama dönüyorum. "Peki ya senin adın?"

"Howard," diyor omuzlarını oynatarak. Onu unuttuğum için kırgın olup olmadığından emin değilim. Her iki durumda da umurumda değil.

"Dedektif Andrews ve Howard, bugün sizin için ne yapabilirim?"

"Dünden beri size ulaşmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor Andrews. "Sekreterinize bir mesaj bıraktık ama geri dönüş olmadı."

"Dün ofis dışındaydım. Bir saat önce geri geldim." "Özel bir nedeni var mı?" Andrews sorar.

Ellerimi masamın üzerinde birleştiriyorum. "Kişisel bir iş ve bir doktor randevusu. Burada olmanızın özel bir nedeni var mı?"

Şehirdeki dedektiflerin yarısı benim maaşımla çalışıyor, ancak iyi bir sebep olmadıkça genellikle ofisime gelmezler. Arslan geçen hafta Yunan holdinglerinden birini ateşe verdikten sonra Andrews'dan haber almayı bekliyordum.

Ama gelişlerinin zamanlamasına bakılırsa, tahminimce bu ziyaretin iki gece önce evimin önünde vurduğum iki adamla bir ilgisi var.

Andrews başını genç meslektaşına doğru eğiyor ve Dedektif Howard öne doğru kayıyor. "Son zamanlarda Giorgos Simatou ile konuştunuz mu?"

"Birkaç gün önce telefonda konuştuk." "Ve bu onunla son konuşmanız mıydı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve ofis telefonuma uzanmaya başlıyorum. "Bu ne hakkında? Giorgos'u arayıp ne zaman konuştuğumuzu teyit etmesini isteyeyim mi?"

"Bu oldukça zor olurdu," diyor Howard. "Peki neden?"

Andrews iç çeker ve ağzını buruşturarak yüzünü buruşturur. Bu onun "benimle aynı seviyede" bakışı. "Çünkü o öldü."

Elim cansız bir şekilde masama düşüyor. "Şaka yapıyorsun." "Korkarım yapmıyorum."

"Ne zaman?"

Giorgos'un evindeki iki adamın onu görmeme izin vermeyişini hatırlıyorum. O zamanlar, Giorgos'tan donları olarak bahsetmemeleri bana tuhaf gelmişti ama kayda değer değildi.

Şimdi mantıklı geliyor. Öldüğünü zaten biliyorlardı.

"Biz de bunu sormak için buradayız," diye araya giriyor Howard. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Giorgos'u iki gece önce bulmuş olsaydım ne olacağını bilemezdim. Belle'in peşine düşerdi -ya da ben öyle sanıyordum- ve sırf boktan bir ruh halinde olduğum için onu öldürebilirdim.

Ama önemli bir gerçek : Ben görmedim. Adamı görmedim bile.

"Dinle Nikolai," diye iç geçirdi Andrews. "Öldüğü gece Giorgos'un evinde olduğunu gösteren kamera kayıtları var elimizde. Arabasının önünü görüyoruz. Kapısını tekmelemiştir."

"Ben tekmelediğimde zaten açıktı," diye düzeltiyorum. "Ve eminim içerideki güvenlik kamerası kayıtları da kayıptır. Fuayede neler olduğunu kimse görmedi mi?"

"İçeride hiç kamera yoktu."

Homurdanıyorum. "Elbette vardı. Ama bunu kim düzenliyorsa onlardan kurtulacak kadar zekiymiş. Yoksa beni nasıl suçlayabilirlerdi?"

"Bunu yapmadığını mı söylüyorsun?" Andrews soruyor.

"Giorgos ile aranızda sorun olduğuna dair tanıklarımız var," diye ekliyor Howard. "Kısa süre önce kız kardeşiyle olan evliliğinizi iptal ettiniz, değil mi?"

"Onunla en son o zaman konuştum. Zeyna ile evleneceğim gün onu aradım. İki gece önce evine gittiğimde orada değildi. Tahminimce çoktan ölmüştü."

"Ne kadar da uygun," diye alay ediyor. Bakışlarımı genç dedektife çeviriyorum ve yüzü kızarıyor. Yine de omuz silkiyor ve ekliyor: "Göründüğünüz kadar namuslu olmadığınızı hepimiz biliyoruz."

Andrews adamın sırtını sıvazlıyor. "Bay Zhukova suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırıyorum. "Eminim senin de dolabında iskeletler vardır."

Andrews yüzünü buruşturuyor. Maaş çeklerini gerçekten kimin yazdığını biliyor.

"Beyler," dedim, "dinleyin. Giorgos'un kız kardeşiyle olan evliliğimi iptal ettim. Bu konuda çok üzgündü. Onunla konuşmaya gittim. Orada değildi. Geriye dönüp baktığımda şüpheli görünen iki adamıyla konuştum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorsan Giorgos'un çalışanlarıyla konuşmalısın. Hazır başlamışken yeni patronla da."

"Yeni patron kim?" Andrews soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu bilseydim, ölü bir adamın kapısına gidip onunla konuşmaya çalışmazdım, değil mi?"

Howard yüzünü buruşturuyor. "Sana neden inanalım ki?"

"Yapmamalısın," diyorum. "Ama Freewald Rehabilitasyon Evi'ndeki gece müdürüyle konuş. Eminim onların da güvenlik kameraları vardır. Giorgos'u öldürmek için şehrin yirmi dakika ötesine gittiğimde beni orada göreceksin."

Andrews elindeki not defterine bir şeyler karalıyor. "bu mu?"

"Hayır, gerçek bu. Ayrıca, Yunanlılar hakkındaki söylentileri biliyorsun, değil mi?"

"Giorgos'un ailesini öldürmesi hakkında mı?" Howard sorar.

Andrews ortağına pis bir bakış fırlatır. Şehirdeki suç örgütlerinin çoğu hakkında bilgisizmiş gibi davranmaya çalışır. Çekleri ödendiği sürece bir bok bilmek istemiyor. Görünüşe göre Howard'ın aynı takıntıları yok.

Başımı salladım. "Söylentilere göre onları iktidarı ele geçirmek için öldürmüş. Belki de tarih tekerrür ediyordur. Eğer fikrimi soracak olursanız, şu anda yetkili kimse onun izini sürün derim. Eminim bir kan izi bulacaksınız."

Görüşme bundan sonra bitmiş sayılır. Avukatım yanımda olmadan daha fazla soruya cevap vermemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden Andrews ve Howard geldikleri gibi hızla sıvıştılar.

Onlar gider gitmez telefonumu açıyorum.

Arslan ikinci zil sesinde cevap veriyor. "Dedektifler seni duruyor," diyor. "Belli ki kimse bir şey söylememiş. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evime git. *Hemen*," diye tısladım. "Belle ve Elise'i kontrol etmeleri için ek bir güvenlik ekibi çağırın."

Beni hoparlöre geçirip telefonuna bir mesaj yazmaya başladığında, telefonunun ucunda bir karışıklık duyuyorum. Nedenini bile bilmeden siparişimi yerine getiriyor.

"Neler oluyor Nikolai?"

"Giorgos öldü ve Yunanlıların yeni bir liderlik altında olduğundan şüpheleniyorum." "Kim?"

"Biliyorsam ne olayım," diyorum. "Ama bunun bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmemek aptallık olur. Yeni liderleri suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyor. Bu da demek oluyor bu işi çözene kadar Belle'in gözümüzün önünden istemiyorum."

Arslan nefesinin altında küfrediyor. "Ben hallederim. Evinize hemen şimdi kendim gideceğim."

"Seninle orada buluşuruz."

Telefonu kapatıp anahtarlarımı alıyorum ama daha kapıdan çıkmadan telefonum tekrar çalıyor.

"Ne?" Arslan'ın beni geri aradığını varsayarak cevap veriyorum.

Ama Arslan'ın derin homurtusu yerine Zeyna Simatou'nun sesiyle karşılaşıyorum. "Eski nişanlını böyle mi selamlıyorsun?"

"Hayır, haklısın. Onun yerine 'İyi ki kurtulduk'a ne dersin?" "Her zaman büyüleyicisin, Nikolai."

"Neden arıyorsun? Kardeşinin öldüğünü duydum. Yas tutman gerekmiyor mu?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yas tutmak için zaman yok. Yaşadığımız hayatta değil."

İç çekiyorum. "Bu neyle ilgili, Zeyna?"

"Bu bir uyarı. Bunu hak ettiğinden değil," diye tersliyor. "Biliyorsun, sen iptal ettiğinde ben çoktan gelinliğimi giymiştim. Koridorda yürümeye hazırdım. Bana biraz daha önceden haber veremez miydin?"

"Evlenmek istemediğimi biliyordun. Şaşırmış gibi yapma."

"Ama öyleyim. Duygularının direksiyona geçmesine izin vermek sana göre değil," diyor. Duraklıyor, sonra ekliyor: "Bütün bunlara değer mi?"

kırmızıyı gördüğümde dişlerimi sıkıyorum. "Onun hakkında konuşma. Asla."

Kıkırdıyor. "Güzel. O zaman kısa keseceğim: Giorgos'un ikinci adamı görevi devraldı. Battiato mafyasıyla çalışıyorlar. Savaşa hazır olun."

Ben bir şey söyleyemeden Zeyna telefonu kapatıyor.

BELLE

Saatler geçti ama ben hâlâ doktor randevusunun keyfini çıkarıyor, doktorun ofisinden e-postayla gelen sonogram fotoğraflarını inceliyorum. Nikolai çıktılarını aldı. Bebeğimizin ilk sonogramı ofisinde benim çizimlerimin yanında çerçevelenirse hiç şaşırmayacağım.

Bu düşünce beni inanılmaz derecede sersemletiyor. Telefonum çaldığında sırtıyordum.

Bilinmeyen bir numara, ama midemde mide bulandırıcı bir düşüşle Zeyna olduğunu biliyorum.

"Alo?"

"evden çık," diye tısladı Zeyna. "Kız kardeşini al ve git."

"Zeyna? Mesajımı aldın mı? Sana planı iptal ettiğime dair mesaj attım. Çok fazla zahmete girdiğini biliyorum, ama-"

"O biliyor."

Buz damarlarıma yerleşiyor. "Ne?"

"Nikolai benimle çalıştığını biliyor. Ortadan kaybolmayı planladığını biliyor. Ne yaptığını biliyor."

Nefes almak çok zor. Ciğerlerim taş gibi. Ne kadar uğraşayım, nefesimi tutamıyorum.

"Ama... nasıl? Onu daha yeni gördüm. Her şey ." *Her şey mükemmeldi.*

"Ne oldu?"

"Açıklayacak zaman yok, Belle. Burada sana yardım etmeye çalışıyorum. O geri gelmeden önce o evden çıkmalısın."

Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi tekrar tekrar göz kırpyorum. Güzel bir rüyadan uyanmak gibi, umutsuzca sıcak, bulanık duyguya tutunmaya çalışıyorum. Bu fanteziden vazgeçmeye hazır değilim.

"Belle!" Zeyna tersledi. "Gitmek zorundasın. Nikolai'nin ona karşı gelen insanlara ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Zihnimin gözünde, geçen gece beni almaya gelen adamları görüyorum. İçlerinden biri kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde yana doğru düşüyor. Arkadaşı kafasına aldığı kurşun yarasından sonra arabanın içine yığılıyor.

Öldü. Öldü. Hem de çok ölü. Bu

ben de olabilirdim. Elise de
olabilirdi.

Elim telefonun etrafında titriyor. "Ne yapacağım ben?"

"Kız kardeşini al ve dışarı çık," diye talimat verdi. "Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim."

Zeyna telefonu kapattı. Şaşkınlık içinde Elise'in odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Yatağının ortasında oturuyor, önünde bir dizüstü bilgisayar açık.

"Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" diye homurdanıyor. Ama yüzümü görünce gözleri açılıyor. Yatağının kenarına doğru kayıyor ve elimi tutuyor. "Belle, sorun ne?"

"Gitmemiz gerek."

İçindeki paniği görebilmekten nefret ediyorum. Bu kaosu, travmayı ve acıyı onun hayatına soktuğum için nefret ediyorum.

Ama şu anda onu korumak için yapabileceğim tek şey onu bu evden çıkarmak.

"Bu Nikolai'nin söyledikleriyle mi ilgili? Düşmanları hakkında mı?"

Nikolai'nin düşmanımız olabileceğini ona nasıl açıklayam? Açıklayamam. Zamanım yok. Onun yerine başımı sallıyorum. "Gitmeliyiz, tamam mı? Hemen."

Ayakkabılarını giyiyor ve hiçbir şey almak için durmadan evin içinden geçip doğruca ön kapıya koşuyoruz. Bu sefer gizli bir görev yok, ağaçtan ağaca gizlice dolaşmak yok. Kavisli araba yolundan yola doğru olabildiğince hızlı koşuyoruz.

Kaldırım kenarına vardığımızda, şık siyah bir araba önümüzde durdu.

Elise nefes nefese beni geri çekmeye çalışıyor ama yolcu camı açılıyor ve Zeyna Simatou sürücü koltuğundan bana bakıyor.

"İçeri gir," diye emrediyor, sesinde çaresizlik kırıntısı var.

Elise'i arabaya doğru itiyorum. ". Her şey yolunda."

"Bu İzlanda'dan gelen bayan." Arka koltuğa geçmesine yardım ettiğimde Elise iki kez baktı.

"Zeyna," diye açıklıyor sıkı bir gülümsemeyle. "Tanıştığımıza oldum." Sonra kaldırımdan sıyrılıp caddede ilerlemeye başlıyoruz.

Her şey çok hızlı geliyor. Zeyna ilk aradığından beri sadece birkaç dakika geçti ve şimdi o burada ve ben Nikolai'nin evinden ayrılıyorum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

"Buraya nasıl geldin?" Birkaç blok sonra sordum.

Zeyna virajları hızla dönüyor ve yerleşim yerlerinin olduğu sokaklarda çok hızlı sürüyor. Bizi takip eden insanlar görmeyi umarak yan aynayı kontrol edip duruyorum.

"Zaten yakınlardaydım."

"Yakın mıydın?"

Başını sallıyor. "Casusluk yapmanı isteyerek seni ne kadar tehlikeye attığımı biliyorum." "*Ne için?*" Elise arka koltuktan ağzından kaçırır.

Arkama bakıyorum ve ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Bir gün, açıklayacağım Her şeyi.

Eğer o kadar uzun yaşarsak.

"Seni tehlikeli bir durumda bırakmak istemedim," diye devam ediyor Zeyna. Uzanıp bileğimi sıkıyor. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, değil mi?"

Parmakları tenime soğuk geliyor ve ürperiyorum. Zeyna böyle şeyler söylemeyi alışkanlık haline getirmişti. "*Kadınlar birbirlerine yardım etmeli, Belle.*" Ve bu bana her zaman gizli bir kız öğrenci birliğindeymişiz gibi hissettirirdi. Nikolai Zhukova'nın İşlevsiz Kadınları.

Ama şahsen, sözleri boş geliyor. Ona bakıyorum ve ifadesi düz. Gözleri koyu ve mermer gibi sert. Telefonda ne kadar gibi görünse de şu anda gayet rahat görünüyor. Bu da paniğimi daha da artırıyor.

Zeyna bir dönüş yaparken gaza basıyor ve ben de kapının kolunu tutuyorum. "Emniyet kemerini tak, Elise."

"Çoktan yaptım."

Bu bir ilk. Arkama baktım. Tıpkı benim gibi, kız kardeşim de iki eliyle kapı kolunu sıkıyor. Zeyna korkumuzu farketmiş gibi görünmüyor.

"Takip ediliyor muyuz?" diye sordum. "Sence biraz yavaşlayabilir miyiz?"

"Özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor. "Ben biraz çılgın bir sürücüyüm. Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"Biraz, aslında," diye itiraf ediyorum. Midem çalkalanıyor ama bugünlerde bu çok da alışılmadık bir durum değil. Sabah bulantıları tüm gün süren bir mesele haline geldi. Yine de bu farklı hissettiriyor.

"Carsick?"

"Hayır," diyor Elise arkadan. Sesi zayıf geliyor. "O benim. Araba tutması genleri bende var."

Zeyna bana bakıyor, ama ben gözlerimi önüme dikiyorum. Sanki kafatasımın içinden düşüncelerimi görmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ve bazı nedenlerden dolayı, aniden ne düşündüğümü bilmesini istemiyorum.

"Yoğun bir gündü," diye açıklıyorum. "Nikolai'yi bir saat önce gördüm ve her şey yolundaydı. Ne zaman öğrendi-"

"Aslında bu sabah seni takip ediyordum," diye aniden ağzından kaçırıyor Zeyna.

"Öyle miydin?" Kalbim hızla çarpıyor olsa da sesimi düzgün ve sakin tutmaya çalışıyorum.

"Hastaneye gittiğinde bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

"Hastane mi?" Elise arka koltuktan soruyor. "İkinizin kahvaltı için dışarı çıkacağınızı sanıyordum."

Elise'e yalan söylemek istemiyordum ama gerçekten olduğunu öğrenene kadar hamilelik konusunu ona açmam için bir neden yoktu. Sonra Zeyna aramadan ve biz kapıdan aceleyle çıkmadan önce bunu konuşacak zaman yoktu.

Bebeğim olacağını bu şekilde öğrenmesini hiç . "Nikolai'nin önce hastanede yapması gereken bir şey vardı," diye yalan söylüyorum.

Zeyna soğukkanlı bir tavırla, "Doğum uzmanı kanadına gittin," diye ekliyor.

"Zeyna, şimdi olmaz," diye yalvarıyorum nefesimin altında.

Beni görmezden geliyor. Elise öne doğru eğiliyor, eli koltuğumun arkasında. "Belle?"

Yavaşça ona dönüyorum. "Sana böyle söylemek istememiştim. Ve ben sana söyleyeceğim. Yemin ederim. Sadece önce emin olmak istedim."

Gözleri açıldı. Şaşırılmıştı ama "Hamile misin?" diye bağırana kadar bunun korku mu yoksa mutluluk mu olduğunu anlayamadım.

Haberler dehşet verici, kafa karıştırıcı, sevindirici ve tekrar geri dönmek üzere o kadar çok değişti ki artık hangi tepkinin doğru olduğunu bilmiyorum. İç çekerek başımı sallamakla yetiniyorum. "Evet, öyleyim."

"Aman Tanrım. Abla olacağım," diyor. "Ya da, bekle, teyze demek istedim. Bir teyze! Vay canına."

Gülümsememi geri alıyorum. "Evet. Elise Teyze. Vay canına."

Zeyna'ya döndüğümde, çenesi sıkılmıştı. "Nikolai babası mı?" diye soruyor.

Zeyna bizi aldığı andan beri arabadaki havayı okumak zordu. Ama şimdi, açıkça gergin. Bir şeyler yanlış. Tam olarak anlayamadığım bir şey.

Ama çenemi kapalı tutacak kadar biliyorum.

Yine de bunun bir önemi yok. Cevapsızlık yeterli bir cevaptır ve Zeyna bunu biliyor. Her geçen saniye, araba daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor.

Bir virajdan diğerine dönerken Elise arka koltukta inliyor, araba hastalığı çirkin başını kaldırıyor. Ama onu buradan çıkarmazsam midesi bozulmaktan çok daha kötüsünü yaşayacak.

"Zeyna, arabayı

durdur." "Hayır."

Kalbim hızla çarpıyor ama sakın bir nefes alıyorum. "Ben arabada kalacağım. Ama Elise'i bırak. Bırak çıksın."

Zeyna'nın gözleri dikiz aynasına kayıyor.

"O sadece bir çocuk," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Her ne oluyorsa, bununla başa çıkalım. Sadece ikimiz. Onu bu işin dışında bırak."

Yüz ifadesi değişmiyor ve artık beni dinlediğinden bile emin değilim. Sonra aniden, Zeyna frene basıyor.

Hepimiz öne doğru sarsılıyoruz ve Elise bir çığlık atıyor. "Bu da ne-" nefes alıyor. "Belle, neler oluyor?"

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama onları geri itiyorum. Onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyorum.

Koltuğumda dönüyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Dışarı çıkacaksın." Alnı kırışıyor. "Ne? Neredeyiz-"

"Arabadan ineceksin. . Ve sen Nikolai'yi bulmaya gidiyorum."

Onunla ilgilenecektir. Bakacağını biliyorum.

"Ama onun yüzünden kaçtık. Çünkü... şey, nedenini bilmiyorum. Ama onun tehlikeli olduğunu sanıyordum."

Zeyna usulca homurdanıyor ve omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Çok aptaldım. Çok lanet bir aptal.

Zeyna beni aradıktan sonra Nikolai'yi aramalıydım. Doğru olsa ve Simatous ile çalıştığımı öğrenmiş olsa bile, ona her şeyi açıklayabilirdim. Belki anlayışla karşılardı.

Ama panikledim ve en kötü içgüdülerimi takip ettim ve şimdi, aklımın alamayacağı türden bir belanın içindeyim.

"Yanılmışım." Elise'in elini tutuyorum. Zeyna hafifçe kayıyor. Hareketi takip ettiğimde parmaklarının koltuğu ile orta konsol arasına sıkıştırılmış bir silahın üzerinde gezindiğini görüyorum. Sessiz bir tehdit. "Nikolai sana göz kulak olacak. Ama şimdi buradan çıkmalısın."

"Hayır. Sensiz olmaz," diyor Elise kararlı bir şekilde.

"Bunun için zamanımız yok," diye hırlıyor Zeyna. Silahı kaldırıyor ve karnıma doğrultuyor. "Ablan hiçbir yere gitmiyor. Hâlâ yapabiliyorken arabadan çık."

Elise'in yüzü ölümcül derecede solgunlaşır. Ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Çok üzgünüm, Elise." Başını sallar. "Gitmeyeceğim-"

"Kımılda!" Zeyna gürler. Daha önce oynadığı maskaralık her neyse artık sona ermişti.

Elise sarsıldı. Elini son bir kez sıkıyorum. Umarım son kez değildir. Sadece kısa bir süre için son kez.

"Ben iyi olacağım. Sen git. Sonra görüşürüz."

Ona doğruyu söyleyip söylemediğime dair hiçbir fikrim yok ve Elise'in emin olmadığını görebiliyorum. Ama o dinliyor. Gözlerinde yaşlarla, titrek bacakları üzerinde arabadan ve kaldırıma çıkıyor.

Kapı kapandığı anda Zeyna gaza yükleniyor. "Dokunaklı," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor motor çığlık atarken. "Kardeşlik bağı gibisi yok."

"Eminim sen ve Giorgos da aynı derecede sevecensinizdir," diye karşılık veriyorum. "İnsanları öldürmek için plan yapmak sizi gerçekten bir araya getiriyor olmalı."

Zeyna homurdanır. "Lütfen. Planları ben yaptım. Giorgos sadece takip etti."

Çarpan baş ağrım, kabaran korkuma rağmen nefes almaya çalışıyorum. "Bu bir plan, değil mi? Şu anda mı? Nikolai muhtemelen seninle çalıştığımı bile bilmiyordur."

Zeyna alay eder. "Böyle adlandırılmak için bile çok kolaydı. Bana o kadar çok güvendin ki. Hiç soru bile sormadın. Sana koşmanı söyledim ve sen de, 'Ne kadar hızlı?' dedin."

"Aptal," diye mırıldandım. "Çok aptaldım."

"Gerçekten öyleydin. Nikolai'nin sende ne bulduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yani *senin için* anlaşmamızı bir kenara atıp savaşa girmeye hazırды. Aklım almıyor."

Kadınların kadınları desteklemesi için çok fazla.

"Peki Giorgos burada benimle olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Nikolai biliyor mu? Bu bir tür şantaj planı, eminim. Yani bir fideye olacak mı?"

Düşüncelerim hemen Elise'e yöneliyor. Bensiz ona ne olacak? Muhtemelen annemize geri gönderilecek, bu da kalbimi kırıyor.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemem. Hayatta kalmak en önemlisi.

"Herkes beni küçümsüyor," diyor Zeyna sonunda. "Ben bir kadını, bir mafyayı yönetmek hakkında ne bilebilirim ki? Kadınlar zamanın başlangıcından beri dünyayı sırtlarında taşıdılar, ama önemli kararlar vermek ya da Tanrı korusun, bir erkeğe ne yapması gerektiğini söylemek için bize güvenilemez. Hiç kimse tatlı, güzel, uysal Zeyna'nın kararları vermesini beklemiyordu."

"Peki ya kardeşin?"

"O bir istisna," diye itiraf ediyor. "Ama sadece hiçbir şeyden haberi olmadığı için."

"Öyleydi' mi?" Geçmiş zaman kullanmasını kaçırmadan soruyorum.

"Kardeşim hiçbir zaman liderlik etmek istemedi. Nasıl yapılacağını hiç bilmedi. Göğsünü en iyileriyle birlikte , ama gerçekten önemli olan anlara gelince pes ederdi. Don olmadan önce bile tavsiye almak için bana gelirdi. Onun ikinci adamı olacağıma yemin etti."

"Peki ya sen?"

Başını sallıyor. "Gizlice. Çünkü bu dünyadaki pek çok erkeğin aksine, tanınmaya ihtiyacım yok. Altın büstleri ve yüksek heykelleri bana bırak. Perde arkasına sızıp gerçek gücü kullanmaktan memnunum."

Hâlâ çok hızlı gidiyoruz ama yollar genişliyor ve trafik azalıyor. Artık şehir dışına çıkıyoruz. Nereye gittiğimizi sormak istiyorum ama bana söylemeyeceğini biliyorum. Bir yanım bilmek bile istemiyor.

"Güce olan açlık aileden geliyor olmalı," diyorum. "Kardeşin Bratva'yı miras alabilmek için aileni öldürdü, değil mi?"

"Giorgos?" Zeyna güler. "Bu söylenti beni her zaman öldürmüştür. Kötü kelime oyunumu bağışlayın. İnsanların onun böyle bir şey yapacak cesarete sahip olduğunu düşünmeleri

Bu... Şaşırtıcı."

"Aileni öldürmek için cesarete ihtiyacın olduğunu söyleyemem. Daha çok teşhis edilebilir bir zihinsel bozukluk gibi," diye mırıldanıyorum.

Zeyna dikkatini bana yöneltiyor. "*Ben* yaptım."

Şoktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Aileni *sen mi* öldürdün?"

"Ve Tanrım, canımı acıttım. Sanki bir düşman yapmış gibi görünüyordu" diyor. "Giorgos bu görüntüye dayanamadı. Dışarıda kaldı ve nöbet tuttu. Ben her şeyi kendim yaptım. Ailemizi öldürdüm ve tacı ona teslim ettim. Nikoali ile anlaşmanın detaylarını ayarladım. Sonra seninle dans ederken görüldüğünü öğrendikten sonra Arslan'la birlikte içki içtikleri kulübü havaya uçurdum."

"Onu öldürmeye mi çalıştın?" Nikolai bunu bana hiç söylemedi.

"Seninle birlikte olmanın anlaşmamız için ne anlama geldiği konusunda uyarılmıştı. Ama o bunu ciddiye almadı. Ben de riskleri artırmaya karar verdim. Tabii ki bunun tek faydası ikinizi birlikte İzlanda'ya göndermek oldu." Burun delikleri alevlendi. "Beni utandırmak konusunda ısrarcıydı."

"Ama ikinizin arasında hiçbir duygu yok sanıyordum? Bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu söylemiştin."

"Bu benim aptal yerine konulmama izin vereceğim anlamına gelmiyor!" diye bağırıyor. "Müstakbel kocamın benim yerime beş parasız bir muhasebecinin kollarında olmayı tercih edeceği gerçeği mi? Bu çok saçma. Ama eminim senin gibi saf ve küçük bir fahişe olsaydım çok daha fazla ilgilenirdi."

"Genç olduğum için benimle birlikte değil," diye tükürdüm. "Birbirimize aşık olduğumuz için."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz ne kadar yersiz olduğunu anlıyorum. Elimi ağızıma kapatma isteğimle savaşıyorum.

Zeyna yavaşça bana dönüyor, gözleri yarıklara kadar daralıyor. "O zaman beklemek yerine hamlemi şimdi yapmakta haklıydım. Giorgos aceleci davrandığımı düşündü. Nikolai ile tekrar konuşmayı denemek istedi. O orospu çocuğunu ikna etmek için."

"Belki de haklıdır," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Nikolai seninle çalışmak isteyecektir, eminim. Yeni bir plan yapabilirsin."

"Bu yeni plan! İlk plan Nikolai ile evlenmek ve fırsatını bulduğunda onu öldürmekti. Balayında kayalıklara doğru bir yürüyüş, sonra da *ayağı* kaydı. Ne kadar trajik."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Nikolai'nin evlenmesine izin verecektim. Haftalarca evde oturdum, mutsuzdum ve onu özliyordum ama başka bir kadınla evlenmesine izin verecektim.

Onu öldürmeyi planlayan bir kadın.

Düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetiyor. Nikolai'nin ölümü o zaman dayanılmaz olurdu. Ama şimdi... bu beni de öldürür.

"Kardeşin bu konuda ne düşünüyor?"

"Hayranı değildi," diye iç geçirdi Zeyna sıkılmış gibi. "Bu yüzden onu ilk ben öldürdüm."

Şu anda şehrin en ucundayız. Yakında etrafımızda açık araziden başka bir şey kalmayacak.

"Nikolai'ye asla ulaşamayacaksın," diyorum ona. "O senden daha güçlü. Senden daha zeki."

Zeyna omuz silkiyor. "Sanırım göreceğiz. Beni hafife alan ilk kişi kesinlikle sen olmazsın. Ve Nikolai şu anda benim sorumlu olduğumu bile bilmiyor. Bu bir avantaj. Muhtemelen ona yaklaşmama yardımcı olacak bir avantaj. Yapılması gerekeni yapacak kadar yakın."

Zeyna'nın gözleri yolda, planlarında kaybolmuş ve tüm hayatı boyunca ona yapılanın aynısını bana yaptığının tamamen farkında değil. Beni hafife aldı.

Bratva yaşam tarzı için doğmuş ve yetiştirilmiş olmayabilirim. Her zaman bir planla hazır olan ve bir sonraki köşeden gelecek olana hazırlıklı olan Zeyna olmayabilirim.

Ama bende onda olmayan bir şey : bir kalp. Ve o

kalp Nikolai Zhukova'ya ait.

Zeyna gaza basıyor, bir sonraki dönüşte hızlanıyor ve ben tereddüt etmiyorum. Tek bir akıcı hareketle emniyet kemerimi çözüyorum ve kendimi orta konsola atıyorum.

Yan tarafına arptığımda panik içinde bağırıyor. Arabanın sarsıldığını, direksiyonun çılgınca döndüğünü hissediyorum.

Karmakarışık uzuvlardan oluşan bir kaos. Ama arabaya beri ilk defa sakinim. Kalp atışlarım güçlü ve sabit.

Ve bu onun.

Bu *onun*.

Tanıştığımız andan beri bu onundu.

NIKOLAI

Arslan aradığında evin yolunu yarılamıştım. "Orada değiller," diyor nefes nefese.

"Ne?"

"Belle ve Elise gittiler. Güvenlik, sen beni aradıktan hemen sonra evden çıktıklarını gösteriyor. Siyah bir spor arabaya binmişler. Adamlar takip etmeye çalışmış ama onu kaybetmişler. Gitmişler."

Olasılıklar ve cevaplanamayan sorular, onları sıralayabileceğimden daha hızlı bir şekilde aklıma geliyor.

"Hareket nedir?" Arslan soruyor.

"Onları arıyoruz. Her Yunan mekânını, karargâhlarını. Yunanlı ya da Battiato'lu bir adamın ayak bastığı şehrin her santimetrekaresini. Zeyna Yunanlıların artık İtalyanlarla birlikte çalıştığını söyledi, yani her şey mümkün."

"Hallediyorum," diyor Arslan. "Zaten arayan adamlarım var ama ben de katılacağım. Nereden başlayacaksınız? Bana haber verin, sizinle orada buluşalım."

Direksiyonu sıkıyor, öfkemle savaşmak ve sağlıklı düşünmek için elimden geleni yapıyorum. Belle hislerimi bulandırıyor ama elimden gelenin en iyisini hak ediyor. O da Elise de hak ediyor.

"Benimle Giorgos'un buluştuğunu gördüğün Battiato barda buluş-"

Cümlelerimi bitiremeden sağa dönüyorum ve arabama doğru hızla gelen bir kamyon görüyorum. Gaza basacak, fren yapacak ya da dönecek zamanım yok.

Çarpışmaya hazırlanmak için sadece zaman var.

Kamyon yolcu tarafındaki kapıma son sürat çarptı ve küçük Ferrari'm bir topaç gibi dönmeye başladı.

Aracın kaç kez döndüğünü bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda yol yok ve tek gördüğüm bulutsuz mavi gökyüzü.

Bir an için ölmüş olabileceğimi düşündüm. Belki de cennete geçiş budur.

Ama sonra fark ediyorum ki, eğer cennet ve cehennem gerçekse, kesinlikle oraya gidiyorum. Ayrıca, Arslan'ın hoparlöründen gelen boğuk sesini hâlâ duyabiliyorum.

"Nikolai! Ne oldu lan? Orada mısın? Alo? Nikolai!"

Birkaç kez göz kırptıktan sonra etrafıma bakıyorum. Arabam yolun kenarındaki başka bir aracın üzerine rampa aşağı düşmüş, kaputu gökyüzüne doğru açılmıştı. Tüm camlarım kırılmış ve kaputun altından dumanlar çıkıyordu.

Ama hayattayım ve yaralı değilim. En azından söyleyebileceğim kadarıyla.

Bir iniltiyle emniyet kemerimi açıyorum ve arka koltuğa düşen telefonuma uzanıyorum. Dönerken boynumdan aşağı keskin bir ağrı iniyor ama katlanılabilir bir ağrı.

"Nikolai!" Arslan bağılıyor. "Neredesin? Ne oldu lan?"

"Sakin ol." Sesim uzaklardan geliyor, sanki suyun altında konuşuyormuşum gibi. Bu iyiye işaret olamaz. Belki de beyin sarsıntısıdır.

"Kahretsin. Sanki sana tren çarpmış gibiydi."

"Yeterince yakın," diye mırıldanıyorum, kapı kolumu işe yaramaz bir şekilde çekerek. "Bir araba kazası geçirdim. Kötü bir kaza. Biri bana çarptı."

"Kaza mıydı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Kim olduğunu bile görmedim-"

Birden, arabamın arkasına çarpan silah seslerinin tanıdık *pat*, *pat*, *pat* sesini duyuyorum.

"Kahretsin." Torpido gözündeki silahıma doğru hamle yaptım. "Kaza değildi."

Arslan'a yerimi bildiriyorum ve başka bir şey telefonu kapatıyorum. Önümüzdeki birkaç dakikayı sağ salim atlatabilmem için tamamen hazır olmam gerekiyor.

Tüm gücümle kapıyı tekmeliyorum. İki kez denedim ama sonunda metal kapı gıcırdayarak açıldı. Dışarı kayıyorum ve harap olmuş araçların arkasına çömeliyorum.

Havada daha şiddetli çatırtılar yankılanıyor. Kimin ateş ettiğini göremiyorum ama atışların sıklığına bakılırsa en az iki kişi var. Belki üç. Belki daha fazla.

Sürücü koltuğunun altındaki gizli bölmeye uzanıyorum ve hafif makineli tüfeğimi çıkarıyorum. Sonra kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum ve kaputun üzerinden nişan almak için dönüyorum.

Siyahlar içinde dört adam bana doğru yaklaşıyor, ama göğüslerindeki nişanları görebiliyorum. Üçü Yunanlı ama dördüncüsünün kalbinin üzerinde Battiato arması var.

Zeyna beni uyarmıştı. *Savaşa hazırlanın.*

Nişan aldım ve ateş ettim. Bir adam düştü. Diğer üçü siper buldu.

Ama avantaj ve momentum onlarda ve ben bu boktan pozisyonda sıkışıp kaldım. Oturan bir ördek gibi.

Arslan'ın motosikletinin tanıdık gürültüsünü duyduğumda az sayıdaki seçeneklerimi değerlendiriyordum. En iyi arkadaşım soldan kükreyerek olay yerine geliyor ve beni yıkan kamyonun parçalanmış kalıntılarının arkasına saklanmış Battiato askerine ateş etmeye başlıyor.

İkiye karşı iki. Bu daha iyi.

Motosikleti kaldırıma yakın bir yerde gıcırdayarak durduruyor ve ardından önüne yığılmış iki arabanın kapağına doğru sürünerek atlıyor.

"Seni o siktiğimin motorundan atmadıkları için şanslısın. Zırhlı bir arabada olmalıydın."

"Bak sana ne iyi geldi," diyor, eskiden en sevdiğim araç olan hurda yığını göstererek.

Kalan iki adamı uzak tutmak için sırayla kaputun üzerinden ateş ediyoruz. Ama birkaç dakika boş yere ateş ettikten sonra, huzursuzlanmaya başladım.

"Neden ilerlemiyorlar?" Homurdanıyorum. "Öldürmek için gelmeyeceklerse bu saldırının ne anlamı var?"

"Korkaklar mı?" Arslan öneriyor.

"Evet, ama değil. Bu hiç mantıklı değil."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bir silah sesi daha duyuyorum. Ama bu sefer arkamızdan geliyordu.

Başka bir şey daha duyuyorum, etle buluşan bir kurşunun ıslak gümbürtüsü.

Sonra Arslan inliyor.

Arkamı dönüyorum ve hemen elinde silahıyla kaldırımda yaya olarak ilerleyen başka bir Battiato askeri görüyorum. Ateş ettim ve onu karnından vurdum. Beton bir yarım duvarın arkasına daldı ve ben Arslan'ın gömlek koluna uzandım.

"dostum," diyorum. Bu gerçek bir emirden çok bir ricaydı. "." Arslan'ın tek cevabı kanlı bir öksürük oluyor. Bilmem gereken tek şey bu.

Eğer en iyi arkadaşım aptalca bir cevapla ağızından ateş çıkarabilseydi, çıkarırdı. Onu buradan çıkarmalıyım.

Arslan'ın üzerinde durmak için bacaklarımı kaydırıyorum ve sonra sürekli dönerek hareket ediyorum, hareket gördüğüm her an ateş ediyorum. Ayaklarımın altında biriken sıcak, yapışkan su birikintisini görmezden gelmeye çalışıyorum. Arslan'ın göğsünden gelen iğrenç, hırıltılı nefesleri.

İkimizi de buradan çıkaracağım. Sonra da Belle ve Elise'i bulacağız.

Baba olacağım, lanet olsun. "Kımıldama,"
diyor arkamdan bir ses. Nefesimin altında
küfrediyorum.

"Silahını bırak, Nikolai."

Silahı kaputun üzerine bıraktım ve ellerimi kaldırarak arkamı döndüm.

Bir Battiato askeri arkamda duruyor, silahını göğsüme doğrultmuş. Gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor. "Seni yakalayacak kişinin ben olacağımı umuyordum."

"Kimseyi yakalayamadınız."

Başını Arslan'a doğru eğiyor. "Arkadaşın yerde ve senin silahın yok. Bana oldukça yakalanmış görünüyorsun."

"Ne bildiğinizi gösterir."

Gözlerini devirmekle savaşıyor. "Bu düşündüğümde daha kolay oldu. Sanırım Yunanlıları dinlemeliydim. Don'larının bunun bir sorun olmayacağına dair güvence verdiğini söylediler."

"Bu doğru. Giorgos öldü," diyorum. "Şimdi orada kim yetkili?" Şaşırması görünüyor. "Yani gerçekten bilmiyor musun?"

"Vurulmakla biraz meşguldüm," diye tersliyorum.

Gözleri kısıldı. "Bunun için Zeyna Simatou'ya teşekkür edebilirsin."

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor. Ama , buzsıcak öfke içimi yakıyor. "Zeyna?"

"Bu onur için kardeşini öldürdü," diye onaylıyor başını sallayarak. "Ve senin küçük fahişeni ne kadar kolay yakaladığını düşünürsek, saltanatının iyi bir başlangıç yaptığını söyleyebilirim."

"Nerede o?" Diye bağırdım.

"Zeyna mı?"

"Belle." Bu adam gibi bir pisliğin yanında onun adını söylemekten bile nefret ediyorum. Bunu duymayı hak etmiyor.

Acı acı gülümsüyor. "Onu yakında göreceksin. Sanırım Zeyna'nın sizin yeniden bir araya gelmeniz için planları var. Seni oraya götürmem gerekiyor."

Eğer bu adam ellerim arkamdan bağlıyken beni Zeyna ile buluşmaya götüreceğini düşünüyorsa, o gezegendeki en aptal lanet olasıdır. Buradan savaşmadan çıkmam için hiçbir şans yok.

"Ne kadar iyi bir köpeksin sen. O senin patronun bile değil."

"Hayır, ama yatakta ona böyle seslenmemi istedi," diye tükürdü. "'Patron' bütün gece adımı inletti."

Homurdanıyorum. "Senin için bacaklarını açtığı için kendini özel mi hissediyorsun? Eminim sadakatini kazanmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüp gülüyordur. Zeyna çok daha azı için çok daha fazlasını yaptı, ama sen gerçekten çaresiz olmalısın."

Adamın boynu kıpkırmızı oldu. Parmağının tetikte seğirdiğini görüyorum. "Seni sağ salim getirmem gerekiyordu ama... şey, eminim olayların ortasında vurulduysan anlayışla karşılayacaktır."

Silahını kaldırdı. Tam tetiği çekerken, sağa doğru daldım.

Kurşun uçup gitti ve omzumdan bir parça aldı. Eğilip yuvarlanıyorum ama mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkıp ona doğru hücüm ediyorum. Adam ikinci kez nişan almak için silahını çılgınca sallıyor.

Onu vurdum. Kollarım adamın beline dolanırken silah sesini duyuyorum. Karnımda bir sıcaklık patlaması hissediyorum.

Ve ikimiz de yere yuvarlandık.

DEVAM EDECEK

Nikolai ve Belle'in hikayesi Zhukova Bratva düetinin 2. Kitabında devam ediyor. [Lekeli Kraliçe](#)'yi okumaya başlamak için [BURAYA](#) tıklayın.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Posta Listesi](#)

[Ayrıca yazan Nicole Fox](#)

[Tarnished Tyrant](#)

[1. Belle](#)

[2. Belle](#)

[3. Nikolai](#)

[4. Nikolai](#)

[5. Belle](#)

[6. Belle](#)

[7. Nikolai](#)

[8. Belle](#)

[9. Nikolai](#)

[10. Nikolai](#)

[11. Nikolai](#)

[12. Belle](#)

[13. Nikolai](#)

[14. Belle](#)

[15. Nikolai](#)

[16. Belle](#)

[17. Nikolai](#)

[18. Belle](#)

[19. Nikolai](#)

[20. Nikolai](#)

[21. Belle](#)

[22. Belle](#)

[23. Nikolai](#)

[24. Nikolai](#)

[25. Belle](#)

[26. Nikolai](#)

[27. Belle](#)

[28. Nikolai](#)

- [29. Belle](#)
- [30. Belle](#)
- [31. Nikolai](#)
- [32. Belle](#)
- [33. Nikolai](#)
- [34. Belle](#)
- [35. Nikolai](#)
- [36. Belle](#)
- [37. Nikolai](#)
- [38. Belle](#)
- [39. Nikolai](#)
- [40. Belle](#)
- [41. Belle](#)
- [42. Nikolai](#)
- [43. Belle](#)
- [44. Nikolai](#)
- [45. Nikolai](#)
- [46. Belle](#)
- [47. Belle](#)
- [48. Nikolai](#)
- [49. Belle](#)
- [50. Nikolai](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

